CAROLINE KEPNES

SEN

"Sarsıcı ve korkutucu. Tamamen özgün."

Stephen King

epsilon®

SEN

Orijinal Adı: You
Yazarı: Caroline Kepnes
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Nisan 2016

ISBN: 978-605-173-134-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2014 Alloy Entertainment ve Caroline Kepnes

Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SEN

Caroline Kepnes

Çeviri
Nil Bosna

epsilon®

Babam için

"İlk gün, Tanrı'nın izinde yarın görüşürüz."
Harold Samuel Kepnes
29. 01. 1947-13. 11. 2012

1

SEN kitapçı dükkânına giriyorsun ve kapının çarpmayacağından emin olmak için elini kapıda tutuyorsun. Gülümsüyorsun, güzel bir kız olarak utangaçsın, tırnakların ojesiz, V yakalı kazağın bej renginde ve sutyen takıp takmadığını anlamak imkânsız, ama taktığını sanmıyorum. O kadar temizsin ki bu seni ahlaksız yapıyor, herkes yanımdan geçip gidiyor ama sen değil. Üzerinde bol, pembe kot pantolonun ve *Charlotte'un Sevgi Ağı* kitabından fırlamış pembe atkınla bana ilk sözcüğünü -*merhaba*- mırıldanıyorsun. Peki, nereden çıktın sen?

Klasik ve derli toplusun, *Daha Yaklaş* filminin hemen hemen sonlarında, berbat İngiliz adamlarla işi bitmiş, evine, Amerika'ya dönerken zinde ve genç görünen, benim kendi küçük Natalie Portman'ımsın. Bana, yuvana geldin ve sonunda bir salı günü sabah 10:06'da teslim edildin. Kendine bir bak, benim dünyama doğdun. Titriyorum ve ağzıma bir Ativan* atmalıyım ama ilaç alt katta ve bir Ati-

*Sakinleştirici türde bir ilaç. (e.n.)

van atmak istemiyorum. Aşağı inmek istemiyorum. Tamamen burada olmak, senin ojesiz tırnaklarını yemeni, başını sola çevirmeni... Hayır, pembe tırnaklarını kemirmeni, o gözlerini açmanı, sağ tarafa dönmeni, biyografileri ve kişisel gelişim (Tanrı'ya şükür) kitaplarını geçmeni ve sen romanlara doğru ilerlerken yavaşlamanı izlemek istiyorum.

Evet.

Seni rafların arasında gözden kaybolmaya bırakıyorum -Roman F-K arası- ve sen hiçbir zaman bitirmeyeceğin, hiçbir zaman başlamayacağın Faulkner tarzı standart, güvensiz bir peri değilsin. Eğer kitaplar kireçlenebilseydi, Faulkner senin komodininin üzerinde katılaşır ve kireçlenirdi. Faulkner tek gecelik ilişki anlamına geliyor ki sen böyle bir şeyi asla yapamayacağına yemin ederken kesinlikle ciddisin. Hayır, sen o türden kızlardan değilsin. Faulkner için uygun değilsin pantolonun fazla bol, Stephen King için fazla bronzsun ve Heidi Julavits için fazla modası geçmişsin. Peki kimi, kimi satın alacaksın? Gürültüyle hapşırıyorsun ve ben orgazm olduğunda ne kadar bağırdığını hayal ediyorum. "Çok yaşa!" diyorum.

Kıkırdıyor ve bağırarak karşılık veriyorsun, seni azgın kız. "Sen de dostum."

Dostum. Flört ediyorsun ve eğer ben Instagram kullanan bir pislik olsaydım, F-K levhasının ve senin fotoğrafını çekip filtreleyerek altına şöyle yazardım:

F-K, evet, kızı buldum.

Sakin ol Joe. Bir erkeğin bu kadar üstlerine düşmesini sevmezler. Şükürler olsun bir müşteri daha var ama bu adamın bir Salinger'cı olduğunu tahmin edemezdim - öte yandan, bunu anlamak her zaman zordur. Bu adam otuz

altısında ve ancak şimdi mi *Franny ve Zooey*'yi okuyor? Gerçekçi olalım. Onu okumayacak. Bu sadece sepetin dibindeki Dan Brown'lar için bir paravan. Bir kitapçıda çalışınca insan, bu dünyadaki çoğu kişinin gerçekte kim olduğuyla alakalı kendilerini suçlu hissettiklerini öğreniyor. Başlangıçta Dan Brown'ı çocuk pornosuymuş gibi eleştiriyorum ve adama *Franny ve Zooey*'nin boktan olduğunu söylüyorum, o da başını sallıyor ama sen hâlâ F-K kısmındasın, çünkü kitap yığınların arasından güç bela bej süveterini görebiliyorum. Eğer biraz daha yükseğe uzanırsan, göbeğini görebileceğim. Ama bunu yapmayacaksın. Bir kitap alıp koridorda yere oturuyorsun ve belki de bütün gece burada kalırsın. Belki de Billie Letts'in kitabına -bu tür saçmalıklarda ortalamanın üzerindedir- sadık kalmadan uyarlanan Natalie Portman'ın *Kalbin Olduğu Yer* filmindeki gibi olur ve ben seni gecenin ortasında bulurum. Sadece sen hamile olmayacaksın ve ben de filmdeki silik adam olmayacağım. Eğilip, "Özür dilerim *hanımefendi, kapatıyoruz,*" diyeceğim ve sen de bakıp gülümseyeceksin. *"Ben kapalı değilim."* Bir nefes. *"Ardına kadar açığım.* Dostum."

"Hey." Salinger-Brown bu. Bu adam hâlâ burada mı? Hâlâ burada. "Fişimi alabilir miyim?"

"Kusura bakmayın."

Adam elimden kapıyor. Benden nefret etmiyor. Kendisinden nefret ediyor. Eğer insanlar kendilerinden nefret etmenin üstesinden gelebilselerdi müşteri hizmetleri daha iyi olurdu.

"Ne diyeceğim biliyor musun evlat? Kendini aşmalısın. Bir kitapçıda çalışıyorsun, kitapları sen basmıyorsun. Kitap yazmıyorsun ve eğer kitap okumakta iyi olsaydın

muhtemelen kitapçıda da çalışıyor olmazdın. Bu yüzden yüzündeki yargılayan ifadeyi sil ve bana iyi günler dile."

Bu adam bana dünyadaki her şeyi söyleyebilirdi ama yine de Dan Brown satın almaktan utanç duyacaktı. Bu şerefsizin dediklerini duyduğundan şimdi yüzünde o samimi Portman tebessümün beliriyor. Sana bakıyorum. Sen adama bakıyorsun ve adam hâlâ bana bakarak bekliyor.

"İyi günler efendim," diyorum ve adam ciddi olmadığımı biliyor, bir yabancıdan basmakalıp sözler duymayı istemekten nefret ediyor. Adam gittiğinde ben yine konuşuyorum, çünkü sen dinliyorsun. "Dan Brown'nın tadını çıkar onun bunun çocuğu!"

Gülerek yaklaşıyorsun, Tanrı'ya şükür ki sabah vakti ve sabahları dükkân durgun oluyor, kimse ayağımıza dolanmayacak. Kitap sepetini tezgâha koyuyorsun ve küstahça, "Beni de yargılayacak mısın?" diyorsun.

"Ne pislik ama, değil mi?"

"Muhtemelen sadece havasında değil."

Sen çok tatlısın. İnsanlardaki en iyiyi görüyorsun. Beni tamamlıyorsun.

"Pekâlâ," diyorum, susmam gerekiyor ve susmak istiyorum, ama sen konuşmak istememe neden oluyorsun. "Bu adam film kiralama dükkânlarının neden batmamış olması gerektiğini açıklıyor."

Bana bakıyorsun. Meraklısın ve ben de senin hakkındakileri öğrenmek istiyorum, ama soramayacağım için sadece konuşmaya devam ediyorum.

"Herkes daima daha iyi olmak, iki kilo vermek, beş kitap okumak, müzeye gitmek, klasikleşmiş bir albüm alıp dinlemek ve beğenmek için çabalıyor. Gerçekte yapmak

istedikleri çörek yemek, dergi okumak ve pop müzik albümleri satın almak. Peki ya kitaplar? Kitapları boş ver. Bir Kindle al. Kindle'ların neden bu kadar başarılı olduğunu biliyor musun?"

Sen gülüp başını iki yana sallıyorsun, çoğu kişi uzaklaşıp telefonlarını kurcalarken sen beni dinliyorsun. Ve sen güzelsin, "Neden?" diye soruyorsun.

"Sana nedenini söyleyeyim. İnternet pornoyu evine getiriyor."

Az önce *porno* dedim, ne kadar ahmakça, ama sen hâlâ dinliyorsun. Ne kadar tatlısın.

"Dışarı çıkıp alman gerekmiyor. Artık, kızların poposuna şaplak atılmasını izlemekten hoşlandığını öğrenen film dükkânındaki adamla göz teması kurmak zorunda kalmıyorsun. Göz teması bizi uygar kılan şeydir."

Senin gözlerin badem gibi ve ben lafıma devam ediyorum. "Afişe olmuyor."

Alyans takmamışsın ve ben devam ediyorum. "Yani insan."

Sabırlısın, susmam gerekiyor ama yapamıyorum. "Kindle'a gelince, Kindle okumanın tüm bütünlüğünü yok ediyor ve işte internetin pornoya yaptığı da tam olarak bu. Denetim ve denge gidiyor. Dan Brown'ı hem herkesin ortasında hem de özel olarak okuyabilirsin. Bu medeniyetin sonu. Ama-"

"Her zaman bir ama vardır," diyorsun ve ben senin bol bol kucaklaşan, kamp ateşi etrafında şarkılar söyleyen, sevgi dolu insanlardan oluşan sağlıklı, büyük bir aileden geldiğine bahse girebilirim.

"Ama film veya albüm almak için yer kalmadı, sıra ki-

taplara geliyor. Artık film satan dükkânlar yok, bu yüzden bu dükkânlarda çalışan ve Tarantino'dan alıntılar yapan, Dario Argento hakkında tartışan, Meg Ryan filmleri kiralayanlardan nefret eden inekler de yok. Bu eylem, alıcı ve satıcı arasındaki bu karşılıklı iletişim, en önemli çift yönlü iletişimdir. Ve olay çıkarmadan çift yönlü yolları öylesine ortadan kaldıramazsın, anlıyor musun?"

Bilip bilmediğinden habersizim, ama insanların kimi zaman yaptığı gibi susmamı söylemiyorsun ve başını sallıyorsun. "Hmm."

"Bak, plak dükkânı büyük bir dengeleyici oldu. İneklere güç verdi -*sen* gerçekten *Taylor Swift mi satın alıyorsun?*- hatta tüm o inekler eve gitmiş ve Taylor Swift'e bayılmış olsalar bile."

Taylor Swift demeye son ver. Bana mı yoksa benimle mi gülüyorsun?

"Her neyse," diyorum ve eğer sen söyleyecek olursan duracağım.

"Her neyse," diyorsun ve benim bitirmemi istiyorsun.

"Mesele şu ki, bir şeyler satın almak yaptığımız en dürüst işlerden biridir. O adam buraya Dan Brown *veya* Salinger için gelmedi. O adam buraya günah çıkartmak için geldi."

"Sen rahip misin?"

"Hayır. Ben bir kiliseyim."

"Âmin."

Sepetine bakıyorsun ve ben kendimi meczup gibi hissedip, senin sepetinin içine bakıyorum. Telefonun. Sen görmüyorsun, ama ben görüyorum. Kırılmış. Sarı bir kılıfın içinde. Bu sadece umutsuz vaka haline geldiğinde kendi

başının çaresine baktığın anlamına geliyor. Bahse girerim bir soğuk algınlığının üçüncü gününde çinko alıyorsun. Telefonunu alıyorum ve bir espri yapmaya çalışıyorum.

"Bunu o adamdan mı çaldın?"

Telefonunu alıyorsun, kızarıyorsun. "Ben ve bu telefon..." diyorsun. "Ben kötü bir anneyim."

Annecik. Sen ahlaksız birisin.

"Hayır."

Sen gülümsüyorsun ve kesinlikle sutyen giymiyorsun. Kitapları sepetten alıp sepeti yere bırakıyorsun ve uzaktan yaptığın her şeyi eleştirmem mümkünmüş gibi bana bakıyorsun. Göğüs uçların belli oluyor. Örtmüyorsun. Kasanın yanında bulundurduğum çubuk şekerlemeleri fark ediyorsun. İşaret ediyorsun, açsın. "Alabilir miyim?"

"Evet," diyorum ve seni şimdiden besliyorum. İlk kitabını alıyorum, Spalding Gray'den İmkânsız *Tatil.* "İlginç," diyorum. "Çoğu kişi onun monologlarını alıyor. Bu harika bir kitap, ama yazarın akıbeti göz önüne alınırsa, insanların, özellikle de intihar düşünüyor görünmeyen genç hanımların gidip aldığı bir kitap değil."

"Eh, bazen sadece karanlık olan yerlere gitmek istersin, anlarsın ya?"

"Evet," diyorum. "Evet."

Eğer yeni yetme olsaydık seni öpebilirdim. Ama ben üstümde bir isim etiketiyle tezgâhın arkasındaki bir platformdayım ve genç olmak için fazlasıyla yaşlıyız. Gece hamleleri sabah işe yaramaz ve pencerelerden içeri ışık hücum ediyor. Kitapçı dükkânlarının karanlık olması gerekmiyor mu?

Kendime not: Bay Mooney'ye jaluzi almasını söyle. Perde. Herhangi bir şey.

İkinci kitabını alıyorum, *Umutsuz Karakterler.* En sevdiğim yazarlardan birinin, Paula Fox'un kitabı. Bu iyi bir işaret, ama aptal bir blogda onun Courtney Love'ın biyolojik büyükannesi olduğunu okuduğun için bunu satın alıyor olabilirsin. Jonathan Franzen'in malum makalesini okuduğun için Paula Fox'u alıp almadığından emin olamıyorum.

Cüzdanına uzanıyorsun. "O en iyisi, değil mi? Franzen ona olan hayranlığını abartılı bir şekilde anlattığı halde hâlâ ünlü olmaması beni mahvediyor."

Tanrı'ya şükür. Gülümsüyorum. *"Batı Yakası."*

Bakışlarını çeviriyorsun. "Oraya daha gitmedim." Sana bakıyorum ve ellerini havaya kaldırıp, teslim oluyorsun. "Ateş etme." Kıkırdıyorsun ve ben göğüs uçlarının hâlâ sert olmasını diliyorum. *"Batı Yakası'*nı bir gün okuyacağım ve *Umutsuz Karakterler'*i milyonlarca kez okudum. Bu kitap bir arkadaş için."

"Yaa," diyorum ve kırmızı tehlike ışıkları yanıyor. *Bir arkadaş için.*

"Bu muhtemelen bir zaman kaybı. Arkadaşım bunu okumayacak bile. Ama en azından kadının bir kitabı satılmış oluyor, anlarsın ya?"

"Doğru." Belki senin erkek kardeşin, baban ya da eşcinsel bir komşundur, ama bir arkadaş olduğunu biliyorum ve hesap makinesine sertçe basıyorum.

"Otuz bir elli bir tutuyor."

"Çok para. Gördün mü bak, *işte* bu yüzden Kindle'lar hüküm sürüyor," diyerek domuz pembesi Zuckerman marka cüzdanına uzanıyorsun ve ödemeye yetecek kadar nakit paran olduğu halde bana kredi kartını uzatıyorsun.

İsmini öğrenmemi istiyorsun, çünkü ben kaçık değilim ve kartını geçiriyorum. Aramızdaki sessizlik daha gürültülü bir hal alıyor, bugün müzik çalmıyorum ve söyleyecek hiçbir şey düşünemiyorum.

"İşte oldu." Ve sana makbuzunu uzatıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorsun. "Burası harika bir dükkân."

İmzalıyorsun ve sen Guinevere Beck'sin. İsmin bir şiir ve annenle baban muhtemelen çoğu ebeveyn gibi beş para etmez. *Guinevere*. Hadi ama.

"Teşekkür ederim, Guinevere."

"Aslında Beck adıyla tanınıyorum. Guinevere biraz uzun ve saçma, anlarsın ya?"

"Pekâlâ Beck, yüz yüzeyken farklı görünüyorsun. Ayrıca, *Midnite Vultures** albümün korkunç."

Kitap torbanı alıyorsun ve göz temasını bozmuyorsun, çünkü bana baktığını görmemi istiyorsun. "Haklısın Goldberg."

"Hayır, bana sadece Joe deniyor. Goldberg biraz uzun ve saçma, anlarsın ya?"

Gülüyoruz ve benim senin ismini öğrenmek istediğim kadar sen de benimkini öğrenmek istiyorsun, yoksa isim etiketimi okumazdın. "Hazır buradayken *Batı Yakası*'nı almak istemediğinden emin misin?"

"Bu delice gelecek ama onu saklıyorum. Bakımevi listem için."

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi demek istiyorsun sanırım."

"Ah, hayır, bu tamamen farklı bir şey. Bir bakımevi lis-

*Beck isimli Amerikalı müzisyenin bir albümü. (ç.n.)

tesi bakımevinde okumak ve izlemek için planlanan şeylerin listesidir. Ölmeden önce yapılacaklar listesi ise daha çok... Nijerya'ya gitmek, bir uçaktan atlamaktır. Bakımevi listesi *Batı Yakası*'nı okumak, *Ucuz Roman* filmini izlemek ve son çıkan Daft Punk albümünü dinlemek gibi."

"Seni bir bakımevinde hayal edemiyorum."

Kızarıyorsun. Sen *Charlotte'un Sevgi Ağı*'sın ve ben seni sevebilirim. "Bana iyi günler demeyecek misin?"

"İyi günler Beck."

Gülümsüyorsun. "Teşekkürler Joe."

Sen buraya kitaplar için gelmedin Beck. İsmimi söylemen gerekmiyordu. Gülümsemen ya da beni dinlemen veya süzmen gerekmiyordu. Ama yaptın. Makbuzda imzan var. Bu bir alışveriş değildi. Bu gerçekti. Başparmağımı makbuzdaki ıslak mürekkebe bastırıyorum ve Guinevere Beck'in mürekkebi tenime bulaşıyor.

2

ŞAİR e. e. cummings'i ben de benim yaşımdaki en hassas, en akıllı erkeklerin öğrendiği şekilde, tüm zamanların en romantik aşk hikayelerinden birinin, *Hannah ve Kız Kardeşleri* filminin en romantik sahnelerinden birinde, akıllı, sofistike ve evli Elliot (Michael Caine) adında bir New Yorklu'nun baldızına (Barbara Hershey) âşık olduğu sahne vasıtasıyla öğrendim. Elliot dikkatli olmak zorundadır. Gelişigüzel bir şekilde harekete geçemez. Baldızının apartmanının yakınında bekler ve bir karşılaşma kurgular. Akıllıca ve romantiktir. Aşk emek ister. Kız onunla karşılaştığına şaşırır ve onu Pageant Kitapevi'ne götürür -demek istediğimi yakalıyor musun?- burada Elliot onun için e. e. cummings'in bir şiir kitabını alır ve kızı 112. sayfadaki şiire yönlendirir.

Kız yatakta tek başına oturarak şiiri okur ve o sırada, biz onu dinlerken Elliot banyosunda onu düşünerek tek başına durur. Şiirdeki en sevdiğim kısım şu: *Hiç kimsenin, hatta yağmurun bile böyle küçük elleri yoktur.*

Senin haricinde Beck. Son birkaç gündür çok şey öğ-

rendim. Ruh halin bozulduğunda ki bu sık sık oluyor, minicik ellerini kendi üzerinde dolaştırıyorsun. Bu bana *Hannah*'da Mia Farrow'un, aşırı mastürbasyonla kendisini perişan ettiği için Woody Allen'a takıldığı başka bir şakayı hatırlatıyor. Umarım sen iyisindir.

Toplumdaki sorun şu ki eğer ortalama birisi bizi biliyor olsaydı -sen, tek başına gecede üç kere orgazm oluyorsun ve ben sokağın karşısında, tek başına seni izliyorum- çoğu kişi benim bir deli olduğumu söylerdi. Eh, çoğu kişinin lanet derecede aptal olduğu bir sır değil. Çoğu kişi ucuz gizemleri sever ve çoğu kişi Paula Fox veya *Hannah*'yı hiç duymamıştır, bu yüzden doğruyu söylemek gerekirse Beck, boş ver çoğu kişiyi, tamam mı?

Ayrıca evini ve kadınlığını bir sürü yetersiz erkekle doldurmak yerine kendinle ilgilenmen hoşuma gidiyor. Sen "ilişki kültürü" konusundaki banal ve indirgeyici her şeyin yanıtısın. Standartların var ve *sen* Guinevere'sin, o kişiyi bekleyen bir aşk hikâyesisin ve bahse girerim bir erkeği hayal ettiğin zaman *O Kişiyi* büyük harflerle yazıyorsun. Beni. Herkes her şeyi hemen istiyor, ama sen bekliyorsun...

Böyle küçük eller*le.*

Senin adın başlamak için muhteşem bir noktaydı. Ne kadar şanslıyız ki dünyada çok fazla Guinevere Beck yok - sadece bir kişi. İlk bulmam gereken şey senin evindi ve internet aşkla tasarlanmıştı. Bu bana seninle alakalı çok şey verdi Beck, senin Twitter profilini:

Guinevere Beck

@HayaliBeck

Hiç dile getirilmemiş bir düşüncem olmadı. Hikâyeler yaza-

rım. Öyküler okurum. Yabancılarla konuşurum. Nantucket benim arkadaşımdır, ama New York kankamdır.

Sen paylaştığın blog yazılarında (onlara deneme demek istemediğin sürece), yetersizce gizlenmiş güncelerinde (onlara kısa hikaye demek istemediğin sürece), zaman zaman yazdığın şiirlerini yayınlayan çeşitli online dergilerde kendini ifşa ediyorsun. Sen doğuştan yazarsın, Nantucket adasında büyümüşsün ve ada akraba evlilikleriyle (ama sen akraba evliliği sonucu doğmuş değilsin), deniz yolculuğuyla (gemilerde korkudan hareketsiz kalıyorsun) ve eroinle (babanı bağımlılık yüzünden kaybetmişsin) dalga geçiyorsun. Ailen gevşek olduğu kadar sıkı. Dört yıl boyunca Brown Üniversitesi'nde okumuş olsan da burada, kimsenin kimseyi tanımadığı bu şehirde ne yapacağını bilemiyorsun. Polenta ve vişneli keki seviyorsun. Yiyeceklerin veya konserlerin resimleri çekmiyorsun ama Instagram kullanıyorsun (ama gerçekten sadece eski şeyleri, ölmüş babanın resimlerini, muhtemelen hatırlayamadığın plaj günlerinin resimlerini paylaşıyorsun). Bir erkek kardeşin var, Clyde. Annenle baban isimler konusunda gerçekten şerefsizlik etmişler. Bir kız kardeşin var, Anya (cidden şerefsizler ama benim düşündüğüm türden değil). Emlak kayıtları evinizin daima sizin aileye ait olduğunu gösteriyor. Siz çiftçilikten geliyorsunuz ve Nantucket'ta "bir yerin" olmadığını ama ailenin orada bir *yuva* kurduğunu söylemeye meraklısın. Sigara paketleri üzerindeki, tüm sorumluluğu reddeden o uyarı etiketleri gibisin.

Anya bir adalı ve oradan asla ayrılmayacak. O sahildeki yürümekten, yaz mevsiminin doğruca gelmesinden ve sezonluk kaçamaklar yerine oraya ait olmaktan başka bir şey

istemeyen bir bebek. Anya baban konusunda kafayı sıyırmış. Hikâyelerinde onun hakkında yazıyorsun, onu genç bir çocuğa ya da yaşlı kör bir kadına veya bir seferinde yaptığın gibi kayıp bir sincaba çeviriyorsun ama kızkardeşini yazdığın belli oluyor. Ona gıpta ediyorsun. Nasıl olur da onda hiç hırs olmaz? Ona acıyorsun. Nasıl olur da hiçbir ihtirası olmaz?

Clyde en büyük çocuk ve ailenin adadaki taksi işini yürütüyor. Evli, iki çocuğu var ve kullanmak bir yana eroine elini bile sürmemiş. Bu kadarı yerel gazetedeki resminden belli: Gönüllü itfaiyeci, yanık-tenli, standart bir Amerikalı erkek. Eğer ilk sen doğmuş olsaydın aile işini yürütmek bir seçenek olabilirdi. Ama sen klasik ortanca çocuktun, okulda başarılıydın ve tüm hayatın boyunca kendini kurtaracağın düşünülerek "umut vadeden" olarak etiketlendin.

İnternet harika bir şey ve o gün tanışmamızdan bir saat sonra bir tweet attın:

Çizburger kokusu alıyorum. #KöşedekiLokantaBeniŞişmanlatıyor

Ve bu noktada bir an için endişelendiğimi söylemeliyim. Belki de senin için özel değildim. Benden, sohbetimizden bahsetmedin bile. Ayrıca Twitter kimlik sayfanda şu yazıyor: *Yabancılarla konuşurum.* Yoksa sohbetimiz senin için önemsiz miydi? Kitapçıdaki çocuk bahsetmeye bile değmez mi? *Siktir*, diye düşündüm, *belki de yanıldım*. Belki de aramızda hiçbir şey olmamıştı. Ama sonra seni keşfetmeye başladım, gerçekten önemli konularda yazmıyordun. Beni *takipçilerinle* paylaşmayacaktın. Online yaşamın varyete bir gösteri ve bu yüzden, bana şovunda rol vermemen bana göz koyduğun anlamına geliyor. Belki de benim

fark ettiğimden de fazla, çünkü tam şu anda elin bir kez daha aşağıya vajinana doğru gidiyor.

İnternetin bana verdiği bir sonraki şey adresin oldu. 51 Bank Caddesi. Dalga mı geçiyorsun benimle be? Bank Caddesi'nin hemen Hudson'un ötesindeki bu sessiz kısmı o kadar New York'tur ki Edith Wharton ve Truman Capote'un el ele, birer kâğıt bardakta Yunan kahvesi taşıyarak, sanki formaldehit içinde muhafaza edilmişler gibi en parlak dönemlerindeki görünümleriyle sokaktan geçmesini beklerim. Bu blokta prensesler yaşar ve uzun süre önce, Manhattan hâlâ sakin olduğu zamanlarda prensesler hamile kalırken, Sid Vicious bu blokta öldü. Sokağın karşısında bekliyorum ve pencerelerin açık (perde yok) ve plastik kâsene hazır yulaf ezmesi dolduruşunu izliyorum. Sen bir prenses değilsin. Twitter hesabın aklımı başıma getiriyor:

Hmm, @AnnaKendrick47 gibi konuşmak istemiyorum ama @BrownstoneCekilisi'nin gıcıkları sizi seviyorum ve Bank Cddsn taşınmak için sabırsızlanıyorum.

Verandaya oturup internette arıyorum. Brownstone Çekilişi, New York'ta yüksek lisans yapan ve konuta ihtiyacı olan Brown Üniversitesi mezunları için bir makale yarışması. Daire yıllardan beri *Brown ailesinde* (tam olarak ne demekse) kalmış. Sen kurgu yazımı türünde yüksek lisans adayısın, bu yüzden aslında makale yarışması olan çekilişi kazanman sürpriz olmaz. Ve Anna Kendrick şarkı söyleme yarışması konulu *Mükemmel Saha* filmindeki oyuncu. Sen bu kızda kendini görüyorsun, oysa bu hiç de mantıklı değil. O filmi izledim. O kız asla senin gibi yaşayamazdı.

Yüksek girişli dairenin önünden insanlar geçiyor, evin zeminden çok az yüksekte ve kendini sergilesen bile insanlar durup bakmıyor. Pencerelerin ardına kadar açık ve şanslısın ki kalabalık bir muhitte yaşamıyorsun. Bu sahip olduğun aldatıcı mahremiyet hissini açıklıyor. Sonraki akşam geri geliyorum (aynı kıyafetle, üzgünüm) ve sen açık pencerelerin önünde çıplak geziyorsun. Çıplak! Yine sokağın karşısındayım ve beni fark etmiyorsun ve hiç kimse ne beni ne de seni fark ediyor. Buradaki herkes kör falan mı?

Günler geçiyor ve gittikçe endişeleniyorum. Teşhirciliğin çok fazla ve bu güvenli değil. Birkaç gün sonra demirci kostümümü giyiyorum ve kendini sergilediğin, evim dediğin bu yerin pencerelerine demir çubuklar yerleştirdiğimi hayal ediyorum. Bence bu mahalle olabildiğince güvenli ama ölümcül biçimde sessiz. Sokağın ortasında yaşlı bir adamı boğabilirim ve kimse gelip beni durdurmaz.

Yeniden gündelik kıyafetimi giyiyorum (demirci kostümünden çok daha iyi) ve ucuzcu mağazasından bulduğum bir Yankees şapkası takıyorum. Senin binanda yaşayan adam, dış kapıya (kilitli değil!) ulaşan küçük merdivenleri (sadece üç basamak) çıkıyor ve o kapı senin dairene çok yakın. Eğer istese (kim istemez ki) tırabzanlar üzerinden eğilip camını sertçe tıklatabilir ve seni çağırabilir.

Gün içinde, gece tekrar geldim ve ne zaman burada olsam pencerelerin hep açık. Görünüşe göre gece haberlerini ya da korku filmi hiç izlemiyorsun. Binanın karşısındaki merdivenlere oturup telefonla konuşuyormuş yaparak, Paula Fox'u okuyormuş gibi yaparak yirmi dakika daha bekliyorum.

Açık pencere politikan sayesinde senin dünyana dahilim. Eğer rüzgâr doğru yönden eserse yediğin yemeğin kokusunu alabiliyor ve dinlediğin Vampire Weekend şarkısını duyabiliyorum. Eğer esniyor gibi yapıp boynumu uzatıp yukarı bakarsam seni gezinirken, nefes alırken görebiliyorum.

Hep böyle miydin? Merak ediyorum, Providence'ta da bu şekilde yarı çıplak geziyor, komşularına teşhircilik yapıyor, durmadan mikrodalga yemekleri yiyor ve avaz avaz mastürbasyon mu yapıyordun? Umarım öyle değildi, umarım zamanı geldiğinde bunları yapmandaki mevcut mantığı bana açıklarsın. Bir de sen ve bilgisayarın var; sanki hayali izleyicilerine bir yazar olduğunu hatırlatmana gerek varmış gibi - kesinlikle senin ne olduğunu biliyoruz (biliyorum); bir performansçı, bir teşhirci.

Bir kez daha: Eğer ortalama birisi, açık bir pencerenin önünde çıplak bir kızın sık sık hoplayıp zıpladığını ve aşk sarhoşu bir çocuğun sokağın karşısında onu gözetlediğinden bahsetse, çoğu insan benim deli olduğumu söylerdi. Ama asıl deli sensin. Sana öyle denmiyor çünkü tüm bu insanlar senin kadınlık organın hakkındaki her şeyi keşfetmek istiyor, oysa komşuların için varlığım tiksindirici. Ben Bed-Stuy'da, yürüyerek çıkılan altıncı kattaki bir dairede yaşıyorum. Kendi deliliğimi bilmem ne derneği sayesinde finanse etmeme izin verilmedi. Maaşımı el altından alıyorum ve antenli bir televizyonum var. Bu insanlar on adım öteden bile benim aletime dokunmak istemezler. Oysa diğer yandan senin kukun altından.

Sokağın karşısında kahvemi yudumluyorum ve nefes alıyorum, sana bakıyorum.

İnsanların TV dizilerini izleme sebebi bu mu? Dünyan bana geliyor. Tembellik ederek vakit geçirdiğin yer burası (internetten toplu olarak satın alınmış pamuklu Victoria's Secret marka külotunla; geçen gün paketi açtığını görmüştüm) ve uyumuyorsun, o kanepede otuyorsun ve internetten bir sürü saçmalık okuyorsun. Belki de kitapçıdaki şu ateşli adamı arıyorsun. Burası yazdığın yer, saçların bir topuzla yukarı toplanmış halde dimdik oturuyorsun ve artık dayanamayacak hale gelinceye kadar tavşan hızında yazıyorsun ve şekerleme yaparken başını yasladığın küf yeşili yastığı alıp bir hayvan gibi üzerine biniyorsun. Rahatlıyorsun. İşte, en sonunda uyuyorsun.

Dairen cehennem gibi küçük. Şu tweet'i attığında haklıydın:

Bir ayakkabı kutusunda yaşıyorum. Bu korkunç bir şey, çünkü dünyada ayakkabı istiflemeyen tek kız benim, bu yüzden yığınla yer var. @BrownstoneCekilisi

*Benim #Brown*Üniversitesi *kupam dairemden daha büyük. @BrownstoneCekilisi #gayrimenkul #NYC*

Mutfak yok, sadece alet edevatın bir araya sıkıştırıldığı yapı marketlerindeki küçük teşhir bölmelerine benzer bir alan var. Ama attığın tweet'te gizli bir hakikat var. Buradan nefret ediyorsun. Arka ve ön tarafında bahçesi olan büyük bir evde büyümüşsün. Açık alanı seviyorsun. İşte pencerelerini açık bırakmanın sebebi bu. Kendinle nasıl yalnız kalacağını bilmiyorsun.

Komşuların hayatlarına devam ediyorlar, kolaylıkla -arabaları geliyor, civardaki devasa evlerinden onları alıyor ve aynı arabaları gün sonunda onları geri getiriyor- oysa sen bir hizmetçi veya yavru köpeğe daha uygun olan bu

küçücük alanda çürüyorsun. Sen ve ben West Village aşkını paylaşıyoruz ve eğer buraya taşınsaydım, ben de yavaş yavaş olsa bile klostrofobiden aklımı kaçırabilirdim. Sen doğru seçimi yaptın Beck. Annen hatalıydı:

Annem hiçbir 'leydinin' ayakkabı kutusunda yaşamaması gerektiğini söylüyor. @BrownstoneCekilisi #anneaklı #NYC

Yazdığından çok daha fazla tweet atıyorsun ve yüksek lisansını Columbia'dan değil de New School'dan almanın sebebi bu olabilir. Columbia seni reddetti:

Reddedilme zarfta sunulan bir yemektir, böylece en azından o zarfı yırtılabilir veya yakılabilir*siniz #Columbiaelveda #hayatdevamediyor*

Ve haklıydın. Hayat devam etti. New School o kadar prestijli olmadığı halde, öğretmenler ve öğrenciler seni oldukça seviyorlar. Atölye çalışmalarından çoğuna internetten ulaşılabiliyor. "Üniversite" dedikleri gitgide alakasızlaşan elitist sisteme karşı bir örnek olarak internetten pek çok üniversiteye erişilebiliyor. Yazarlığın ilerliyor ve eğer tweet atmaya ve mastürbasyona daha az zaman harcarsan... Ama dürüst olmak gerekirse Beck, senin vücudun bende olsaydı üstüme asla bir şey giymezdim.

Bir şeylere isim takmayı seviyorsun ve bana ne isim verirdin diye merak ediyorum. Dairene isim vermek için bir Twitter yarışması düzenleme girişimin var:

Şuna ne dersin *#Benimkutumdandahaküçükkutu*

Veya #MükemmelSahaizlemekutusu

Veya #Yanlışlıkladaireolanyogaminderidolabı

Veya #Penceresindendışarıbaktığınvekitapçıdakikudurmuşadamınseniizlediğivegülümsediğinveelsalladığınyer

Bir taksi şoförü kornaya basıyor ve Brett Easton Ellis'in

yazdığı bir müsveddeden doğruca sürünerek çıkmış bir adam ışıklara bile bakmadan karşıya geçiyor. Üzgünüm dese de değil ve elini saçlarından geçiriyor.

Çok fazla saçı var.

Ve sanki sahibiymiş, sanki merdiven onun için inşa edilmiş gibi basamaklardan çıkıyor ve daha o ulaşamadan kapı açılıyor. Kapıyı açan *sensin ve* içeri girmesi için buyur ediyorsun, kapı yavaşça kapamadan önce onu öpüyorsun ve ellerin...

O küçük ellerin...

Adamın saçlarında ve ikinizi de göremiyorum, ta ki oturma odasına girip kanepeye oturana kadar. Sen atlet bluzunu sıyırıp adamın üstüne çıkıyorsun, adeta bir striptizci gibi seks yapıyorsun ve bu tamamen yanlış Beck. Adam külotunu sıyırıp sana şaplak atıyor. Sen haykırıyorsun ve ben sokağın karşısına geçip bitişikteki binaya yaslanıyorum, çünkü duymalıyım.

Üzgünüm baba*cık!* Üzgünüm*!*

Tekrar söyle küçük kız.

Üzgünüm baba*cık*

Sen kötü bir kızsın.

Ben kötü bir kızım.

Popona bir şaplak istiyorsun, değil mi?

Evet babacık, şaplak istiyorum.

Adam ağzının içinde. Sana bağırıyor. Sana tokat atıyor. Bir an Truman Capote geçiyor, bakıyor, tepki veriyor ve sonra başını çeviriyor. Bunu kimse polise bildirmeyecek, çünkü kimse izlediğini itiraf etmek istemiyor. Tanrı aşkına, burası Bank Caddesi. Şimdi de sen onu beceriyorsun ve sokakta diğer tarafa, adamın senle aşk yapmadığı yöne

dönüyorum. Adamın saçlarını kavrıyorsun -çok fazla saç- sanki seni ve hikâyelerini kurtarabilirmiş gibi. Sen daha iyisini hak ediyorsun ve böyle işe yaramayan büyük, güçsüz ellerle seni tutması ve işi bittiğinde poponu tokatlama şekli iyi hissettiriyor olamaz. Adamın üstünden inip ona yaslanıyorsun ve o seni yana itiyor, kendin içmediğin halde dairende sigara içmesine izin veriyorsun, küllerini senin Brown kupana -dairenden daha büyük- silkiyor ve o sigara içerken sen *Mükemmel Saha'yı* izliyorsun, mesaj atıyorsun ve sen ona yaslanınca seni yana itiyor. Üzgün görünüyorsun ve...

Hiç kimsenin böyle küçük elleri yok.

Seninle benim dışında. Neden bu kadar eminim? Üç ay önce, sen beni tanımadan önce şöyle bir tweet atmışsın:

Hepimiz dürüst olabilir ve #Hannahvekızkardeşleri filmini #eecummings nedeniyle bildiğimizi itiraf edebilir miyiz?

Daha beni tanımadan bile benimle nasıl konuştuğunu gördün mü? Adam giderken *Umutsuz Karakterler*'i taşımıyordu. Artık eve gidebilirim. Senin bir duşa ihtiyacın var.

3

SENDEN önce Candace vardı. O da inatçıydı, bu yüzden ona olduğum gibi sana da sabırlı olacağım. Benden başka dünyadaki her lanet olası şeyi yazdığın o eski, hantal dizüstü bilgisayarını aleyhine kullanmayacağım. Ben aptal değilim Beck. Bir sabit diski araştırmanın nasıl olduğunu bilirim ve onun içinde olmadığımı biliyorum, bir not defterine ya da ajandaya benzer bir şeye sahip olmadığını da biliyorum.

Olası bir teori: Benim hakkımda telefonundaki not defterine yazıyorsun. Umut hep var.

Ama senden uzaklaşmayacağım, çünkü Craigslist'teki* "Rastgele İlişkiler" bölümünü yalayıp yutuyorsun ki bu da o gür saçlı sapığı nasıl bulduğunu açıklıyor. İyi haber o senin erkek arkadaşın değil. Kötü haber ise tatlım, yabancıları dairene davet ettikçe öldürülme ihtimalinin de artması.

Ama önce: Candace.

*İş, konut, kişisel ürünler ya da organizasyon ilanlarının yanı sıra forum bölümü de bulunan bir seri ilan sitesi.

Ona ulaşmak için araya birilerini sokmak zorunda kaldım. Erkek ve kız kardeşiyle birlikte bir grupta flüt çalıyordu. Sen olsan yaptıkları müziği beğenirdin. Asla ilk kırka girecek değillerdi, ama bazen böyle grupların şarkıları uyduruk gençlik dizilerinde çalınır ve sonra ünlü olurlar. Candace en güzelleri, grubun lideriydi. Davulcu erkek kardeşi iğrenç bir dangalaktı, kız kardeşi ise gösterişsiz ve yetenekliydi.

Bir kıza konserden sonra öylece yaklaşamazsın, özellikle de grubun müziği tekno-elektro pisliğiyse ve kontrolcü psikopat erkek kardeşi (lafı gelmişken, kız kardeşleri olmasa asla grupta olamazdı) daima etrafta dolanırken. Candace'ı tek başına yakalamam ve kardeşlerinden uzaklaşmasını sağlamam gerekiyordu. O "koruyucu" ağabeyi varken ona asılan adam bile olamazdım.

Bu yüzden *Hannah*'daki Elliot'ın yapacağını yaptım. Facebook'tan bir plak şirketinde çalışan arkadaşımın arkadaşını buldum. Ona bu kızla takıldığımı söyledim. Kızla takılmak için yalan söylediğimi, kızın plak şirketinde çalıştığını sandığını ve sadece kıza bir e-posta atıp benim telefon numaramı göndermesini söyledim. Ve o da yaptı. Benim gibi iyi adamların güzel bir kızla irtibat kurmak için bu puştun e-postasına ihtiyaç duyması, dünyada bu gibi puştların var olmasının tek sebebi.

Candace bir plak şirketi için grupları keşfettiğimi düşünerek benimle buluştu. O gün onun hakkında çok şey öğrendim. Ona plaktan ve elimden gelirse onun için yapacak olduğum bir sürü şeyden söz ettim ve o da benimle alakalı her şeyi öğrenmek istedi. Hem ne diyeceğim, biliyor musun? Aslında yalan söylemiyordum. Eğer doğru

düzgün bir üniversiteye gitmiş olsaydım, kaliteli vintage kıyafetler giyseydim ve insanı iş sahibi ve akıllı yapanın lisans derecesi olduğu fikrine taraftar olsaydım, boktan bir plak şirketinde ücretsiz staj yapabilir ve bunu boktan bir işe bile dönüştürebilirdim. Bense başıma buyruğum. Ve Candace'la aramın iyi gitmemesinin sebeplerinden birisi bu oldu.

Yine o yaşadıklarım beni bu ana hazırladı. Senin evine girmem gerekiyordu Beck.

Bu yüzden gaz şirketini aradım ve dans dersinde olduğunu bildiğim saatte dairende bir sızıntı olduğunu haber verdim - dans dersinden sonra hep bir arkadaşınla kahve içersin ve bu bilgisayarından uzakta olmanın garanti olduğu tek zaman. Yolun karşısındaki kapı eşiğinde gaz memurunun gelmesini bekledim. Geldiği zaman onlara senin erkek arkadaşın olduğumu ve beni yardıma yolladığını söyledim.

Kanun her gaz sızıntısının araştırılmasını ve kanun gaz şirketinde çalışan adamların benim gibi liseden terk biriyle bile muhatap olmasını emrediyor. Ne diyebilirim ki? Adamın benim erkek arkadaşın olduğuma inanacağını ve beni içeri sokacağını biliyordum. Hatta yalancı bir çatlak olduğumu düşünse bile beni içeri alacağını biliyordum. Gaz kaçağı var diye arayıp kimsenin ortaya çıkmamasını bekleyemezsin Beck. Cidden.

Adam gidiyor ve ben ilk iş olarak bilgisayarını alıp kanepene oturuyorum, senin yeşil yastığını kokluyorum, Brown kupandan su içiyorum. Yıkıyorum çünkü adamın külleri içinde kalmış - bulaşık nasıl yıkanır hiç bilmiyorsun. "Wylie Kia'sını Satın Alırken Ne Düşünüyordu?"

adında bir hikâyeni okuyorum. California'da boktan bir ithal araba satın alan ve bir kovboy olarak bunu dünyada iz bırakacak son eseri gibi hisseden yaşlı bir herif hakkında. Şaşırtıcı olan şu ki adam gerçek bir kovboy değil. Sadece kovboy filmlerinde kovboyu oynamış. Ama artık kovboy filmi yapmayı bilmiyorlar ve Wylie de sektöre uyum sağlayamamış. Hiç arabası olmamış, çünkü günlerinin çoğunu adamların avare avare oturup eski güzel günleri konuşmaktan hoşlandığı bir kafede geçiriyor. Ama son zamanlarda sigara içmek yasadışı -*yasadışı* kelimesini italik yazman çok tatlı- ve bu yüzden grubun artık sigaralarını içecek ve hikâyelerini anlatacak bir yerleri yok. Hikâye Wylie'nin Kia'sına binmesiyle bitiyor ve nasıl çalıştıracağını hatırlayamıyor. Ucunda minyatür bir bilgisayar olan anahtarlığını tutuyor ve nereye gideceğini bilmediğini fark ediyor. Bu yüzden bir elektronik sigara satın alarak kafeye geri dönüyor ve tek başına otururak elektronik sigarasını içiyor.

Ben atölye çalışmalarındaki dahi Güzel Sanatlar yüksek lisans adaylarından biri değilim -cidden Beck, onlar seni ya da hikâyelerini anlayamazlar- ama sen öyle olmak için yanıp tutuşuyorsun. Sen ölü bir adamın kızısın, tepeden tırnağa. Paula Fox'u anlıyorsun ve geçici bile olsa New York'a yerleşmene sebep olan, Eski Batı'nın her şeyinin anlam kazanmasını arzuluyorsun. Merhametlisin; dairendeki resimli kitaplar yüzünden eski aktörler hakkında yazıyorsun ve etrafta artık var olmadıkları için gidemeyeceğin bir sürü yerin resimleri mevcut. Romantiksin; uyuşturucu satıcılarının olmadığı bir Coney Adası ve gerçek kovboylarla sahte kovboyların *joe* dedikleri teneke kahve

fincanlarıyla hikâyelerini birbirleriyle paylaştıkları masum California'yı arıyorsun. Gidemeyeceğin yerlere gitmek istiyorsun.

Banyonda, kapı kapanıp da tuvalete oturduğun zaman, Einstein'ın bir fotoğrafına bakıyorsun. Bağırsaklarına karşı mücadele verirken onun gözlerine bakmayı seviyorsun. (Ve inan bana Beck, birlikte olduğumuz zaman sindirim sorunların sona erecek, çünkü donmuş yemeklerle ve "çorba" etiketli sodyum dolu konservelerle yaşamana izin vermeyeceğim.) Einstein'ı seviyorsun, çünkü hiç kimsenin görmediklerini görüyordu. Ayrıca yazar da değildi. Aranızda bir rekabet olmaz, ne şimdi ne de sonra.

TV'yi açıyorum, *Mükemmel Saha* en çok seyrettiğin şey ve şimdi Facebook sayfanda görebildiğim üniversite hayatın bir anlam kazanıyor. Nihayet içerdeyim, resimlerde senin tarihini araştırıyorum. Kilisede hiç şarkı söylememişsin ya da tutku veya gerçek aşkı bulmamışsın. Sen ve en iyi arkadaşların Chana'yla Lynn sık sık sarhoş oluyorsunuz. Çok uzun boylu ve zayıf üçüncü bir kız arkadaş daha var. Sen ve küçük arkadaşların yanında cüce gibi kalıyorsunuz. Bu üçüncü arkadaş hiçbir resimde etiketlenmemiş ve onunla alakalı mutlaka bir şeyler olmalı, çünkü sen bu arkadaşlıktan çok gururlanıyor görünüyorsun ve çocukluğundan beri devam eden bir ilişki bu. Bu etiketlenmemiş kız tüm resimlerde mutsuz görünüyor. Gülümsemeyen tebessümü aklımdan çıkmayacak ve devam etme zamanı geldi.

İki kişiyle çıkmışsın. Charlie her zaman bir Dave Matthews konseri sonrasındaymış gibi görünüyor. Sen onunlayken çimlere oturuyordun ve uyuşturucu alıyordun. O

uyuşturucu-sersemi ahmaktan kaçıp Hesher adında şımarık bir punk herifin sıska kollarına düştün. Ayrıca, Hesher'i *tanıyorum,* bizzat değil ama o bir çizgi romancı ve bizim dükkânda kitaplarını satıyoruz. En azından şu aralar öyle yapıyoruz, ama bir sonraki vardiyamda yapacağım ilk iş Hesher'ın kitaplarını bodrum katına gömmek olacak.

Paris'e ve Roma'ya gittiniz, oysa ben yurtdışına hiç çıkmadım ve sen Hesher'da veya Paris'te ya da Charlie'de, Roma'da veya üniversitede hiçbir zaman aradığını bulamadın. Charlie'yi Hesher için terk ettin. Ve sen soğuktun; Charlie hiçbir zaman seni atlatamadı. Resimlerinde hep sarhoş görünüyor. Hesher'a tapıyordun ve o buna hiçbir zaman karşılık vermedi, en azından Facebook'ta öyle. Onu övdüğün bir sürü mesaj var ve o hiç karşılık vermiyor. Derken günün birinde ilişkin bitti ve arkadaşların durumunu, terk edilenin sen olduğuna hiç kuşku bırakmayacak şekilde "beğendi."

Mükemmel Saha sona erdi ve yatak odana gidiyorum, toplanmamış yatağının üzerindeyim. Bir anahtarın anahtar deliğine girdiğini ve çevrildiğini duyuyorum, zihnimde bir yıldırım çakıyor ve ev sahibini bugün erken saatte gazı memuruna dırdır ettiğini hatırlıyorum...

Binadaki en küçük yer, lanet olası en küçük anahtar deliği hep sıkışıyor.

Ve senin anahtarı deliğe soktuğunu duyuyorum, kapı açılıyor, daire küçük ve sen içindesin.

Haklısın Beck. Burası kahrolası bir ayakkabı kutusu kadar.

4

İNSANLARIN turşu sulu viski peşinde koştukları Greenpoint'e hiç gitmem, ama senin için bunu yapıyorum Beck. Tıpkı seni tanımaya, seni görmeye çalıştığım zaman beni görmemen için pencerenden düştüğümde senin için sırtımı incittiğim gibi. Ve şimdi beni burada görmenden ve *Vice*'ın kültürel değerine olduğundan fazla değer veren, *Vice* hangi lanet şeyi içmemi söylerse ondan içen bir yavşak olduğumu düşünebilecek olmandan nefret ediyorum. Ben üniversiteye gitmedim Beck, bu yüzden üniversitedeki zamanımı yeniden yakalamaya uğraşarak yetişkinlik zamanımı boşa harcamıyorum. Ben hayatı şu anda yaşamaya cesareti olmayan yumuşak bir herif değilim. Yaşamak için yaşıyorum ve bir votka soda daha sipariş edeceğim, ama bu da Bukowski tişörtlü barmenle konuşmam ve bana yine ne tür bir soda istediğimi soracağı anlamına geliyor.

Keyfim yerinde ve sen sarı çoraplarınla sahnede okuyorsun, çoraplarında delikler var ve çok çalışıyorsun. *Charlotte'un Sevgi Ağı*'nı terk ettin, ama ben de pek seksi görünmüyorum. Pencereden çıkmak zorunda kaldım,

kısa bir düşüş oldu ama düşme düşmedir. Ayrıca sırtım ağrıyor ve eğer bir kere daha *viski-turşu* diyen birini duyacak olursam küfredeceğim.

En yakın arkadaşların benim yanımdaki masadalar, gürültücü ve vefasızlar, çizmeleri ve aşırı işlem görmüş saçlarıyla gerçek birer F-treni hattı tipleri bunlar. Üçünüz Brown'da beraberdiniz ve şimdi de New York'ta birliktesiniz, hepiniz *Girls* dizisinden nefret ediyorsunuz ve bu konuda hiç durmadan sızlanıyorsunuz, ama hepinizin yapmaya çalıştığı onlar gibi olmak değil mi? Brooklyn, erkekler ve *viski-turşu*?

Elleriyle tırnak işareti yaparak konuşan diğer *yazarlarla* birlikte oturuyorsun ki bu arkadaşlarının senin hakkında konuşmalarına imkân veriyor ve ne yazık ki onlar haklı: Kendini yazar olmaya -iltifatları kabul ederek ve viski içerek- yazmaya olduğundan çok daha fazla kaptırdın. Ama neyse ki aynı zamanda yanılıyorlar: Bu odadaki herkes senin kovboy hikâyeni anlayamayacak kadar viskiyle dolu.

Arkadaşların kıskanıyorlar. Adam Levine'in kız versiyonuna benzeyen Chana, boncuk gibi gözleri ve yersiz özgüveniyle büyük bir tenkitçi. "Eğer Lena Dunham değilsen bu Güzel Sanatlar yüksek lisansının ne boka yarayacağını bana tekrar açıklar mısınız?"

"Acaba eğitmen olabilir mi?" diyor Lynn ve Lynn'in içi o kadar ölü ki ceset gibi görünüyor. Hastalıklı biçimde durmaksızın Instagram'a resim yüklüyor, sanki bir yaşamı olduğunu kanıtlamaya hayatını adamış gibi. Twitter'de Lulu's'ta bir okuma gecesinde olduğu için sızlanıyor ve Beck gerçekten küfretmek üzereyim.

"Bir kere gidilen şu sergi açılışları gibi mi, yoksa... haftalık bir şey mi olacak?" diyor Lynn.

"Ben her kahrolası tasarımı bitirdiğimde bir podyum mu kuruyorum?" diyor Chana. "Hayır. Bir *koleksiyon* hazırlayıncaya kadar üzerinde çalışıp duruyorum. Ve ardından tekrar üzerinde çalışıyorum."

"Peach geliyor mu?"

"Bunu evrene yollama."

Gülümsemeyen uzun boylu kızdan söz ediyor olabilirler, ama onlara soramam.

"Üzgünüm," diyerek iç geçiriyor Lynn. "En azından sergi açılışlarında bedava şarap içiyorsun."

"En azından sergi açılışlarında sanat oluyor. Üzgünüm ama *lanet bir kovboyda* sanat var mı?"

Lynn omzunu silkiyor ve öylece devam ediyor, tıpkı durmayan, duramayan bir makineli tüfek gibi.

"Peki kıyafetinden bahsedebilir miyiz?"

"Kız kendiyle çok fazla uğraşıyor. Bu bir bakıma üzücü."

"O lanet tayt da ne öyle?"

Lynn içini çekerek tweet atıyor, iç çekiyor ve makineli tüfek son raunt için hız kazanıyor.

"Columbia'ya girememesinde şaşacak bir şey yok," diye ateş ediyor Chana.

"Bana bunların hepsi Benji yüzünden gibi geliyor," diyor Lynn. "Onun için üzülüyorum."

Benji?

"Benji bir bağımlı Lynn."

"Bu sadece bir söylenti." Lynn iç geçiriyor. "Eroin kullansa Yale'in üstesinden nasıl gelebilirdi?"

"Kolaylıkla," diyor Chana ve tiksintiyle nefesini veriyor. Dişlerim sinirden birbirine vuruyor ve tabii ki tongaya

bastım. Yanıldım. *Benji* senin icat ettiğin bir karakter değil. Bilgisayarında *Benji* hakkında sayfalar ve sayfalar gördüm ve senin uydurduğun biri sandım, ama belli ki *Benji* gerçek ve açıkçası bu hiç iyi değil.

"Ben hâlâ bir bakıma Beck için üzülüyorum," diyor Lynn. "Eroin mi? İğnelerden nefret ederim."

"Lynn, lütfen. Benji asla iğne kullanmaz. Hatta sigara bile tüttürmez. Sadece burnundan çekiyor."

"Her neyse," diyor Chana. "Beck onun tedaviye girdiğini ve kulüp sodasıyla tamamen yeni bir insan olduğunu söyledi. Üzgünüm ama hangisiyle? Organik sodayla mı yoksa *eroinle* mi?"

Lynn bilmiyor ve Chana'nın çenesi düşüyor. "Ama tabii ki bizim Beck'i biliyoruz." İç çekiyor. "Küçük B sırf ilham için *tedavi* ve *vazgeçme* gibi sözcükleri kullanmayı sever. Aslında hakkında yazabilmek için neredeyse onun tekrar başlamasını diliyordur."

Ama Lynn senin tarafında ve kedi yavrusu gibi miyavlıyor. "Ben yine de onun için üzülüyorum."

Chana az önce senin durduğun derme çatma sahneye bakarak başını sallıyor ve burnunu çekiyor. "Ben sadece kovboylara üzülüyorum. Daha iyisini hak ediyorlar."

Nihayet masaya geldiğin için mutluyum, sessizce alkışlayan ve sahte övgülerde bulunan ikiyüzlü arkadaşlarını kucaklıyorsun ve sanki Nobel Ödülü'ne içiyormuş gibi viskine sarılıyorsun.

"Hanımlar, lütfen," diyorsun ve sandığımdan daha çakırkeyifsin. "Bir kız ancak bu kadar iltifatı ve kokteyli kaldırabilir."

Chana elini koluna koyuyor. "Hayatım, acaba daha fazla içmesen mi?"

Kolunu çekiyorsun. Bu senin doğum sonran. Az evvel bir hikâye doğurdun, şimdi bu da nesi? "Ben iyiyim."

Lynn garson kıza işaret ediyor. "Üç viski-turşu alabilir miyiz? Bu kızın içki cesaretine ihtiyacı var."

"Benim cesarete falan ihtiyacım yok Lynn. Sadece kalktım ve orada lanet bir hikâye okudum."

Chana alnından öpüyor. "Ve o lanet hikâyeyi içini dışına çıkararak okudun."

Bunu yemiyorsun ve onu itip uzaklaştırıyorsun. "Defolun gidin, ikinizi de gözüm görmesin."

Senin bu yönünü görmem iyi oldu, pis bir sarhoşsun. Eğer birisini seveceksen her yönünü bilmek iyi oluyor, şimdi arkadaşlarından biraz daha nefret ediyorum. Bakışıyorlar ve sen bara göz atıyorsun. "Benji gitmiş mi?"

"Tatlım, gelmesi mi gerekiyordu?"

Sanki hep buradaymışsın, sanki artık sabrın kalmamış gibi içini çekiyorsun ve kırık telefonunu alıyorsun. Lynn telefonunu yakalıyor.

"Beck, hayır."

"Ver telefonumu."

"Beck," diyor Chana. "Sen onu davet ettin ve o gelmedi. Olduğu gibi bırak. Onu kendi haline bırak."

"Siz Benji'den nefret ediyorsunuz," diyorsun. "Ya incindiyse?"

Lynn bakışlarını başka yöne çeviriyor ve Chana homurdanıyor. "Peki ya o... *bir puştsa.*"

Lynn'in bunların hiçbiri hakkında asla konuşmak istemediğini söyleyebilirim. Üç kızın arasından Lynn eninde sonunda New York'tan ayrılıp daha küçük, daha idare edilebilir bir şehre, kızların şarap içtiği ve cumartesi geceleri

müzik kutusunda Maroon 5 grubunun çaldığı bir yere gidecek. Muhtemelen ve kaçınılmaz şekilde bebekleri, içki bardaklarını, ayakkabılarını aynı hazla fotoğraflayacak.

Ama Chana bir müebbet mahkûmu, ilişkimizdeki üçüncü kişi. "Beck, dinle beni. Benji bir pislik. Tamam mı?"

EVET diye haykırmak istiyorum ama oturuyorum. Hareketsizce. *Benji.*

"Dinle Beck." Chana dırdır etmeye devam ediyor. "Bazı erkekler pisliktir ve bunu kabul etmen gerekiyor. Ona dünyadaki bütün kitapları alabilirsin ve o yine de *Benji* olacak. Asla *Ben* veya Tanrı korusun, *Benjamin* olmayacak, çünkü olmak zorunda değil, çünkü o hiç büyümeyen bir bebek, tamam mı? O ve sodası defolup gidebilir, onun o aptal lakabı da öyle. Ciddi söylüyorum, *Benji* mi? Dalga mı geçiyor be? Hele o kendi ismini söyleme şekli. Sanki Asyalı veya Fransızmış gibi. *Ben Jeeee.* Bu sadece aptallık."

Lynn iç geçiriyor. "Bu konuda hiç böyle düşünmemiştim. Benji. Ben Jee. Jee, Ben."

Şimdi hafif bir gülüşme oluyor ve *Benji*'yle, soda tutkusuyla alakalı bir şeyler öğreniyorum. Ve hoşuma gitmiyor ama kabullenmek zorundayım. Benji gerçek ve bir votka soda daha içiyorum, dengede kalmak için buna ihtiyacım var. *Benji.*

Sen kollarını göğsünde kavuşturuyorsun ve garson kız viskili kokteylinizle gelince ruh halin değişiyor. "Hikâyemi beğendiniz mi?"

Lynn hızlı. "Kovboylar hakkında bu kadar çok şey bildiğini fark etmemiştim."

"Bilmiyorum zaten," diyorsun. Karanlık bir noktada-

sın, içkini alıp bir dikişte içiyorsun ve kızlar bir kez daha bakışıyorlar.

Chana konuşuyor. "Bu aşağılık herifle bir daha hiç konuşmaman gerekiyor."

"Tamam," diyorsun.

Lynn içkisini alıyor. Chana içkisini alıyor. Sen boş içki bardağını alıyorsun.

Chana şerefe kaldırıyor. "Şu aşağılık heriften, boktan sodasından, kahrolası saç kesiminden ve ortada görünmeyen kıçından bir daha asla konuşmamaya."

Hepiniz bardaklarınızı tokuşturuyorsunuz, ama o kızların içecek bir şeyleri var ve senin bardağın boş. Dışarı çıkıyorum, böylece oradan ne zaman ayrılacağını bileceğim. Bazı herifler çıkıyor ve kusuyorlar.

Yemin ederim bu turşu suyu.

5

SABAHIN saat 02:45'inde Greenpoint metro istasyonunda üç kişi bekliyoruz ve ben senin ayakkabılarını bağlamak istiyorum. Çözülmüşler. Sen o kadar sarhoşsun ki raylara çok yakın duruyorsun. Bacakların ayrık halde sırtını yeşil sütuna dayıyorsun, bu şekilde ayakların platformun kenarına, sarı renkteki ikaz alanına denk geliyor. Sütunun dört tarafı var, ama sen raylara bakan tarafta duruyorsun. Neden?

Bende seni koruma isteği uyandırıyorsun ve bu cehennem deliğinde tek diğer kişi evsiz bir adam, o da başka bir gezegende, bir bankın üzerinde şarkı söylüyor: *New York transit hattında tren, dokuz numaralı tren, eğer trenim yoldan çıkarsa yakala onu, yakala onu, yakala onu.*

Şarkının bu kısmını tekrar tekrar, yüksek sesle söylüyor ve sense telefonuna gömülmüş, aynı anda hem tuşlayıp hem adamın müzikal saldırısını savuşturuyorsun. Sen kaymaya devam ediyorsun -ayakkabıların eski, tırtıklı tabanı yok- ve ben daha da korkuyorum. Biz bu çöplüğe ait değiliz; burası sadece boş teneke kutularının, ambalaj kâ-

ğıtlarının, hiç kimsenin, hatta şarkı söyleyen evsiz adamın bile istemediği şeylerin mayın tarlası.

Ayakların kayıyor. Gene.

Telefonunu düşürüyorsun ve sarı alana, raylara yuvarlanmadığı için şanslısın. Tüylerim diken diken oluyor, keşke kolundan yakalayıp seni sütunun öbür tarafına götürebilsem diye düşünüyorum. Raylara fazla yakınsın Beck ve burada olduğum için şanslısın, çünkü düşersen veya bir sapık ya da bir tecavüzcü seni takip etmişse, hiçbir şey yapman mümkün olmayacak. Çok sarhoşsun. Küçük lastik ayakkabılarının bağcıkları fazla uzun, fazla gevşek. Saldırgan seni yere veya sütuna dayar, zaten yırtık taytını aşağı sıyırıp o pamuklu Victoria's Secret külotunu yırtar, pembe ağzım yağlı elleriyle örter ve yapabileceğin hiçbir şey olmaz. O noktadan sonra hayatın hiçbir zaman aynı olmayacaktır. Daima metroya binme korkusuyla yaşar, Craigslist'in "Rastgele İlişkiler" bölümünden kaçınır ve bir, belki iki yıl boyunca her ay cinsel yolla bulaşan hastalık testlerini yaptırırsın.

Bu arada evsiz adam *tren, tren* diye şarkı söylemeyi bırakmıyor ve iki kere çiş yapıyor, hem de yerinden kalkmadan. Çişinin içinde oturuyor ve eğer bir sapık seni buraya kadar takip etmişse, bu adam sadece şarkı söylemeye ve işemeye, işemeye ve şarkı söylemeye devam eder.

Kayıyorsun.

Yine.

Ve evsiz adama bakış atarak homurdanıyorsun, ama adam başka bir gezegende Beck. Ve senin ziyan olman adamın suçu değil.

Bana sahip olduğun için şanslı olduğunu sana söylemiş

miydim? Öylesin. Ben doğuştan bir Bed-Stuy erkeğiyim, ağırbaşlıyım, sakinim, senin ve benim bulunduğumuz noktanın son derece farkındayım. Bir koruyucuyum.

Ve saçma olan şey şu ki, eğer birisi üçümüzü görseydi, çoğu kişi sırf seni buraya kadar takip ettiğim için tekinsiz biri olduğumu düşünürdü. İşte bu dünyanın, kadınların sorunu da bu.

Hannah'da Elliot'ın baldızına yakın olmak için dolap çevirdiğini görüyor ve buna romantik diyorsun, ama evine girmek için benim neler atlattığımı, seni içten ve dıştan tanımaya çalışırken sırtımın mahvolduğunu bilseydin, beni buna göre değerlendirirdin. Senin o telefonla ne yaptığını biliyorum. Benji'yle konuşmaya çalışıyorsun, gür saçlı, sodalı, ortada görünmeyen pislik herifle. Onun peşinde koşuyorsun. Onu istiyorsun. Ama bu geçecek.

Ve sorunun bir kısmı da şu telefon. Şu lanet telefonun yolladığın mesajların ne zaman okunduğunu ve görmezden gelindiğini bilmeni sağlayan bir fonksiyonu var. Ve *Benji,* seninle ilişkiye girmeyi önemsemiyor. Seni ekmeye içinde olmaktan daha istekli, peki senin istediğin bu mu? Telefonu sertçe tuşluyorsun. Yeter Beck. Seni yoracak, sesini boşa harcayacaksın ve parmaklarını sakatlayacaksın.

Telefonun canı cehenneme.

O telefonu alıp raylara atmak ve sana sarılarak trenin gelmesini beklemek isterdim. Telefonun kırık olmasının ve o gün kitapçı dükkânında sepette bırakmanın da bir sebebi vardı. Yüreğinin derinliklerinde o telefon olmadan durumunun daha iyi olacağını biliyorsun. O telefondan iyi bir şey çıkmaz. Anlamıyor musun? Anlıyorsun. Aksi halde o telefona iyi davranırdın. Kırılmadan önce bir kılıfa

koyardın. Burada o telefonu beceriksizce tutarak hayatına hükmetmesine izin vermezdin. Arkadaşların sadece telefonundaki insanlar. Lynn ve Chana eve güven içinde varıp varmadığını görmek için seninle birlikte buraya yürüdüler mi? Hayır, ayrıca vücudun hiç umurunda değil, çünkü aklın o telefonda.

Sen arkadaşlarınla eve birlikte yürüyecek türden bir kızsın, çünkü güvenli -ve güvensiz- olmanın ne demek olduğunu biliyorsun (eylül ayında bulunduğun o sahillerden). Kocaman bir kalbin var ve hiçbir telefon o kalbi kontrol altında tutamaz. O telefonda senin için hiçbir şey yok. Onu raylara atmanı, çevrimdışı olmasını, başını çevirip bana bakarak, *"Seninle tanışmamış mıydık?"* demeni gerçekten isterdim. Ve ben de uyumlu davranırdım, konuşurduk ve bir şarkımız da olurdu: *New York transit hattında tren, dokuz numaralı tren, eğer trenim yoldan çıkarsa yakala onu, yakala onu, yakala onu-*

"Şu şarkıya son verebilir misin lütfen?" diye homurdanıyorsun, ama adam seni duymuyor bile. O sadece işiyor ve şarkı söylüyor, işiyor ve söylüyor. Sen başını hızla çeviriyor ve kendini sabit tutmaya çalışıyorsun ama kahretsin, arkana o şekilde yaslanmaman lazım ve yapıyorsun.

Her şey çok çabuk oluyor.

Kollarını uzatıyorsun ama sendeliyorsun. Telefonunu düşürüyorsun, telefonu yakalamak için sarı kısma, aşağıya doğru hamle yapıyorsun ve yanlış bir adım atıyorsun - "Aaa!" Kayıyorsun, o lanet ayakkabı bağına takılıp her nasılsa yanlış tarafa düşüyorsun, sarı renkteki ikaz alanından aşağıya, gerçek *tehlike* alanına yuvarlanıyorsun. Çığlık atıyorsun. Bu ömrümde gördüğüm yavaş düşmelerin en

hızlısı ve şimdi sadece biraz ötede rayların üzerindesin ve adam şarkısına son vermiyor: *New York transit hattında tren, dokuz numaralı tren, eğer trenim yoldan çıkarsa yakala onu, yakala onu, yakala onu...*

Bu benim şimdi yapmam gerekenler için, sırt ağrım ve diğer her şey için yanlış film müziği. Koşarak platformun öbür tarafına geçip aşağıya sana bakıyorum.

"İMDAT!"

"Tamam, yakaladım seni. Elini bana ver."

Ama sen sadece çığlık atıyorsun ve *Kuzuların Sessizliği* filmindeki kuyudaki kıza benziyorsun. Öyle çılgın gibi bakmana gerek yok, çünkü ben buradayım, sana elimi uzatıyorum ve seni yukarı çekmeye hazırım. Titriyorsun, gözlerini tünele dikmişsin ve aklın korkuyla dolu, hâlbuki sadece *benim elimi tutman gerekiyor.*

"Tanrım, aman Tanrım, ölebilirdim."

"O tarafa bakma, sadece bana bak."

"Öleceğim."

Orada yürümeye başlıyorsun ve tren rayları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. "Kıpırdamadan dur, oradaki elektrik akımı seni öldürür."

"Ne?" Dişlerin takırdıyor ve çığlık atıyorsun.

"Ölmüyorsun. Elimi tut."

"O adam beni deli ediyor," diyerek kulaklarını kapatıyorsun, çünkü artık evsiz adamın şarkısını duymak istemiyorsun. "Bu şarkı, onun yüzünden düştüm ben."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diyorum ve gözlerin birden bana çevriliyor. Tünelden aşağıya ve sonra yukarı tam gözlerimin içine bakıyorsun.

"Bir trenin geldiğini duyuyorum."

"Hayır, gelse hissederdin. Elini ver bana."

"Öleceğim!" Umutsuzluğa kapılıyorsun.

"Tut elimi!"

Evsiz adam durmadan mırıldanıyor: *Yakala onu, yakala onu, yakala onu...*

Ve sen kulaklarını kapatıp çığlık atıyorsun.

Sabrımı kaybediyorum. Sen sonunda bir tren *gelecek,* hem işi neden bu kadar zorlaştırıyorsun ki?

"Ölmek mi istiyorsun? Çünkü eğer orada kalacak olursan ezileceksin. Tut elimi!"

Bakışlarını kaldırıyorsun ve şimdi senin bilmediğim bir yönünü görüyorum, ölmek isteyen bir yanın var ve doğru dürüst sevgi gördüğünü sanmıyorum. Sen bir şey söylemiyorsun, ben bir şey söylemiyorum ve her ikimiz de beni sınadığını, dünyayı sınadığını biliyoruz. Bu gece son kişi de alkışlamayı bitirmeden sahneden inmedin, ayakkabı bağcıklarını bağlamadın ve ayağın takıldığı zaman dünyayı suçladın.

Yakala onu, yakala onu! Dokuz numaralı tren...

Başımı sallıyorum. "Tamam." Gömleğimi çıkarıp aşağı uzatıyorum. "Buna tutun ve yukarı tırman."

"Bu işe yaramayacak."

Her şey için benimle mücadele etmek istiyorsun, ama sonunda pes ediyorsun. Sıçrayıp gömleği kavrıyorsun ve sen onu tutarken ben de seni kollarından yakalıyorum. Bir şekilde gevşek spor ayakkabılarınla ve her şeyinle seni kaldırıp sarı renkteki ikaz kısmına çekiyorum. Ardından seni kirli, gri renkteki tehlikeden uzak betona yuvarlıyorum. Titriyorsun, dizlerini göğsüne çekerek güvenli yere, yeşil sütunun iç tarafa bakan kısmına oturmak ve beklemek için geri çekiliyorsun.

Ayakkabı bağlarını hâlâ bağlamıyorsun, dişlerin daha da çok takırdıyor ve ben senin biraz daha yakınına kayarak işe yaramayan, düz, sporla ilgisi olmayan ayakkabılarını işaret ediyorum, "Mahsuru var mı?" diye soruyorum ve sen başını sallıyorsun.

Bağcıkları sıkı sıkı çekip bağlayarak, kuzenimin yüz sene önce öğrettiği gibi çift düğüm atıyorum. Yolda trenin sesi duyulduğunda, dişlerinin takırdaması duruyor ve artık o kadar korkmuş görünmüyorsun. Hayatını kurtardığımı sana söylememe gerek yok. Bunu bildiğini gözlerinde ve parlak, kirli teninde görebiliyorum. Kapılar açıldığında trene binmiyoruz. Hiç şüphesiz.

***

Taksi şoförü başlangıçta isteksizdi. Sanırım ben de öyle olurdum. Ölüme iyice yaklaşmış olmaktan deli gibi görünüyorduk. Sen kir içinde ve karman çorman haldeydin. Bense o kadar temizdim ki neredeyse rahatsız ediciydi. Senin fahişelere özgü kirliliğine karşılık benim pezevenklere özgü temizliğim. Biz gerçek bir çiftiz.

"Ama mesele şu ki," diyorsun, bilmem kaçıncı kez son olayların üzerinden geçerken ayaklarını altını toplamışsın ve kollarını sağa sola sallıyorsun. "Mesele şu ki, o adam şarkı söylemeye devam ederken yaşayamazdım. Yani kesinlikle kaçık gibi göründüğüme eminim."

"Çatlak."

"Ama kötü bir gece geçirmiştim ve bir noktada kurallar koymak gerekir, anlarsın ya? Buna tahammül etmeyeceğim demelisin. Bu adamın şarkıya son vermediği ve ortak bir alanı kirlettiği bir dünyada neredeyse hayata veda edecektim."

İçini çekiyorsun ve bunu rahatlasan bile bir tür dikkat çekmeye çevirmeye çalıştığın için seni seviyorum, seninle oynamak eğlenceli oluyor. "Yine de çok sarhoştun."

"Eh, sanırım ayık olsam da aynı şeyi yapardım."

"Peki ya adam Roger Miller'ın şarkısını söylüyor olsaydı?"

Gülüyorsun, Roger Miller'ın kim olduğunu bilmiyorsun, ama senin kuşağından çoğu kişi bilmiyor zaten. Gözlerin kısılıyor ve işte gene yapıyorsun; dördüncü kez çeneni sıvazlıyorsun. Evet, sayıyorum.

"Pekâlâ, sen bir yazını hiç feribotta çalışarak geçirdin mi?"

"Hayır," diyorum. Beni bir şekilde tanıdığına inanıyorsun. Beni üniversiteden, lisansüstü eğitimden, Williamsburg'taki bir bardan ve şimdi de feribottan tanıdığını söylüyorsun.

"Ama yemin ederim seni tanıyorum. Seni bir yerlerden tanıyorum."

Omzumu silkiyorum ve sen beni inceliyorsun, gözlerinle beni takip etmen güzel geliyor.

"Sadece düştüğünde orada olduğum için kendini bana yakın hissediyorsun."

"Oradaydın, değil mi? Şanslıyım."

Bakışlarımı çevirmemem lazım, ama çeviriyorum ve aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyor. Keşke taksi şoförü ara ara gevezelik eden türden biri olsaydı.

"Peki, bu gece ne yapıyordun?" diye soruyorsun bana.

"Çalışıyordum."

"Barmen misin?"

"Evet."

"Çok eğlenceli olmalı. İnsanların hikâyelerini dinlemek."

"Öyle," diyorum, hikâye yazdığından haberdar olduğumu belli etmemeye dikkat ediyorum. "Eğlencelidir."

"Bu hafta duyduğun en iyi hikâyeyi anlat bana."

"En iyisini mi?"

Başını sallıyorsun ve ben seni öpmek istiyorum. *Tren, dokuz numaralı tren* gıcırdayarak yavaş yavaş durmadan önce seni raylardan almak, tamamen yutmak, *New York transit hattı* her ikimizi de yutuncaya kadar seni ayıltana dek becermek istiyordum. Burası çok sıcak ve dışarısı çok soğuk, bu New York gecesinde etraf burrito ve oral seks gibi kokuyor. Tüm söylemek istediğim seni sevdiğim, bu yüzden başımı kaşıyorum. "Birini seçmek zor, biliyor musun?"

"Tamam, bak," diyorsun, yutkunuyorsun, dudağını ısırıyorsun ve kızarıyorsun. "Seni ürkütmek ve yaptığı her küçük konuşmayı hatırlayan şu acayip kadınlardan olmak istemedim, ama yalan söylüyordum. Seni nereden tanıdığımı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Kitapçı dükkânı." Şu Portman tebessümüyle gülümsüyorsun ve ben fark etmemiş gibi davranıyorum, sen ise ellerini sallıyorsun. "Dan Brown hakkında konuşmuştuk."

"Çoğu zaman öyle oluyor."

"Paula Fox," diyorsun, ben gururlu, başımı sallıyorum ve kolum elini sıyırıp geçiyor.

"Haa," diyorum. "Paula Fox ve Spalding Grey."

Heyecanla ellerini çırpıyorsun, neredeyse beni öpeceksin ama yapmıyorsun ve kendini toparlıyorsun, arkana

yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorsun. "Benim kahrolası bir kaçık olduğumu düşünüyorsundur, değil mi? Günde elli kızla böyle konuşuyor olmalısın."

"Tanrım, hayır."

"Teşekkürler," diyorsun.

"Günde en az yetmiş kızla konuşuyorum."

"Yaa." Gözlerini deviriyorsun. "Öyleyse benim seni takip eden bir deli olduğumu düşünmüyorsun."

"Hayır, hem de hiç."

Ortaokuldaki sağlık öğretmenim bize korkutmadan veya tahrik etmeden birisiyle on saniye göz temasında bulunabileceğimizi söylemişti. Sayıyorum ve anlayabileceğini düşünüyorum.

"Çok doğru. Orada hangi barda çalışıyorsun? Belki bir içki için uğrarım."

Beni servis yapan, hesapları yazar kasaya işleyen ve içkilerini getiren birisine indirgemeye çalıştığın için seni yargılamayacağım.

"Ben orada sadece birinin yerine bakıyorum. Çoğunlukla kitapçıda oluyorum."

"Bir bar ve kitapçı. Hoş."

Taksi Dördüncü Cadde'de bir durağa yanaşıyor.

"Burası mı?" diye soruyorum ve saygılı olduğum için beni beğeniyorsun.

"Aslına bakılırsa," diyerek öne doğru eğiliyorsun. "Hemen şu köşeye yakınım."

Arkana yaslanıyorsun ve bana bakıp gülümsüyorsun. "Bank Caddesi. Fazla seviyesiz sayılmaz."

Geldik ve çantada aradığın telefonun koltukta aramızda duruyor, bana senden daha yakın ve şoför yön değiştiriyor. Park ediyoruz.

"Al işte yine benimle ve durmadan kaybolan telefonla birliktesin."

Birisi araba kapısını tıklatıyor. Şaşırıyorum. Pislik herif aslında pencereye vuruyor. *Benji*. Üzerimden uzanıp pencere camını indiriyorsun. Kokunu alıyorum. Viski ve göğüs uçları.

"Benji, aman Tanrım, bu benim hayatımı kurtaran aziz."

"Tebrikler dostum. Kahrolası Greenpoint, değil mi? Orada hiç iyi bir şey olmaz."

Lanet herif elini beşlik çakmak için kaldırdığında karşılık veriyorum, sen kayarak benden uzaklaşıyorsun ve her şey çok yanlış.

"Buna inanamıyorum, ama galiba telefonumu kaybettim."

"Yine mi?" diyor Benji, yürüyüp uzaklaşıyor, bir sigara yakıyor ve sen içini çekiyorsun.

"Aşağılık biri gibi görünüyor olabilir ama telefonumu hep kaybediyorum."

"Telefon numaran ne?" diyorum pat diye ve sen geçiştiriyorsun. "Hani telefonunu arayarak bulma ihtimaline karşılık."

"Doğru," diyorsun, benden uzaklaşıyorsun ve bir şeyler yapmamı bekliyorsun. "Kendi telefonuna mı kaydetmek istiyorsun?"

İstiyorum ama bunu yapamam, çünkü senin telefonunu çoktan aldım ve benimkiyle beraber cebimde duruyor, hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum, kendiminki yerine seninkini çıkarırsam iyi olmaz.

Benji sesleniyor. "Gelmiyor musun?"

İçini çekiyorsun. "Çok teşekkür ederim."

"Her zaman."

"Bunu sevdim. Her zaman. 'Daima' yerine. Çok etkili."

"Eh, ben ciddiyim."

İlk randevumuz sona erdi ve sen yukarı çıkıp *Benji* ile düzüşüyorsun, ama önemli değil Beck. Bizim telefonlarımız beraber ve nerede yaşadığını biliyorum, senin beni nerede bulacağını da biliyorum.

6

DÜŞÜNCELERİM fazla hızlı (sen, ben, taytın, telefonun, *Benji)* ve böyle olduğumda gideceğim tek bir yer var. Dükkâna yürüyorum, aynı yoldan geri dönüyorum ve bodrum katının kapısını açıp ses izolasyonlu bodrum katına yöneliyorum. Merdivenlerin en alt basamağına ulaştığımda gülümsüyorum, çünkü burası bizim güzel ve devasa korunağımız: Kafes.

"Kafes" aslında doğru kelime değil Beck. Bir kere çok büyük, neredeyse yukarı kattaki tüm roman bölümü kadar. Bir cezaevi hücresi gibi ya da bir evcil hayvan dükkânında bulacağın kullanışsız metal tuzaklardan değil. Ağır olduğu kadar pürüzsüz görünen maundan kirişleriyle bir kafesten çok bir şapele benziyor ve tasarımında Frank Lloyd Wright'ın parmağı varsa bu beni hiç şaşırtmaz. Duvarlar dâhice bir şekilde akrilik, kırılmaz ama havadar. Mistik bir yer Beck, göreceksin. Bazen koleksiyoncular eski kitaplar için dolgun çekler yazdıklarında, kafesin büyüsünün etkisi altında olduklarını düşünüyorum. Hem pratik de. Bir banyo var, içinde de küçük bir tuvalet bölmesi, çünkü Bay

Mooney "bağarsak hareketi gibi bayağı" bir şey için asla yukarı çıkmaz. Kitaplar sadece merdivene tırmanarak ulaşılabilecek yüksek raflarda duruyor. (İyi şanslar hırsızlar.) Ön duvarda kenar mahallelerdeki benzin istasyonlarında kullanılan türden, iki küçük ve sürgülü bir çekmece var. Kapının kilidini açıp giriyorum. İçerdeyim ve yukarıya, kitaplara bakarak gülümsüyorum. "Merhaba çocuklar."

Ayakkabılarımı çıkarıp sırtüstü banka uzanıyorum. Ellerimi başımın altında birleştiriyorum ve kitaplara seninle alakalı her şeyi anlatıyorum. Dinliyorlar Beck. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama öyle. Gözlerimi kapatıyorum, uykuya ihtiyacım var ve bu kafesi edindiğimiz günü hatırlıyorum. Kafesi çevreleyen anılar dünyanın tüm anılardan daha güçlü. Belki de sessizlikten, bilemiyorum. Nereden bakarsan bak, on beş yaşındaydım ve birkaç aylığına Bay Mooney için çalışıyordum. Bana kamyonu karşılamak için tam sekizde gelmemi söyledi. Zamanında geldim ama Custom Acrylics'in teslimatçıları saat ona kadar görünmediler. Direksiyondaki adam korna çalarak dışarı çıkmamız için el salladı. Bay Mooney bana ilgilenmemi söylerken sürücü motor gürültüsünü bastırarak bağırdı. "Burası Mooney Kitapları mı?"

Bay Mooney dükkânın üstündeki levhayı okuma zahmetine girmeyen *k*ültürsüzden iğrenerek bana baktı. Şoföre döndü. "Kafesimi getirdin mi?"

Şoför tükürdü. "Kafesi o dükkâna taşıyamam. Her şey parça parça halde dostum. Kirişler dört buçuk metre uzunluğunda ve kahrolası duvarlar o kapıdan geçemeyecek kadar geniş."

"İki kapı da açık," dedi Bay. Mooney. "Ve dünya kadar zamanımız var."

"Bu zaman meselesi değil," diye burun kıvırdı adam ve kamyondaki diğer adama baktı, bizim tarafımızda olmadıklarını biliyordum. "Kusura bakmayın ama biz genellikle bu bebekleri arka bahçelere, köşklere, büyük açık alanlara koyuyoruz, anlıyor musunuz?"

"Bodrum katı büyük ve açık," dedi Bay Mooney.

"Bu bok gibi büyük şeyi *bodrum katına* taşıyacağımızı mı düşünüyorsunuz?"

Bay Mooney amansızdı. "Delikanlının önünde küfretmeyin."

Adamlar kirişleri ve duvarları kamyondan indirmek, dükkândan geçirip aşağı taşımak için en az on defa tur atmak zorunda kaldılar. Bay Mooney onlara karşı kötü hissetmememi söyledi. "Çalışıyorlar," dedi bana. "Çalışmak insanlar için iyidir Joseph. Sadece izle."

İşi bittiğinde kafesin neye benzeyeceğini hayal edemiyordum, şayet biterse tabii. Kirişler çok koyu ve demodeydi, duvarlar ise çok şeffaf ve modern. Sonunda Bay Mooney beni aşağı kata çağırıncaya kadar nasıl bir araya geleceklerini hayal dahi edemiyordum. Teslimatçı adamlar da öyle. "Bugüne kadar taşıdıklarımın en büyüğü," dedi terli sürücü. "Afrika gri papağanları mı besliyorsunuz? O lanet kuşları severim. Konuşuyorlar, çok havalı."

Bay Mooney ona cevap vermedi. Ben de vermedim.

Adam tekrar denedi. "Raflarınız feci yüksek bayım. Onları aşağı indirmemizi istemediğinizden emin misiniz? Çoğu kişi rafları ortada ister, öyle beğenir."

Bay Mooney konuştu. "Çocukla benim yapmamız gereken bir sürü iş var."

Sürücü başını salladı. "Buraya o boktan kuşlardan tonlarca koyabilirsiniz. Ağzımı bozduğum için özür dilerim."

Adamlar gittikten sonra Bay Mooney dükkânı kilitledi ve bana "teslimatçı ahmakların" kuşları kafeslerde tutan "zengin sadistlerden" daha iyi olmadığını söyledi. "*Uçma kafesi* diye bir şey yoktur Joseph," dedi. "Bir kuşun uçamayacağı çok küçük bir kafesten daha zalim olan tek şey kuşun *uçabileceğini zannettiği* çok büyük bir kafestir. Bir *kuşu* buraya sadece bir canavar kilitler ve *yardımsever biri* olduğunu söyler."

Bizim kafes sadece kitaplar içindi ve Bay Mooney şaka yapmıyordu; yapmamız gereken bir sürü iş vardı. Toza karşı koruyan kılıflarla kitapları sardıktan sonra -*nazikçe Joseph*-bu kitapları hava delikleri olan özel akrilik kutulara -*nazikçe Joseph*- yerleştirmesine yardım ettim. Daha sonra o kutuyu etiketli ve kilitli daha büyük bir metal kutuya -*nazikçe Joseph*- koydu. On kadar kitabı olduğunda kafesin içinde bir merdivene tırmanıyor ve ben ona birer birer kitapları veriyordum -*nazikçe Joseph*- o da şu *feci yüksek* raflara yerleştiriyordu. Ona kitaplar için neden bu kadar zahmete girdiğimizi sordum. "Kitaplar uçup gidemezler," dedim. "Kuş değiller ki."

Ertesi gün bana bir Rus matruşka bebek seti getirdi. "Aç," dedi. "Nazikçe Joseph."

Bir bebeği ikiye ayırdım ve başka bir bebek çıktı, ikiye ayrılamayan, tek parça halindeki son bebeğe kadar böyle devam etti. "Değerli her şey saklanmış olmalıdır," dedi. "İlla ki."

Ve şimdi kafama sen *sokuluverdin*, bir bebekten çok daha güzelsin ve burayı seveceksin Beck. Burayı sevdiğin yazarlar için, kutsal kitaplar için bir sığınak olarak göreceksin. Bana ve ustaya hayranlık ve saygı duyacaksın. Sana hava-

landırma ve nemlendirme aygıtlarını çalıştıran uzaktan kumandamı göstereceğim. Eğer isteseydim, ısıyı yükseltip bu kitapları pişirebilirdim, kitaplar küf ve toza dönüşerek sonsuza kadar yok olurlardı. Bu dünya üzerinde benim gücümü takdir edecek bir kız varsa, o da yazma hayalinle, yayınlanmamış yazılarınla ve sarı küçük çoraplarınla çok güzel görünen sensin. Külotunu çıkarıp içeri girecek, sonsuza kadar burada yaşayacaksın. Ben de donumu indireceğim ve şiddetle boşalacağım, öyle ki sağır olacağım.

Kahretsin. Sen çok iyisin. Ayakta durmaya çalışıyorum. Başım dönüyor. *Nazikçe Joseph.* Soluklanıyorum.

Neredeyse dükkânı açma zamanı geldi, yukarı çıkıyorum. Bay Mooney emekli olduğundan beri burada çalışan sadece iki kişiyiz. Curtis var, liseli bir çocuk ve bir bakıma bir zamanlar benim olduğum gibi. Tıpkı benim gibi aptalca işler yapıyor. Kahretsin, on altı yaşındayken Bay Mooney bana bir anahtar verdi. Ve tabii ki bir gece kafesi kilitlemeyi unuttum.

"Beni yüzüstü bıraktın Joseph," dedi yaşlı Mooney, o zaman daha gençti ama yine de yaşlıydı, gerçekte hiç genç olmamış türden bir adamdı. "Beni ve kitapları yüzüstü bıraktın."

"Üzgünüm," dedim. "Ama benim evimde dolapları veya kapıları hiçbir zaman kapatmayız."

"Çünkü senin baban bir domuz Joseph," dedi. "Sen domuz musun?"

Hayır dedim.

Birkaç gün sonra gizlice kafese girdim ve yeni imzalanmış ilk baskı bir eski *Franny ve Zooey* aldım. Sırf eşsiz olmak için bunu Çavdar Tarlasındaki Çocuklar kitabından faz-

la sevmeye karar verdim. Ve sevdim Beck. Ne kitap ama! Bazen sadece parmağımı Salinger'ın imzasına sürmek için geriye, başlangıca dönüyorum. Benim yaptığımı yapmak için 1.250 dolar ödemek gerekir. Ama ben para ödemedim. Kitabı kasa tezgâhından çalan kadın da ödemedi.

Onu her yerde tanıyabilirdim. Kızılımsı saçları, şal desenli bir eşarbı vardı. Nakit olarak ödedi ve otuz, otuz beş yaşlarındaydı. Bay Mooney'ye bunu telafi etmek için fazladan çalışacağımı söyledim ve kadını bulacağıma söz verdim. Okulu kırıp ayak parmaklarım kanayıncaya kadar sokaklarda dolaştım. Ama ismini ya da yaşadığı yeri bilmediğin bir kadını bulmak zordur. Bay Mooney bana kafese girmemi ve gözlerimi kapatmamı emretti. Korkuyordum. Kapıyı kilitlediğini duyduğumda içeri hapsedildiğimi anladım ve korkarak duvara koştum.

Merdivenim yoktu, bu yüzden kitaplardan hiçbirine erişemiyordum; sonuçta Louvre'a öylece girip Mona Lisa'yı öpemezsin. Telefonum yoktu, gün ışığı ve karanlık yoktu. Sadece beynim, klimanın vızıltısı ve küçük bir dilim pizza -soğuktu, çünkü buhar kitaplar için iyi değildir- ve kahve -Yunan restoranından ılık bir fincan- vardı. Geceler ve gündüzler birbirine karışmıştı. Bay Mooney bana bir ders vermeyi çok önemsiyordu. Öğrendim.

Beni kafesten 14 Eylül 2001'de çıkardı, 11 Eylül'den üç gün sonra. Artık tüm dünya farklıydı ve Bay Mooney babamın benim öldüğümü sandığını söyledi. "Özgürsün Joseph," dedi. "Akıllı ol."

Bir daha eve hiç gitmedim. *Franny ve Zooey*'nin hırsızının peşinden koşup durdum ve artık herkes benim gibiydi; arıyorlardı. Şehrin her tarafında kayıp kişiler için el

ilanları vardı. Resim yapmayı öğrenmeyi ve şehrin dört bir yanına hırsızın çizimlerini yapıştırmayı düşündüm. Kadın annemmiş gibi yapabilirdim. Bunu gerçekleştirmedim ve bazen hırsızın İkiz Kuleler'den birinde öldüğünü düşünüyorum - karma. Ama çoğu zaman muhtemelen dışarılarda bir yerlerde, hayatta olduğunu, okuduğunu düşünüyorum.

Kapı zili çınladığında roman bölümünde L-R raflarının oradaydım. Sen arkadaşlarına bu saatlerde uğrayacağını söylemiştin. Biliyorum, çünkü telefonun bende ve sen telefonunu dört haneli şifreyle kilitleyen ya da kaybolduğunda uzaktan içindeki her şeyi silen türde kızlardan değilsin. Şimdi e-postayı görüyorum ve okunmamış olarak işaretlemek için düğmeye tıklıyorum. İnterneti seviyorum, teknolojiyi seviyorum ve gelenin sen olduğunu anlamak için bakmam gerekmiyor. Telefonun bana tüm haberleri verdi Beck. E-postaları senden önce ben okuyorum ve okunmamış düğmesine tıklıyorum, çünkü senin korkmanı istemiyorum. Arşive geri dönüyorum ve haberleşmek için e-posta yolunu kullanmayı tercih ettiğini öğreniyorum, çünkü:

"E-postalar sonsuza dek kalıyor. Herhangi bir kelimeyi e-posta adresinde aratabiliyor ve o tek kelimeyle alakalı herhangi birisine o güne kadar söylediğin her şeyi görebiliyorsun. Mesajlar ise kayboluyor."

Arkadaşların sana müsamaha gösteriyorlar, ki bu harika, çünkü senin iletişiminin büyük kısmı yazılı sözcükler vasıtasıyla oluyor. Seninle çok doluyum - mesaj metinlerin, takvim kayıtların, kendi çizdiğin basılmamış portren, tariflerin, antrenmanların ve dengesizliklerin devasa, ama

hepsi düzeltilebilir. Beni yakında tanıyacaksın, söz veriyorum. Bugünden itibaren. Sen buradasın.

"Bir dakika," diye sesleniyorum, sanki yukarıdakinin sen olduğunu bilmiyormuşum gibi, tamamen saçmalık. Aceleyle merdivenleri çıkıp kitap raflarının arasından geçiyorum ve işte buradasın. Ekose elbiseyi ve dize kadar gelen çorapları benim için giymişsin, öyle yaptığını biliyorum ve elinde pembe, çok kullanımlık bir torba var.

"*Tren, dokuz numaralı tren*," diye alıntı yapıyorum ve gülüyorsun, hazırlanacak vaktim varsa çok iyi oluyorum. "Ne var ne yok?"

Sarılmak için içeri giriyorum, sarılmama izin veriyorsun ve iyi uyuşuyoruz. Seni kollarımın arasına alıyorum. Seni sıkarak öldürebilir ve hayata döndürebilirim. Önce geri çekiliyorum, çünkü siz kızların bu meselelerde nasıl olabileceğinizi biliyorum, dergiler ve televizyon programları yüzünden içgüdüleriniz mahvolmuş.

"Sana bir şey getirdim," diye cıvıldıyorsun.

"Yapmadın."

Yanıtlıyorsun. "Yaptım."

"Yapman gerekmiyordu."

"Aslına bakarsan, sayende ölmedim." Gülüyorsun. "Bu yüzden yaptım sayılır."

Ön tarafa doğru yürüyoruz ve neden oraya gittiğimizi biliyorum. Beni istiyorsun. Beni burada istiyorsun. Eğer kitap raflarının orada kalırsak seni F-K etiketli levhaya yaslayacağımı, sana bir hediye vereceğimi biliyorsun. Şimdi tezgâhın arkasındayım, planladığım gibi oturuyorum -ellerimi başımın arkasında birbirine geçirerek arkama yaslanıyorum, ayaklarımı yukarı kaldırıyorum, lacivert tişör-

tüm sadece karın kısmımı görmene yetecek kadar yukarı sıyrılmış -hayal edecek bir şeye ihtiyacın var- ve gülümsüyorum.

"Ne getirdin, göster bana ufaklık."

Tezgâhın üzerine koyuyorsun, bacaklarımı indiriyorum ve ileri doğru eğiliyorum. Sana dokunacak kadar yakınım, parfümümü beğendiğini biliyorum, çünkü senin ve Chana'nın bu parfümü kullanan bir barmene göz koyduğunuzdan haberim var. İşte bu kokuyu bu yüzden satın aldım ve hediyemi, senden gelen hediyemi açıyorum.

İtalyanca *Da Vinci* Şifresi ve sen el çırpıyorsun, gülüyorsun, senin coşkunu seviyorum. Vermek sana yazmaktan daha doğal gelen bir şey. Sen bir vericisin.

"Aç şunu," diyorsun.

"Ama ben İtalyanca bilmiyorum ki."

"Kitabın tamamı İtalyanca değil."

Göz atıyorum ve yanılıyorsun, kitabı alıp tezgâha bırakıyorsun. "Aslına bakarsan ilk sayfanın İngilizce olduğunu biliyorum. Aç."

Açıyorum. "Oh."

"Evet," diyorsun. "Oku."

İşte, siyah mürekkep. Bana yazmışsın:

Tren, dokuz numaralı tren
New York transit hattında
Eğer sarhoş bir kız raylara düşerse
Yakala onu, yakala onu, yakala onu

Sesli olarak okuyorum ve sonunda el çırpıyorsun. İşte orada, sonunda adın yazıyor. Kelimenin tam anlamıyla seni yakalamamı istiyorsun, başını sallıyorsun. Demek ki ismini söylemem garip değil.

"Teşekkür ederim Guinevere."

"Adım Beck."

Kitabı yukarı kaldırıyorum. "Ama aynı zamanda da Guinevere."

Kabullenerek başını sallıyorsun. "Bir şey değil..."

Kafeste isim etiketimi çıkarmıştım. Sen ismimi hatırlamıyormuş gibi davranıyorsun ve sana yardımcı oluyorum. "Joe. Goldberg."

"Bir şey değil Joe Goldberg," diyorsun, içini çekiyorsun ve devam ediyorsun. "Ama bu hiç doğru değil, çünkü ben buraya sana teşekkür etmeye geldim ve şimdi de 'Bir şey değil,' diyorum."

"Bak sana ne diyeceğim," diyorum, işte tam çalıştığım gibi. "Madem şimdi ikimiz de hayattayız, hiç kimse şarkı söylemiyor ve sen bana bu tatlı hediyeyi getirdin, ki bu harika, çünkü buradaki bunca kitabımızın arasında İtalyanca Dan Brown yok..."

"Fark ettim," diyorsun şarkı söyler gibi, göz kırpıp gülümsüyorsun ve hafifçe sallanıyorsun.

Nefes alıyorum. Önemli an gelip çattı, bir sonraki adım. "Bir ara çıkıp bir içki içelim."

"Tabii ki," diyorsun, kollarını göğsünde kavuşturuyorsun, bana bakmıyorsun ya da belli bir zaman, tarih veya yer söylemiyorsun. Şimdi aramızdaki dinamiğin unsurları karanlık odadaki bir fotoğraf gibi yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyor. Kitaba numaranı yazmamışsın ve beni meselenin paylaşılan ciddi kısmı yerine -Paula Fox- şaka kısmı olarak ele alıyorsun - Dan Brown. Ayrıca sanırım boynunda bir morluk var. Küçük ama orada. Paula Fox'u *Benji* için aldın. Benim içinse *Dan Brown* aldın.

"Sorun şu," diyorsun. "Telefonumu hâlâ bulamıyorum ve yeni bir telefonum yok, bu yüzden pek plan yapamıyorum, anlıyor musun?"

"Evet."

Bilgisayarda bir şey kontrol etmem gerekiyormuş gibi yapıyorum ve arkadaşlarına benimle alakalı attığın e-postaları düşünüyorum. Bana takıntılı olduğundan değil de seni kurtarmış olmamdan daha çok söz etmişsin, hatta o kadar takıntılısın ki beni hatırlamıyor numarası yapmak zorunda kalmıştın. Chana'yla Lynn'e yeşil yastığına *bindiğinde* benim hakkımda düşündüklerini, benimle beraberken ne kadar sinirli ve ürkmüş olduğunu anlatmıyorsun. Benim yüzümden o kadar gergin ve dikkatin dağınık ki telefonunu kaybettin Beck. Unuttun mu? Yine de, arkadaşlarına yolladığın e-postalar *Benji* hakkında ve konuşmalıyım yoksa bir çuval inciri berbat edeceğim.

"Yani telefonunu hiç bulamadın?"

"Hayır, yani evet, yani metroda bıraktığımı düşünüyorum."

"Takside yanındaydı."

"Öyle, ama taksi şirketinin adını kim hatırlar ki, öyle değil mi?"

Aşağı Manhattan'dan Premiere Taksi.

"Taksi şirketinin adını kimse hatırlamaz," diye kabul ediyorum.

Benden bir kalem istiyorsun, kalemi veriyorum. Bizim kitap ayraçlarından birini alıyorsun, arkasını çeviriyorsun ve zaten bildiğim e-posta adresini yazıyorsun. "Bak ne diyeceğim," diyorsun çiziktirirken. "Okul ve işlerimle gerçekten çok meşgulüm, ama neden bana e-posta atmıyorsun, bir plan yapabiliriz."

"Umarım bu kitap ayraçlarının sadece ödeme yapan müşteriler için olduğunu biliyorsundur."

Gülüyorsun, kurcalayacağın bir telefonun olmayınca tuhaf görünüyorsun ve mazur görülmeyi bekleyerek etrafına bakınıyorsun. Sende gerçekten bir baba kompleksi var Beck.

"Bu kitaplar her türlü satılacaktır. Neyse sen git ben de işe geri döneyim."

Rahatlayarak gülümsüyorsun ve neredeyse reverans yaparak geri çekiliyorsun. "Tekrar teşekkürler."

"Her zaman," diyorum ve bunu planlamıştım. Dişlerin görünmeden gülümsüyorsun ve hoşça kal demiyorsun, ben de iyi günler demiyorum, çünkü havadan sudan konuşmanın ötesindeyiz. Sen bana e-posta adresini verdin ve artık sana hangi kaydettiğim taslağı yollayacağımı seçmeliyim. Buraya geleceğini, bana e-posta adresini vereceğini biliyordum, bu yüzden geçen gece sana yollayacağım ilk e-posta için farklı versiyonlar yazdım. Bütün gece uyanık kalıp yazdım Beck. Tıpkı senin gibi. Kafesimdeydim Beck. Tıpkı senin gibi.

E-posta adresini yazdığın kitap ayracını İtalyanca Dan Brown'ın arasına koyuyorum. Mükemmel uyuyor.

7

BİR noktada insanların Prince'in zamanımızın en büyük şairlerinden biri olduğunu fark edeceklerini umuyorum. Şarkı sözü yazarı demedim; şair dedim. Prince bizdeki e.e. cummings'e en yakın kişi ve insanlar buraya gelip Prince'in şiir kitaplarını satın almadıkları için çok aptallar.

Sen aşkını geri alalı yedi saat ve on altı gün oldu.

Pek çok sebep olsa da bu bir şiirin tüm zamanların en güzel ilk mısrası olmasının ana nedeni saatler ve günlerin ters kullanılması. Şairane olmayan birisi günler ve saatler olarak derdi. Şair farklıdır. Bir şair dünyayı değiştirir.

Böyle küçük ellerle.

Bana henüz cevap yazmadın. Benim e-postamı Chana ve Lynn'e yolladın. Üçünüzün çektirdiği bir fotoğraf hakkında kıkırdadınız -*ChanaLynn... biz*!- ve boş şeyler hakkında tonlarca yazıştınız. Atölyeden arkadaşlarının kısa öykülerini okuyacak ve yanıtlayacak, Brooklyn WORD kitapevindeki patronlara okumana izin vermeleri için rica edecek vakit buldun, ama hayatını kurtaran adama yazmadın. Hâlâ *Benji*'nin peşindesin ve daha *yedi saat ve on altı gün*

olmadı, ama oraya yaklaşıyoruz Beck. Bu artık hiç eğlenceli değil.

ChanaLynn'e yazdın: *Nasıl oluyor da hoş bir erkekle karşılaşıp teşekkürler ama ben almayayım diyecek kadar basmakalıp bir kız oldum ben? Cosmo dergisi okumuyorum ya da detoks yapmıyorum ve* özçekim fotoğraflarımı *paylaşmıyorum, ki bunlar hoş-erkeklerden-nefret-eden-arızalı-kız profiline uymadığım anlamına geliyor. Yani Benji işiyle evli ve bu adam onun tamamen tersi, bir işyerinde çalışıyor demek istiyorum, anlıyor musunuz? Bu arada, cuma günü Wythe Otelde çatı katı?*

Önce Chana cevap yazdı: *Beck, bu KGB isimli barda karşılaştığın adam mı? Wythe'ta belki de.*

Ve bu bana biri sürü erkekle tanıştığını ifade ediyor. Gerçekte hiç kaydolmadığın Craigslist'te "Rastgele İlişkiler" bölümünü okuyorsun ve sonra da dışarı çıkıp hayata sanki kahrolası devasa bir rastgele ilişki gibi davranıyorsun.

Lynn cevap yazdı: *Kampüste bu soruya cevap verecek psikiyatrisler var kızım. ☺Ayrıca, KGB'deki* çocuk süper tatlıydı. *Belki de Yukarı Batı Yakası'ndan olmayan bir adam bir değişiklik olur? Sadece bir fikir...*

Bu kızların bizim İtalyanca Dan Brown'dan ve senin tutkunun sınırlarından haberleri yok, çünkü onlara anlatmıyorsun ve sonunda gecenin orta yerinde *beş saat ve sekiz gün sonra* bana cevap yazıyorsun: *Perşembe günü indirimli içki saatine ne dersin?*

Cevap yazmak için üç saat ve bir gün bekledim: *Bana uyar. Nerede?*

Bu sefer benim esprilerimi hak etmedin. Cevabı hemen yazmıyorsun. Şu saçmalık benim gelen kutumu kokuşturmadan önce dört dakika üç saat ve iki gün geçiyor:

Hey, geçen haftalar için üzgünüm. *Sen sen ol, lisansüstü eğitime başlama. Her neyse. Gelecek haftaya ne dersin?*

Tıpkı Prince gibi şairane bir mizacım var ve görüş açımı nasıl değiştireceğimi biliyorum. Seni kollarımın arasına yönlendirmek işe yaramıyor, açıkça görülüyor. Dağınıksın, flört ediyorsun, telefonları kırıyorsun ve hiçbir şeyi silmiyorsun, adet dönemini okulda ek süre talep etmek için kullanıyorsun, çoğu e-postanda hikâyelerinden daha yaratıcı bir canlılık var ve dokuz farklı sitede dokuz adamla konuşuyor gibisin. Flört ediyorsun. Her şeyle. Antropologie.com alışveriş sepetinde ne kadar çok ıvır zıvır olduğunun farkında mısın? Tanrım, Beck, karar verme becerisi kazanman gerekiyor. Bu arada, senin hasta olduğunu anlıyorum. Babanın olduğu gibi hasta. *Benji*'ye kaptırmışsın kendini. Ve onun hakkında bir şeyler öğreninceye kadar seni *Benji*'den alamam.

Ki bu yaklaşık otuz beş saniye alıyor.

Benjamin "*Benji*" Baird Keyes III kahrolası bir şaka. Rehabilitasyonda kalmış, ki bu utanç verici; uyuşturucu kullanmayı bile bilmiyor. Şu anda kötü her şeyi temsil eden bir organik soda şirketinin sahibi. İşinin adı Ev Sodası, olağan kulüp soda için üstün nitelikli bir alternatif, çünkü: "Bir kulüp ayrıcalıklı olduğu halde, ev dünyadaki en ayrıcalıklı yerdir. Eğer giriş ücretini ödersen bir kulübe girebilirsin. Bir ev için aynı şey söylenemez."

Beck, bana bunu yuttuğunu söyleyemezsin, gerçekten. Benji'nin küçük şirketi Whole Foods stili bir başarıya sahip ve *Benji*'nin pastel tonlarla dolu web sitesi Monsanto üzerine yoğun hiciv içeriyor -sanki bu çocuğun ebeveyni direkt olarak Monsanto'dan kâr sağlamıyormuş, sanki

bu çocuk Monsanto'yla büyümemiş gibi, ki babası Benji küçükken kelimenin tam anlamıyla kahrolası *Nestle* için çalışmış- ve hal böyleyken Benji atıp tutuyor. Bir fotoğraf -aslında kahrolası bir slayt şov- *Benji*'nin Ev Sodası fikrini arkadaşlarıyla Nantucket'ta kamp yaparken ortaya attığını gösteriyor. *Kamp yapmak* saçma bir terim; Nantucket New Hampshire değildir ve Benji bir arkadaşının sahildeki yazlık evinde kalıyormuş. Fotoğrafı büyütüyorum ve senin Facebook profilindeki etiketsiz kızı görüyorum. *Hah.* Zengin arkadaşları için saklanmış, yerinde bir tebessümü var. Zenginlerin arasında rahat, ah, Beck, senin bağımlılığın, her şey bir araya geliyor. Sen kasabalısın ve *Benji* kelimenin tam anlamıyla sana giren bir turist, soda işindeki yıpranma ve yorgunluğuna karşılık seni bir tatil olarak kullanıyor. O senin umutsuzca memnun etmeye çalıştığın baban, ne yaparsan yap terk eden baban.

Seni kiralıyor, tıpkı SoBro'daki çatı katını kiraladığı gibi. Ve seni aldatıyor Beck. Çok. Dürtüsel olarak. Tıpkı onun seninle dalga geçtiği gibi o da aklıyla dalga geçen bir gösteri sanatçısının peşinde. Bana e-posta attığından bu yana *altı dakika, üç saat ve bir gün* geçti:

Bu rastgele oldu ama ben Greenpoint'teyim. Acaba şu anda barmenlik mi yapıyorsun?

Cevap veriyorum: *Yapmıyorum, ama seninle Lulu's'ta buluşabilirim.*

Yanıtlıyorsun: *TAMAMDIR BEBEK! Büyük harfler için üzgünüm. Sadece heyecanlandım!*

Cevap yazmak için *on iki saniye, dokuz dakika ve sıfır saat* bekledim: *Ha-ha. Yoldayım. 5?*

Cevap yazmıyorsun ama oraya iki trenle gelmem ge-

rekiyor ve kafamda *Hannah ve Kız Kardeşleri* film müziği çalıyor, tüm şarkılar aynı anda çalarken o kadar yüksek sesli ki kendi telefonumdan ya da seninkinden müzik dinleyemiyorum ve tek düşünebildiğim ilk öpüşmemiz, ki bu muhtemelen *on sekiz saniye on dokuz dakika ve üç saat* içinde Bank Caddesi'ndeki bir takside, ikimiz de sarhoşken gerçekleşecek. Şimdi heriflerin bazen trende neden mastürbasyon yaptıklarını anlıyorum. Ama ben yapmam. Sana sahip olmak geleceğimde var. Tren yeterince hızlı değil *ve tren dokuz numaralı tren,* bak daha şimdiden ne kadar çok şey paylaşıyoruz ve yatmadık bile. Sana bir hediyem de var. Sana *Batı Yakası*'nı getiriyorum. Ve şöyle yazılı:

Tren, tren dokuz numaralı
New York transit hattında
Eğer huzurevine gidecek olursan
Bu kitap senin cildin olacak

Mükemmel değil ama yakın sayılır ve adım atmanı hızlandırmak için sana bir şey almak zorundaydım. İşte tren geldi, umarım sonunda Prince hayatının geri kalanına doğru *on altı adım iki blok ve bir caddeyi* aşarak buraya benim olduğum yere varır. Ama senin lanet telefonun konusunda haklıydım. Metro durağı merdivenlerinin ancak yarı yolundayım ki telefon titriyor. Üzerinde çalışacak bir sürü bilgi var, oturmam gerekiyor ve yapıyorum. İşler değişti. Hızlı, fazlasıyla hızlı. Sen yeni bir telefon aldın. Tekrar telefonun olduğunu duyuran toplu bir e-posta attın.

Benji cevap yazdı: *Merhaba.*

Ve sen cevap yazdın: *Buraya gel.*

Sana cevap yazdı: ☺

Ve ardından bana e-posta attın: *Selam, okula gitmem ge-*

rek. Gelecek hafta için yeniden program yapalım mı? Üzgünüm. Üzgünüm!

Ve sonra Benji sana yazdı: *Bana bir saat ver, işle alakalı bir şey çıktı.*

Ve sen cevap yazdın: ☺

Gülümsüyorsun, çünkü hayatının babanın Nantucket'ta her şeyi allak bullak etmesinden önceki gibi olmasını, sırların, tehlikenin olmamasını istiyorsun. Oranın ne kadar güvenli olduğu, klostrofobi ve konforun nasıl yan yana gittiği hakkında yazıyorsun. Ailen ev veya araba kapılarını hiç kilitlemiyordu ve arabanın anahtarlarını kontakta bırakıyorlardı, ama mart geldiğinde yabancı birini görmek için her şeyini verirdin. Birkaç hafta önce bir tweet attın:

#Manhattan adası #Nantucket adasına benziyor. Market pahalı, içecekler pahalı & kış aylarında herkes tozutuyor.

Bu çok tatlı Beck, ama Manhattan senin kıymetli Nantucket'a hiç benzemiyor. Geçen salı ne yaptığımı anlatayım sana.

Manhattan adasında her haltını kilitlemek zorundasın, yoksa kimi akıllı adamlar oralarda olmadığını bilerek (Benji'nin Twitter hesabına özel teşekkürler) bir salı günü bir gezi turu sırasında kahrolası soda fabrikasına uğrayabilirler, tuvaleti kullanmak için izin ister ve tuvalet yerine Benji'nin -kilitli olmayan- ofisine gider, soda turunun geri kalan kısmını pas geçerek Benji'nin bilgisayarına -bu da kilitli değildir- özel bir tur yapar ve Benji'nin @LottaMonica'nın gösteri programıyla bağlantılı bir takvim tuttuğunu öğrenirler. Kız bugün çalışıyor, Astoria'da dönüştürülmüş (hadi oradan) bir itfaiye merkezinde canlı gösterisi var. Tüm sosyal medya platformlarında onun ateşli bir hayranı

olarak -ah senin için yaptıklarım Beck- canlı gösterisini izleme şansına kavuşuyorum ve Benji'yi görmediğim halde -alan çok kalabalık- tüm filtrelenmiş resimlerde Ev Sodası şişeleri var. Benji orada. Kâküllü ve pembe gözlüklü bir piliçten bir yorum bunu kanıtlıyor: *Benji soda getirmek için sallanıyor #yaşamiçinorganik #evsodası #bedavaiçveyaöl*

İşte durum böyle. Kıymetli Benji'n senin hikâye okumanda boy göstermiyor, ama Monica'nın öncelikli olduğunu düşündüğü için günün ortasında Astoria'ya kadar tüm yolu kat ediyor, çünkü Monica uzun boylu, sarışın ve onun saçmalıklarını sanatla karıştırıyor. @LottaMonica'nın varlığından haberin yok, çünkü erkeklerin senin güvenini kazanmasını sağlamıyorsun. Bana başka seçenek bırakmıyorsun. Seni kurtarmam gerek.

Ben böyle acil durumlar için hazırlıklı olan türden bir adamım, bu yüzden N.Herzog@gmail.com diye bir e-posta hesabım var. Sen araştırmanı yapmıyorsun, bu yüzden Nathan Herzog'un *Vulture* dergisinde Benji gibi kendini beğenmiş hayvanların ve onun Ev Sodası'nın canına okuyan kilit eleştirmen olduğunu bilmiyorsun. Ama Herzog bugüne kadar Ev Sodası'nı ele alıp yazmadı. Aslında, bu EvSodasi.com'da Ev Sodası hayranlarının en canlı tartışmaları, Ev Sodası'nın kusursuzluğu ve son derece etkili bir blog yazarı olan Herzog'un henüz Benji'yle röportaj yapmamış veya dehası hakkında yazmamış olması hakkında dönüyor.

Ta ki şimdiye kadar.

Benji birazdan, ömründeki en fantastik sodayı az evvel yudumlayan ve partiye geç kaldığını fark eden, ama Benji'yle buluşmak için sabırsızlanan Nathan Herzog'dan bir e-posta alacak. Şöyle yazıyor:

Hemen buluşabilmemizin bir yolu var mı? Aşağı Doğu Yakası'nda bir kitapçı dükkânı var. Mooney Nadir ve Kullanılmış Kitaplar, başlangıç için harika bir yer. Alt katta bir kafe bulunuyor; orayı kimse bilmez.

Saygılarımla,

N.

Benji hiç vakit geçirmeden cevap yazıyor: *Kesinlikle, Nathan. Gururum okşandı ve seyir halindeyim.*

Yanıtlamıyorum. Ne tür bir salak *seyir halindeyim* der ki?

Metroda seni düşünüyorum ve Curtis'e onu eve erken yolladığımı yazıp, ben geldiğimde çıkmaya hazırlanmasını tavsiye ederken hapı yuttuğumu fark ediyorum. Bir şey eksik.

Batı Yakası.

Benim imzalı ithafımı içeriyor.

Beni ektiğini fark ettikten sonra kendime gelmem biraz zaman aldığından, yaya kaldırımına bırakmıştım ve Bay Mooney haklıydı. Kitapevini tam anlamıyla işletmeyi hiçbir zaman başaramayacağım. Özünde çok işi aynı anda yapabilen biri değilim. Ben bir şairim. Benji'den *dört durak, bir aktarma, üç blok, iki cadde ve bir katlık merdiven* uzakta olduğumu işte bu nedenle biliyorum. Palanın nerede olduğunu hatırlamam gerekiyor, ama hatırlayacağım. Daima hatırlarım.

8

GEÇ kalıyorum, çünkü gelip seni görmem gerekiyor. Ah, Beck, seni ağlarken görmek acı veriyor. Sana sarılmayı, yeşil yastığa yaslamayı, seni aşkla ve seri üretim sodayla doldurmayı ne kadar istediğimi biliyor musun? Tüm bunları istiyorum. Ama ne yazık ki beklemek zorundayız. Yine de çok uzun değil. Sanırım rüzgâr tersine döndü. Bu klişeden nefret ediyorum, ama bazen bu lanet sözün söylenmesi gerekiyor. Rüzgâr tersine döndü. Senin *Benji*'ye yolladığın e-postalar birer monolog ve atıp tutmanı dinlemek için Broadway'in seksen kilometre kuzeyine giden eski J trenine binebilirim. Bir yılan gibi yazıyorsun, sürünerek ilerliyorsun:

Ben senin kahrolası oyuncağın değilim Benji. Ben yatılacak kalbi olmayan sahtekar bir gösteri sanatçısı değilim. Ben bir insanım. Gerçek bir insan, tıpkı o şarkıdaki gibi ve sen beni ekemezsin. Beni duyuyor musun? Hayatım böyle gidecek değil. Bana sodana davrandığın gibi davran. Yoksa ne olur biliyor musun? Aslında bence sodanı becer. Bir dene bakalım. Cam şişeye sokup so-

danı becer, çünkü sen bunu seviyorsun. Beni sevmiyorsun. Sen kimseyi sevmiyorsun.

Bunların hepsi doğru ve güzel, koşup sana gelmek istiyorum, ama Beck, bu e-postaları yollamıyorsun. Bunları taslak olarak saklıyorsun. Ve sen *kamp yapan* bir turistin seni kurtaracağına dair bu kasaba fantezini bırakıncaya kadar yapabileceğim fazla bir şey yok.

Chana haklı: *Gerçekten Beck. Benji seni sevseydi harika olurdu, ama sevmiyor. Bu durumda seni ekmesi, aldatması ve şu tuhaf baba kompleksini kaşıması* sürpriz değil. Biliyor musun? *Garip gelecek, ama senin için mutluyum. Bırak bitsin daha iyi.*

Lynn lafa karışıyor: *Bence New York'ta hiç iyi erkek kalmadı. Evlenmek için acelem olduğundan değil, BM'de olmayı seviyorum ve evlenmektense gidip Prag'da çalışmayı tercih ederim, ama doğrusu burada iyi erkekler olduğunu sanmıyorum. Hepsi Benji'ler.*

Chana cevap yazıyor: *Kullandığın arkadaşlık sitesinden ayrıl Lynn. Cidden.*

Yine sen: Çocuklar. Tüm bunları *konuşuyoruz ve ne demek istediğinizi anlıyorum,* çılgınca *konuştuğumu ve sorunlarım olduğunu biliyorum -ve bugün kitapçıdaki garip tipi ektiğimi bilmiyorsunuz bile- ama olsun, Benji'den gelen şu mesaja bir bakın ve bana onu gerçekten terk etmem gerektiğini söyleyin:*

"Beck, sen kazandın. Ben aşağılık bir herifim. Ben bir pisliğim. Ben karışık bir sinyalim. Bir konuda açık olmama izin ver. Monica'yla ilişkim bitti. Hayatımı değiştirebilecek bir iş telefonu bekliyorum. Ama eğer beni terk edeceksen şimdi hemen çıkıp sana geleceğim. Çünkü sensiz bir hayatım olamaz."

Chana: *BU HERİF* BİR *REESE WITHERSPOON*

FİLMİNDEN FIRLAMIŞ BİR PİSLİK KADAR AŞAĞILIK. ÇANTAMIN İÇİNE KUSUYORUM.

Lynn: ☺ *Providence'ta olsaydık farklı görünürdü. Beck, yine de o seni aldatan ve randevuya gelmeyerek seni ağaç eden adam...*

Şu Peach denen kişiyle ayrı, özel bir e-posta yazışman var, ama o kızla farklısın.

Sen: Küçük *bir kız gibi konuşuyor olabilirim ama Benji'den haber almadım. Aslında beni ekti. Muhtemelen çok meşgul ama ya* öyle değilse...

Peach: *Peki ya sen müthiş bir şeyler yazmakla onu unutacak kadar fazla meşgul olsaydın? Bu yogada tüm enerjini tek kutsal bir yere yöneltmek gibi: kendine.*

Sen: Çoook doğru. *Teşekkürler bilge kişi!*

Ama arkadaşlarının ne düşündüğü önemli değil. Sadece senin ne düşündüğün önemli. Ve sen hâlâ Benji'nin buna değdiğini düşünüyorsun, hatta onun yazdıklarını Google'a yapıştırıp 2004 yılı *Maxim*'indeki "Kadınlardan Nasıl Özür Dilenir" başlığı yazısına ulaşsan bile.

Akrep burcuyum ben; pisliğin kokusunu alırım ve kaynağına nasıl gidileceğini bilirim. Bu işlerden anlarım. Kitapçı dükkânına en hızlı dönüş yolunu da biliyorum ve bana gününü anlatmayı başlamadan önce Curtis'in çenesini kapatmanın, kimse duymadan onu kapı dışarı edip kapıyı kilitlemenin yolunu da biliyorum ve Bay Mooney'nin palasını yazarkasanın yanında döşeme tahtalarının altında saklamaktan hoşlandığını hatırlıyorum, çünkü o son derece eski moda biridir. Bizim yazarkasa bilgisayarlı değil. Envanter listemiz de. Ayrıca Benji'nin kahrolası bir moron olduğunu da biliyorum, bu yüzden o hızla merdivenlerden inerken sırıtıyorum. Ben İngiliz aksanıyla konuşuyo-

rum. Beni taksiden asla tanıyamaz; ama tüm ihtimalleri ele alıyorum.

"İşte burada! Ev Sodacı adam!"

"Bay Herzog, bu gerçek bir onur," diyor, kahrolası bleyzır bir ceket giymiş, hem de ne için? Benim burada sakladığım Hesher çizgi dergilerinden birini tutuyor. "Ve burası bir mücevher. Bu yerde kahve servisi yapıyorlar mı?"

"Yapıyorlar aslında."

"Harika Nathan."

Kafese doğru davranıyor ve ben başımı sallayarak izin veriyorum. İçeri adım atıyor, yüksekteki raflara bakıyor. Palamı nasıl saklayacağımı biliyorum, palayı kavrıyorum ve kafese ulaşıyorum.

"Kuzenlerimin de Doğu Hampton'da buna benzer bir kafesleri var," diyor. "Papağan besliyorlar."

"Bu çok hoş," diyorum ve kahrolası Hampton'da tabii ki kuzenleri vardır.

İlgisini kaybediyor ve kafeste yanına geldiğimi fark ediyor. Ellerini ceplerine daldırıyor. "Pekâlâ Nathan, hemen başlamayı tercih ederdim."

"Ah, hayır efendim. Ben Bay Herzog'un asistanı Wylie'yim. Korkarım o biraz geç kalacak."

Bu senin içindi Beck, senin kovboy hikâyendeki gibi adım Wylie. Söz veriyorum yol kenarındaki bir Starbucks'ta, iğdiş edilmiş bir elektronik sigarayla sararıp solmayacağım. Ben işlerin gerçekleşmesini sağlıyorum.

"Evet, seninle tanışmak hoş oldu Wylie." Ve parmaklarıyla kafesimin kirişlerinden birine vuruyor. "Sedir ağacı mı?"

Geri zekâlı. "Maun."

"Eh, umarım bu dükkânın sahibi her kimse buraya kuşları koymak için ayarlamıştır, çünkü bu gerçekten birinci sınıf."

"Korkarım böyle bir şey olmayacak efendim."

Çok sevimsizim ve o hiç yazın çalışmamış birine benzeyen biri olarak sallanarak kafeste etrafına bakınıyor. "Belki yukarı katta beklerim."

"Böyle bir şey de olmayacak Benji."

Bana bakıyor. Kafası karışık. Candace'ın erkek kardeşinin de kafası karışıktı. Evrenin düzeni değiştiğinde, korkak, kendini beğenmiş, sevgisiz davranışlarından sorumlu tutulduklarında böyle puştlar hep şaşırırlar.

Yüreğimde *tren, dokuz numaralı tren* diye atıyorsun, öne çıkıyorum. Benji geri çekiliyor ve son defa konuşuyorum: "Birisiyle tanışmak *memnun edebilir* ve birisiyle tanışmak *iyi* olabilir, ama birisiyle tanışmak hiçbir zaman *hoş* olmaz Benji. Asla."

***

Benji tıpkı senin gibi, bu iç rahatlatıyor. Telefonunu bir şifreyle korumaya almamış ve şimdi telefonu da bana ait. Onun lanet Twitter hesabının yanı sıra e-postasına ve şu gösteri sanatçısı Monica'yla sayısız resmine de ulaşabiliyorum. Kadın mide bulandırıcı, kaba ve sürekli poz veriyor. Resimlerden birini seçip Benji'nin hesabından tweet atıyorum. Fotoğrafa tek bir sözcük eşlik ediyor:

#Güzelhatun

Ve eğer bu da seni rehabilitasyona yollamazsa, belki Ev Sodası bloğu yardımcı olur. Benji "yeni lezzetler için il-

ham aramak" üzere Nantucket'ta bir "tadım gezisine" gitti. Seni davet etmedi. Gittiğini de söylemedi. Sadece çekip gitti. Onun kimseye bir faydası yok.

Anlıyor musun Beck? Anlayacaksın. Yakında.

Telefonum titriyor ve sen düşündüğümden daha çabuk anlıyorsun.

Yazıyorsun: *Bu perşembe?*

Ve bende sadece tek kelime var. *Evet.*

9

ŞİMDİ perşembe sabahı ve bu geceki randevumuz geçen üç günüm için bir ödül. Benji'ye dadılık etmek hiç kolay değil Beck. Onun bankamatiğini dikkat çekmeden kullanmak için trene binip New Haven'a kadar gitmek zorunda kaldım. Buna değmediğini söylemiyorum, çünkü iyi bir plan hazırladım. Bir hikâye oluşturmak için Benji'nin telefonunu kullanmaya karar verdim. Biliyorum, bu çok parlak bir plan. Onu Twitter'da takip ettiğin için uyuşturucuya ve ahmaklığa savrulmasına tanık olacaksın. Her şey New Haven'da başladı, onun hesabından iki bin dolar çektim ve Yale Üniversitesi'nin saçma bulldog maskotunun bir fotoğrafını Twitter'da paylaştım:

Orijinal #bulldog geri döndü. #nabernewhaven #benvemolly

Böylece şimdi herkes (sen) Benji'nin âlem yapmak için mezun olduğu üniversiteye döndüğünü düşüneceksiniz. Eğer üniversitede okuyan insanlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa Beck, o da hepsinin arkadaş toplaşmaları için okula geri dönmeyi sevdiğidir. Bu iyi bir plan ve Benji'nin sızlanmalarının beni etkilemesine izin veremem. Sanki o

anda ne yapacağımı bilmediğimi anlamışsın gibi bana mesaj yazıyorsun:

Hey sen. Erken kalktım. Neden bilmiyorum. Ee, bu gece ne yapıyoruz? ☺

Benji havlar gibi bağırıyor: "Beck mi o? Joe, eğer istediğin buysa, senin olsun."

Sen eski püskü bir araba değilsin, ona ait değilsin ki fırlatıp atabilsin. Ona bağırıyorum. "Testini yap."

"Joe," diyor, adımı her söylediğinde adımı bildiğini hatırlatmış oluyor, bu ileriye dönük bariz bir ipucu. Kendimi toparlayıp sana yazıyorum:

Günaydın uykucu. Umarım güzel rüyalar görmüşsündür. Saat *20:00'de Union Meydanı'nın merdivenlerinde görüşürüz. Hava kararktığında başka bir yere gideceğiz.*

Gönder tuşuna basıyorum, seni görmek için sabırsızlanıyorum ve Benji'nin en sevdiği beş kitabın listesini alıyorum, çünkü yapacak işlerimiz var:

Yerçekiminin Gökkuşağı, Thomas Pynchon. Kendini beğenmiş ve yalancı pislik.

Yeraltı Dünyası, Don DeLillo. Tam bir züppe.

Yolda, Jack Kerouac. Sekizinci sınıfta büyümesi sona ermiş, şımarık piç.

İğrenç Adamlarla Kısa Görüşmeler, David Foster Wallace. Yetti artık.

Kırmızı Cesaret Madalyası ,Stephen Crane. Onun kanında Mayflower'lar var.

Benji *Yerçekiminin Gökkuşağı (tabii ki)* ve *Yeraltı Dünyası*'nın testlerinde çoktan başarısız oldu. Eğer sınav olacağını bilseydim farklı bir liste yapardım deyip duruyor. İşte ayrıcalıklı insanlar böyle düşünüyorlar: Yalan söylemenin

cezasız kalacağını bildiğin sürece yalan söyle. Senin onunla hiç alakan yok ve tekrar yazıyorsun:

☺

Gülümseyen bir yüze cevap vermemin hiçbir yolu yok ve zaten de yapamam da, çünkü Prenses Benji bir soya latte ve bir *New York Times* gazetesi, Kiehl's marka ürünler, Evian marka su ve Tom's marka diş macunu istiyor. Ona verdiklerimle yetinmesini söylüyorum: Yunan lokantasından kahve, bir *New York Post* gazetesi, küçük bir tüp Vazelin ve bizim personel tuvaletindeki yüz yıllık kutudan bir kepçe karbonat.

Tekrar yazıyorsun: *Karanlık olunca nereye gideceğiz?*

Sana kızamıyorum, çünkü benimle ilgilendiğin ortada. Eğer heyecanlı olmasaydın benim sözlerimi aksettirmezdin ve sana cevap yazıyorum:

Öğrenmen gerektiğinde öğreneceksin. *Göz kırpma-göz kırpma.*

Göz kırpma yanlış olabilir ve kendimi kötü hissediyorum.

"Bak Joe, bol bol kafein almadan liseden bu yana elime almadığım bir kitaptan test olamam."

Kritik bir karar alıyorum, çünkü adamı daha fazla dinleyemem: "*Yolda* kitabını unut. Testi yırt. Bugünlük işimiz bitti."

Başını kaldırıyor ve sanki Tanrı'ymışım gibi bana bakıyor. "Teşekkür ederim Joe. *Yolda*'yı hiç okumamıştım ve kafayı sıyırmaya başlıyordum."

"Ama listene koymuşsun."

"Biliyorum."

"Sana en sevdiğin kitapların listesini yapmanı söylemiştim."

"Biliyorum."

"İnanılmaz. Sen bir kitapevinin bodrumunda olduğunun farkında değil misin? Bir *kafesin* içinde olduğunun? Benim dükkânıma gelip yalan söylemek olmaz. Bunu yapma."

"Kızma."

Sadece bir an için gözlerinin odağı kayıyor. Palanın farkında. Hiç seçenek yok. Onu almam gerekiyor. Yavaş yavaş karşıya geçiyorum. Palaya uzanıyorum. Ve alıyorum. Ona doğru dönmüyorum.

"Bunu yapmak istemiyorsun," diyor inleyerek.

Ben konuşmadan, ayaklarımı biraz daha ayırarak duruyorum. Mümkün olduğunca fazla geniş görünüyorum: "Zamanımı okuduğunu söylediğin kitaplarla alakalı testleri hazırlayarak geçirdim. Ve listedeki kahrolası kitaplardan hiçbirini okumamışsın. Bu da zamanımı boşa harcadığın anlamına geliyor. Bir de kızmamı istemiyorsun. Dünyanın böyle mi yürüdüğünü sanıyorsun sen?"

"Ben bir sahtekârım, tamam mı?"

Arkamı dönüyorum, pala hâlâ elimde ve "devam et kalın kafalı, devam et," der gibi ona başımı sallıyorum.

İnsanlardaki parayı görebilmen inanılmaz. Kız gibi yumuşak olan elleri doğmasından asırlar önce yumuşamış ve gür saçları geceler boyu iki büklüm kar, kum ya da kül küreyerek geçen günlerde rüzgârda hiç seyrelmemiş. Saçları ve burnunun eğimiyle alakalı bir şeyler hayatın adil olmadığını kanıtlıyor.

"Ama savunmam şöyle, daima benden bir şeyler içerdiğini hissettiğim post-modern tarzda kitapseverim. Sanırım kendi inançlarımı ve hislerimi yansıttığını düşündü-

güm türde bir kitabı okuyan ve hakkında bir şeyler yazan kişilerle iyi iletişim kurabiliyorum. Bilirsin, ben karşılaştırmalı edebiyat üzerine ihtisas yaptım ve bir kitabı geleneksel şekilde okumadan okumuş olmam mümkün, çok mümkün. Bir kitap hakkında okuyabilirsin Joe. Ne demek istediğimi biliyor musun? Anlıyor musun?"

"Evet Benji. Anlıyorum."

"Gördün mü bak, öyle olabileceğini düşünmüştüm Joe."

"Evet, benim bir Yale diplomam yok ama kahrolası radarım mükemmeldir. Hatta birinci sınıftır."

Merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum ve Benji benim nasıl bir pislik olduğum, babasının bana neler yapacağı hakkında sızlanıyor ve ardından yalvarıyor. "Bana bir David Foster Wallace kopyası ver! Okuyacağım! Okuyacağım ve sonra yemin ederim bir test yapabilirsin! Joe! Joe!" Bodrum katı yalıtımlı. Bay Mooney burayı özel bir yer haline getirmek için çok para yatırdı. Benji istediği kadar bağırabilir ve onu hiç kimse duymaz, tıpkı beni de duymadıkları gibi ve sen mesaj yazıyorsun:

Çok komiksin *Joe.*

Göz kırpma beni senin aptallar listene sokmadı ve güneş parlıyor, bodrum kapısını kilitleyip sana yazıyorum:

Satmam gereken kitaplar var. Union Meydanı'nın güney basamaklarında ol. Merkezde. *Tam 20:30'da.*

Ve telefonumu kapatıyorum. Sana ne zaman nerede olacağını söyledim ve bugün bütün gece bana sahip olacaksın.

***

Sabah saldırgan ve bana düşman. Bugün Stephen

King'in kitabının çıkacağını unuttum, bu yüzden sokağın köşesine kadar uzanan bir kuyruk olduğu için *Times* gazetesine bakamadım bile. Adam bir kitap daha çıkarıveriyor ve birdenbire herkes modası geçmiş yerel kitapevlerinin destekleyicisi oluyor. Ne saçma.

Ona bir garezim yok, yine de hadi ama! Kimse Stephen Kahrolası King'den daha popüler ve ticari olamaz. (Dan Brown'dan söz etmek istemediğin sürece, ama ikisini kıyaslayamazsın, çünkü Dan Brown edebi değil.) Her neyse, bu sabah 09:31'den bu yana aralıksız bir kuyruk vardı, güneş aylaklık etti, yazarkasa yoruldu ve seksen beş bin kere aynı konuşmayı yaptım.

"*New York Times*'taki eleştiriyi okudun mu?"

"Elbette okudum."

"Şimdiye kadarki en iyi kitap diyorlar."

Takılınca -yine- yazarkasaya sertçe vuruyorum ve zaman çok yavaş ilerlediği için yine vuruyorum. Seni özledim, arzuluyorum ve işte nihayet Stephen King satın almayan bir kadın var. Rachael Ray yemek kitabı alıyor ve sanki yazar kasaya değil de ona vurmuşum gibi davranıyor. İmalı şekilde iç geçiriyor ve telefonundaki Twitter uygulamasına yazmaya başlıyor:

*K*ötü müşteri hizmetleri *en kötü şey! #mooneykitapları*

Görmemi istiyor ve imleci yanıp söner halde bırakıyor. Tamam hanımefendi, tamam. Kötü davranışım için özür diliyorum, kadına Rachel Ray'e hak ettiğinden daha az değer verildiğini söylüyorum ve kadın tweet'ini siliyor, ki bu iyi. Evrenin senin tarafında olması ya da gidip kendini becermen gereken bir nokta gelir ve evren hizaya girer. Bir dakika ayırıp Benji'nin hesabından bir tweet atıyorum:

Ev Sodası ve apsent? Evet. #saatbeşcivarıbiryerde

Bir sonraki salak kendi Stephen King'ini satın almak üzere kredi kartını bulmak için cüzdanını karıştırıyor. Böylece, muhtemelen çocukluğundan beri, yapmak istediği tüm kötü şeyleri yapamayacak kadar korkak olan bir sapığın hastalıklı şeyler yapmasını okuyabilecek.

Bu bir yaban sıçanının hiç bitmeyen kırkayak sorunu gibi Beck. Bunların hepsinin korkak olduğunu biliyorsun, her birinin ve tamamının. Bu kitapları korkmak için satın alıyorlar, çünkü hayatları fazla kolay. Ne kadar dokunaklı, değil mi?

"Sonunun şaşırtıcı olduğunu ve hiç ipucu vermediğini söylüyorlar."

"Evet, öyle. Nakit mi, yoksa kredi kartı mı?"

Benji'nin çıkmak için sağlam bir adam olduğunu mu düşünüyorsun? Eh, o zaman Benji kafesten çıkmak için kazarak Çin'e gitmeye çalışırken aynı konuşmayı defalarca ve defalarca yaptığında da gör. Evet, onun saçmalıklarını sineye çekiyorsun Beck, ama onu bir kafese hapsedip 7/24 sızlanmalarını hiç dinledin mi? Çocuğun glütene, fıstığa, mayaya, toza ve şekere alerjisi var. Ona fıstık ezmesi aldım ve deliye döndü, fıstık ezmesinin sadece kokusunun bile onu öldürebileceğini söyledi.

Hadi ama.

Herifin gerçekte neye alerjisi var biliyor musun? Gerçek hayata. Ben çocuğa iyilik yapıyorum. Buradan çıktığı zaman, ona deneyi anlatacağım ve o da hapsedildiği için kızacak, ama aynı zamanda da onu adam ettiğim için bana teşekkür edecek.

"Bende Stephen King'in yazdığı tüm kitaplar var."

"Bu harika. Gurur duyulacak bir şey."

Ama onları okudun mu ki, adi şerefsiz?

Peki Beck, sadece bodrumdaki yetmişli yılların pornolarına bakmak için Bay Mooney'nin gece geç vakit uğraması ihtimaline karşılık dükkânda uyumanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Stephen Kahrolası King hakkındaki sorulara cevap verirken kafesteki muhallebi çocuğu için elma ve bal satın almam gerektiğini biliyorum - bu gece seninle dışarıda olduğum tüm süre boyunca Curtis'in merak edip aşağıya inmeyecek kadar küfelik olması için, Mooney'nin porno istemeyecek kadar yaşlı ve tembel olması için dua etmem gerekecek. Beck, seni seviyorum, öyle, ama sorunlardan haberin yok. Ben çıktığımda Curtis'in nöbeti devralması ve *paralı yaşlı bir züppenin* bugünün imzalı bir Hemingway için altı bin dolar toslanacak gün olduğuna karar vermesi, Curtis'in Mooney'yi araması ve Mooney'nin topallayarak buraya gelmesi ve üçünün aşağıya inerek Benji'nin hayatındaki en kötü günü en iyi gün haline getirmesi ihtimallerinin farkındayım. Sorunlarım var. Gerçek sorunlar.

"Tüm bu insanlara inanabiliyor musun? Artık kâğıt baskı kitap alanın bir tek ben olduğumu sanıyordum!"

"Artık kimse kâğıt baskı kitap almıyor," diyorum 4356 numaralı müşteriye, ki 4343 numaralı müşterinin ve diğerlerinin tıpatıp aynısı. "Stephen King olmadığı sürece."

Sen sorunların olduğunu sanıyorsun. Ben senin neyin olduğunu biliyorum. Benji kafeste olsa bile biliyorum. Zaman sınırlamaların var ve sınıfındaki diğer özentilerin boktan hikâyelerini okuman gerekiyor, kuaförünün saçlarını berbat ettiğini düşünüyorsun ve bir herif onunla

zar zor yattığı halde Chana hamile olduğunu düşünüyor, Lynn eğer hamile kalırsa evine gideceğini ve bebeği doğuracağını söylüyor, sen eğer hamile kalırsan ismini #Benji-hariç ne olursa koyacağını söylüyorsun ve arkadaşların her bahaneyi kullanarak Benji'den şikâyet etmenden bıktılar. Ondan kurtulmanı ve benimle çıkmanı istiyorlar. Kızlar. Her nedense bu en temel, en basit şeyi anlaman için elli iki e-posta gerekiyor:

Chana hamile değil ve onun kimseyle tam anlamıyla düzüşmediği *göz önüne alındığında bu mantıklı.*

Lynn'in içi ölü.

Sen Benji'yle işini bitirmedin daha, ama benimle çıktığında bitireceksin.

Tamam, geçerli bir sorunun var. Annen geceleri sarhoş ve kederli e-postalar atıyor, konuşmak, bağırmak istiyor. Ama Beck, benim seninle ilgili nelere katlandığımı bilseydin, arkadaşlarına sorunlarınla alakalı sızlanarak o kadar zaman harcamazdın. Lisansüstü eğitim için okuman gereken hikâyeleri okur, yeşil yastığına sarılıp yatar ve bodrumunda hapsedilmiş, lanet sandviçindeki tavuğun serbest gezen olup olmadığını soran 72 kiloluk bir prensesin olmadığı için şükrederdin.

Yani o bu konuda şaka yapıyordu herhalde, değil mi?

"Stephen King'i sevmiyor musun?"

"Kim sevmez ki?"

Benji hiç aptal biri değil. Ona hakkını vereceğim. Benim yüz ifademi okudu ve hoşuna gitmedi, ama tavuklu sandviçi yedi. Hem biliyor musun ne oldu? Sonradan kusmadı. Çişini çiş lazımlığına, kakasını kaka lazımlığına yaptı ve bil bakalım onları her gün kim temizliyor Beck? Evet,

dükkâna akın eden Stephen King'e tapanlarla uğraşırken, Tanrı korusun gözleri daha az bilinen başka bir yazar görür diye aynı kahrolası gün içinde Yeni Büyük Stephen King Kitabı için üçüncü kez vitrini ve rafları düzenledikten sonra bir tuvalete bok boşaltmak zahmetli oluyor. İnsanlar. Ne yapabilirsin ki, değil mi?

Telefonum titriyor, saat akşam resmen altı. Bugün Stephen King dışında sattığım tek kitap Rachael Ray yemek kitapları; Benji'nin favori kitaplarını okumamış olmasında şaşacak bir şey yok, çünkü çoğu kişi artık okumuyor ve seninle birlikte basamaklarda oturmaya bir saat kalmışken ben de böyle olmak istemiyorum.

"Bunun şimdiye kadarki en iyi kitabı olduğunu söylüyorlar."

"Umalım ki öyle olsun."

Curtis on dakika içinde burada olacak, çünkü saat altıda burada olması gerekiyor ve asla zamanında gelmez, çünkü o da Benji kuşağından, lanet sahte hayatıyla fazla meşgul:

vineinstagramtwitterfacebooküniversitenarsizmanonimçevrimiçilanetfantazifutbol

Onu seve seve kovardım, ama bana saygı duyuyor, bu yüzden onun için bir Stephen King kitabı ayırmamı istemesine ve gereksiz yere devasa kulaklıklarla Eminem dinlemesine ve tek bir lanet kitabı okuması bir yıl almasına rağmen kalmasına izin veriyorum.

"Henüz okumadın mı?"

"Daha bugün piyasaya çıktı."

"Aslında bir gün önce nakletmeliydiler. Bana ilk bölümü okumadım diyemezsin."

"Hayır, ilk bölümü okumadım. Nakit mi kartla mı ödenecek?"

Bekliyorum. İş çıkışı depresyonunda olan kitap alıcıları geliyorlar ve Stephen King'in acıklı, yalnız yaşamlarını başka yöne çekmesine izin vermek üzere evdeki zindanlarına gidiyorlar. Biz çok şanslıyız Beck. Bu gece Amerika'nın büyük kısmı -buna Benji de dahil, çünkü ben iyi bir adamım ve yola çıkmadan önce ona bir tane verdim- Stephen King okumaya koyulacaklar, ama sen ve ben dışarıda birlikte kendi hayatımızı yaşayacağız. Bu insanlara acıyorum.

"Bir sakıncası yoksa bir koşu başka bir kitap alabilir miyim?"

"Aslında burada bir sıra var ve sizin kartınızı makineden geçirdim."

Ve sırf Stephen King sevmediğini anlaması çok zaman aldı diye bu kadına Candace Bushnell alması için izin veremem, çünkü bu herkesin öfkelenmesine sebep olur. Kitabı sadece kalabalıktan dolayı alıyor. Bu yepyeni bir virüs, böylesine bir saçmalık işte.

Şimdi saat 18:06 ve senin ne yaptığını biliyorum. Asında gerekmediği halde seksi görünmek için şu Olsen ikizlerinin makyajını yaparak gözlerine kalem çekiyorsun. Bowie'nin *Rare and Well Done* albümünü bangır bangır çalıyorsun -randevuna gitmeden önce çaldığın müzik, sana keyif veren ve kendini güvensiz hissettiğin türden- hangi küçük sutyenle hangi atlet bluzunun en iyi gideceğine karar veriyorsun ve sonunda hepsini bırakıp yeşil yastığına çıkıyorsun, çünkü saçlarının yataktan kalkmış gibi dağınık bir hal almasının en iyi yolu yatağa girmek ve kendini becermek. Siz piliçlerin biz erkeklerden daha kirli olduğunuz konusunda söylenenler doğru; öylesiniz. Kredi kartı

işlemlerini beklerken hâlâ senin e-postalarını takip ediyorum - siz kızlar bedensel olaylarınızla alakalı birbirinizle yazışıyorsunuz. Sen bir Bowie kızısın, tenine bakma konusunda oldukça fütüristiksin ve Çin Mahallesi'nde kirpiklerine ek yaptırıyorsun, o kadar kalın geliyor ki arkadaşlarına randevumuzdan önce çıkaracağını söylüyorsun.

Çıkarmak.

"Pardon, anlayamadım?"

"Hepsi hazır mı?"

"Evet. Kitap için bir torba alabilir miyim, yoksa bunun için fazladan ücret mi alıyorsunuz?"

Saat 18:08 ve sıradaki adam sadece cesur davranmış olmak için yeni King kitabını ve *Cinnet* romanını satın alıyor, dışarıda ne berbat bir dünya var Beck. Çoğu kişi buraya mutsuz gelirken senin buraya bu kadar mutlu gelmen nasıl da büyük bir mucizeydi. Curtis kapıyı Bay Cinnet için tutuyor ve zırvalamaya başlıyor.

"L treni berbat dostum."

"Yazar kasayı sen devral."

"On beş dakika bekledim. Hiçbir şey gelmedi."

"Bu gece Stephen King'den başka bir şey yok, bu yüzden son kopya satılınca dükkânı kapayabilirsin."

"Güzel. Ama sanırım saatler var gibi."

Saat 18:11 ve senin için ısınmam, temizlenmem, sıyrıklarımı kapatmam, Tom's marka doğal diş macunuyla dişlerimi fırçalamam ve dişimi sıkmam gerekiyor ama Curtis yoğun ve çoğu zaman kafası telefonuna gömülmüş olduğu için yüzleri okumada hiç iyi değil.

"Sadece King'ler bittiği zaman kapat."

"Evet, eğer tren bile zamanında gelmiyorsa bu şehir yok olabilir dostum, anlıyor musun?"

"Bir daha geç kalacak olursan sadece mesaj atmaya çalış."

"Berbat görünüyorsun dostum. Anladım."

Küçük repçi piç geç kaldı ve ben onun patronuyum, her şeyin bir sınırı var ve dünyada bana son gereken şey bu küçük bokun yorgun göründüğümü söylemesi.

"Sıradakileri sen al Curtis," diyorum ve dışarı çıkıp bodrumdan, kitaplardan uzaklaştığımda gecenin çökmeye başladığını fark ediyorum. Muhtemelen sen yeşil yastığının üzerindesin, çünkü neredeyse tam zamanı ve uzun zamandır ilk defa aklıma gelen Simon ve Garfunkel'ın bir şarkısıyla eve yöneliyorum, çünkü bugün artık Yeni Stephen King Kitabı Günü değil, Beck. Bu gece bize ait.

10

YEDİDEN önce eve ulaşamıyorum ve 19:15'e kadar duştan çıkamıyorum, lanet ayak parmağımı daktilolarımdan birine çarpıyorum ve kanıyor, ama bunu kötü bir işaret olarak görmüyorum. Daktilo -Bushwick civarında sokakta bulduğum Hector, '82 Smith Corona marka- yolda duruyordu, ama sinirliyim ve belki biraz kan dökülmesi ruh sağlığım ve seks için iyidir, hem belki Hector da sinirlidir. Onlarla çok yakında tanışacaksın Beck, topladığım tüm daktilolarla, çünkü bir gün, bilgisayarların hepsi yok olacak ve ben yirmi dokuz (ve hâlâ artıyor) külüstür makineye sahip bir adam olacağım ve herkes bir tane satın almak için evimin önünde sıraya girecek. Çünkü günün birinde dünya tersine dönecek ve ben sadece bekliyorum.

Kanada'da çekçek arabasını iten şu adam hakkındaki filmi seviyorsun ve o adam genellikle beyaz tişört giyiyor, bu yüzden ben de klasik bir beyaz V-yakalı tişört ve kot pantolon giyeceğim ve bahriyeli ürünleri satan dükkânda bulduğum kemeri takacağım. Kemer tokası büyük, ama Ryan Adams tarzında bir saçmalık değil. Gerçekten güzel bir

şey, eski ve berelenmiş, gördüğünde dokunmak isteyeceksin, çünkü tıpkı hikâyendeki kovboyun taktığına benziyor.

Metroya gidiyorum ve sana mesaj atıyorum:

Biraz geç kalıyorum

Hemen cevap yazıyorsun:

Ben de.

Yolu yavaşça kat ediyorum, çünkü gerçekte trende değilim. Seni göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki şu anda dünya mevcut bile değil. Trenden iniyorum ve Benji'den bir tweet yolluyorum:

Miley Cyrus ile düzüşürdüm. Kayda geçsin diye söylüyorum. #derindüşünceler

İşim bitti ve hava harika, Union Meydanı'na gelince bir telefon kulübesinin arkasına saklanarak senin merdivenlere gelmeni ve etrafına bakınmanı izliyorum, oturup beni bekliyorsun. Saat 20:35 ve yalan söylüyordun, aslında geç kalmıyordun. Sadece benim gibi çok heyecanlıydın. Sana mesaj yazıyorum:

Üzgünüm. *20:45'te orada olacağım*

Ve bana cevap yazmanı izliyorum:

Telaşa gerek yok. Ben de! 20:45'te görüşürüz

Ne düşündüğüme önem veriyorsun ve sen de gerginsin ben de, saat 20:52'de sana doğru ilk adımımı atıyorum ve kalbimin boğazımda attığını duyabiliyorum, bunun gerçekleştiğine inanamıyorum; biz, birlikte. Benim geldiğimi görüp gülümsüyorsun, el sallıyorsun ve ayağa kalkıp beni karşılıyorsun. Çok taze, doğru ve yerinde, hazır görünüyorsun, alt dudağını ısırıyorsun ve vücudunun her parçasıyla gülümseyerek numara yapıyorsun. "Geç kaldınız bayım."

"Kusura bakma."

Tebessümünü durduramıyorsun, sana benim kaba değil serinkanlı olduğumu düşüneceğin kadar zaman veriyorum. Derin bir nefes alıp beni baştan aşağı süzüyorsun. "Ayrıca hava kararmadığı zaman başka bir yere gideceğimizi söylemiştin, eh, hava şimdiden kararmadı."

"Biliyorum," diyorum, oturuyorum ve betona hafifçe vuruyorum, tatlı küçük poponu yanıma yerleştiriyorsun. Bu çok güzel. İşte bu kadar, hem ben yanına gelmek için kasten havanın kararmasını bekledim. Sen bir kadınsın, ben bir erkeğim ve karanlıkta birbirimize aidiz. Güzel ve temiz kokuyorsun. Bu hoşuma gidiyor.

"Gerçekten ayakkabılarını çok temizliyor olmalısın," diyorsun ve bale ayakkabısı gibi düz ayakkabılarını benim yeni beyaz Adidas'larıma değdiriyorsun.

"İşte bu yüzden geç kaldım," diyorum. "Bu çocukların parlaması bir saat aldı."

Gülüyorsun ve Paula Fox, spor ayakkabıları, çöp tenekesiyle konuşan tuhaf evsiz adam hakkında kolaylıkla sohbete koyuluyoruz. Burada bir kimya var ve ne zamandır merdivenlerdeyiz bilmiyorum, ama gitmek için acelemiz yok. Burayı seviyorsun. Sergilenmek hoşuna gidiyor. Ve ne zaman beklenmedik bir sessizlik olsa, spor ayakkabılarım hakkında şakalaşıyoruz.

"Bunlar gerçekten beyaz, tıpkı Ben Stiller beyazı gibi." Gülüyorsun.

"Evet, ayakkabımı parlatan adama bunu diyeceğim."

"Eh, umarım söylersin. Mükemmel iş çıkarmış Joe."

Mükemmel dedin, Joe dedin ve bunun bir anlamı olsa gerek. Öyle.

"Ona bahşiş verdim," diyorum ve sen bir mağazadan kazara ayakkabı çalmakla alakalı bir hikâye anlatmaya başlıyorsun. Yaklaşık yirmi dakikadır buradayız, sen o kadar gergin ve heyecanlısın ki sanki durmadan ayakkabılar hakkında konuşman gerekiyor, yoksa burada, merdivenlerde benimle sevişecek gibisin. Burayı seçtim, çünkü kahrolası tüm hayatım boyunca bu basamaklardan çıktım ve kendimi yalnız, dışlanmış hissettiren çiftler gördüm. Ve şimdi seninle benim yanımdan geçen, kıskanan yalnızlar var. Sen hâlâ konuşuyorsun ve lanet olsun, duş jelinin kokusunu alırken dinlemek zor oluyor.

"İşte ben böyleyim, o ayakkabıları çalmadım. Kazara bende kaldılar. Yani bir adada ayakkabı dükkânından kim hırsızlık yapar ki, öyle değil mi?"

"Görünüşe göre Beck adıyla bilinen cesur ve güzel bir kadın."

Güzel dedim ve sen gülümsüyorsun, bu çok doğruydu. Seni etkilediğimi düşünüyorsun ve işte, bütün okumalarım boşuna değildi.

"Bir psikopat olduğumu düşünüyorsundur," diyorsun. "Bu hikâyeyi neden anlattım ki?"

"Çünkü bu ilk randevu. Herkesin ilk randevuda anlattığı bir anısı vardır. Her zaman komiktir ve daima gerçeğe dayanır, ama her zaman yarı gerçektir."

"Yani ben yalancı karının tekiyim," diyorsun, sonra gülümsüyorsun, bağdaş kuruyorsun ve kot giymiş olmana rağmen iki aşağılık herif sanki kumaşın ötesini görebilirlermiş gibi seni inceliyorlar. New York.

"Hayır," diyorum. "Sen hırsızlık yapan, yalan söyleyen bir karısın."

Gülüyor ve kızarıyorsun, geriniyorsun, kırmızı sutyenini, beyaz atlet bluzunu ve perşembe gecesi kotunu giymişsin. Gökyüzüne doğru uzandığında ve bacaklarını çözüp arkana yaslandığında pembe pamuklu külotun beni taciz ediyor. Başını betona dayıyorsun ve hemen oracıkta, bu uygunsuz saatte, seni inceleyen serserilerin ve rastalı, işporta bilezikler takan, evlerine yeni King kitabını iPad'lerinde okumaya giden öfkeli sürtüklerin önünde, bu merdivenlerde üstüne çıkmak istiyorum. Seni hemen, burada istiyorum ve bu kadar sertleşmişken ayağa kalkamam.

"Genç görünüyorsun," diyorsun ve durup dururken yumuşuyorum.

"Ha?"

"Yok, yok, hayır. Üzülme Joe. Yanlış anlaşıldı."

"İyi, çünkü yeni on yedi oldum ve on altı gibi görünmekten nefret edecektim, çünkü o zaman sen beni çocuk gibi görürdün ki bu hiç iyi değil."

Bacağıma bir şaplak atıyorsun ve benden daha fazla hoşlanıyorsun, kamburunu çıkararak eğiliyorsun, bir sürü şey söyleyecek olduğunda yaptığın gibi dudağını ısırıyorsun. "Sadece çoğu arkadaşım olgun ve yerleşik olmak için acele ediyorlar demek istedim. Bana bazen yaşlı görünüyorlar, sanki şu şeyi, insanı genç gösteren havayı kaybetmiş gibi oluyorlar."

"Buraya gelmeden önce ne kadar esrar çektin?"

İstediğimi elde ettim, bir hafif şaplak daha, seni güldürmeye bayılıyorum ve odağını kaybetmeden istediğimi vermeni seviyorum. Tıpkı lazer ışını gibi, durmadan devam ediyorsun. "Okulun üçüncü yılında kendimi yaşlı hissetmeye başlamıştım. Prag'a gitmem gerekiyordu ve son da-

kikada vazgeçtim. Sanki bir daha asla yakalayamayacağım bir sürü şey kaçırmışım gibi, sanki Prag kepenklerini indiriyormuş gibi arkadaşlarımın çoğu beni yaşlı hissettirdiler. Sanki yurtdışına gitmek için üniversitede olmak zorundaydım."

"Artık gidebiliriz," diyorum, şakam hiç komik değil ve lütfen üniversiteden söz etmekten vazgeç, çünkü bu beni kendi oyunumda kaybettiriyor.

"Her neyse, benim açımdan genç bir havan var. Bu iyi. Her şey mümkün ve hâlâ teorik olarak başkanlığa adaylığımızı koyabilir, işaret lisanı öğrenebilir ya da Bruges'deki tüm şatoları gezebiliriz."

Tek duyduğum biz oldu ve gülümsüyorum. "Özel jetimin deposunu mu doldurmamı istiyorsun?"

"Ben ciddiyim," diyorsun ve vücudunu benimkine yaklaştırıyorsun. "Peki ya sen? Küçükken ne olmak istiyordun?"

"Rock yıldızı," diyorum, seni örnek alarak sana yaklaşıp arkaya yaslanıyorum ve şimdi ikimiz de yukarıya gökyüzüne bakıyoruz. Bahse girerim yukarıdan yıldızlarla aydınlanmış, âşık ve harika görünüyoruz.

"Küçüklüğümde şarkıcı olmak isterdim." İçini çekiyorsun.

"*Mükemmel Saha'yı* bu yüzden mi bu kadar çok seviyorsun?"

Başını çeviriyorsun ve birden hızla dik oturuyorsun. İşleri bok ettim.

"O filmi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Sadece tahmin yürüttüm." Lanet olsun. "Popüler olduğunu biliyordum."

"Ah," diyorsun ve lanet olsun. "O filmi sen de seviyor musun Joe?"

"Bilmiyorum," diyorum, pancar gibi kıpkırmızıyım ve hapı yuttum. "Filmi görmedim. Ama sen beğendiysen muhtemelen güzeldir."

"Kendine not," diyorsun ve bana bakmıyorsun. "Daha az tahmin edilebilir ol."

Hiçbir şey söylemiyorsun ve ben de ne diyeceğimi bilemiyorum, lanet olsun şu Anna Kendrick'e. Hep onun yüzünden. Kendin hakkında kötü hissedip etmediğini ya da benden ürküp ürkmediğini söyleyemem. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Hazırlanmak için çok çalıştım ve her şeyi bir filmle berbat mı edeceğim? Sonunda bana baktığında gözlerinde yeni bir hüzün var ve bu benim hatam. Bunu ben yaptım. Ve bunu düzeltmenin tek bir yolu var.

"Önceden kestirilebilir değilsin Beck. Sadece Facebook'ta varsın."

"Demek beni gizlice izliyorsun," diyorsun hiç üzülmeden ve bacağıma şaplak atıyorsun, benden hoşlanıyorsun.

"Eh, ben buna gizlice izlemek demezdim." Gülümsüyorum. "Bu gizli falan değil."

Gülüyorsun ve şaplak atıyorsun -gene!- ayağa kalkıyorsun, başının üstünde kollarını geriyorsun. Göbek deliğini görüyorum ve sana bakmamdan hoşlanıyorsun, bakılmaktan hoşlandığını ikimiz de biliyoruz ve bir o yana bir bu yana gerinerek ellerini kalçalarının üzerine gelişigüzel bırakıveriyorsun.

"Bütün resimlerime baktın mı?"

"Birkaç yüz tanesine, anlayacağın sadece geçen haftakilere."

Başını eğip kollarını sallıyorsun. "Hayır. Hayır. Tüm hayatı meydanda olan tahmin edilebilir bir Facebook kızı olmak istemiyorum."

"O senin tüm hayatın değil."

"Gerçekten değil."

"Twitter için de bir sürü saçmalık ayırıyorsun."

Dizime şaplak atıyorsun, senin de benim de hoşumuza gidiyor. Yolun karşısında küçük bir çocuk dondurma için çığlık atıyor, bir hippi banço çalıyor, zengin bir kadın topukluları üzerinde yüksek sesle telefonuyla konuşuyor ve dizime tekrar vuruyorsun.

"Seni aradım."

"Öyle mi?"

"Resimlerine bakacaktım, ama sonra soyadını bilmediğimi fark ettim. Ve bu şehirde çok fazla Joe var."

Gülümsüyorum, sen de gülümsüyorsun, küçük çocuk haykırmaya asla son vermeyecek ve her nedense kulağa müzik gibi geliyor. Bana yaslanıyorsun ve cıvıldıyorsun. "Ekle beni."

"Er ya da geç," diyorum ve sen başını sallıyorsun.

"Yani Facebook'ta var mısın?"

"Eskiden vardım," diye yalan söylüyorum. "Ama sildim. Bazı kişiler durum güncellemeleriyle normal yaşamdan daha fazla ilgili gibiler."

"Çok doğru," diyorsun. "En iyi arkadaşlarımdan biri senin gibi, fena halde Facebook düşmanı."

"Ben gerçekten karşı değilim."

"Eh, Facebook'ta yoksun."

Peach'ten söz ettiğini biliyorum, şimdi de benim Peach gibi olduğumu düşünüyorsun ve Peach'ten kimse hoş-

lanmıyor, dolayısıyla bu iyi bir şey değil. Panikliyorum. Suskunlaşıyorum. Küçük çocuk çikolatalı dondurmayla susturuldu, rüzgâr hız kazanıyor ve hava an be an daha da kararıyor, kaykaylar sertçe yere iniyor ve sen telefonuna bakmak istiyorsun, arkadaşlarına şöyle demek istediğini hissedebiliyorum: *Birlikte olduğum bu çocuk biraz önce Facebook'tan nefret ettiğini söyledi.* İşte hepsi bu.

"Ee, bir şeyler yemek falan ister misin?" diyorum. Gerinerek sana pazularım olduğunu, sana bakmaya kim cesaret ederse öldürmeye ve vazgeçirmeye hazır olduğumu hatırlatıyorum. Ben bir erkeğim. Erkeklerin arkadaşları yoktur, gerçek erkeklerin, senin hikâyelerinde olmayan erkeklerin.

"Falan?"

"Bir şeyler yemek isteyeceğini düşündüm. Falan öylesineydi."

"Boş yere ne kadar sözcük kullandığımızı hiç fark ettin mi?"

"Evet," diyorum ve neredeyse senin, Chana ve Lynn'in *New Girl* dizisini nefret ederek izlemekle alakalı zırva konuşmalarınızdan bahsedeceğim, ama kendimi tutuyorum.

"Sözlerimde daha dikkatli olmak ve sadece istediklerimi söylemek istiyorum. Uzatmak istemiyorum."

"Evet," diyorum. "Anlıyorum."

"Yani evet. Bir şeyler yemek istiyorum."

Ayağa kalkıp gerek duymadığın halde elimi uzatıyorum, tutuyorsun. "Önden lütfen," diyorum ve merdivenlerden inerken popona bakmak istediğimi biliyorsun. "Canın ne istiyor?"

"Fark etmez," diyorsun, arkaya bakıyorsun. "Evime ya-

kın olduğu sürece tabii, çünkü yarın erken kalkmam gerekiyor."

Corner Bistro'da burger, kızarmış patates yiyip votka ile viski içtik ve ben sohbeti çocukluğa getirmene izin verdim - seninki Nantucket'ta benimki Bed-Stuy'da ve hiç orada bulunmasam da adan hakkında her şeyi biliyorum. "Joe, sen çok akıllısın, insan neredeyse bir kitapçıda çalıştığını düşünecek!" Sık sık üniversiteden bahsediyorsun, "Üniversite saçmalığı" ve "Yale'li çocuklar." Sonunda, bana gerçekten bilmek istediklerini soracak kadar sarhoş oluyorsun.

"Ne zaman mezun oldun?"

"Olmadım," diyorum. "Hatta başlamadım bile."

Başını sallıyorsun. Benim gibi adamlarla hiç beraber olmuyorsun. Gülmeye başlıyorum. Sen de gülmeye başlıyorsun. Senin gibi kızlarla hiç beraber olmadım ve kim-daha-çok-kitap-okudu başlıklı bir başka konuya başlıyorum.

Yine ben kazanıyorum ve sen şaşkınsın. "Üzgünüm," diye geveliyorsun. "Bunu söylerken neredeyse kaba hissediyorum, ama sen üniversiteye gitmedin ve muhtemelen benim atölye sınıfımdaki insanların yarısından daha kültürlüsün. Bu çılgınca."

Sesimi alçaltıyorum. "Okuldaki çocuklara söyleme."

Gülümsüyorsun, göz kırpıyorsun ve bizim bir sırrımız var. Seninle nasıl konuşulacağını biliyorum ve lanet olsun bunda harikayım, mekândaki son kişiler olmamız bunun kanıtı ve dönerken neden buraya oturmak için ısrar ettiğimi anlıyorsun. Kendimize ait boş alanımız oldu. Dört kişilik masadayız, diğer masalar temizlenmiş ve üstlerine sandalyeler istiflenmiş. Sen duvara karşı oturuyorsun ve

ben de senin karşına. Sağa sola, sonra da bana bakıyorsun. Banka uzanmak için benden izin istiyorsun ama benim daha iyi bir fikrim var.

"Bunu yapabilirsin," diyorum. "Ya da seni eve götürebilirim."

Yavaşça kasıtlı bir şekilde göz kırpıp küstahça konuşuyorsun. "Ve sonra ne?"

"Sen ne istersen Beck."

Sırıtıyorsun. "Yani sen bir centilmen misin?"

Buna cevap vermiyorum, aynı anda hem utangaç hem de sarhoşsun. Senin bol makyajlı gözlerin hakkındaki ironi şu ki, ne kadar çok içersen gözlerini o kadar çok ovuşturuyorsun ve ne kadar ovuşturursan Olsen ikizlerinin esmerine o derece az benzeyip daha fazla kendin oluyorsun.

"Uzan," diye emrediyorum.

"Evet efendim," diyorsun, yanakların kızarıyor ve göğüs uçların sertleşiyor, hemen külotun ıslanıyor. Uzanıyorsun. Sana sarılmak istiyorum, ama bu gece seni öpmemin bile yolu yok.

"Ellerini başının üzerine koy."

"Simon Diyor Ki oyununu mu oynuyoruz?"

"Hayır," diyorum ve burada seviştiğimizi hayal ediyorum. Hayal. Hava bira, pastırma ve yemeklik yağ gibi kokuyor, kokuyu içime çekiyorum ve sen ellerini başının üzerine koyuyorsun. Bir Tanrı var, çünkü şimdi yaşlı Bowie'den bir şeyler çalıyor, sen gülümsüyorsun ve ben senin gülümsemeni izleyerek seni çıplak hayal ediyorum. Biraz sarhoş olduğum için ayağa kalkıyorum. Sandalyemin hareket ettiğini duyuyorsun ve gözlerini açıyorsun.

"Kapa gözlerini Beck."

Söylediğimi yapıyorsun ve, "Ben de tam sana bu albümden söz edecektim," diyorsun.

"Bu albümle alakalı bir şey bilmek istemiyorum," diyorum. Bana özel davranman için seni eğitiyorum. Ben pek tanınmayan bir David Bowie albümünü bildiğin için sana saygı duyacak ve *Yale'li çocuklara* anlattığın gibi hikâyelere tav olacak bir dallama değilim. Şimdi bana aitsin ve söylediklerimi yapacaksın. Bowie söylüyor -*tüm yabancılar bugün geldi ve sanki burada kalacakmış gibi görünüyorlar-ve* sen de sözleri bildiğini kanıtlamak için onunla birlikte mırıldanıyorsun. Böyle saçmalıklarla ilgilenen Benji'lerin dünyasında ne çok zaman geçirmişsin.

Masanın etrafından dolaşıp başının yanına oturuyorum. Kıkırdıyorsun, gözlerini kapalı tutuyorsun, artık mırıldanmıyorsun ve arzudan zonkluyorsun. Oturup ayaklarımı bir sandalyenin üzerine kaldırıyorum. Penisim başının ve ağzını birkaç santim ötesinde, kokusunu alabiliyorsun. Küçük burun deliklerin genişliyor ve gergince yutkunuyorsun, aşağı sana bakıyorum. Bowie karga gibi öterken -*dünya bir kaltak, haberlerimizi bitirdik, homo sapiyenlerin kullanım süresi doldu*- gözlerin kapalı ve ağzın hafifçe aralık. Herifin şarkısı kesinlikle bizimle alakalı değil Beck.

"Bu çok hoş," diyorsun şarkı bitmeden önce. "Belki de burada olduğumuzu unutacaklar ve bizi içeri kilitleyecekler."

"Evet," diyorum ve lanet olsun ki aklım hemen Benji'ye gidiyor. Kilit altındayken bile yolumuza çıkıyor.

"Hey," diyorsun. Gözlerin kocaman açılmış, şarkı bitiyor ve şimdi de yüksek sesle Led Zeppelin çalıyor ve sen nasıl emredileceğini biliyorsun. Hizmetçilerle büyümüş arkadaşlarından öğrendin. "Beni eve götür."

"Peki hanımefendi."

Tek söz etmeden iki blok yürüyoruz ve ikimizin de elleri ceplerinde, sanki ille de orada olmaları gerekiyormuş gibi. Her ikimiz de havadan sudan konuşamayacak kadar tahrik olmuş haldeyiz, gece sessiz ve etrafta kimse yok. Senin binana geliyoruz, sen iki basamak çıkınca karşı karşıya duruyoruz. Ama bunu yaptığını kendi gözlerimle görmemiş olsaydım bile daha önce yapmış olduğunu anlardım. Bu senin saçma oyunun. Seni öpmeyeceğim Beck. Bana vücudunla ne yapacağımı söylemeyeceksin.

"Güzeldi," diye mırlıyorsun.

"Evet," diyorum. Mırlama yok. "İçeri girsen iyi olur."

Başını sallıyorsun, çakırkeyifsin, yeşil yastığın bu gece fazlasıyla aşınacak ve beni düşüneceksin. Bunu bekleyeceksin, deli gibi arzu duyacaksın, benim için. Tıpkı küçük çocuğun dondurma için çığlık atmasıyla, Amerika'nın Stephen King'i, benim Curtis'i ve şehrin öbür tarafındaki Benji'nin beni beklemesiyle aynı şekilde. Sen de bekleyeceksin.

"Tatlı rüyalar, Beck."

"Yol için su ister misin?" diyorsun kapıda dururken, senin içeriye davetin bu ve son denemen.

"Ben iyiyim," diyorum ve geriye bakmıyorum. Bana karşı aşırı saplantılısın ve doğruyu söylemek gerekirse, tam şu anda Benji'yle ve onun organik elmalarıyla, sodasıyla uğraşacağım için bir bakıma içim rahatlıyor, yoksa boşalacağım ve senin suyunu yudumlayacağım.

Lanet olası Benji: Bir kurtarıcı. Kimin aklına gelirdi, değil mi?

***

Seni bırakıp eve dönerken yol boyunca gülümsüyorum, evde Hector'a geceyle alakalı her şeyi anlatıyorum. Senin şerefine *mastürbasyon yapıyorum,* duş alıyorum, Kiehl's marka kremden bol bol sürüyorum ve Bowie'nin *Rare and Well Done* albümünü indiriyorum, böylece dükkâna giderken yolda dinleyebilirim. Yine dışarı çıkmalıyım. Hem randevumuzla alakalı arkadaşlarına e-posta atmanı beklerken nasıl uyuyabilirim ki? Şarküteriye uğruyorum, sabah gevreği ve süt alıyorum, çünkü Benji de ilgiyi hak ediyor. Eğer nasıl yapılacağını bilsem ıslık çalardım, dükkâna giriyorum, hızla merdivenlerden iniyorum ve Prenses Benji'yi suratı asık halde tırnaklarını kemirirken buluyorum. Benji'nin yeni King'in kapağını bile açmamış olduğu bir bakışta anlaşılıyor. Ben bir profesyonelim. Mısır gevreğini çekmecenin yardımıyla ona kaydırıyorum. Ne kadar iyi biriyim, değil mi?

Ama prenses kâseyi kokluyor ve geri çekiliyor. "Badem sütü mü bu?"

"Sadece kitabını oku ve ye," diyorum. "Test ilk yüz sayfayı kapsayacak. Hadi."

Hızla yukarı çıkıyorum, *Rare and Well Done*'ı dinlemeyi, senin Facebook'tan çaldığım resimlerine bakmayı, *Mükemmel Saha* filminden sessiz olarak sahneler izlemeyi içeren bir Beck partisi yapmak için oturuyorum. Seninle o kadar kendimi kaybediyorum ki dükkânın içi aydınlanıyor. Tüm o içkiler ve heyecan dikkate alındığında yorgun olmam lazım, ama senin etkin altındayım. Ama şu anda Benji'nin talimatları izlemeyi öğrenip öğrenmediğini görmek için tekrar aşağı kata inmem gerekiyor.

Ne manzara ama Beck. Benji King'i sadece okumakla

kalmıyor. Yeni kitabı sanki elinde şeker çubuğu tutan tombul bir çocuk gibi yalayıp yutuyor. Alkışlamaya başlıyorum ve tabii ki elinden bırakıp esneme numarası yapıyor. Ona test zamanı olduğunu söylüyorum, istemiyor -yok ya- ve ona soda testi zamanı geldi diyorum.

"Ama sen Stephen King oku dedin."

"Doğru. Sen de yaptın. Tebrikler."

Ve şimdi de sızlanmaya başlıyor. Soda testini istemiyor, çünkü midesi ve başı ağrıyor, kitaplardaki bir şeye alerjisi olduğunu düşünüyor. Bir yara bandına ve bir B vitaminine (burası bir kamp mı aşağılık herif?), "ucuz" kahve yüzünden azan egzaması için kreme ihtiyacı var (tabii ki süt inek memesinden geliyor Benji) ve yorgun. Artık test olmak istemiyor.

"Başlama zamanı geldi Benji."

"Biraz daha zamana ihtiyacım var. Süt ürünlerini hazmedemediğimi söylüyorum sana. Bu mısır gevreği zehirden farksız," diyor bana.

"Soda mideni yatıştırır."

"Lütfen," diye yalvarıyor.

"*Kısa Görüşmeler*'i de hiç okumadın değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor ve ben başımı iki yana sallıyorum, içimden kahrolası Yale Üniversitesi'ni arayıp ürünlerinin berbat olduğunu söylemek geliyor.

"Ben kötü biri değilim," diyor.

"Tabii ki değilsin."

Ve biliyorsun ki Beck, o bir dallama değil. Sadece o kadar güvensiz ki sevdiği halde King'i okumayı bırakıyor. Ona bir şans daha veriyorum.

"Peki şu King nasıl?"

"Eh," diyor ve hâlâ bir şey öğrenmemiş.

Her biri lanet sodayla dolu birbirinin aynı üç kırmızı plastik bardak koyuyorum.

"*Kısa Görüşmeler*'i okumadın ve her gün bir test var."

"Çok param var Joe, ailemin de. Bir arabam var, bir klasik Alfa Romeo Mint. Bir araba ister misin? Çünkü sana bir araba alabilirim."

"Her bardaktan bir yudum al," diye emrediyorum. "Bana hangisinin Ev Sodası olduğunu söyleyeceksin."

"Damak tadımı temizleyecek bir şeye ihtiyacım var."

Ben bir adım uzağındayım ve çantama uzanıp içinden bayat bir çörek çıkarıyorum.

"Üç şişe de aynı zamanda mı açıldı? Soda havaya maruz kaldığında değişir."

"Öyle oldu Benji."

"Sana cam bardak gerektiğini söylemiştim, çünkü plastik kimyasal tepkimeye girer."

"İç."

İlk bardağı ona veriyorum. Alıyor, gözlerini kapıyor, ağzını çalkalayıp dilini şaklatıyor ve ben kafasını bardağa çarpmak istiyorum. Lazımlığa tükürüyor, geriniyor ve etrafta dolanıyor.

"Biliyorsun babam bir jet temin edebilir. Seni dünyadaki her yere götürebilirim. Seni on bin dolarla her yere gönderebilirim ve sonra da bunlar hiç olmamış gibi unutabiliriz. Paranın gittiğinden haberi bile olmaz. Benim parayı saçmamı bekler zaten, demek istediğim bu asla soruna falan sebep olmaz."

"Çöreği ısır, Benji."

"Tayland. Fransa. İrlanda. Her yere gidebilirdin. Her yere."

"Çöreği ısır."

Çöreği ısırıp ikinci bardağı alıyor.

"Joe, lütfen. Ne istediğini düşün."

"Al bardağı."

"Test yine de geçerli değil, çünkü çörekteki maya tat alıcılarımı bozuyor ve tuzlu suyla gargara yapmam gerekiyor."

Sesimi hiç yükseltmem, bu yüzden yaptığım zaman oldukça korkutucu oluyor: "Al şu lanet bardağı!"

Dizlerinin üzerine çöküyor puşt, muhtemelen King'in kitabındaki haksız yere Fenway'de bir cinayetle suçlanan, iyi bir adam olan eski saha görevlisi karakterle aşırı özdeşleşmiş. Muhtemelen Benji ömründe gerçek anlamda bir gün bile çalışmamıştır. Onun yaptığına çalışma denemez.

"Ayağa kalk."

"Tuzlu su. Sana yalvarıyorum."

"Coca Cola ve Pepsi testlerinde tuzlu su vermiyorlar."

"Maden suyu ve sodayı birbirinden ayıranın ne olduğunu biliyor musun?"

İnliyorum.

"Tuz, Joe. Bazen sodyum bikarbonat. Diğer zamanlarda sodyum sitrat veya disodyum fosfat."

"Sadece iç Benji. Testten kaytarmak için palavra atamazsın."

"Sana palavra atmıyorum," diyor. "Bu sefer palavra değil. Bu bildiğim bir şey."

"İç şunu."

Yudumluyor. Ağzını çalkalıyor. "Bu benim ürünüm değil."

Başarıp başarmadığını öğrenmek için seslenmelerini

duymazdan geliyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Merakta kalmak insanlar için iyidir. Bizi güçlendirir. İşte Amerika bu sebeple Stephen King'i bu kadar çok seviyor; canımız acıyana kadar bizi koltuğun ucunda tutuyor. Ayrıca ister Fenway'de saha görevlisi, ister ayrıcalıklı genç bir piç olsun, o da tüm insanların doğru koşullar altında zıvanadan çıkabileceğini biliyor. Stephen King de Benji'yle çalışmamı beğenirdi, gülümseyerek kapıyı kilitliyorum.

★★★

Köşedeki şarküteride tuz ve kavanoz bardaklardan bulunuyor, ben her ikisini de stokluyorum. Şarküterideki adam iyi biri, bana bir kutu veriyor ve böylece dükkâna geri yürümek kolaylaşıyor. Bu soda projesi üzerinde ne kadar fazla zaman harcarsam birkaç geri zekâlının Ev Sodası'na rağbet ettiğini öğrenmek de o kadar daha az şaşırtıyor. Ve Benji'yle daha fazla zaman geçirdikçe, diğer milyon tane zengin salağın neden rağbet *etmediğini* daha fazla anlıyorum. Ev Sodası hiçbir zaman Stephen King kadar popüler olmayacak. Onları anladığını göstererek tüketicileri kazanırsın. Ve sözü geçen ürün için potansiyel müşteriyi anlamazsan o ürünü pazarlayamazsın.

Benji pazarlamayla alakalı bir bok bilmiyor. Kola insanoğlunun bildiği her pazarlama stratejisini denedi. İşte bu yüzden kola modern ve klasiktir, orijinaldir, yenidir, diyeti ve kalorilisi vardır. Kola vahşi bakışlı Beyoncé'nin favorisidir ve aynı zamanda sahip olduğumuz en *beyaz*, en mülayim Amerikan içeceğidir. Bu bir çelişki. Son derece dahiyane. Ve kola herkesin her şeyi olmak için bir sürü para harcamıştır. Senin erkek arkadaşın Benji ise her şeyi

yanlış anlamış. Tüm bunların özel, ayrıcalıklı olmakla alakalı olduğunu düşünüyor, ama uyumlu olmadığın sürece bu dünyada hiçbir yere varamazsın. Kulüp sodayla dolu üç camdan kavanoz bardak, taze beyaz bir sandviç ekmeği ve bir kavanoz tuzlu su getirdim.

"Gargara yap."

Sanki dişçideymiş gibi gargara yapıyor ve ona bir şans vermeye çalışmıyor değilim. Çoğu aşağılık herifin aşağılık olmaktan başka bir şansı hak ettiğini düşünüyorum. Örneğin kelimenin tam anlamıyla Benji'nin ailesi tarafından şımartıldığını, hiç hayır demeyen bir anne ve tek kelime etmeyen bir babayla, küçük pisliğin hemen hemen her istediğini yapmasına izin veren bir dizi dadı tarafından büyütüldüğünü biliyorum. Bana tüm bu boktan durumu buradaki ikinci gecesinde, *Yerçekiminin Gökkuşağı* testinde başarısız olduğunda anlattı ve Yale Üniversitesi'nde ödev verilen her makaleyi parayla satın aldığını itiraf etti. Kitabın sadece ilk beş sayfasını okuduğunu söyledi ve o kadar sevmiş ki daha fazlasını okuyamamış. Okuyamayacak kadar hassas olduğunu, etkilendiğini, yapısının küçük dozlara uygun olduğunu söyledi. Bu kadar aşırı hassas birisi için tuzlu suyla gargara yapmak elbette uzun zaman alıyor.

"İç şunu Benji," diye emrediyorum.

İki parmağıyla burun deliklerini kapatıp yudumluyor ve onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Bu çocuk işlediği hiçbir günah için evden çıkmama cezası almamış, dayak yememiş veya odaya kilitlenmemiş. Üniversite hayatı boyunca katakulli yapmış ve pahalı sodasıyla gösterişçi lavukları aldatarak hayatını kazanmaya çalışıyor. Şimdi Benji hayatında ilk kez sorumlu tutuluyor. Hesap verme mecbu-

riyeti ona yakışıyor. Kırışıkları var ve hiç de öyle muhallebi çocuğu gibi görünmüyor. Açıkça görülüyor ki mükemmel değil. Woody Kahrolası Allen gibi hâlâ bacak bacak üstüne atıyor. Gözlerinin üzerine düşen saçları üfleyip uzaklaştırıyor ve tüm bu testlerden sonra yine de muhallebi çocuğu.

"Hangi bardaktaki Ev Sodası'ydı?"

"Bunun hiç önemi yok, çünkü ben bir ortam satıyorum. Ben zenginlik ve sağlık satıyorum."

"Bu her zaman önemlidir. Her salak Coca Cola'yı Pepsi'den ayırabilir."

"O farklı."

"Hangi bardaktaki Ev Sodası'ydı?"

"Bana gerçeği söyleyip söylemediğini nereden bileceğim?"

"Çünkü ben kahrolası bir yalancı değilim."

"Beni gerçekten öldüremezsin."

"Hangi bardaktaki Ev Sodası'ydı?"

"Böyle bir şeyi yapamazsın. Bunun için fazla akıllısın."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sessizliğin gücünü bilirim. Babam çok az konuşurdu ve sessizliklerini söylediği şeyleri hatırladığımdan daha canlı bir şekilde hatırlıyorum.

Benji titremeye başlıyor ve Bardak 1'i tekrar alıyor. Ama eli titriyor ve bardağı ağzına götürdüğünde çoğu çenesinden aşağı, pahalı gömleğine akıyor. Kaç kişinin bu adamı özlediğine, kaç kişinin sevdiğine inanamıyorum. Onun e-postasını görmelisin Beck. Üç gün ortadan kayboluyor ve dünyadaki herkes adam sanki Ferris Kahrolası Bueller'miş gibi davranıyor. Ekmeği ısırıyor ve ben senin telefonunu açıyorum, henüz gecemizle alakalı hiç kimse-

ye e-posta atmamışsın. Bu demektir ki yastığınla meşgulsün veya eriyip kendinden geçmişsin. Benji Bardak 2'yi yudumluyor, ağzında çalkalıyor ve tükürüyor.

"Kesinlikle Bardak 2 değil," diyor, kandırmaya ve benden bir ipucu elde etmeye çalıştığı o kadar belli ki. Onu görmezden geliyorum. İnsanları hizaya getirinceye kadar göz ardı etmek gerekir, özellikle de şımarık zengin çocuklarını. Ben bu kafeste olduğum zaman, iyiydim. Sızlanmadım ve küçük bir kız gibi titremiyordum.

Bardak 3'ü alıyor. "*Salut,*" diyor ve nedense bu şimdiye dek söylediği en saldırgan söz. İtalyan değil. *Salut* demeye ne hakkı var ki? Bir yudum alıyor, dudağını yalıyor, çenesini siliyor ve kafesi adımlıyor.

"Ee?"

"Bunların bir lezzet testi için ideal koşullar olmadığını biliyorsun."

"Hayat her zaman ideal değildir, özellikle de çoğu kişi için."

"Hava nemli. Küf kokulu."

"Hangi bardaktaki Ev Sodası'ydı?"

Parmaklıklara yapışıyor, başını iki yana sallıyor ve ağlıyor. Yine. Senin gönderilen e-postalarını kontrol ediyorum. Randevumuzdan sonraki günün sabah dokuzu ve uyanıksın. Bunu biliyorum, çünkü az önce sınıfından bir arkadaşına hikâyesini ne kadar beğendiğini yazdın. Nefes alıyorum. Bu türde şeyler yapmak zorundasın. Sonuçta bu sadece okulla alakalı.

"Benji. Hangi kahrolası bardak?"

Başını kaldırıp geri çekiliyor, sanki bayılacakmış gibi -evet doğru- gözlerini siliyor, kollarını kavuşturuyor ve tükürüyor. "Hiçbiri."

"Cevabın bu mu?"

Her gün koyulaşan dağınık sarı saçlarını geriye atmak için davranıyor - terli.

"Bekle."

"Bu ya cevabın ya da değil."

"Hepsinin bok gibi tadı var. Tamam mı? Hepsi de sanki fıçının dibinden doksan dokuz sentlik kimyasalla şişirilmiş lanet kulüp sodası tadında. Beni başarısız olmam için tuzağa düşürüyorsun. Bu yanlış. Haksızlık."

"Cevabın bu mu?"

"Evet."

"Üzgünüm Benji," diyorum ve alt dudağı titriyor. "Ama yanılıyorsun. Hepsi Ev Sodası."

Sana bir e-posta geldi. Atölye sınıfındaki pislik:

Teşekkürler Beck. Tam şu anda seni okuyordum. Bu en iyi işin, güzel, çok güzel.

Benji birden coşuyor. "Hayır!"

Peki bu iddialı dallama da kim? *Seni okuyordum.* Pisliğin biri o Beck. Hadi ama. Chana'ya yaz. Lynn'e yaz. Şimdiye kadarki en iyi randevundu ve sınıfından niteliksiz bir yazara mı e-posta atacaksın?

"Joe, imkânı yok onlar benimki olamaz."

"Eh, öyleydiler," diyorum ve artık Benji sadece Benji değil, kötü olan herkes gibi, tüm eğitimli yalancılar gibi. "Buna kalite kontrol deniyor ve eğer işle alakalı bir şey biliyorsan, eğer kalite kontrolün yoksa hiçbir şeyin olmaz."

Oturup bacak bacak üstüne atıyor ve bu çocuğa acımaktan kendimi alamıyorum. Dünya onu yüzüstü bırakmış ve yetişkin olarak hazırlamamış. Şimdi kan-lekeli gömleğiyle, gereğinden fazla soda ve inek sütüyle dolu halde. Sarı saçları ve sözcük dağarcığı sonunda onu yüzüstü bırakıyor.

Konuşuyor. "Peki şimdi ne olacak?"

Ama bir cevabı hak etmiyor. Testte başarısız oldu. Işıkları kapatıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum, o da ışığa ihtiyacı olduğu konusunda sızlanıyor. King'e kendini kaptırdığı belli. Sen şu arkadaşına e-posta atıyorsun, benimse tüm istediğim bir kutu Coca Cola ve senden bir mesaj. Arkamı dönüyorum ve ona kahrolası ışığı veriyorum. Hayatında ilk kez bir seferde tüm kitabı okuyacak.

11

BİRKAÇ yıl evvel kovduğum bir kız vardı. İsmi sinir bozucu şekilde Sare'ydi. Doğum ismi Sarah'mış, ama orijinal olmayı ve tüm buna benzer saçmalıkları istemiş. Sare bir kâbustu. Varlığıyla bize lütfediyor gibi davranıyordu. Herkese Meg Wolitzer kitaplarını tavsiye ediyordu, hatta Asyalı erkeklere bile. Para üstü vermesi gerektiği zaman, istemeye istemeye gevşek bir yumrukla bir avuç bozukluk uzatıyordu ve müşteri almak için tezgâha uzanmak zorunda kalıyordu. İnsanlar Sare'den nefret ediyorlardı. Aşırı sıcak latte siparişleri veriyordu ve haftada en az üç kere Starbucks'a geri gidip soğukta on dakika yürüdükten sonra ekstra sıcak latte kesinlikle ekstra sıcak olmayacağı halde şikâyet ediyordu. Beyaz tenli olmasına rağmen rasta örgüleri vardı. Herkesin Edwidge Danticat ya da heyecan yaratması beklenen an-itibariyle-azınlık-ve-kadın her kimse onu okuduğunun öğrenilmesini sağlamak için tezgâhın üzerinde bir kitap bulundururdu. Ve *The New Yorker* dergisini okurdu, ki bu, "*The New Yorker*'daki şu yazıyı gördünüz mü?" diye başlayan muhabbetlerinin yüzde

%98,9'unu kapsıyordu. Çişini yaptığı zaman asla sifonu çekmiyor, annesiyle babasının ona dünyayı korumayı öğrettiğini ileri sürüyordu. Ama çoğunlukla kuşkonmaz yiyerek yaşayan bir vejetaryen olduğu için genellikle çişi leş gibi kokardı. Berbat gözlükler takıyordu ve tıp fakültesinden bir erkek arkadaşı vardı. Tezgâhta olduğu zamanlarda kıvrılır, vücudunu şekilsiz yünlü bir hırkayla sarmalar, müşterilerin ona zahmet verip rahatsız ettiklerini hissetmelerine neden olurdu.

Onu kovduğum zaman, son çekinin banyoda olduğunu bildiren bir not yazdım. Ve çekini kuşkonmaz kokulu idrarla dolu tuvalete bıraktım. Bir daha hiç uğramadı. Şimdi kâr amacı gütmeyen bir yerde çalışıyor ve onunla evlendiği için dünyadaki ikinci en sıkıcı insan olması gereken doktor kocasıyla yaşıyor. Katışıksız sıkıcı denildiğinde, bugüne kadar tanıdığım kimse çevreci, Portland Maine doğumlu, hep Portland Oregon'lu olmak isteyen Sare Worthington'la kıyaslanamaz. Kaltağın oraya taşınmış olması gerekirdi.

Ama ona gıpta ediyordum. Çok soğukkanlı, çok temkinliydi. Asla hiçbir şeyden etkilenmezdi. İmzalı bir James Joyce alırdık ve omuz silkerdi. Kendimin fazlasıyla farkında olmamı sağladı. Onu etkilemek istemekten de nefret ediyordum, James Joyce üzerindeki ölü mürekkebi koklayarak o kadar kolay etkilenmekten de nefret ediyordum. Şimdi bu takside seninle birlikte olmaktan fazlasıyla etkileniyorum. Beni arkadaşının evindeki partiye götürmek istediğine inanamadım. Arkadaşlar için henüz erken gibi geliyor bana, ama sen ısrar ettin. Ve ne olursa olsun endişeli olacağım, çünkü ben parti insanı değilim ve rastgele

bir eve gitmediğimiz için iki misli gerginim. Şehrin yukarı tarafındaki arkadaşın Peach Salinger'ın evine gidiyoruz.

"Salinger," dedim, hülyalı gözlerle bakan bir ezik gibi.

"Evet," dedin fazlasıyla serinkanlı şekilde. "Peach'in onunla akrabalığı var. Onun gibi bir şey."

Sare bir Salinger partisine gittiği için gerilmezdi, ama benim sinirlerim laçka halde. J.D. Salinger'ın akrabalarından biriyle tanışmak üzere olduğuma inanamıyorum, hem de ikinci randevumuzda. İkinci buluşmamızı ayarlamak için seni aradığımda, seni arka sıralarında sevişeceğimiz şehrin yukarısındaki planetaryuma götürmeyi planlıyordum. Ama sen lafımı kestin. "Bir partiye gideceğim," dedin. "Gelmek ister misin?"

Evet dedim. Seninle her yere giderdim. Ama yaklaştıkça gerginliğim artıyor. Herkesin benden nefret etmesinden korkuyorum ve sen de herkesin benden nefret etmesinden korkuyorsun. Anlayabiliyorum Beck. Kıpır kıpırsın. Çok fazla. Ve ben sinirli olduğum zaman huysuzlaşıyorum. Bu bir sorun.

"Yani JD onun amcası mı?"

"Hiç kimse ona öyle demiyor," diyorsun. Gergin olduğun zaman sen de huysuz oluyorsun.

"Peki nasıl bir akrabalıkları var?"

"Bu sadece bilinen bir şey." İçini çekiyorsun. "Sormuyoruz. Bu konu çok kişisel."

Nefes alıp veriyorum, bugün Peach'e bir e-postanda beni nasıl tanımladığını hatırlamam gerekiyor:

Farklı. Seksi.

Beni bir partiye davet ettin çünkü ben *farklıyım* ve *seksiyim*.

Ama ya her şeyin içine edip batırırsam? Geçtiğimiz her blokta kendimi daha güvensiz hissediyorum. Hep yaşamayı istemiş olduğum Woody Allen bölgesine gidiyoruz. Ben Salinger satıyorum, senin arkadaşın bir Salinger ve seni zaten görmüş olmama rağmen sen hâlâ makyaj yapıyorsun. Gözlerinin altına On Dördüncü Cadde'den beri siyah tozdan sürüyorsun ve bir savaşa hazırlanması gereken asıl kişi benim. "Brown'lılar" şöyle dursun, üniversiteli milletiyle hep zor zamanlarım olur. Şoförü azarlıyorsun. "Ben Yukarı Batı Yakası demiştim, Yukarı Doğu Yakası değil."

Bir Prada çantan var ve öfkelisin, bana yanlış Beck'i almışım gibi geliyor. Mutlaka psişik olmalısın, çünkü kızarıyorsun. "Üzgünüm. Aksi bir cadı gibi konuşmak istememiştim. Sadece sinirliyim."

Vay be. Sana takılıyorum. "Ben de öyle. Arkadaşların seni beğenmeyecek diye endişeleniyorum."

Hoşuna gidiyor ve çantanda aradığın her neyse durup benimle konuşmaya başlıyorsun. Hikâyeyi sadece anlatmıyorsun, bunu yaşıyorsun. Bugüne kadar en favori doğum günü partini, babanın senin ve iki arkadaşının *Aşk Her Yerde* filmini görmek için feribotla anakaraya gitmenize izin verdiğini ve biriyle tanıştığını anlatırken, *on* üç yaşındaki bir çocuğu kıskanmamın mümkün olduğunu öğreniyorum. Seninle konuşmak adeta zamanda yolculuk yapmak gibi. İçini çekiyorsun. "O çocuk benim için çok önemliydi."

"Ondan hâlâ haber alıyor musun?"

Bana gülümsüyorsun. "Hugh Grant'ten bahsediyordum."

Hugh Grant'i öldüreceğim. "Haa."

"Bilirsin işte Joe. Hugh Grant filmlerinden birinde bir kitapçıda çalışıyor."

"Yapma be?" diyorum ve Hugh Grant'i öldürmeyeceğim. Öpüşmek üzereyiz, bunu hissedebiliyorum, ama telefonun titriyor.

"Bu Peach," diyorsun. "Eğer hemen cevap vermezsem, çılgına döner."

"O da JD Amca kadar çılgın mı?"

Şakama gülmüyorsun ve Peach sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilse iyi olur. Sanki mesajına cevap verecek zaman bırakmış gibi, şimdi de arıyor. "Neredeyse geliyoruz," diyorsun ve o sırada telefondaki çığlığı duyuyorum. "Sen *biz* değilsin Beck."

Telefonu kapatıyorsun ve aramızdaki ortam bozuluyor. JD'nin yeğeninin biraz tuhaf olduğunu söylediğimde gülmüyorsun. *Hayır Joe. Peach onun yeğeni değil.* İsmimi söyleyiş şeklin hoşuma gitmiyor ve çenemi kapamam gerekir, ama yapmıyorum. Peach'e karşı içgüdüsel nefretim hız kazanıyor. "Hiç anlayamıyorum. Bu kadar iyi arkadaşsınız ve dünyadaki en iyi yazarlardan biriyle ne gibi bir bağlantısı olduğunu sana söylemiyor mu?"

"Bu sınır meselesi."

İkinci randevumuzda beni bir kenara itiyorsun, hem de ben...

Farklı ve *seksi* olduğum halde.

Sen aşktan korkuyorsun, bu üzücü bir şey ve bir oda dolusu yabancının arasına girmek istemiyorum. Ama buradayız ve sana eşlik ediyorum. Kapıcı taksinin kapısını açıyor, inmene yardım etmesine izin veriyorsun. Bunu ben yapmak isterdim. "Hadi gel," diyorsun. "Geç kalmak istemiyorum."

Eğer Peach aramamış olsaydı, biz geç kalmak istemiyoruz derdin.

***

Asansörün lavantaya benzer koktuğunda hemfikiriz. Duvarları çiçekli kâğıtlarla kaplı. Sanırım menekşe desenli. Eski bir asansör ve içinde küçük bir bank var, yan yana ayakta duruyoruz ve her kattan geçerken düğmelerin yanmasını izliyoruz.

"Çatı katı ha?"

"Evet," diyorsun ve Prada'nı aramıza, sağ omzuna geçiriyorsun. "Çantayı değiştirmeyi hatırladığım için çok mutluyum. Bu çantayı geçen sene doğum günümde Peach vermişti bana. Getirmeyi unutsaydım kendimi korkunç hissederdim."

Hiç çaresi yok, seks yapmadan önce çantalardan konuşacağız, bu yüzden merak etmiş gibi davranıyorum. "*Peaches* de mi Brown'a gitti?"

"Peach," diyorsun, parmağını yalayarak göz farını yayıyorsun. Sinirlisin ve asansör yavaş, hem neden sadece kırmızı düğmeye basıp burada kalamıyoruz ki?

"Ah."

"Asla Peaches değil," diyorsun, sesin o kadar ciddi ki sanki politikadan konuşuyoruz. "Eh, aslında bu doğru değil. Göbek adı Isabella, bu yüzden bazen *Peach Is* diye takılıyoruz."

"Hı-hı."

"Anladın mı? Is Isabella'nın kısaltılmışı."

Sana bakıyorum, çünkü benim hakkında ne düşündüğünü biliyorum,

Farklı. Seksi.

Sana dokunmak için izin istemeden elimi yanağına götürüyorum ve başparmağımla göz makyajından kalma lekeyi siliyorum. Yutkunuyorsun. Gülümsüyorsun. Gözbebeklerin arzudan genişlemiş. Bakışlarımı çeviriyorum. Seni anladım.

"Her neyse," diyorsun. "O eski bir arkadaş. Ailesi yaz aylarını Nantucket'ta geçirirdi ve biz çocukken tanıştık. O bir dâhi."

"Çok hoş."

"Chana'yla Nightingale'de hazırlık bitirdi, beni yaz tatillerinden tanıyor ve Lynn ile üniversite birinci sınıftayken oda arkadaşıydı. O daha çok aramızdaki köprü gibi."

Ben gülüyorum ve sen kızarıyorsun. "Ne?"

"Biraz önce hazırlığı yanlış fiille kullandın."

"Yok artık."

"Bu bir ihtar genç hanım."

"Peki bir daha yaparsam ne olur?" diyorsun, seni duvara yaslayacak kadar yakınım ve sen bana sarılacak kadar yakınsın. Partiye yaklaştıkça kırmızı acil düğmesine basmayı ve hemen oracıkta sevişmeyi de o kadar fazla istiyorsun.

Seni öpmeliyim, ama panelde Ç ile belirtilen çatı katına yakınız. Çantanı diğer omzuna geçiriyorsun; beni istiyorsun. Sol avucumu sırtının alt tarafına sürtüyorum ve neredeyse haykıracaksın. Asansör yalpalarken parmak uçların bacağıma değiyor. Elimi yavaşça indiriyorum. Beklenti içindesin. Parmaklarını sarkıtıyorsun, hazırsın. Ve elim nihayet seninkinin yanına gelince tutuyorsun, hafifçe, parmaklarını açıyorsun ve benimkileri kavrıyorsun. El ele tutuşuyoruz ve senin terin benimkine karışıyor. Vay be.

Öpüşme zamanı ve seni öpmek istiyorum, ama kapılar

açılıyor ve geldik. Dilim tutuluyor. Biz *Hannah ve Kız Kardeşleri* setinde değil miyiz? Sana duyduğum arzu tüm bunlara ve insanların senin ismini bilip benimkini bilmemesine duyulan kıskançlıkla karışıyor. Senin dünyan benim dünyamdan büyük ve Brown'lı kişileri kucaklıyorsun, bazılarında *enstrümanlar* var - benimle dalga mı geçiyorsunuz be? *Jane Says* şarkısını yorumluyorlar ve sanki şehvet ile zaaf hakkında bir şey biliyorlarmış gibi coşkuyla söylüyorlar. Elimi sıkıyorsun.

"Joe," diyorsun. "Bu Peach."

Evet öyle. Kafasının üzerinde bir hortuma dönüşmüş kıvır kıvır muazzam saçlarıyla beklediğimden bile daha uzun boylu. Bu hali senin fazlasıyla küçük, kendisinin ise fazlasıyla iriyarı görünmesine neden oluyor. İkiniz farklı gezegenlerden gelmiş gibisiniz ve yan yana durmamanız gerekiyor. Peach sanki beş yaşında biriyle tanışıyormuş gibi el çırpıyor. "Merhaba Joseph," diyor abartıyla vurgulayarak. "Ben Peach ve bu benim evim."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, beni baştan aşağı süzüyor. Sürtük.

"Gösterişçi olmadığın için seni şimdiden sevdim," diyor. "Ve şarap falan getirmediğin için teşekkür ederim. Bu kız benim ailem. Hediyeye izin yok."

Sen tabii ki şaşkınsın. "Tanrım, Peach, tamamen aklımdan çıktı."

Kelimenin tam anlamıyla sana tepeden bakıyor. "Tatlım az önce buna memnun olduğumu söyledim. Hem ayrıca, bize gereken son şey biraz daha ucuz şarap."

Sen bir suç işlemişsin gibi davranıyorsun ve Peach bana sanki bahşiş bekleyen bir teslimat elemanıymışım gibi bakıyor. "Kızımızı iki dakikalığına çalıyorum Joseph."

Seni çalmasına izin veriyorsun ve ben orada dururken gerçekten hiç kimseyi tanımayan, hiç tanınmayan lanet bir teslimat elemanı gibi görünüyor olmalıyım. Hiçbir kız yanıma gelmiyor ve belki de burada iyi görünmüyorum. Kesin olan tek şey şu ki Peach'ten olabildiğince nefret ediyorum ve o da karşılık olarak benden nefret ediyor. Seni nasıl etkileyeceğini iyi biliyor Beck. Şarap getirmediğin için, Lynn ve Chana'la gelmediğin için, bütçene dikkat ettiğin için özür diliyorsun. Ve Peach seni affediyor, sırtını sıvazlıyor, sana dert etmemeni söylüyor. Onun yanındayken senin için görünmez oluyorum, tıpkı başka herkes gibi. *Peach*... ayak altında ve engelleyici. Etrafıma bakınıyorum, ama bana merhaba demek isteyen kimse yok. Adeta üzerimdeki devlet okulu kokusunu alabiliyorlar gibi. Sıska, çılgın bir Hintli kız beni izledikten sonra bir çizgi Adderall* ya da kokaine dalıyor ve ben telefonumu çıkarıp Benji'den bir tweet atıyorum:

Her şey *dengeli, özellikle dengede #evsodası#cesurdavran#hergünburundançek*

Bir emlak sitesinde bu evin adresine bakıyorum. Bu yer on beş milyon dolar değerinde ve boktan bir sosyete bloğunda dekorla alakalı bir makale buluyorum. Peach'in annesi Peach'ten daha da aşağılık ve uzun boylu görünüyor, kim tahmin ederdi ki? Belki de bu dünyada yaşamak ve yüz bin dolar değerinde halılar üzerinde gezinmek zordur. Peach piyanoyu mükemmel bir siyah Steinway'de öğrenmiş ve ne zaman isterse planetaryuma gidiyormuş. Yukarı Batı Yakası'nın görkemini tabii ki kanıksamıştır.

El oyması bir büfe görüyorum ve daha yakından bakmak

*Konsantrasyonu arttırmak için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

için yanına gidiyorum. Mükemmel bir parça, türünün tek örneği. Bir kapıda bir Yahudi yıldızı, bir kapıda haç var ve belki de bu manzarada yararlanabilirim. Peach de benim gibi, yarı Yahudi yarı Katolik. Ben dinsiz olarak büyüdüm ve onda *tüm* dinler var. O her şeyi kutluyor, bense hiçbir şeyi kutlamıyorum ve sen onunla birlikte yanıma geri dönüyorsun.

"Güzel bir parça değil mi?" diyerek büfeye yaslanıyorsun.

"Harika," diyerek katılıyorum."Biliyor musun Peach, ben de hem Yahudi ve Katoliğim."

"Ah, Joseph," diyerek beni düzeltiyor.. "Ben Katolik değilim. Metodistim, ama çok tatlısın."

"Harika," diyorum ve eve gitmek istiyorum.

Şimdi sen deniyorsun. "Çocuklar siz ikiniz de New Yorklusunuz."

Peach sanki İngilizce benim ikinci lisanımmış gibi yavaş yavaş konuşuyor. "Hangi bölgeden?"

Sürtük. "Bed-Stuy."

"İnsanların oraya taşınmaya başladığını okudum," diye espri yapıyor. "Umarım bu dönüşüm bölgedeki tüm yerel renkleri yok etmez."

Kafasını patlatmamamın tek nedeni şu ki sen bizim tanışmamız konusunda o kadar gerginsin ki kızın beni aşağıladığının farkında değilsin. Hayatını kazanmak için ne yaptığını ona sormuyorum, ama her nedense işinden bahsediyor. "Ben mimarım," diyor. "Bina tasarımları yapıyorum."

Kahrolası bir mimarın ne olduğunu biliyorum ve gerçek hayatta kimse mimar değildir, sadece filmlerde olur.

Hem sen ona benim aptal olduğumu falan mı söyledin? Zor ayakta duruyorum. "Harika."

"Hayır, harika olan senin üniversiteye gitmemiş olman," diyor pat diye. "Ben küçük bir takipçiyim. Annemle babam Brown'a gittiler, bu yüzden ben de Brown'a gittim."

Gülümsüyorum. "Benim annemle babam Brown'a gitmedi, bu yüzden ben de Brown'a gitmedim."

Sana bakıyor. "Komik biri Beck. Ondan bu kadar hoşlanman boşuna değil."

Gülümsüyorsun. Kızarıyorsun. Ben iyiyim. "Oldukça iyidir, evet."

Örgün eğitimden kaçınmış olmamın ne kadar inanılmaz olduğu konusunda övgüler düzüyor.

"Abartılacak bir şey değil," diyorum ve konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Burası çok güzel bir ev."

"Ama öyle, Joseph," diyor. "Hiç okula gitmemiş olmak okulu bırakmaktan çok daha övgüye layık."

"O kadar çok okumuş ve bilgili ki," diyerek deniyorsun.

"Eh, hiç şaşırmadım," diyor Peach. "Hayat okulu çok daha fazla okuyacak zaman sağlıyor."

Bu bir iltifat değil, ama ona yine de teşekkür ediyorum. Boynunun etrafındaki eşarbı sıkılaştırıyor, sigara yaktığın için seni azarlarken biraz ileride bir puşt piposunu dolduruyor. Peach'in şimdilik benimle işi bitiyor ve sana Lynn'le Chana'dan haber alıp almadığını soruyor. Sen özür diliyorsun. Senin hakkında ne düşüneceği konusunda geriliyorsun ve ben seni buradan çekip çıkararak kendi mahalleme götürmeyi diliyorum. İkiyüzlü bir kız, aşırı kâbus biri, tahminimden de berbat. Sen yumuşaksın, o ise senin

hiçbir zaman giymeyeceğin, sıska vücuduna oturan kırmızı dapdaracık pantolonuyla sert biri. Anoreksik ve dövmeli, gür saçları ve oral sekse uygun büyük, kırmızı ağzıyla Joker tebessümüne sahip ve dibine kadar kemirilmiş tırnaklarla sona eren uzun, çırpı gibi kıllı kolları var. Sen neşe saçıyorsun ve o açık bir yara, cırtlak ve benzi soluk, becerilmemiş ve sevilmemiş. Bariz bir şekilde seni kendisine istiyor ve ben hayatı senin için zorlaştırmak istemiyorum, bu yüzden lafın arasına giriyorum. "Affedersiniz kızlar. Yakınlarda lavabo var mı?"

Sen bana ne tarafta olduğunu işaret ediyorsun ve ben sıvışıyorum. Lynn ve Chana'nın gelmemesi boşuna değil. Eğer bu kız bir köpek olsaydı, onu vurmak insani bir hareket olurdu. Ama ben onu vuramam. Yapabileceğim şeyse etrafta dolanarak blogda gördüğüm kütüphaneyi bulmak. Kütüphanedeki ışıkları açtığımda nasıl yapılacağını bilseydim ıslık çalardım. İşte o derece harika. Salinger ailesi hiç boş durmamış ve ben Saul Bellow'un ikinci romanı *Kurban*'ın ilk baskısına uzanıyorum. Zavallı Bellow'un kitap kılıfı çoktan yırtılmış. Peach'in annesiyle babası nasıl kitap satın alınacağını ve bebekler yapmayı biliyorlar, ama açıkçası satın aldıklarına ve kendi ürünlerine bakma konusunda pek iyi değiller Brown'lılar gene şarkı söylüyorlar -*Hey Jude, daha da kötüleştirme durumu*- ve ben seni özlüyorum. Yırtık Bellow'u yuvasına döndürüyorum ve Peach'le ikiniz kütüphaneye giriyorsunuz. Donup kalıyorum. Umarım başım dertte değildir.

"Seni burada bulacağımızı düşündük." Peach gülüyor, sanki ikiniz bizsiniz ve ben sadece benim. "Bir kitap ödünç almana izin vereceğim, ama annemle babam bebeklerine karşı çok sahiplenicilerdir."

"Benim için sorun değil," diyorum, kahrolası bir kitap ödünç almayı istediğimi söylemedim ki. "Ama teşekkürler."

Koluma giriyorsun ve bu iyi geliyor, içini çekiyorsun. "Ne muhteşem değil mi Joe?"

"Evet," diyorum. "Burada bir yıl geçirebilirsin."

Peach yine konuşuyor. "Bazen üniversitenin benim okuma alışkanlığımı mahvettiğini düşünüyorum biliyor musun?"

"Biliyorum," diyorsun ve artık kolun benim kolumda değil. "Joe, bahse girerim bu odadaki kitaplardan benden fazlasını okumuşsundur."

Peach onaylıyor. "İyi bir satıcının kendi ürününü bilmesi gerekir, öyle değil mi?"

Peach'ten Sare'den daha fazla nefret ediyorum. Bana *satıcı* diyor ve oturma odasında Brown ahalisi sanki dünyanın en meşhur şarkılarından biri değilmiş gibi *Hey Jude*'un sözlerini bildikleri için kendilerini alkışlıyorlar. Peach hapşırınca cebinden bir mendil çıkarıyor. Herhalde bana karşı alerjisi var ve sen beni bırakıp sevgiyle ona koşturuyorsun. "Üşüttün mü?"

"Bence sen buradaki toza tepki veriyorsun," diyorum. "Muhtemelen buna alışık değilsindir."

"İyi bir noktaya değindin," diyorsun ve sen öne düşüp bizi partiye geri götürürken Peach susuyor - geçici olarak. Bir içkiye ömrüm boyunca hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım ve *Sweet Virginia*'yı mahveden Brown ahalisinin yanından geçiyoruz. Sen Chana'dan bir mesaj alıyorsun. Gelmiyormuş.

Peach öfkeleniyor. "Eğer Chana'nın yerinde olsaydım

ben de burada boy göstermeye utanırdım Burada onun *yatmadığı* okuldan biri var mı acaba? Kabalığım için kusura bakma Joseph."

Kabul görüp tanınmaya, dahil olmaya bu kadar muhtaç olmaktan nefret ediyorum ama sanırım bu senin için önemli Beck. Yaşasın, bana gülümsüyorsun ve Peach ikimizi bazı konuklarla selamlaşmak için yemek odasına götürüyor. Daha yüksek tavanlar ve yüksek Brown ahalisi ilgi odağı durumunda, hayatımda gördüğüm en uzun masada oturuyorlar. Yiyecekle dolu birbirine uymayan şeker renkli tabaklar önlerinde. Ve içki. Tonlarca var. "Senin zehrin ne Joe?" Peach öğrenmek istiyor. "Bira?"

"Votka," diye cevap vererek gülümsüyorum, ama o gülümsemiyor.

"Kar?*"

"Evet, küçük olanlardan," diyorum.

Bana, ardından sana ve sonra bana bakıyor ve kahkahayı basıyor. "Pardon anlayamadım?"

"Votkayla ezilmiş buz daha iyi oluyor."

Bunu Benji'den öğrendim ve Peach kollarını kavuşturuyor, sen söyleyecek bir şey bulmak ve benden uzakta durmak için çantanda bir şeyler aranıyorsun Benim bunu düzeltmem, şu kızdan kurtulmam gerekiyor ve deniyorum. "Ne tür buz olursa işe yarar."

"Müthiş naziksin Joseph. Sen ne istersin tatlılık?"

"Votka soda."

"Güzel ve kolay," diyor Peach ve gidiyor.

Bir torba kokainle birkaç adam görünüyor ve daha fazla Brown ahalisi yemek odasına doluşuyor. Kendimi *Green-*

*Bu kelimeyle kokain kastediliyor. (e.n.)

berg filmindeki Ben Stiller gibi hissediyorum, ama kötü bir şekilde. Senin ismini çok fazla kişi biliyor ve beni tanıştırmıyorsun. Bu acı veriyor. Ama aynı zamanda onlarla meşgul de olmuyorsun. Bu yardımcı oluyor. Konuşuyorlar. Sürekli olarak:

Turks'teki bahar tatilini hatırlıyor musun? Ayıkken Tom Waits'i dinlemek zorundasın. Pembroke'ta kilitli kaldığın bahardaki hafta sonunu hatırlıyor musun? Kafan güzelken Tom Waits'i dinlemek zorundasın. Aldığımız dersi hatırlıyor musun, hani şu mezarlık dersini, şu okul gezisini ve yediğimiz mantarları? Bizimle birlikte Turks'e gelmen gerek. Herkes gidiyor.

Ben bu lisanı konuşmuyorum ve bir içki almak rahatlatıyor. Peach yapmacık yapmacık sırıtıyor. "Ee Joseph, *karlar* senin için yeterince küçük mü?"

"Evet evet, sadece şaka yapıyordum."

Bizi mutfağa sokuyor, gördüğüm en büyük mutfak ve şimdiye kadar bulunduğum en büyük mutfak değilmiş gibi etrafıma bakınmamak için çok uğraşıyorum. Korkunç zengin Michael Douglas'ın fakir ressama âşık olduğu için Gwyneth Paltrow'u öldürtmeye çalıştığı şu filmdeki mutfağa benziyor. Her şey paslanmaz çelik ya da mermer ve ortadaki ada bir araba büyüklüğünde. Filmin sonunda fakir ressamla Gwyneth'in beraber olup olmadığını hatırlamıyorum, ama bu şu anda çok önemli geliyor. Gözlerimi kaçıracak bir yer bulamayacakmışım gibi görünüyor. Gözlerimi ya Peach'e dikeceğim ki bu iyi değil ya da sana dikeceğim ki bu daha da kötü. *Times Kitap Eleştirileri*'nin altından bir CD çıkmış. *Hannah ve Kız Kardeşleri*, Tanrı'ya şükür.

"Güzel ezgiler Peaches."

"Peach," diyor.

"Peach," diyorsun sen de ve bazen Bay Mooney'nin neden kadınlardan vazgeçtiğini anlıyorum.

"Üzgünüm."

"Yani sen büyük bir hayranısın, öyle mi Joseph?"

Onun kahrolası CD'sini alıyorum. "Bu benim en sevdiğim filmlerden biri. Onun en iyi filmi."

Peach sözlerimi epeydir görmediği bir Brown kızı için duymazdan geliyor. Seni tüm bu insanlarla paylaşmak hiç eğlenceli değil ve gerçekten hızlı içiyorsun, fazla hızlı. Benden hoşlanıyor musun? Benim yemek odasındaki şu şık ve çıkık elmacık kemikli kokainmanlara daha fazla benzememi mi isterdin? İstediğin bu mu? Tanrım, umarım değildir, *Hannah* CD'sini o kadar sıkı tutuyorum ki kabı çatlıyor. Elimden bırakıyorum. Peach alıyor. Bana gülümsüyorsun, benden *hoşlanıyorsun* ve ben tozutuyorum.

"*Hannah*'yı ben de seviyorum Joseph." Peach iç geçiriyor. "Bin kere seyrettim."

"Ben milyon kere seyrettim," diyorum, hem neden rekabet ediyorum ki?

Benim kazandığımı söylüyor ve onaylarcasına sana bakıyor. Zengin çocuklarla fakir çocukların sonunda iyi geçinebildiğini görmekten mutlusun ve ben neredeyse Peach'in sivri suratındaki lanet ifadeyi silmek için tüküreceğim. Bana karşı en başından beri nazik olabilirdi. Sana bunca gerginliği yaşatması gerekmiyordu. Ama hâlâ *Hannah* hakkında konuşmak istiyor.

"Şimdiye kadarki en iyi Woody Allen filmi," diyor. "Her sahnesiyle."

"Her şarkısıyla," diyorum ve CD'yi tezgâhın üzerine

atıyorum. Peach sanki tehlikeliymişim gibi CD'ye dokunuyor, yine sil baştan başlıyoruz ve sen yine koluma dokunuyorsun. "En sevdiğin sahne hangisi Joe?"

"Ah, sonu. Bilirsin, şu Dianne Wiest'in ona hamile olduğunu söylediği an," diyorum. "Ben bir romantiğim ve bunu sonuna kadar kabul ediyorum."

Çakırkeyif halini ve dalgın dalgın bana bakışını seviyorum. Peach tiksintiyle, "Şaka yapıyorsun değil mi?" diyor.

Bana gülüyor ve sen artık bana bakmıyorsun. Peach asit gibi. Tüm o dar vücudundaki minicik kılları saymazsan, hiçbir samimiyeti yok. "Joseph, ciddi olamazsın."

"Hem de çok. Aynadaki görüntülerini seviyorum. Adama hamile olduğunu söylediğindeki öpüşmelerini."

Şimdi ben de biraz sarhoşum ve Brown'lı birine göre olgunum, bu yüzden boş ver Peach'i, çünkü sen beni...

Farklı ve *seksi* buluyorsun.

Ama Peach aç parmaklarıyla CD'nin yeni çatlamış mücevher kutusuna dokunarak başını iki yana sallıyor. Sen sanki durmamı ister gibi bana kötü bir şekilde dokunuyorsun ve Brown şarkıcıları *My Sweet Lord* şarkısının sözlerini haykırıyor, kafamın içinde bir yerlerde George Harrison'ın oğlunun Brown Üniversitesi'ne gittiğini hatırlıyorum ve şu anda bunu bilmekten nefret ediyorum.

"Joseph, değil mi?"

"Evet," diyorum, peki sen neredesin?

"Aslında o sahneden söz etmen komik Joe, çünkü bunun Woody'nin istemediği bir sahne olduğunu biliyorsun."

Woody.

"Bunun doğru olması mümkün değil."

"Aslında doğru. Gerçek bu."

"Alınma ama bundan kuşkum var. Bildiğim kadarıyla onun istediğini yapmasına hep izin veriyorlar, anlarsın ya?"

"Büyükbabam stüdyoda çalışıyordu ve Woody'ye daha mutlu bir son istediğini söylemiş. Ve Woody Woody olduğu için reddetmiş. Ama büyükbabam, yani asıl adam oydu, anlarsın ya? *Asıl adam.*"

"Yani büyükbaban J.D. Salinger *değil*," diyorum. Peach sana bir bakış atıyor, sen içini çekiyorsun ama onun işi bitmiyor.

"Her neyse," diyor. "Filmdeki en sevdiğin sahnenin onun istemediği tek sahne olması garip."

"Peach," diyor Beck. "Hiç sodan var mı?"

"Buzdolabında bir kutu Ev Sodası var," diyor, sırıtarak beni süzüyor ve tam olarak ne bok yediğini biliyor.

Bardağımı kaldırıyorum. "Büyükbabanın şerefine."

O bardağını kaldırmıyor. "Görüp göreceğin her filmde aşırı duygusal, mutlu sonlara sebep olan, çocuklarından vebalıymış gibi uzak duran ve Amerika'daki en ikonik filmlerden bazılarının havasını tek başına mahveden Hollywood canavarına mı? Yok. Hayır Joseph. Bu adamın şerefine içmek isteyemezsin."

Sen neredeyse sürünerek buzdolabına giriyorsun, sanırım Benji'yi düşünüyorsun ve bu benim Benji'yi düşündüğüm şekilde değil. Bardağınla meydana çıkıyorsun, kırmızı, kızılcık suyu almışsın - beni seçiyorsun. Ve uzun bir gecikmeden sonra nihayet onu düzeltiyorsun, ona benim Joseph değil Joe olduğumu söylüyorsun. Ben bardağımı daha da yukarı kaldırarak sana teşekkür ediyorum, çünkü

onu düzelterek artık tarafını seçtiğine göre şimdi kıza istediğini verebilirim.

"Senin şerefine Peach," diyorum yaşlı mızmız kadınlar için saklanmış farklı bir sesle. "En favori filmim konusunda bana ders verdiğin için."

Peach sana bakıyor. Sanki benim için, *evet, işte o kadar iyi* dercesine omzunu silkiyorsun ve kız bana bakıyor. Durumu tatlı hale getiriyorum. "Tüm ciddiyetimle Peach, fikirlerini saatlerce dinleyebilirim. Woody Allen'ı seviyorum."

Şerefe kaldırdıktan sonra içmiyor ve içini çekiyor. "İşte bu üniversite hakkındaki en iyi nokta. Bütün gece uyanık kalıp filmlerden konuşmak. Buna bayılırdın Joseph."

Yüzüne yumruk atmak yerine bardağımı bir kez daha şerefe kaldırıyorum. Peach bardağındaki şarabına dikkatle bakıyor ve Leonard diye birinin burada olduğunu Chana'ya söyleyip söylemediğini sana soruyor. Telefonunu bulmak için benden uzaklaşıyorsun. Yine özür diliyorsun ve Peach affediyor, bu kısım sonsuza kadar sürecek gibi. Mesaj çekemeyecek kadar içkilisin ve hüsranla homurdanıyorsun.

Peach tek kaşını kaldırıyor. Muhtemelen bunu yapmayı annesiyle babasının, serpilip hiç kuşkusuz Gwyneth Paltrow gibi çiçek açacağı umuduyla, Stagedoor Manor Oyunculuk Kampı'na yolladığı o yaz aylarında öğrenmiştir. Peach'ten nefret ediyorum.

O sırada Peach benimle ilgilenmeyi bırakıyor ve biri burnuma buz küpü atıyor. Votkam genzime kaçıyor. Bana buz atan kız ortadaki adanın öbür tarafında ve ben ayvayı yiyorum, asil bir şekilde.

"Seni tanıdığımı biliyorum," diyor kız.

"Hiç sanmıyorum," diye yalan söylüyorum.

Böyle bir şey olamaz. Bu kadar şanssız olmam mümkün değil. Şu anda kahrolası Betsy Wyman'ın partide bulunması mümkün olamaz. Betsy, Candace'ın arkadaşıydı. Brown öğrencilerinden değil. Her zamanki gibi sarhoş, heceleri ağzında yuvarlıyor, yalpalıyor ve ağzı leş gibi apsent kokuyor - bunlar olmuyor. Hayır. Oluyor, çünkü sen Betsy'nin yanındasın ve merakın uyanıyor. "Siz tanışıyor musunuz çocuklar?"

"Hayır," diyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Yüzün!" diyor Betsy inleyerek. "Bu yüzü tanıdığımı biliyorum."

Peach arkasını dönmüş başını iki yana sallıyor. "Bu partide benim aslında *tanımadığım* iki kişinin birbirini *tanıması* mantıklı. Simetriyi severim," diyor nihayet çekip gitmeden önce.

Sen ve Betsy ayrılmaz bir ikili haline gelerek Betsy'yle benim yollarımızın nerede kesiştiğini çıkarmaya çalışıyorsunuz. Eğer Betsy'nin jetonu düşüp hafızası canlanırsa ve sen Candace'ı öğrenirsen, beni terk edersin. Bu haksızlık. Betsy benim eski hayatımdan. Benim Candace'la olduğumdan bu yana zerre değişmemiş, hâlâ *The View*'da çalışıyor ve hâlâ içiyor. Ama ben değiştim. Candace en hafif deyimiyle zor biriydi ve Brown ahalisi şarkı söylüyor - *sen, sen tek başınasın, mutlaka bir amacın olmalı.* Ben hiç bu kadar tek başıma olmamıştım ve *bizi* tamamen tek başıma kurtarmam gerekiyor. Adanın üzerinden eğiliyorum ve elimden geleni yapıyorum. "Tamam kızlar. Bu kadar yeter."

Sen bana bakıyorsun, korkmuşsun. Sana göz kırpıyorum. Gülümsüyorsun.

"Bak Betsy" diyorum. "Bu çok garip. Ve bu gece burada genç bir hanımla birlikte olduğum için bir şey demek istemedim."

Betsy ağzında geveliyor. "Sen bir centilmensin."

"Ama mesele şu ki..." Derin bir nefes alıyorum. "Birbirimizi tanıyoruz, ama bunu konuşmamayı umuyorum. Çok uzun zaman önce Botanica'da bir tuvalette sen ve ben biraz zaman geçirdik diyelim."

Ve planım işe yaradı. Betsy elini sertçe adaya buruyor ve beni hatırlamaması için sebep olan hangi zıkkımsa onu içmeye devam etmek için çekip gidiyor. Botanica'da tuvalette beni *uçurduğuna* yemin edip yalanımı pekiştiriyor. Tabii ki aramızda öyle bir şey hiç olmadı. Ama bir yaz mevsiminde Botanica'da onun en azından dokuz delikanlıyla tuvalete gitmesini izlemiştim. Betsy her zaman kendini kaybedecek kadar sarhoş olduğu için tabii ki bana güveniyor. Ve bana sadece inanmakla kalmıyor. Beni destekliyor! Sana benim şimdiye kadar rastladığı *en iyi öpüşen* erkek olduğumu söylemekten de kendini alamıyor.

***

Hiç bitmeyecek gibi görünen gecenin sonunda asansöre bindiğimizde, kapılar kapanıncaya kadar beklemiyorsun. Ben daha düğmeye basmadan sen çantanı yere fırlatıyorsun. Yüzümü kendi yüzüne doğru çekiyorsun ve bana sarılıyorsun. Duraksıyorsun. Ve *sonra* beni çılgına çeviriyorsun. Dudakların benim için yaratılmış Beck. Sen benim bir ağzımın, bir kalbimin olmasının nedenisin. İnsanlar hâlâ bizi görebiliyorken beni öpüyorsun. Bobby Short'un şarkı söylediğini -*yeniden âşık olmak, sevmek, sev-*

mek, sevmek- hâlâ duyabiliyoruz, çünkü Peach'e *Hannah ve Kız Kardeşleri*'nin film müziklerini çaldırttın, çünkü benim bildiklerimi bilmek, dinlemeyi sevdiğim şeyleri duymak istiyorsun. Dilinde kızılcık tadı var, soda değil - hem artık hiç olmayacak. Asansörün kapıları kapandığında, öpüşmenin bittiğini düşünüyorsun ve geri çekilmeye başlıyorsun. Ben sana sarılınca anlıyorsun. Daha yeni başlıyoruz.

12

AYVAYI yedim. Randevumuzdan sonraki gün bir sesli mesaj bırakarak seni bir filme götürmek istedim. Kahrolası amatör. Sen iki saat sonra bir mesajla yanıtladın:

Aslında o filmi zaten gördüm ve bir bakıma hâlâ akşamdan kalmayım ☹ Ayrıca yazacağım çok şey var. *Ama yakında görüşürüz!* ☺

Ama gerçekte filmi görmemiştin, akşamdan kalma değildin ve "yazmak" lafıyla arkadaşlarına Benji hakkında e-postalar yazman dışında, yazı falan yazmıyordun.

Kahrolası Benji.

Telefonuma bakıyorum, öpüştüğümüzden beri *on beş saat ve iki uzun gün* geçmiş. Chana'yle Lynn'e benim için "hazır" olmadığını, çünkü "Benji Kafasında" olduğunu söyledin. Sen Benji'yi öldürene kadar Benji'yi öldüremem ve sakin kalmaya çalışıyorum. İki günü kitap satarak, Benji'yle ilgilenerek ve öpüşmemizi hatırlayarak geçirdim, bizim öpüşmemizi. Bunu Lynn ve Chana'ya şöyle tarif ettin:

Joe gerçekten etkileyici. Bilemiyorum, o belki... Her neyse, sizce Benji'ye yazmalı mıyım çocuklar?

Senin şu *belki* kesinlikle *Benji*'den fazla canımı acıtıyor ve öpüşmende belkinin hiç izi yoktu. Bunu kafamda her canlandırdığımda karşılaşmayı ben kazanıyorum: Saçlarımı beğeniyorsun. Takside öyle dedin. Bana sarıldın Beck. Sarhoş değildin; sen Betsy değilsin. Beni *etkileyici* buluyorsun ve bu bir iltifat. Öyle. Sakin olmaya çalışıyorum. Sen aletimi alma onuruna erişinceye kadar kesin bir statü elde etmiş olmayacağım. Ama bu sabah senden gelen şu tweet ile uyandım:

Artık IKEA'ya gitmemenin mümkün olmadığı gün #erteleme #kırıkyatak

Daktilolarımdan birini tekmeledim. Benim göreceğimi bile bile nasıl #kırıkyatak diye paylaşıyorsun? Beni deli mi etmek istiyorsun? Chana hemen sana cevap yazdı:

Kırık yatak. Bu da ne böyle?

Cevap yazdın:

Kırık değil, sadece eski ve gıcırdıyor. Kırık olsa bir adam bana yardım etmiş olurdu, öyle değil mi? Sana akşam yemeği falan yapsam bana yardım etmek ister miydin?

Chana cevap vermedi. Craigslist'ten para karşılığı mobilya montajı yapan birkaç kişiye e-posta attın:

IKEA'ya gider ve eşyaları NYC'ye taşır mısın, yoksa sadece montaj mı yapıyorsun?

Listendekilerin bir köle gibi çalışmadıklarını öğrenince bana ulaştın:

IKEA'yı sever misin?

IKEA'yı sevmediğimi söylemeye gerek yok. Ama tabii ki cevap yazdım:

Aslında severim. Her gün giderim. Neden?

Gündüz vakti bir randevu hiç romantik değil, ama bana

karşı çok şiddetli bir çekim duyduğundan aramıza güvenli bir mesafe koymak zorunda olduğunu anlıyorum. İşte bu nedenle böyle bir cevap yazdın:

Benimle feribota binmek ister misin? Köfte de olacak. ☺

Köfte seksi olmayan bir söz ve mobilya alışverişi nankör bir iş, ama Peach'in partisinden sonra takside bin kere *senden* hoşlanıyorum diye mırıldandın ve arkadaşlarına ne zırvalarsan zırvala, o mırıltılar bunları gölgede bırakıyor. Cevap yazdım:

Köfteye gerek yok, ama seninle feribota bineceğim.

Böylece bu öğleden sona sen ve ben hiç seks yapma şansımız olmayan IKEA'ya gideceğiz. Siz kızlar insanın nasıl çalıştırılacağını biliyorsunuz ve ben de üç-randevu-kuralını ve tüm bu saçmalıkları biliyorum. Ama aynı zamanda aramızda daha büyük bir engel olduğunu da biliyorum: Benji. Beni IKEA'ya davet ettikten sonra Lynn ve Chana'ya e-posta atarak Benji'nin Twitter'ına bakmalarını söyledin:

Korkutucu değil mi? Onu merak ediyorum. ☹

Attığım Benji tweet'leri ile iyi bir iş yapmadığım ortada. Seni *vazgeçirmeye* çalışıyorlar ama sen hâlâ önemsiyorsun.

Lynn: *Beck... Terk edilmek dünyanın sonu değil. Olur* böyle şeyler.

Chana: *St. Barts'ta bir yatta* sürtüğün tekine *senin için ne kadar endişelendiğini anlattığına eminim. Doğrusu B, bana Peach'in haklı olduğunu düşündürmeye başlıyorsun. Ve Peach'in haklı olduğunu düşünmek korkunç. Ama bırakman gerekiyor. Onu. Bırak. Gitsin.*

Haklılar, ama sen zoru seviyorsun ve senin böyle sıkışıp kalman benim hatam. Tweet'lerle daha iyisini yapacağıma

söz veriyorum. Benji'yle bağını koparmayı hak ediyorsun. Ve onun için endişelenmeye devam ederken bana âşık olamazsın.

Benim tıpkı seninki gibi bir kalbim var, bu yüzden savurganlık yapıyorum. Prenses Benji'nin en sevdiği bazı şeyleri toparlıyorum: bir vegan burrito, soya latte, bir bardak sahte dondurma ve *New York Observer* gazetesi. İyi karşılık veriyor, minnettar, tıpkı bir hayvan gibi burrito yiyor ve Lou Reed'in kaybı için yas tutuyor.

"O adam bir sürü iyi ve bir sürü kötü şey yapmamın sebebi."

"En sevdiğin şarkısı hangisi?"

"Hepsi eşit derecede hayati Joe," diye ders veriyor. "Öne çıkan şarkılarından bahsederek ve alıntılar yaparak bir sanatçının kültür üzerindeki etkisini yok edemezsin. Bu şarkının popüler olup olmama konusu değil, bir sanatçının tüm eserlerinin değeriyle alakalı."

Çok tipik ve o bardağın üstündeki köpüğü yalarken onun hesabından bir tweet göndermeye hazırım. Adam daima aç bir kurt gibi. İçinde asla doldurulamayacak bir boşluk var. Bu özel okulda allanıp pullanan, irade eksikliğinin *yaratıcılık* diye adlandırıldığı bir boşluk. Onu duymazdan gelip hesabından bir tweet atıyorum:

Filtresine kadar içti, kemiğe kadar yaladı #kokain #metamfematin #hiçbirşeybaşaramadı #LouReedRIP

Göndere basıyorum. Etraf fazla sessiz. Kafesin içine bakıyorum, eğer Benji kendinden geçmediyse ne olayım. Sesleniyorum. "Benji?"

Cevap yok. Bu planımın bir parçası değil. Kafese yaklaşıyorum. Tekrar sesleniyorum ama hareket etmiyor. Üst

dudağında toz var ve uyuşturucular hiçbir zaman böyle itici görünmedi. Yanında olduğunu biliyordum; zulasını saklama konusunda pek bilgili değil. Arada sırada kokain aldığını biliyorum. Ama uyuşturuculardan nefret ettiğim için görmezden geliyordum. Ben hiç uyuşturucu kullanmadım. Bu kullanmadığım için bir ceza mı? Keşke bir fotoğraf çeksem de sana yollasam, böylece Benji'nin ne olduğunu görmüş olurdun, ama yapamam. Nihayet kendine geliyor ve hayatta olduğu için o kadar rahatlıyorum ki onu öldürebilirim. Tüm bu saçmalıklar gibi klişe geliyor ama yumruğumu kaldırıyorum.

"Tamam," diyor ve titriyor. "Benji'yi bitir. Öldür Benji'yi."

"Bırak tiyatro oynamayı," diyorum. "Hiç havamda değilim."

Ve öyle. Birisini çok sıkmayı sevdiğimden değil, hatta sözü geçen kişi hayatı için mücadele etmesi gerekirken kendini uyuşturucuyla doldurmaya ihtiyaç duyacak kadar cesaretten ve hayal gücünden yoksun olsa bile.

"Beni hâlâ öldürmedin mi?"

"Kahrolası dondurmanı ye."

"Bu dondurma değil," diyerek gülüyor. "İçinde süt yok."

Kükrüyorum. "Kes sesini ve ye!"

Gülüyor ve kollarını sallıyor, ona şaplak atmak istiyorum. Bir keş gibi dondurma değil dediği şeyin bardağını yalıyor. Peki senin sevdiğin bu mu Beck? *Observer*'ı alıyor, yırtıp ikiye bölmeye çalışıyor, ama o kadar sersemlemiş halde ki ayağa kalkarken sendeliyor.

"Otur Benji."

"Beni hâlâ öldürmedin mi?"

O bir zombi ve ruh hastası, yine konuşuyor. "Joe, adamım. Hadi ama. Bunun komik olduğunu düşünmüyor musun? Bu kız beni yüzyıldır sinsice takip ediyor ve şimdi ben burada oturuyorum. Ölü olarak! Artık *onu* sen sinsice takip ediyorsun!"

"Kimse kimseyi sinsice takip etmiyor."

Birini sapık gibi takip etmekle suçlamak Benji gibi herifler için tipik bir davranış. Tüm şehirde kuş beyinlilerin kızlar tarafından "takip edildikleri" için sızlandıklarını duyuyorum, ne şaka ama değil mi Beck? Sanki herhangi bir insan tehdit etmek şöyle dursun, sen istemeden seni rahatsız edebilirmiş gibi. Sapık takipçi. Ne saçmalık. Ne şaka ama. Gitmek için dönüyorum. Arkamdan sesleniyor. "Bekle."

Kafeste sürünüyor, uyuşturucu için kullandığı plastik kartı çekmeceye bırakıyor. "Al bunu."

"Neden?"

"Saklama dolabı," diyor. "Ben kleptomanım Joe."

"Yapılacak işlerim var."

"Bu anahtar dolabı açıyor," diyor umutsuzca. "Adres arkasında yazıyor. Ve bundan hiç kimsenin haberi yok. Ben Stephen Crane'im."

"Sen Stephen Crane değilsin."

"Ben dolabı kiralayan kişiyim." Gülümsüyor, kahrolası eroin. "*Kırmızı Cesaret Madalyası*. O listedeki kitaplardan okuduğum biri."

Hiç şüphesiz okuduğu tek kitap. Benji gibiler tüm ev ödevlerini ortaokulda yaparlar, böylece bir daha uğraşmaları hiç gerekmez.

"Hepsini al Joe. Sat. Rehine koy. Yap bunu. Ben sadece bir tur daha istiyorum," diye sızlanıyor ve onu Disneyland'de, sızlanarak hayal ediyorum. "Lütfen Joe, bir tane daha."

Uyuşturuculardan ve uyuşturucu bağımlılarından nefret ederim, tersliyorum. "Senin pisliğini istemiyorum."

"Tonla var Joe. Yürüyebildiğim zaman çalmaya başladım ben," diyor ve uyuklamaya başlıyor. "Sadece annemle babama sor. Merhaba anneciğim."

Ölmese iyi olur. Onunla ilgileniyorum, çünkü sen ona önem veriyorsun ve ben onun zamanı geldiğinde onurlu bir şekilde ölmesini istiyorum. Uyuşturucunun etkisinde, pantolonuna işerken, umursamadan değil. Bleyzır ceketinden çıkan iki paket daha var ve içeri girip onları almam lazım, böylece biz IKEA'dayken aşırı dozdan ölmez. Yine şarkı söylemeye başlıyor - *ve etki altındaki kızlar ye ye ye.* Palamla kafese vuruyorum. "Kes."

"Joe, Joe çılgın." İpe sapa gelmez şeyler söylüyor ve sözleri de beyni gibi erimiş tereyağı gibi.

Sen mesaj yolluyorsun:

Birazdan hazır olur musun?

Sana ne diyeceğimi bilmiyorum ve Benji eğlenerek benimle konuşuyor. "O kız buna değmez."

Sana mesaj çekiyorum:

Bir saate ihtiyacım var, işler sıkışık.

Kahrolası bleyzır ceketinden bir elektronik sigara çıkararak ıslık çalıyor ve her nasılsa kafesleniyorum. "O kız deli *Joe.*"

Ona uyuşturucunun etkisinde olduğunu söylüyorum, ama sesim zayıf çıkıyor. Sahte sigaradan sert bir nefes çe-

kiyor - iliklerine kadar tiryaki. O hikâye anlatan ve ben dinleyiciyim, palamı sertçe yere indirebilirim ve bu hiçbir şeyi değiştirmez.

"Beck hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin?" diyor ve bana *evet* dedirtmiyor. "Sana Beck'i anlatayım. Onun bütün istediği para. Zengin bir erkek, kim olursa. Ben son sınıftayken evime geldi ve hizmetçi gibi davrandı. Açıkçası onun hizmetçi olmadığını biliyordum, ama içeri aldım. Ve ondan aletimi emmesini istemedim Joe. Aynı şekilde tuvaleti fırçalamasını da istemediğim gibi. Ama o yaptı."

"Kafan dumanlı senin," diyorum, ama sesim acıklı çıkıyor.

Kıkırdıyor. "Eh, lanet olsun Joe. Tabii ki kafam dumanlı."

Senin onun aletini ağzına aldığın düşüncesini kafamdan silmeye çalışıyorum, ama yapamıyorum. "Madem bu kadar paraya meraklı, o zaman neden bugün çıkmak için üzerime bu kadar düşüyor?"

"*Bugün mü?*" Kesik kesik gülüyor. Kahretsin. "Bu sahte Joe. Sana bir *geceliğine* bile vermeyecektir."

O kafeste süzülen bir kuş ve Bay Mooney yanılıyordu. Uçtuğunu düşünen bir kuş gerçekten mutludur. Bu adam senden nefret ediyor, sen onu seviyorsun ve her şey yanlış. Ben ayakta duruyorum ve aslında böyle bir isteğim yok, o piçse hâlâ yerde sırtüstü halde.

"Randevu bugün, çünkü ona yeni bir yatak almak için IKEA'ya gidiyoruz," diyorum ve onu kesin olarak umursamıyorum, yine.

Dikkatle bana bakıyor. O kadar. Ama sonra güneş altında yatan bir köpek gibi debeleniyor ve gülüyor. "Bana da

aynı şeyi yaptı, bütün gece üstümdeydi. Sonra aptal kırmızı kepçeyi ele aldı ve beni IKEA'ya götürmeye çalıştı."

Aptal kırmızı kepçe konusunu bilmiyorum ve sen mesaj yolluyorsun:

Kırk beş dakikaya görüşürüz ☺

Bütün gece benim üstümde değildin ve Benji senin taklidini yapıyor: "*Beni IKEEEEEAAA'ya götür Benji. Yanında kırmızı kepçe de getirirsen harika olur.*" Gülüyor, homurdanıyor ve artık senin taklidini yapmıyor. "Bir kepçeyle kıçına şaplak atılmasını istiyor, anlarsın ya?"

Ne yaparsam yapayım veya ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman böyle olacağım; daha fazlasına sahip olan, daha fazla bilen biri tarafından köşeye kıstırılacağım. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Kafesi açıyorum ve kaçmaya çalışıyor. Onu köpek gibi tekmeliyorum, artan uyuşturucularını yerden alıyorum ve tuvalete atıp sifonu çekiyorum. Kilitli dolabındaki çerçöp için ona teşekkür ediyorum ve şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. Ben hatalıydım. Şimdi sorumluluk bende. Onda kırmızı kepçe olabilir, ama anahtara ben sahibim.

13

IKEA feribot biletlerini ödemek için ısrar ederken elini elimin üstüne koyduğundan bu yana yüzündeki gülümseme silinmedi. Daha önce hiç görmediğim beyaz kotunla fazla titiz görünüyorsun, kotun bana bugün hiçbir şey için çabalamadığını anlatıyor. Ayağında parmak arası terlikler var, ayak tırnakların parıldıyor, saçların topuz yapılmış ve hiç sivilcen yok. İşte hepsi bu kadar. Benim "gezi için hevesli" olmamdan "sevinçlisin". Bunu eğlenceli hale getirmek için söz veriyorsun ve elinden geleni yapsan iyi olur, çünkü benimle ne zaman konuşsan ağzını sadece Benji'nin aleti için bir delik olarak görüyorum ve arkadaşlarınla e-postanda şakalaşma şeklini düşünüyorum:

Sen: *Joe yeni aday. Gün*ün kölesi. *Beck* için bir *puan lütfen!*

Chana: *LOL Biliyorsun, onu ağzına almak ya da elle mutlu etmek zorundasın.*

Sen: *Hayır gerek yok, yatağı o kurmayacak, sadece beraber gidiyoruz*

Lynn: *Ona benim klimayı kurup kuramayacağını sordun mu acaba?*

Chana: *Lynn, Joe'yu ağzına almayı* mı teklif ediyorsun?

Lynn: İğrençsin.

Sen: *Kimse kimseyi ağzına almıyor. İnanın bana.*

"IKEA'ya hiç gitmemiş olduğuna inanamıyorum," diyorsun ve elini bacağıma koyuyorsun.

"Ben de senin gitmiş olduğuna inanamıyorum."

"Ah, oraya bayılıyorum. Tüm o küçük teşhir alanlarını görene kadar bekle. Bir oturma odasından diğer oturma odasına geçiyorsun ve tüm mağazayı gezmeden oradan ayrılamıyorsun. Bunda sihirli bir şeyler var. Çılgın gibi mi konuşuyorum?"

"Hayır," diyorum ve öyle konuşmuyorsun. "Kitapçı dükkânı konusunda ben de öyleyim. Biliyor musun, orada etrafta dolaşıyorum ve tüm dünya, tüm zamanların en önemli hikâyeleri içinde gibi hissediyorum. Ve sonra da aşağı katta, kafesin içinde."

"Affedersin. *Kafes* mi dedin?"

"Nadide kitaplar Beck. Onları güvende tutmak gerekiyor."

"Kafes kelimesini duyunca sadece hayvan geldi aklıma."

Benji muhtemelen şimdiye kadar uyanmıştır ve burada hava iyi hissettiriyor. "Hayır, aslında bir kumarhane gibi. Paranın içinde tutulduğu bir kafes gibi."

"Peki ya dükkânlar?"

"Ha?"

"Sen bir şeyler satmayı seviyorsun ve ben kabul etmeliyim ki buna tam anlamıyla bayılıyorum. Alışveriş yapmayı seviyorum. Yani kötü bir ruh halindeysem hemen IKEA'ya giderim ve bir şeyle dışarı çıkarım." Duraksıyorsun, yoksa bu mu? Kırmızı kepçe, kırmızı kepçe, kırmızı kepçe.

"Oradan birkaç servis altlığıyla çıkarım ve kendimi yenilenmiş hissederim."

Kahretsin. "Bu iyi, öyle hissetmek için iyi bir yol."

Kim bilir belki seninle bir obje paylaşırsam, belki o zaman sen de benimle kepçeyi paylaşırsın. Cebimden klimanın uzaktan kumandasını çıkarıyorum, sen bakıyorsun. Dokunmuyorsun ve ben sana dokunabileceğini söylüyorum, elimden alıyorsun. Gülümsüyorsun. "Bu ileri teknoloji."

"Sahip olduğum en önemli şey. Kafesteki nemlendiricileri ve klima ünitelerini kontrol ediyor," diyorum. "Eğer ısıyı yükseltirsem ve o kitapları nemlenmeye bırakırsam sonsuza kadar mahvolurlar. Gertrude Stein çoktan öldü ve kitaplarını imzalamak için hayata geri dönemez."

"Üşümeye başladım," diyerek gülümsüyorsun. Kepçe? "Sen iyi bir yazar olurdun Joe."

"Olmadığımı nereden biliyorsun?" diyorum, senin hoşuna gidiyor ve tekrar deniyorum. "Güzel Sanatlar Yüksek Lisans eğitimin yüzünden ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Eğlenerek suya bakıyorsun, senin bakışlarını takip ediyorum ve hâlâ bana değiyorsun, Benji'nin aletini ağzından çıkarmak için seni öpebilmeyi diliyorum ve sen benim elimi tutmak yerine saçlarınla oynuyorsun.

"Benim ailem yok," diyorsun. "Annem var, ama o yalnız biridir."

"Üzgünüm," diyorum ve öyleyim.

"Babam öldü," diyorsun.

"Üzgünüm," diyorum ve öyleyim.

"Bilemiyorum," diyorsun, gözlerin nemli ama rüzgâr-

dan olabilir. Bunu sorabileceğin bir sürü insan vardı - sınıfındakiler, internetten tanıdığın kişiler. Benden istedin. "Sanırım bazen sebepsiz ağlıyorum. Ölüm tam bir son biliyor musun? O öldü. Geri dönüşü yok. Gitti."

Gözlerini siliyorsun ve ben bunu gülerek geçiştirmene izin vermeyeceğim. "Ne zaman öldü?"

"Aşağı yukarı bir yıl önce."

"Beck."

Bana bakıyorsun, ben başımı sallıyorum. Kollarımın arasına sokuluyorsun, sanki kucaklaşıyormuşuz gibi görünüyor, evleri için IKEA'dan alışveriş yapan ve reklamı yapılan köftelerden yiyen bir başka çiftiz ve ağlamanı benden başka hiç kimse duyamaz. Kıvrılarak uzaklaşmaya çalışıyorsun ama ben tutuyorum ve senin kocaman Portman gözlerin parlıyor, yanakların kızarmış. Yolun karşısında yaşlı bir çift var ve adam bana sanki ben Kaptan Amerika'ymışım gibi başını sallıyor, neredeyse geldik ve sen gözlerini siliyorsun.

Daha fazlasını istiyorum. Deniyorum. "Peki nasıl biriydi baban?"

Omzunu silkiyorsun, keşke kırmızı kepçeyi sormamın bir yolu olsaydı, ama bu normal bir soru değil. İçini çekiyorsun. "Yemek pişirmeyi severdi. Bu iyi bir şeydi."

"Ben de pişirmeyi severim," diyorum ve nasıl yapılacağını öğreneceğim. Kırmızı kepçe, kırmızı kepçe, kırmızı kepçe.

"Öğrendiğim iyi oldu," diyorsun, bacak bacak üstüne atıyorsun. "Psikiyatristim sınırlara saygım olmadığını söyledi."

"Psikiyatriste mi gidiyorsun?"

"Doktor Nicky," diyorsun ve başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım, Joe. Sana bunu neden anlatıyorum ki? Neler oluyor bana?"

"Bu sorunun Doktor Nicky'ye göre olduğunu düşünmüyor musun?" diyorum. Gülümsüyorsun. Komik biriyim ben.

Artık telefon takvimindeki işaretlenmiş üç salı gününde yazan Angevine'in ne anlama geldiğini anlıyorum. Doktor Nicky Angevine. Bingo! Ve utanmamanı söylediğimde samimiyim. "Cidden Beck," diyorum tamamen rahatlatıcı bir şekilde. "Psikiyatristlerin harika olduğunu düşünüyorum."

"Çoğu erkek böyle şeyleri bilmek istemez," diyorsun. "Çoğu şu anda bana sinir olurdu. Ağlamak, psikiyatrist ve alışveriş."

"Çok fazla erkek tanıyorsun," diyorum ve sen gülümsüyorsun. Bana ihtiyacın olduğunu biliyorsun ve kabullenir gibi başını sallıyorsun, sanki bizi kabulleniyorsun, ışığı görüyorsun ve kaptan düdüğü çalıyor. Beni öpüyorsun.

***

Aşkın 500 Günü filminde IKEA yeryüzündeki en romantik yerdir. Joseph Gordon Levitt ve kız bir mutfağa girerler. Kız adamdan hoşlanmaktadır ve ona akşam yemeği hazırlıyormuş gibi yapar, musluk çalışmayınca Joseph sandalyesinden fırlar, kapıdan başka bir mutfağa geçer. Kız ona hayran kalır ve adam, "İşte bu nedenle iki mutfaklı bir ev satın aldık," der. Sen IKEA'ya gitme konusunda tweet attıktan hemen sonra bu sahneyi seyrettim ve ben hayatın filmlerdeki gibi olmasını bekleyen geri zekâlılardan değilim, ama bunun da söylenmesi gerekiyor.

IKEA'da hayat, filmlerdeki IKEA'daki hayata benzemiyor.

Gerçek hayatta ben Joseph Gordon Levitt değilim ve sen ihtiyacın olmayan kanepeleri, duvar ünitelerini ve kartondan yapılmış fırınları işaret ederken, ben devasa metal bir alışveriş arabası iterek, kalabalıkların arasından makas yaparak geçmek zorunda kalıyorum. Bu depodan dönüştürülmüş devasa yerde milyonlarca kişi var. Bu, tüm mobilyaların aynı ucuz dişbudak ağacından kesilmiş, tüm odaların aynı fabrikadan çıkma eşyalarla döşendiği, her şeyin kötü olduğu bir kâbusun gerçek hale gelmesi. Vücut ve oda kokusu, bebek kakası ve gazı, köfte, tırnak cilası ve biraz daha bebek kakası kokuyor -artık kimse bebek bakıcısı tutmuyor mu?- ve burası gürültülü Beck. Söylediklerinin yarısını kaçırıyorum, çünkü diğer insanların gürültüsünden seni duyamıyorum. Ve tüm bunlar olup biterken tiksindirici şekilde kırmızı kepçelerin nerede olabileceğini bilinçli olarak düşünmemeye çalışıyorum.

Aşkın 500 Günü filminde kız Joseph'a mutfaktan yatak odasına kadar yarışmak için meydan okur ve kamera dar bir koridordan koşarken onları takip eder. Devasa bir alışveriş arabası ya da iki metrelik bir kutuyla kimse yoluna çıkmaz. Piliç yatağın üzerine atlar ve Joseph yavaşça peşinden gelir. Kızın üstüne çıkar, kız onu arzulamaktadır ve bunu görebilirsiniz. Adam fısıldar. "Sevgilim, sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama yatak odamızda Çinli bir aile var."

Gerçek hayatta da IKEA'da bizimle birlikte bir Çinli aile var, ama onlar filmdeki büyük ihtimalle sessiz aileye hiç benzemiyorlar. Çığlık atan küçük bir oğlan, bezini doldu-

ran ve sızlanan küçük bir kız var. Sanki bizi takip ediyorlar gibi geliyor Beck ve eğer kavga etmeyi kesmezlerse sinirden aklımı kaçıracağım. O kadar gürültü yapıyorlar ki söylediklerini duyamıyorum. Yeşil, saçaklı bir yastık alıyorsun ve sözlerini kaçırdığım için canıma tak ediyor. Ya önemli bir şey söylediysen? Ya bana bir şey ifşa ettiysen ve ben bunu kaçırdıysam?

Sıradan bir yuvarlak masayı incelemek için birdenbire duran Çinli kadın tarafından sıkıştırılınca izin istiyorsun. Kadın yoldan çekilebilir, ama yapmıyor. Bana yaklaşmak için neredeyse kanepe dedikleri bir külüstürün arka tarafından zorlukla geçmek zorunda kalıyorsun. Kadın arsız biri ve ona söylemek istiyorum, ama sen elimi tutuyorsun, hem sonuçta belki de o kadar kötü değildir.

"Tutsana şunu," diyorsun. Yastığı elime doğru itiyorsun. Bakışlarımı indiriyorum ve beyaz kotunun kemerinin hemen altındaki siyah külotunu görebiliyorum. Sen vakit geçirip oyalanırken gerilip esniyor, elimi tutarak soluklanıyorsun ve IKEA gibi kokmuyorsun ve işte bu kadar, sertleştim.

"Yumuşacık değil mi?"

"Evet," diyorum. Çinli baba yumruğunu masaya indiriyor. *Bam*! İkimiz de irkiliyoruz ve sen yastığı alırken o an sona eriyor. Eğer bu *Aşkın 500 Günü* olsaydı, sadece bizim için çalan Hall&Oates grubu sayesinde onları duyamazdık. Başka bir yastık alıyorsun - pembe. Avucuma bastırıyorsun.

"Peki ya buna ne dersin?"

Ben senin oyun hamurunum, saçlarını topuz yapmışsın ve sana baktığımı bildiğin halde bana bakmıyorsun,

gülümsüyorsun ve gözlerini elimdeki yastıktan ayırmadan fısıldıyorsun. "Bence bu iyi."

"Bence de," diye mırıldanıyorum. Son birkaç saatten beri söylediklerini zar zor duyuyorum ve sesin çok güzel. Hep kaçırdım bunu.

Tatlı tatlı bana bakıyorsun. "Sadece güzel geldi, biliyor musun?"

"Evet," diyorum ve öyle.

"Bazı şeylerin uygun olduğunu hemen anlayabiliyorsun, çünkü çoğu şey hiç değildir."

"Evet," diyorum ve bizim hakkımızda konuşuyor olsan gerek, bahsettiğin on iki dolarlık bir İsveç yastığı olamaz, ama bana bakmıyorsun. Bana şimdilik sonuna kadar gitmek için izin vermeyeceksin. Öyleyse siktir et. Tüm bunlar fazla iyi ve ben araya gireceğim.

"Beck," diyorum.

"Evet?" diyorsun, ama gözlerin yastıkta, bende değil.

"Senden hoşlanıyorum."

Gülümsüyorsun. "Öyle mi?"

"Evet," diyorum, öbür elimi omzuna koyuyorum ve artık bana bakıyorsun. Parmaklarını elimin tersine batırıyorsun, sertçe. O kadar yakınız ki hep kapatmaya çalıştığın gözeneklerini görebiliyorum, bu sabah almadığın kaşlarını görebiliyorum, çünkü bu sabah beni arzulayacağını bilmiyordun. Bu sabah beş dakikada hazırlanmanı izlemiştim.

"Yani yastığı alalım mı?" diyorsun.

"Evet," diyorum ve içine girmem çok uzun sürmeyecek. Biraz önce bir anlaşma yaptık, ikimiz de bunu biliyoruz ve önce kimin kimin elini tuttuğunu bilmiyorum. Sadece el ele olduğumuzu biliyorum, senin elinde yastık

var ve kalabalıkta zikzaklar çizerek odalara girip çıkıyoruz. Şimdi sen bana yardım ediyorsun, elin arabanın ön tarafında. Burada beraberiz, yan yanayız ve eski bir çift gibi, yeni bir çift gibi dolaşıyoruz.

Sonra IKEA'nın müthiş olduğu ortaya çıkıyor.

HEMNES yatak denen bir şeyin tabanını tutuyorsun ve bana bakıyorsun. "Bu işe yarar mı?"

"Evet," diyorum, sen başını sallıyorsun. Benden yatağını beğenmemi istiyorsun. *Bizim* yatağımız olacağını biliyorsun ve arka cebinden küçük bir kurşun kalem çıkarıp harflerle rakamları yazıyorsun.

Kâğıt parçasını bana verip gülümsüyorsun. "Satıldı!"

Bazı kızlar tüm günü harcayabilirler, gezinip dururlar, ama sen harika bir şekilde kararlısın ve ben senin için deli oluyorum. Yanağıma bir öpücük konduruyorsun. "Yeni yatağının üzerine" oturmamı söylüyorsun, kadınlar tuvaletine gidiyorsun, belki çiş yapıyorsun belki yapmıyorsun. Ama yeni yatağını monte etmesi için Craigslist'ten tuttuğun adama bir e-posta atıyorsun:

Selam Brian, ben ilandaki Beck'im. Çok üzgünüm, ama bugünü iptal etmek zorundayım. Erkek arkadaşım izin aldı, bu yüzden o yapabilir. Üzgünüm! Beck

*Erkek arkadaş*ım. Tuvaletten çıktığında gözkapakların hafifçe kırmızı ve dudakların parlıyor, göğüslerin biraz daha kalkık. Gülümsüyorsun. Neredeyse içeride mastürbasyon yaptığını düşüneceğim. Derin bir nefes alıyorsun ve baldırına hafif bir tokat atıyorsun.

"Sana köfte ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır," diyorum. "Ama ben sana köfte ısmarlayabilirim."

Gülümsüyorsun, çünkü ben senin *erkek arkadaşınım.* Biraz önce öyle dedin. Tamam, yani sadece Craigslist'ten biriydi, ama erkek arkadaş dedin Beck. Öyle dedin. Alışveriş arabasını kafenin dışındaki alana park ediyoruz, buradaki gürültü seviyesi çok yüksek ve kuyruk var, ama sen beklemeye değdiğini söylüyorsun. Köfte konusunda lak lak ediyorsun ve şu Çinli aile bizim önümüzde, hem onlar buraya nasıl bizden önce geldiler? Devamlı alıyorlar ve bizden öndeler, sırada ve hayatta - evli, çocuklu. Kafamda bir düşünce şekilleniyor, sen bir arkadaşına *erkek arkadaş* demedin, sadece Craigslist'teki bir adama dedin. Ya bunda ciddi değilsen? Ya internette yataklara önceden baktığın için yatağı çabucak seçtiysen? Ya benim ne düşündüğümle ilgilenmiyorsan? Ya benimle yatağa girmenin, benimle aile kurmanın güzel olacağını düşünmüyorsan? Çinli babanın işi çok uzun sürüyor ve artık tahammül edemiyorum, kolunun üzerinden uzanıp diğer kepçeyi alıyorum. *Kepçe.* Bana pis bir bakış atıyor ve sanki ben kötü biriymişim gibi adamdan özür diliyorsun, hem bana hâlâ kırmızı kepçeden söz etmedin. Bana bakıyorsun. "Bir şey mi oldu Joe?"

"Kabalık ettiler."

"Sadece kalabalık," diyorsun, benim haşin olduğumu düşünüyorsun ve öyleyim.

"Üzgünüm," diyorum.

Ağzın açılıyor ve sonra kapanıyor, gözlerin irileşiyor ve şaşkınsın. "Hatalı olduğun zaman özür diliyor ve ihtiyacım olmayan kanepelere bakarak iki saat geçirmemi sağlıyorsun Joe. Sen gerçek misin?"

Işıl ışıl gülümsüyorum. Öyleyim. Çinli anne elimi itekleyip bir peçeteye uzandığında tepki vermiyorum bile. Öf-

kemi bastırmam gerekmiyor, çünkü kızgın değilim. Sen köfteleri alıyorsun ve ödemeyi ben yapıyorum -ben senin erkek arkadaşınım!- bir masa seçiyorsun ve ben peşinden geliyorum. Sonunda oturuyoruz.

"Biliyorsun, yatağı monte etmene elbette yardım edeceğim Joe."

"Eminim öyledir küçük hanım."

Bir köfteyi bölüyorsun, yarısını ağzına atıp yiyorsun, *mmm*. Şimdi benim sıram, diğer yarıyı alıyorsun ve ben ağzımı açıyorum. Yarım köfteyi ağzıma atıyorsun, çiğniyorum, *mmm*. Çinli aile yine araya giriyor, oğulları bir spatulayla beyaz masaya vuruyor. Bana hâlâ kırmızı kepçeden bahsetmedin ve bu köftelerin tadı bok gibi.

"İyi misin Joe?"

"Evet," diyorum. "Az önce dükkânda bazı internet siparişlerini halletmem gerektiğini fark ettim."

"Eh, bu harika," diyorsun. "Ben duş alıp ortalığı temizlerim ve sen de işin bittiğinde uğrarsın."

Az önce söylediğin her şey mükemmel, ama kırmızı kepçeden hâlâ söz etmedin ve bildiğim kadarıyla bunu hiç yapmayacaksın. İdareyi ele alıyorum.

"Almam gereken bir şey aklıma geldi."

"Gerçekten mi?" diyorsun sanki inanması zormuş gibi. "Neye ihtiyacın varmış?"

Kepçe diyemem. "Bir spatula."

"Joe için bir spatula," diyorsun. "Kulağa bir çocuk kitabı ismi gibi geliyor."

Çinli aile süzülerek yanımızdan geçip aceleyle kasaya gidiyorlar. Onlara ve dolu alışveriş arabalarına özlemle bakıyorsun ve yine ilerliyoruz. Ben MUTFAK ALETLERİ levhasını ararken sen içini çekiyorsun. "Yoruldum."

"Spatulayı alayım, sonra buradan çıkıyoruz."

İşin bitti, tembel. "Ben arabayla burada kalabilirim."

"Rica etsem gelir misin?" diyorum. "Son seferinde işe yaramaz bir parça almıştım."

Peşimden MUTFAK ALETLERİ kısmına geliyorsun, yavaş yürüyorum ve spatulaların hemen kepçelerin yanında olmasını umuyorum. Kırmızı kepçeleri görüyorum, yüreğim hopluyor. Sen kepçelere tepki vermiyorsun. Biraz dürtülmeye ihtiyacın var. Bir tanesini alıp kaldırıyorum. "Belki de tüm kırmızıları alırım," diyorum. "Bunda kusur var mı?"

Kırmızı kepçeye bakıyorsun. "Bu gerçekten çok garip."

"Ne?"

Ve şimdi, nihayet, elimdeki kırmızı kepçeyi okşayarak bana hikâyeni anlatıyorsun. Küçük bir kızken küçük bir yatakta yatar ve pazar sabahları krep kokularıyla uyanırmışsın. Baban pazar günleri özel bir kırmızı kepçe kullanıyormuş, sadece pazar günleri. Kış, ilkbahar, yaz ve sonbaharda pazar günleri radyodaki programa eşlik ederek şarkı söyler, sözleri birbirine karıştırır ve seni, erkek ve kız kardeşini güldürürmüş. O kadar heyecanlı olurmuşsun ki cumartesi geceleri uyuyamazmışsın. Ve derken baban uyuşturucuya kapılmış. Pazar sabahları yitip gitmiş, kırmızı kepçe bir çekmecede kalmış, annenin krepleriyse yağlı ve yanık ya da ıslak ve az pişmiş oluyormuş. Baban gittiğinde kepçe hâlâ oradaymış ama şimdi baban ölü ve bu yüzden bir daha hiç krep yapamayacak. Senin tatlı, kederli hikâyende kirli hiçbir şey yok ve seni kötü hissettirdiği için Benji'ye lanet olsun.

"O kepçe o gün bu gündür hâlâ evimizde, sanki babam dönecekmiş gibi," diyorsun. "Hayat acımasız."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve beklentiyle bana bakıyorsun.

Konuşuyorum. "Bunu senin için alıyorum."

"Joe."

"İtiraz yok."

Dünya duruyor ve gözlerin gerçeği gizliyor. Benji'nin dünyası senin ne istediğini, sana krepler yapacak birini anlayamaz. Senin parayla alakan yok. Kıçına şaplak atılmasını istemiyorsun. Sevgi istiyorsun. Babanın kırmızı bir kepçesi vardı ve şimdi benim kırmızı kepçem var, sana fena halde istediğin kreplerden, baban öldüğünden bu yana tatmadığın kreplerden yapacağım. Ağzın sulanıyor ve usulca teslim oluyorsun. "Tamam, Joe."

Gümüş bir kepçe alıyorsun. "Yeni bir başlangıç," diyorsun ve ben haklıydım.

Senin içinde sanat var.

14

YEDİNCİ Cadde'de ilerliyorum ve yanımdan her geçene gülümsüyorum. Mutluyum. Şu anda yürüdüğümü bile sanmıyorum. Bu bir rüya ve eğer şarkı söyleyip dans etmeye başlarsam, herkesin yanıma gelip eşlik etmesine hiç şaşırmayacağım. Seninle birlikte büyülü bir gün geçirdim, şimdi seni evinde düşünüyorum; duş yapıyorsun, benim için güzel ve pürüzsüz olsunlar diye güzelim bacaklarını tıraş ediyorsun, muntazam küçük dişlerindeki köfte kırıntılarını fırçalıyorsun. Senin tamamına dokunmak için sabırsızlanıyorum, Bank Caddesi'nden aşağı yürürken bira reklamındaki bir adam gibi tasasızım.

Aslında bu gece seks yapmamız mümkün ve bu noktaya bu kadar çabuk geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama Benji hâlâ kendinden geçmiş halde ve çekmeceye onun için yirmi dolarlık salatayla bir şişe Ev Sodası koydum, böylece saatlerce iyi olacaktır. Özgürüm ve binanın merdivenlerinden çıkıyorum, zile basıyorum ve koşarak kapıya gelmeni bekliyorum, ki öyle yapıyorsun.

"*Entre vous**," diye kıkırdıyorsun ve içeri giriyorum. Gerçekten oluyor, düzüşeceğiz. Saçların nemli, gözeneklerin kaybolmuş, ne kolsuz gömleğinin altında sutyen ne de düşük belli, eski püskü eşofman altının altında külot var ve çorap da giymemişsin.

"Ben biraz pasaklı bir tipim," diyorsun ve sana bunu bildiğimi söylemek istiyorum, ama söylemiyorum.

"O kadar da kötü değil," diyorum ve ne tarafa gidileceğinden emin değilim. Seninle birlikte bulunmak için garip bir yer ve bu daire o kadar küçük ki gerçekten tek kişilik. Karşımda durmuş ellerin kalçalarında etrafa saçılmış tüm o kız eşyalarına bakınıyorsun. Dergiler, kibrit kutuları, boş su şişeleri, kuponlar ve makbuzlar, yırtılmış ve yıpranmış en sevilen kitaplar, okunmamış yepyeni kitaplar birbirine karışmış. Burası pis bir mayın tarlası ve belki de bu yüzden sadece gözlerini dikmiş bakıyorsun. İleride sol tarafta açık mutfak var, yerde yeni bir tost makinesi ve kutusu duruyor - yeni eşyaları gerçekten seviyorsun. Banyo kapısı tam sol tarafta, ışık açık ve havalandırma çalışıyor, içeri uzanıp düğmeyi kapatıyorum. Bunu yapmak garip ve ben bunu biliyorum, sen korkuyorsun, ama Tanrı'ya şükür ki benden hoşlanıyorsun, bu yüzden bir espri yaparak gülüyorsun.

"Evet Joe, keyfine bak ve kendi evindeymiş gibi davran," diyorsun ve TV'yi geçip yatak odana, mayın tarlasına doğru ilerliyorsun.

"Aslında *Joseph*," diyorum ve ceketimi çıkarıp ayaklı ceket askısına asıyorum. Arkanı dönüp bana küçük burnunu kırıştırıyorsun.

---

*Buyrun, içeri girin (Fr.) (ç.n.)

"Gel buraya," diyorsun.

"Evet hanımefendi," diyorum ve lanet askıya basınca çatırdıyor, ama ben yoluma devam ediyorum.

Senin odan. Yerde bir şişe votka, iki yepyeni bardak -IKEA değil- ve bir kâğıttan buz bardağı duruyor, alıp bana gösteriyorsun.

"Oldukça korkunç değil mi?" Gülüyorsun.

"Hayır, eğer kâğıt havlu olsaydı korkunç olurdu."

Kıkırdıyorsun, iki bardağa votka ve buz dolduruyorsun, monte edilmemiş yatağın kutusunun yanına yere oturuyorsun. Müzik çalıyor, randevumuzdaki Bowie bu, elinle hafifçe yere vuruyorsun ve senin karşına oturuyorum.

"Günün birinde şarkı listeleri daima hazır olan bir kız olacağım," diyorsun.

"Hedeflerinin olması iyidir."

Bana gülümsüyorsun, dizlerinin üzerinde biraz daha yaklaşıyorsun. Seni karşılamak için öne eğiliyorum ve bardağımı aldığımda elini elimde hissediyorum.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil," diye mırıldanıyorsun ve bir balerin gibi bacakların gevşeyip yayılıyor, çıplak ayaklarını birbirine bastırarak bir yogi gibi oturuyorsun. Votkanı yudumluyorsun ve tavana bakıyorsun. "Tüm şu izlerden nefret ediyorum."

"Hayır Beck, bu eski bir bina. O izlerde tarih var."

"Çocukken camdan duvarlar isterdim. Şu buzlu camdan panelleri bilirsin değil mi? Seksenli yıllardaki gibi."

"Sen yeni şeyleri seviyorsun," diyorum.

Cevap vermekte hızlı davranıyorsun. "Sen eski şeyleri seviyorsun Joe."

"İsmim *Joseph*."

"Ah, hadi ama," diyerek gülüyorsun. "Peach o kadar da kötü bir kız değildir."

Peach'ten konuşmak istemiyorum, bu yüzden odada etrafa bakınıyorum, hatırladığımdan daha küçük veya belki de sadece içerisi sıcak. "Sence yatağın buraya sığacak mı?"

"Daha önce çift kişilikten daha büyük bir yatak vardı."

Yanılıyorsun, çünkü eski yatağın çift kişilikti ve zar zor sığıyordu, ama seni düzeltemem. Dudaklarını yalıyorsun. "Ee, asistanın olabilir miyim?"

"Hayır," diyorum. "Ama çırağım olabilirsin."

Sana her zaman doğru şeyi söylüyorum ve bu her seferinde on ikiden vurmak gibi. Sen sözcükleri seviyorsun ve ben sözcükleri biliyorum. Sebepsiz yere şerefe kaldırıyoruz, içkilerimizi içiyoruz ve önce ben ayağa kalkıyorum. Kalkmana yardım etmek için elimi uzatıyorum ve tek elini tutuyorum, sonra ikisini de. Bu sefer bırakmıyorsun ve ben sertleşiyorum, sırtım pencerene dayanıyor, ağaçlarda hışırdayan yaprakları duyabiliyorum. Arabalar Yedinci Cadde'den, tam içimden vın diye geçiyorlar. Beck, sen kelimenin tam anlamıyla beni azdırdın ve rüzgâr pencerenin kasasından sırtıma vurup sızlatıyor. Ellerimi tutuyorsun, yol göstererek kalçalarına kaydırıyorsun. Bir takım manevralarla parmaklarımı birer birer eski püskü eşofmanının gevşek belinden içeri sokuyorsun. Dışarıdan geçen herkes bizi görebilir ve ellerimi daha aşağıya indiriyorsun. Kalçan yumuşak ama yine de sıkı ve yuvarlak, kalçanı kavrıyorum. Ellerimi bırakıyorsun, sonra yukarı kaldırıp başımı ellerinin arasına alıyorsun ve *başlıyor*.

Hareketleniyorsun ve ata biner gibi üstüme çıkıyorsun.

Sen bana dolanmış olarak buradan Çin'e kadar gidebilirim, ufacık odayı yürüyerek aşıyorum, seni duvara yaslıyorum, öpüyorum ve kalçanı avuçluyorum. Sırtımdaki topukların hoşuma gidiyor, yatağın kutunun içinde ve kapıda korkunç bir gürültü oluyor, metal metale değiyor ve bacakların yere iniyor, benim saçlarımı düzeltiyorsun. Kapıda biri var.

"Annen mi?" diyorum ve sen parmağını yalayıp benim kaşımı düzeltiyorsun.

"Hayır," diyorsun. "Peach!"

Ve kayarak uzaklaşıp kapıya koşuyorsun. Peach'i içeri alıyorsun, seni duyamıyorum, ama onu kesinlikle duyabiliyorum.

"Saçlarına ne oldu?"

Bir şeyler söylüyorsun.

Ayak diriyor. "*Craigslist*'teki montajcıyla düzüşmüyorsun değil mi?"

Sen gene bir şeyler söylüyorsun.

Homurdanıyor. "Beck, tatlının yemekten sonra gelmesi gerekir. Daha yatağını bile monte etmemişken ne düşünüyordun?"

Şimdi sesin yükselip netleşiyor. "Joe!"

Çağrılınca geliyorum ve Peach'e merhaba diyorum, yapmacık bir şekilde gülümsüyor.

"Merhaba Joseph," diyor. "Partinizi bozduğum için üzgünüm, ama buradaki küçük arkadaşımız yatağını monte edecek birini zaten *tutmuştu* ve yedek anahtarını bulundurma onuruna sahip olduğumdan, burada bulunup dadılık yapmak görevimdi. Bilirsin işte, işçinin bir *sapık* olma ihtimaline karşılık."

"Şey, sürpriz!" diye bağırıyorum, sen gülüyorsun ama Peach gülmüyor. Tanrım, votka çok sertti.

Peach sana bakıyor. "Çiş yapabilir miyim?"

"Tabii ki," diyorsun sen. "Alev mi aldın?"

"Öyle," diyor ve tekmeleyerek spor ayakkabılarını çıkarıyor, daireyi onun baskın terli ayak kokusu kaplıyor. Şimdi de canlı pembe polarını küçük, kuşumsu kafasından çıkarıp yere atıyor, ceket askısına asmıyor. Bana bakıyor.

"Joseph," diyor inleyerek. "Bunun bilmek istediğinden fazlası olduğunu biliyorum, ama bende ağrılı mesane sendromu denen bir durum var ve çişim geldiği zaman yapmam gerekiyor."

"Kafana göre takıl," diyorum ve paldır küldür ufacık banyoya giriyor, ışığı yakmıyor çünkü havalandırmayı duymuyorum. Bana güvenmiyor. Ama muhtemelen kimseye güvenmiyor.

Biraz tepem atıyor ama sen beni susturuyorsun ve peşinden yatak odana gitmemi işaret ediyorsun, şimdi farklısın. "Çok üzgünüm Joseph." Dilin sürçüyor. "Joe."

"Sorun değil. O iyi mi?"

"Hiç İS'ten söz edildiğini duydun mu?"

"İS mi?"

"İnterstisyel sistit," diyorsun, şimdi tamamen onun en iyi iş arkadaşısın. Saçlarını lastik bir tokayla topluyorsun, bir makas alıp kutuyu açıyorsun. Makası elinden alıp işi bitiriyorum, sen kendin için biraz daha votka dolduruyorsun, benim için yok ve seks yapmıyoruz, artık çırağım değilsin. Bunun yerine yatak çerçevesini, vidaları, cıvata anahtarını ve kutudaki tüm küçük parçaları taşıyorum. Sen pencereye yaslanmış sigara içiyorsun ve bana interstis-

yel sistit hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını anlatıyorsun. Bu iş hiç de tahmin ettiğim gibi ilerlemiyor.

"Yani bu onun için korkunç bir şey," diyorsun. "Normal su içemiyor, sadece Evian marka olmalı. Neredeyse tüm yiyecekler mesanesini tahriş ediyor ve zamanını ya da neyin buna sebep olabileceğini önceden tahmin etmek mümkün değil. *Hiçbir* şekilde hazır yemek yiyemiyor ve alkol alırsa bu Ketel One ya da Goose gibi yüksek pH'lı votka ve armut aromalı olmalı, çünkü armut mesaneyi yatıştırıyor. Her neyse, zavallı kız sıkıntı çekiyor. İnsanlar onun kibirli davrandığını sanıyor, ama eğer ucuz şeyler yerse mesanesi kelimenin tam anlamıyla iflas edebilir."

"Partisinde şarap içiyordu," diyorum.

"Joe, yapma böyle."

"Üzgünüm, sadece kafam karıştı."

"Bu karmaşık bir hastalık," diyorsun ve ben tekrar özür diliyorum. Beni affediyorsun, yanıma geliyorsun, saçlarımı karıştırıp kafamı öpüyorsun, ama sonra pencere pervazına geri dönüyorsun. Benim bu yatağı tek başına monte etmem hesapta yoktu. Ellerim külotuna girmişti ve şimdi konuşurken bana bakmıyorsun bile.

"Bazen eğer özel bir hap alırsa ve mesanesini çok fazla keçi peyniri ya da sütüyle veya armut suyuyla doldurursa şarap veya buğday gibi şeylerden yiyip içebiliyor."

"Onun yerinde olmak istemezdim," diyorum ve yatak için talimatlar resimlerle anlatılmış. Sekiz sayfalık broşürdeki tek kelime IKEA. Ben görsellerle anlayabilen biri değilim ve sigaran beni hasta ediyor.

"Gerçekten öyle," diyorsun. "Ve Lynn'le Chana'yı seviyorum, ama onlar Peach'e karşı çok kaba olabiliyorlar. De-

mek istediğim onlar hep pizza yiyip viski içecekleri yerlere gitmek istiyorlar ve Peach'in bunları yiyemeyeceğini biliyorlar, ama yine de böyle planlıyorlar. Bu pek hoş değil."

"Pizza restoranlarında *hiçbir şey* yiyemiyor mu?" diyorum ve eğer elime bir vida anahtarı verileceğini bilseydim o votkayı asla içmezdim. Bu yatağı oturma odasındaki kanepede sen kollarımda çıplak uyandıktan sonra, sabahleyin birlikte monte edeceğimizi düşünmüştüm.

"Beck!" diye sesleniyor Peach. Ağlıyor, bu saçmalık ve bundan eminim, ama sen sigaranı söndürüyorsun -ve tam olarak söndürmüyorsun, o işi de benim tamamlamam gerekiyor-ve bir şey söylemeden koşturuyorsun.

Zenginler zor oluyor. Sen onların mizaçlarına ve oyunculuklarına kapılıyorsun. Yavaş yavaş yatağını monte ediyorum ve sessizce *senin* Bowie'ye eşlik ederek şarkı söylüyorum. Uzun zaman alıyor, uzun ve yalnız bir süre. Sen orada onunla birliktesin, ikinizin konuşmalarını duyamıyorum. Hayatım boyunca kendimi yatağındaki son vidayı sıkıştırırken olduğumdan daha yalnız hissetmedim. Bu yatak oda için çok büyük ve ben haklıydım. Duvara dayalı duran döşeği alıyorum ve yeni karyolana kaydırmak yerine pat diye indiriyorum. Buraya gelmeni, el çırpmanı ve yaptığım işe hayran olmanı istiyorum. Ama bunun yerine, bana banyodan mesaj çekiyorsun:

ÇOK üzgünüm Joe. Peach çok *hasta ve onu yalnız bırakmak istemiyorum. Bize bir iyilik yapman mümkün mü?*

Cevap yazmaktan başka ne yapabilirim ki:

Ne olursa.

Şimdi gelmem için sesleniyorsun, bu yüzden banyo kapısına doğru yürüyorum. Kapıyı açmıyorum. Sen de aç-

mıyorsun. Kapıya vuruyorum. "Emrinize amadeyim hanımlar."

Kapıyı hemen açıyorsun ve gülümsüyorsun. "Mümkünse bir koşu markete gidip bir şişe Evian su, bir armut ve biraz buz alabilir misin?"

"Elbette," diyorum. "Anahtarlarını alayım mı?"

Sen evet demek için davranıyorsun, ama Peach seni dürtüyor sanırım ve bana döndüğüm zaman telefonu çaldırmamı söylüyorsun. Sana veda öpücüğü vermiyorum.

Graydon Carter'ın evini geçerken ve West Village havasını solurken benim için her şey çok açık. Benji'nin gitme zamanı. Peach ise en yakın arkadaşın, bu yüzden onun saçmalıklarına aşırı hoşgörülü olmana izin var, ama sende bu bir sorun Beck. Ve bu senin hatan değil, çünkü herkeste bir şeyler vardır. Her zaman dünyadaki Peach'leri ve Benji'leri bana tercih edeceksin, çünkü üst tabakaya sadıksın. En küçük Evian şişesini, tezgâhtaki en kötü armudu, iki torba buzu ve ihtiyaç duyacağım bir çift lastik eldiveni alıyorum.

Terli, ağrıyan kıçımı evine geri sürüklüyorum ve sen beni içeri almıyorsun. Kapıya gelip plastik torbayı alıyorsun.

"Peach gerçekten kimseyi kaldıracak halde değil," diyorsun ve alışveriş için sana para vermemiş.

"Anlıyorum," diyorum. "Sen iyi misin?"

"Ah, ben iyiyim. Ve yatağım da öyle."

Gülümsüyorsun, dudaklarıma bir öpücük konduruyorsun ve Peach seslenince tekrar ona koşturuyorsun, şehri aşıp dükkâna yürürken Peach ve Benji gibiler sahip olduğu için bu şehre duyduğum nefret tarafından günümün

tüm iyi yanı, tüm o *erkek arkadaş mutluluğu* eziliyor. Lastik eldivenleri plastik torbada bırakmış olduğumu ancak dükkâna vardığımda fark ediyorum.

Senin köşedeki marketin kadar güzel olmayan kendi köşemdeki markete gidip lastik eldivenle yerfıstığı yağı alıyorum, sonra soya latte için bir başka dükkâna uğruyorum. Kitapçıya geri dönüyorum ve soya latte içeceğe bir çorba kaşığı sağlıklı yerfıstığı yağı koyuyorum. Benji her konuda yalan söylüyor. Muhtemelen yerfıstığı alerjisi konusunda da yalan söylüyordur, ama kim bilir? Belki şansım yaver gider.

15

ÇOĞU kişi Stephen Crane'in *Kırmızı Cesaret Madalyası*'nı savaş hakkında yazdığını sanır. Ama öyle değildir. Savaş tanımlamalarında okulun futbol sahasındaki deneyimlerini esas alır. Crane gençliğinde oldukça korkak, sürekli hasta ve spordan hoşlanmayan biriymiş. Asla bir savaşta bulunmamış; sadece futbol sahasında Clay Kahrolası Matthews'un önceki jenerasyonlardan bir kopyası tarafından tartaklanmıştı. Benji'ye bunu söylediğimde suratını görmeliydin Beck. Kitabın içini dışını biliyordu, ama Crane hakkında hiçbir şey bilmiyordu, eski askerler yazdığı saçmalığı satın aldığı için kendinden nasıl nefret ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ömrünün geri kalan günlerinin büyük kısmını peş peşe savaşlara gönüllü giderek, genç, zeki ve şanslı olduğu gerçeğini telafi etmeye çalışarak ve yavaş yavaş kendini öldürmekle geçirdi.

"Bu gerçekdışı." Benji hayretler içinde başını salladı.

"Gerçekdışı olan senin kitabı bu kadar sevdiğin halde onun hakkında hiçbir şey öğrenmemiş olman."

***

Benji yalan söylemiyordu; yerfıstığına alerjisi varmış. Eğitilmiş olarak öldü. Yeni bir özgüvenle ve yeni bir gururla öldü, hem hayatın seksen yıl sürdüğünü de kim söylüyor? O öğrendi, anlarsın ya? Kaç kişi tam formunun zirvesine ulaşıyor gibi hissederken gider ki? Çoğu kişi yaşlıyken, acılar ve pişmanlıklarla dolu olarak ölür. Veya genç ve uyuşturucuyla, rahata düşkün olarak ya da düpedüz kötü şansla. Ama Benji'nin bir ayrıcalığı oldu; genişleyen bir yürekle ve açılan bir zihinle öldü. Benji, Benji olarak iyi değildi Beck. Bunu başka herkesten çok sen biliyorsun. Sana davranış şekline bak ve kendi vücuduna davranış şekline bak. Onun için kurduğum tuzak, içine doğduğu tuzaktan bir kurtuluş oldu. Çalamayacağı, sahte sözlerinin hesaba katılmadığı bir dünya yarattım ben. Onun uyuşturucularını elinden aldım.

Sulara, ufuktaki IKEA'ya bakıyorum. Bu çok çılgınca Beck. Benji'nin bana söylediği kilitli dolap, hani anahtar kartı olan? Tam IKEA'nın yanında. Küçük şeylerden keyif almalısın ve bu "tesadüf" karşısında Paul Thomas Anderson ne yapardı diye merak ediyorum.

Denizde her şey daha kolaydır ama bir nehir isterse canına okuyabilir. Unutma ki doğa olaylarıyla kıyaslandığımızda biz hiçbir şeyiz Beck, topraktan gelen insan yine toprağa dönecektir. Benji'nin külleri bizim geziden kalan bir IKEA kutusunun içinde. Bir feribot görevlisine eksik parçalar olduğunu, ürünün resimdekine hiç benzemediğini söylüyorum. Aslında, bu kutuda Benji'nin külleri var. Ve ölü yakma hiç de küçük bir iş değil. En azından zamanlama benden yanaydı. Ben Cadılar Bayramı'ndan nefret

ederim, sense Cadılar Bayramı'nı seviyorsun ve son dört gününü Prenses Leia olarak giyinip -sen gerçekten çapkınsın- kendinin ve arkadaşlarının resimlerini çekmekle ve sarhoş olmakla geçirdin. Benden Luke Skywalker olmamı istemedin ve ileride Cadılar Bayramı'nı nasıl kutlayacağımız konusunda bazı eğlenceli kavgalarımız olacak.

Bu arada ben kendi başıma dört günlük bir macera yaşadım. Bu ülkedeki ekonomik kriz konusunda iyi bir şey varsa o da şu; insanlar o kadar meteliksiz ki birkaç kuruş kâr etmek için internete girip arka bahçede ölü yakma taktikleri arıyorlar. Çok fazla şey öğrendim ve Curtis'in dört günlüğüne dükkânda yerimi almasını sağlamak biraz karmaşa yarattı, ama yaptım Beck. Ve Bay Mooney'nin arabasını Jones Beach yakınına götürerek iyi bir saklama yeri buldum. Ölü yakma zaman alıyor. Ateşi uzun süre canlı tutmak gerekiyor ve sonucun kusursuz olduğu söylenemez. Benji'nin külleri kesinlikle kemikli, bu yüzden bir kevgirle denize dökülmesini istemezsin! Doğru dürüst bir ölü yakma için zaman ve kimyasallar gerekiyor, ama koşullar dikkate alındığında iyi iş çıkardığımı düşünüyorum. Onu kutulayıp eve getirmek için yeterince özen gösterdim ve benim durumumdaki çoğu kişi buna zahmet etmezdi. Tebessüm ediyorum, çünkü bunun hakkında düşünecek olursan, aslında gerçekte sen Prenses Leia değilsin -popon çok daha küçük- ben de gerçek bir cenaze levazımatçısı değilim. Bunda bir tür simetri var ve ben bunu sevdim.

"Fiyatı ne kadardı?" diyor sıcakkanlı feribot görevlisi.

"Seksen dolar, insanın inanası gelmiyor."

Adam başını iki yana sallıyor ve Benji'nin kutusunu yukarı bagaj bölümüne kaldırıyor. "İnsanları söğüşlüyorlar. Ama kızlar böyle şeylere bayılıyor."

"İşte bu işe ben de böyle bulaştım," diye espri yapıyorum, gülüyoruz ve adama on dolar bahşiş veriyorum. Bu tür bir bahşiş almaktan içtenlikle mutlu oluyor ve biliyor musun, şimdiye kadar ona kimse bahşiş vermemiş.

Yavaş ve dikkatle iskeleden ayrıldık, adam kulağının arkasına sıkıştırılmış sigarayı aldı, elinde düz tutuyor ve yuvarlamaya hazırlanıyor. Bana Benji'nin kutusunu IKEA'ya kadar taşımaya yardım edeceğini söylüyor, ama ona gerek olmadığını söylüyorum.

"İçtiğinin keyfini çıkar ahbap," diyorum. "Bir kere geliyoruz."

"Ya da aşağı yukarı günde altı kere." Adam gülüyor.

***

Anahtar kart çalışıyor. Benji haklıydı. Kilitli dolap söylediği yerde ve içeri girmek sorun olmadı, çünkü kimse artık insan işe almak istemiyor. Eskiden olsa bir güvenlik görevlisi ve bir köpek olurdu, sorular sorulurdu.

Kimsin?

Kutunun içinde ne var?

Bu dolaba erişimine kim izin verdi?

İzin belgen nerede?

Bay Crane'e telefon edebilir misin?

Ona buraya gelmesini söyleyebilir misin?

Ve benim cevapların yeterince iyi olmayacaktı, Benji'nin kutusuyla ne yapacağımı bilemeyecektim. Ama o dünyadaki zamanının sonuna doğru cömert davrandı. Buraya sorunsuz gireceğimi biliyordu ve sanırım mezarının burada olmasını isterdi. Çalıntı Rolex'lere, takım elbiselere ve gümüşlere, saygı duymak üzere eğitildiği eşyalara,

sırtını dönecek cesareti bulamadığı eşyalarına kavuşmak istediğini sanıyorum. Hep mutsuz bir materyalist olacaktı. Onu yıllarca sürecek bir acıdan kurtardım.

Biri benim için biri de Benji için iki şişe Ev Sodası açıp, onun şişesini kutunun yanına koyuyorum. Şunu söylemeliyim ki Beck, eğer doğru seriyi yakalarsan bu pisliğin tadı cennet gibi oluyor. Hızla bitiriyorum, karbonatın yatışmasını bekliyorum. Altına Spencer Hewitt ismi işlenmiş 2006 yılından kalma bir Mount Gay Rum Figawi Sailing yarışması şapkasını fark ediyorum. Zengin çocukların isimleri giysilerine işleniyor, çünkü Benji gibi kleptoman veletlerle oda arkadaşı olabilirler ve tabii ki dadıları adlarını hatırlamak için yardıma ihtiyaç duyuyor. Şapkayı deniyorum. Uyuyor ve almaya karar veriyorum. Buna ihtiyacım var Beck. Nantucket kırmızısı, tıpkı senin gibi.

16

MATEMDE olduğundan haberin yok. Benji'nin öldüğünü bilmiyorsun. Bilemezdin. Ama sen ortada yoktun Beck. Bütün haftayı Peach'le filmler hakkında laklak ederek geçirdin. Hatta Starbucks'a, Dunkin' Donuts'a gitmek ve senin marketteki "tatlı çalışanlardan" alışveriş yapmak için bile daireni terk etmedin. Seninle temas kurmaya çalıştım, ama şu anda, tamamen Peach'e bulanmış durumdasın.

Hatta lanet bir film hakkında bile kafanı toparlayamıyorsun. Corner Bistro'ya gittiğimizde *Manolya* filmini sevdiğini söylemiştin ve California'yla aşk-nefret ilişkinden, Paul Thomas Anderson'la tanışma hayalinden ve adamın ne kadar akıllı olduğundan bahsederek devam etmiştin. Ben de kabul ettim. Ama Peach sana adamın filmlerinin şişirildiğini ve yar*gıcımsı* olduğunu söylüyor ve sen de onunla hemfikirsin! Ve *yargıcımsı* doğru dürüst bir kelime bile değil - bir de senin yazar olduğun varsayılıyor. Deniyorum. Sana ne yaptığını soruyorum, bana *Manolya*'yı izlediğini söylüyorsun ve sonra yaptığın ne? Bana filmin

yargıcımsı olduğunu düşündüğünü söylüyorsun. Sen öyle düşünmüyorsun. Bunu Peach düşünüyor. Seninle bir araya gelmeye çalışıyorum, ama bana hasta olduğunu söylüyorsun.

Hasta değilsin Beck. Peach'e alışverişe gitmeyi, öğle yemeği yemeyi teklif ediyorsun. Peach hayır diyor. Hasta olduğunu söylüyor. Ama ben onu takip ettim. Senin üzerinde neden bu kadar etkisi olduğunu bilmem gerekiyordu, bu yüzden onun mimarlık firmasına yürürken, öğle yemeğine çıkarken insanlarla öpüşerek merhabalaşmasını, tüm lanet hafta boyunca salatalarını azıcık yiyip bırakmasını yemesini izledim Beck. Peach hasta değil. Sana yürüyüşe, kahve, çorba içmeye, herhangi bir yere gidelim diyorum. Hep aynı şey:

Hâlâ hastayım. ☹

Uyuyorum. Benji'nin ölümünden bu yana altı gün geçti ve seni hâlâ görmedim. En azından hatırladığım kadarıyla rüya görmüyorum.

★★★

Uyandığımda dünya daha iyi bir yer, çünkü nihayet sen Peach'le bir kavgaya tutuştun. Sana psikiyatristinin pek iyi olmadığını düşünüyorum dedi. Sen kendini ve doktorunu savundun. Seninle gurur duyuyorum. Ve en iyi tarafı, şimdi yeniden kafanı toparladığına göre, benim tanıdığım ve sevdiğim sen oldun. Gecenin orta yerinde bana yazdın:

Sen: *Tamam,* çok yazdım *ve saat geç oldu, ama hayatındaki herkese defolup gidin diyecek gibi hissettiğin hiç oldu mu? Arkadaşları hakkında dırdır eden kızlardan olmak istemiyorum, ama şu anda, sadece şu kadarını söyleyebilirim... Benim arkadaşlarım*

birer kaltak! Hepsini yan yana getirmek için çok uğraşıyorum, bunu görüyorsun, hepsi de ufak şeyler için münakaşa ediyorlar ve hayatımı zorlaştırıyorlar. Peach bir yere gidecek olursa Chana gitmez ve eğer onlar indirimli içki saatinden faydalanmak isterlerse Peach gelmez, bu hep böyle. Mesele şu ki... Şimdi saat sabahın beşi, yazımı bitirmedim ve bugün atölye çalışmasında olmam lazım, sadece off, *anlıyor musun? Hem şu Blythe denen kız var. O bir canavar, benden nefret ediyor, kovboy hikâyeme saldıracak ve sorun değil. Sadece gevezelik ediyorum. Ama esas olarak, güneş doğuyor ve ben seni düşünüyorum. Yakında görüşürüz, tabii bu e-postayı okuduktan sonra benim delirmiş olduğuma karar vermezsen.* İyi geceler ☺

Ve işte böyle, günümü gün ettin. Sana kısa ve tatlı bir cevap yazdım:

Ben: *Sevgili Beck, bu gece sana altı içki ısmarlıyorum. Joe*

Bu hoşuna gitti ve gülümseyen bir surat kaptım. Bu gece randevumuz var - evet! Tüm doğru hamleleri yaptım - evet! Daktiloyu yerine, yatağın oraya götürüyorum ve bugün saçlarım güzel görünüyor - evet! Curtis bu gece çalıştığı için dükkânı kapatmam bile gerekmiyor - evet! Peach konu dışı kalıyor - evet! Ve senin için şiddetle boşalıyorum Beck. Kim bilir? Belki bu gece gerçekleşir. Senin mahallene kadar tüm yolu yürüyorum ve pastaneden iki kapkek satın alıyorum. İnanılmaz güzel kokuyorlar, canım istiyor, ama ben iyi bir çocuğum Beck ve tüm bu kremayla ne yapılacağına dair fikirlerim var.

***

Ama sonra... *sonra.* Akşam dokuzda buluşmamız gerekiyor ve beni 21:04'te arıyorsun, soluk soluğasın, şehrin

yukarı tarafına doğru yoldasın. Uzun hikâye diyorsun, ama Peach evde yalnız ve birisinin içeri girdiğini düşünüyor, çünkü *terastaki* mobilyalar yerinden oynamış. Ciyaklarken tıpkı onun gibi konuşuyorsun. "Her kim içeri girdiyse şezlongunun yerini değiştirmiş."

Lafını kesiyorum. "Ama koltuğu çalmamışlar öyle değil mi?"

"Hayır," diyorsun, içini çekiyorsun. "Ama içeri gizlice birisi girmiş Joe. Peach korkuyor."

"Elbette," diyorum, sen devam ediyorsun, ama durum senin abarttığın kadar dramatik değil. Ben *içeri gizlice girmedim* ve şezlongunun yerini değiştirmedim. Partideyken bulduğum bir servis anahtarını kullandım. Ve hiçbir şey çalmadım. Daha çok Noel Baba gibiydim, bu yüzden sürtüğün *teşekkür etmesi* gerek.

"Peach üzgün olduğunu söylüyor," diye yemin ediyorsun bana. "Kendisini korkunç hissediyor, ama sadece sapığın yine gelmesinden korkuyor."

Yine kelimesini büyütmüyorum ve sadece geçmiş yıllarda Peach'in kafadan attığı korku hikâyelerini hayal edebiliyorum.

"Bu konuda endişe etme," diyorum ve ciddiymiş gibi konuşuyorum, güvende ol demem hoşuna gidiyor. Seni affediyorum. Bunu yapıyorum. Sen sadık bir arkadaşsın ve şezlong senin kelimen değil, Peach'e ait. Kapkeklerin ikisini de yiyorum, kreması bayat, eğer kremayı göğüslerinden yalasaydım tadı çok daha iyi olurdu. Biraz sonra Twitter üzerinden bir fotoğraf paylaşıyorsun. Parlak tabaklara benim büyük kapkeklerimden çok daha küçük kapkekler konmuş ve yanında koca bir şişe votka var. Şöyle yazıyorsun:

#Kızlargecesi

Benim kapkeklerimi bilmen mümkün değil. Ama yine de bazen merak ediyorum.

17

ERTESİ gün beni ekmeni telafi ediyorsun. Ama karanlık bir barda altı içki ve iki kapkekle değil. Bunun yerine öğle yemeğinde buluşuyor ve bana Peach'in depresyonunu, yalnızlığını anlatıyorsun. Sekssiz bir şekilde Sarabeth's isimli bir restoranda su içip -bu da sekssiz- ve numunelik el yapımı reçellerden yiyoruz -hiçbir şekilde seks yok- ve senin tek istediğin Peach -tamamen aseksüel- hakkında konuşmak. Kendini ondan sorumlu hissediyorsun, çünkü civarda ailesinden kimse yok. Buna benzer yerlere ancak seks yaptıktan *sonra* gitmemiz gerekiyor ve ben bu yaptığımızda hiçbir mantık göremiyorum.

Deniyorum. "Ama senin de buralarda ailen yok Beck."

"Biliyorum," diyorsun ve yumurtalı minik ekmeklerden birazcık ağzına atıyorsun. "Ama ben evi *terk ettim.* Bu normal. *Peach*'i ise ailesi terk etti. Bu berbat bir şey. Kelimenin tam anlamıyla biz mezun olduğumuz saniye hepsi San Francisco'ya taşındı."

Şaşırmıyorum ve sen *Blythe*'tan şikâyet ederek lafa devam ediyorsun. Dinliyorum ve başımı sallıyorum, dinli-

yorum ve başımı sallıyorum. Yumurtalı lanet minik ekmeklerden yiyorum. Sen tuvalete gidip Peach'e bir e-posta atıyorsun:

Şunu söylemek zorundayım, *Joe inanılmaz iyi bir dinleyici. İnsanlara inancını kaybetme!*

Peach cevap vermekte kuşku uyandıracak şekilde hızla, bir sürü şey yazıyor:

Bu çok şeker! Ona kötü davranma Beck. Potansiyeli var gibi geliyor. Senin Joseph'tan yoga öğretmenime bahsediyordum ve kadın onu Can Dostum *filmiyle kıyasladı. Matematik konusunda başarılı mı? Neyse, öğle yemeğinde iyi eğlenceler! Umarım onu güzel bir yere götürmüşsündür! Sen güzel bir kızsın ve lütfen için rahat olsun. İnsanlara inancımı tamamen yeniden kazandım. Bekâr olmayı seviyorum. Bağlanmak için kesinlikle çok genciz. Joseph'la iyi eğlenceler! Bahse girerim senden çok şey öğreniyordur ve bu müthiş!*

Masaya geri gelip küçükken matematiği sevip sevmediğimi soruyorsun. Sana hayır diyorum ve bunu neden sordun dediğimde beni geçiştirip Blythe hakkında sızlanmaya devam ediyorsun. Biraz daha kahve alıyoruz, bunların seninle yattıktan sonra olmasını nasıl da isterdim. Gün ortasında sana veda öpücüğü de veremem, peki ya bu beni arkadaş çevrene dahil etme yolunsa? Kızlar yeterince hoşlanmadığı erkekleri arkadaş çevrelerine dahil etmez mi? Acaba bu bir efsane mi? *Can Dostum* filmindeki zeki kız da böyle mi yapıyordu? Hatırlayamıyorum.

Sarabeth's'in dışında yollarımız ayrılırken kuzenler gibi kucaklaşıyoruz, bana yatağı birlikte monte ettiğimiz gece olduğu kadar yakın değilsin.

"Eğlenceliydi," diyorsun.

"Daha sonra ne yapacaksın?"

"Kızlar gecesi."

"Ama dün gece kız kıza kapkekler yediniz."

Beni yakaladın ve çok sevimlisin. "Joe, gizlice benim Twitter hesabımı mı takip ediyorsun?"

"Biraz," diyorum ve belki de seni öpebilirim. Hava bulutlu, *Hannah*'daki sonbahar gibi.

"Eh, mesele şu ki dün gece Peach gecesiydi ve bu gece Lynn'le Chana gecesi."

"Belki yarın gece?" diyorum ve sana yalvarmak öpmenin tam tersi. Oluruna bırakmam gerekirdi.

"Yarın gece yazmak zorundayım, ama daha erken vakitte buluşabiliriz. Öğle yemeği?"

Öğle yemeği önerini kabul ediyorum ve gidiyorsun, dükkâna kadar uzun bir yürüyüş mesafesi var ve Tucker Max'ten, *Maxim* dergisinden ve Tom Cruise'un *Manolya*'daki karakterinden nefret etmek ve kadınların herkesin inandığı kadar basit olmadığını düşünmek istiyorum. Ama şu anda, neredeyse Frank T.J. Mackie'nin oyun kitabı *Baştan* Çıkar ve Mahvet'ten bir hareket çalmak üzereyim, çünkü elime yüzüme bulaştırıyorum. Yatağını monte ettiğim o gece seni becermek değil, hayır, seni becermeye çalışmak açıkça bir hataydı. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım ve bu yetişkinlik yaşamımdaki en büyük hata. Beş saat boyunca sızlanmanı dinledikten sonra seni öpmedim bile. Asil bir şekilde her şeyi berbat ettim ve *seni* arkadaş çevreme dahil ettiğimi düşünüyor olabilirsin.

Ve bu domino etkisi devam ediyor, çünkü ertesi gün "Sarabeth's kadar leziz" dediğin yeni bir yerde öğle yemeğine gidiyoruz. Yine sonrasında seni öpmüyorum ve

o günden sonra ne istiyorsun? Branç. Öğle yemeğinden daha sekssiz tek şey. Branç; zengin beyaz piliçlerin Fransız tostu ve gündüz içkisini normalleştirmek için icat ettiği öğün. Ve biz öğle yemeği yerken içmiyorsun bile, hatta garson olan yerlere gitmiyoruz. Şu kahrolası şarküteride iPad'lerinde Stephen King okuyan sabah dokuz-akşam beş çalışanlarla kuyrukta duruyorsun, sekssiz, lanet fasulyelerini, soslarını, taze ve kuru soğanlarını -Kırmızı mı beyaz mı? Pişmiş mi çiğ mi?- sipariş etmek için sıralarını bekliyorlar. Tanrı aşkına millet, bu sadece SALATA. Üzerinde düşünüp kafa yormaktan vazgeçin artık.

Peach'le aran iyi, ama her zamanki gibi onun büyüsü altında değilsin ve şimdi sana saplantılı olduğu için ondan hoşlandığını anlıyorum. Lynn ve Chana seni seviyorlar, ama bokunun gül gibi koktuğunu düşünmüyorlar. Pışpışlanmayı ve yatıştırılmayı, kısa hikâyelerin ve sınıf arkadaşların hakkında konuşmalarımızı seviyorsun ve tek kullanımlık salata kâsen boşalırken hep ne kadar özel, ne kadar yetenekli olduğunu, hepsinin ne kadar kıskanç olduklarını, bariz bir şekilde onlardan ne kadar iyi ve uzun boylu olduğunu söylememle sohbetimiz devam ediyor. Söylediklerimde ciddiyim ve duymak istediklerin gerçekten düşündüğüm şeyler olduğu için çok şanslısın:

"Biliyor musun Beck, bir hizmetçi olmanla alakalı şu hikâye, sınıfında tuvalet fırçalayan tek kişi olduğuna bahse girerim."

"Beck, sen gerçekten yeteneklisin. Eğer olmasaydın sadece omuz silkerlerdi."

"Bazen en iyi yazarlar sevilmeden önce nefret edilirler. Bak Nabokov'a."

"Ben seninle rekabet halinde değilim, bu yüzden rahatlıkla kim tutar seni diyorum."

Ve öyle yapıyorsun. Kanepeme uzanıp Blythe hakkında bıktıracak kadar çok konuşmanı dinlerken senin içinde, seni yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Senin gibi olmanın nasıl olduğunu biliyorum ve haklısın. Blythe senden nefret ediyor. Ama nefret senin işine yarıyor, ilham veriyor. Verip veriştiriyorsun. "Kız bir öfke ve antidepresan topu, annesiyle, kız kardeşiyle babasıyla, onun karısı veya oda arkadaşıyla ya da kahrolası kedisi veya geçen hafta düzüştüğü hiçbir erkekle konuşmuyor." Duruyorsun, soluklanıyorsun. "Yani Blythe bir çıplak model ki gerçek dünyada buna fahişelik diyoruz. Bir web sitesi var ve *kadın formunu yakalamaya adanmış sanatçılara* poz veriyor."

"Diğer bir deyişle sürtük."

"Teşekkürler Joseph."

"Bir şey değil Beck."

Devam ediyorsun. "Nantucket'tan olduğum ve şiir sevdiğim için benden nefret ediyor."

"Boş ver onu o zaman."

Devam etmen için yardımcı olmaya çalışıyorum, ama senden neden nefret ettiğini bilmiyorum ve senin tek konuşmak istediğin bu...

Her

Kahrolası

Gece.

Ve bu konuşmalar parktaki bir bankta, senin sahanlıkta ya da kanepede veya benim monte ettiğim yatakta olsaydı daha kolay olurdu, ama telefonda oluyor. Telefondan kokunu alamıyorum ve kendini iyi hissetmek için aranılan

şu çağrı hatlarından biriymişim gibi hissediyorum. Bana erkeğinmişim gibi davranmıyorsun; okuldaki tiplerle içkiye gidiyorsun ve beni içkilerden *sonra* arıyorsun, beraber gelmem için beni aramamanda bir gariplik var gibi davranmıyorsun. Ben senin telefon fahişenim ve bundan hoşlanmıyorum. Benim günüm hakkında bir şey öğrenmek istemiyorsun. Her zaman kibar bir zorunluluk şeklinde soruyorsun.

"Peki dükkân nasıldı?"

"Bilirsin, dükkân gibi işte. İyiydi."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Ve ardından benimle ve günümle alakalı daha fazlasını öğrenmek istemeni bekliyorum, ama her zaman pes ediyorum ve, "Senden ne haber? Okul nasıldı?" diyorum.

Ama artık bunu yapamam. Bizi kurtarmanın zamanı geldi ve bizi ayakta tutmak benim işim.

"Hey, Beck."

"Evet?

"Dışarı çıkalım mı?"

"Ah, pijamalıyım ve dersim var."

"Hayır, hayır. Seni önümüzdeki hafta çıkarayım."

Bir duraksama oluyor ve benimle yatmayı ne kadar istediğini unuttun, Peach Yasaları ile yaşamaya çalışıyorsun: Erkekler yok, sadece hikâyeler var, ama beni istiyorsun yoksa şimdiye kadar bir bahane uydururdun.

"Pekâlâ, ne zaman buluşmak istiyorsun?"

"Cuma gecesi," diyorum. "Parti yok. Seni dışarı çıkarmak istiyorum."

Her nasılsa gülümsediğini duyabiliyorum ve evet di-

yorsun, sonra tekrar evet diyorsun. Hizmetçi olarak çalıştığın yaz ayları hakkındaki "Zemindeki Tozlar" hikâyeni okuduğumu söylemem sorun değil. En beğendiğim kısımları sana söylemem sorun değil - tabii ki evin babasının seninle çamaşır odasına çekilmek istemesini sevdim.

"Ah, biliyorsun ki hikâyedeki ben değilim."

"Ama bana bir yaz hizmetçi olarak çalıştığını söylemiştin."

"Doğru, ama evdeki erkeklerin kollarına atılmadım," diyorsun ve Blythe'ın sana içerlemesi hiç garip değil. Kendinle barışık değilsin, henüz değil, ama ben seni rahatlatacağım. "Joe, kendimi asla bu duruma sokmam. Bu sadece kurgu."

"Biliyorum."

"Ben kasabalı bir fahişe değilim. Bu uydurma bir hikâye."

"Biliyorum."

"Zengin evli erkeklerin peşinde değilim."

"Biliyorum."

"Peki beni nereye götüreceksin Joe?"

Sana söylemeyi reddettiğim için mutlusun, çünkü giyinip kuşanıp tam olarak bilmediğin bir yere gitmek hayatta sık sık olan bir şey değil. İki devasa yırtmacı olan, uzun, uçuk pembe bir etek ve yüksek topuklu kahverengi çizmeler giymişsin -yeni, benim için- yırtmaçlar o kadar derin ki neredeyse külotunu görüyorum ve bol kahverengi kazağını çıkarmam kolay olacak. Vücudun davetkâr, tüm o dokunmadan geçen telefon görüşmelerinin ve öğle yemeklerinin bir bedeli. Sutyenin pembe, canlı pembe, böylece kazağının altındaki göğüslerini bir an bile unutmuyo-

rum. Sana sarıldığımda çiçek, çamaşır deterjanı ve vajina kokusu alıyorum, yastığına ne kadar kuvvetle saldırdığını merak ediyorum ve tam iki saattir e-postanı kontrol etmediğim için kendimle gurur duyuyorum. Çok uzun zaman oldu Beck. Ve sen her zaman çok güzel olmana rağmen, *benim için* hiç böyle giyinip süslenmemiştin. Bu gece benim ne düşündüğümü önemsiyorsun. Arkadaşlarını görmeye gitmiyoruz ve kimse resmini çekip Facebook'ta yayınlamıyor. Vücudun, saçların, dudakların ve uylukların, her şey benim için. Yatağını monte ettiğim geceden bu yana, bizi cinsellikten yoksun, gün ışığında yerlerde olmaya zorluyorsun. Sonunda karanlıkta seninle birlikteyim ve artık benden saklanmıyorsun, bunu elimden geldiğince uzun tutacağım. Bunu seviyorum. Seni seviyorum.

"Hadi gidelim," diyorum, elini tutuyorum ve elin benim elimde iyi, sessizlik içinde yürüyoruz. Tüm o lanet telefon konuşmalarından sonra bir şeyler olduğu belli, seninle benim aramda bir tutkal var gibi. Birbirimizi bu kadar iyi tanıdığımıza ikimiz de şaşırıyoruz ve bu ikinci randevu, elini sıkıyorum, bana bakıyorsun. Bir taksiye el sallıyorum ve biri duruyor.

"Nereye?"

"Central Park," diyorum.

"Tanrım, Joe. Gerçekten mi?"

"At arabalarını tuttukları yere."

Ciyaklayıp el çırpıyorsun ve bu bana iyi geliyor, çünkü bir yönümle atla çekilen bir arabanın işe yaramayacağını düşündüğüm için emin değildim, ama sonuçta IKEA gecemizden bu yana neredeyse iki hafta geçti ve kavuşmamızın mümkün olduğunca ateşli olmasını istedim. Taksi

şehrin yukarısına doğru ilerliyor ve mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlı gidiyoruz. Bu sefer taksiden önce ben iniyorum. Ve bu sefer, arabanın etrafından dolaşıp senin tarafına geliyorum, kapını açıyorum. Elimi uzatıyorum. Tutuyorsun. Taksici seni süzüyor. Ona bahşiş veriyorum. Ve sen daha anlamadan ikimiz muhabbet kuşları gibi birbirimize sokulmuş, atla çekilen arabada yan yanayız.

"Bu çok cesurca Joe," diyorsun ve bana biraz daha yanaşıyorsun, yine.

"Şu yırtmaçlar çok cesurca," diyorum ve bacakların azıcık ralanıyor. Benim yardımımı istiyorsun ve elimi bacakların üzerinde kaydırmamam mümkün değil, sana arzu duymamam imkânsız -atın tırıs gidişi, yaprakların rengi, ben- hafifçe inliyorsun ve ben oraya ulaşıyorum. Dantel külotun nemlenmiş, inliyorsun, sadece birazcık elime doğru kendini itiyorsun ve külotunun altına ulaşıyorum. Yalnızca benim için yastık yumuşaklığında sıcak bir havuz, adımı söylüyorsun elimi orada tutuyorum, içine giriyorum ve beni boynumdan öpüyorsun.

"Teşekkür ederim."

"Hayır, hayır," diyorum, çünkü şu anda sözcükleri kullanamıyorum. Konuşamayacak derecede mutluyum. Seninle benim hikâyemizin konuşma kısmı bitti ve diğer elimi yukarı götürüyorum, omzunu avucuma alıyorum ve gözlerimiz kapalı öylece durarak birbirimizi kavrıyoruz - elin bacağımdan yukarı çıkıyor ve harika bir şekilde acı verecek kadar yavaşça. Bundan sonra ne geleceğini bilmiyorsun ve bu hayatımda harcadığım en güzel iki yüz dolar. Teşekkür ederim at.

***

Demek ki Benji haklıydı. Şehrin yukarı kısmını seviyorsun. Ve ben de sevdiğimi fark ediyorum. Carlyle'da Bemelmans Bar'ın en karanlık köşesine sıkıştık ve şimdilik senin sahibinim. Sana yakın olmak bana işkence gibi geliyor, çünkü seni yatağa götüremiyorum - henüz değil.

Kulağımı dişliyorsun ve eğer isteyecek olsam hemen buracıkta, barda masanın altına gireceksin. Ama bunu istemiyorum, çünkü ağzını kulağımda istiyorum. Ellerin hareket halinde, kemerimin üstünde dolaşıyor, bu senin elin ve bu benim gömleğim. Çek çıkar, evet. Uzanıyorsun, arzuluyorsun ve beni eline alıyorsun. Elle tatmin etmeyi tanımlamak için yeni sözcükler lazım, çünkü...

Bu

Bir

Büyü.

Sen bir arzu topusun, gözlerimi açıp seksi olmayan bir şey görmem lazım, yoksa patlayacağım ve oda karanlıkta parlamış gibi geliyor. Hiç kendimi ellerinde hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim. Seni öpüyorum, sen beni öpüyorsun ve bu beklemeye değdi. Manolyan beni içeri alacak, artık çok sürmez, sırılsıklam ve hazırsın.

Kimse bizi izlemiyor. Kimse bize kızmıyor. Bizde yanlış hiçbir şey yok. Bize iki uzun bardak buz, iki kokteyl peçetesi ve iki küçük bardak soğuk votka getiren kırmızı ceketli garson saygılı ve iyi davrandı. Duvardaki çizimler güzel, seni nereye götüreceğimi internette ararken gördüğüm fotoğraflardaki gibiler. Garson da dahil olmak üzere buradaki her adamdan daha az kazanıyorum.

"Joe."

"Beck."

"Seni istiyorum. Şimdi." Sesin çok duygusal ve sıcak geliyor.

Ama kahrolası garson yaklaşıyor, usulca ve terbiyeli. "Affedersiniz efendim."

"Ha?"

Sen geri çekiliyorsun, bacak bacak üstüne atıp dudağını ısırıyorsun. Garson hafifçe eğiliyor. "Hanımefendi, siz Bayan Beck misiniz?"

"Evet, Beck benim," diyorsun, şaşkın garsona. "Evet, sorun nedir?"

Her şey.

"Böldüğüm için çok üzgünüm, ama size Bayan Peach'ten oldukça acil bir telefon geldi."

"Ah, Tanrım!" Elinle boğazını örtüyorsun ve bitiyor.

Garson bana bakınca başımı sallıyorum. Adam gidiyor, sen çantana saldırıyorsun ve biraz önce tüm yaptıklarımız bardaktaki buz küplerinden daha hızlı eriyor.

"Bu garip," diyorum ve sen hâlâ çantanın altını üstüne getiriyorsun. Yanında çok fazla ıvır zıvır taşıyorsun.

"Telefonumu bulamıyorum."

"Senin burada olduğunu nereden biliyor?"

Kızarıyorsun. "Tweet atmış olabilirim."

Kırılıyorum. Kendini iyi göstermek için beni kullanıyorsun ve bunun bizim gecemiz olması gerekiyordu. Bunu senin için yaptım. Şu yırtmaçlar benim içindi ve sutyeninle külotun da benim içindi. İzleyiciler olmadan birkaç saat geçiremezsen bu nasıl yürüyecek? Bir restoran bölmesine geçip elini bir pantolonumdan içeri daldırdığında bir anlaşma yaptık Beck. İş pişirirken tweet atmak

olmaz, seninle ne yapacağım ben? Çığlık atmak ve daha fazla buz istiyorum, ama nefes alıp vermem, içmem ve hiçbir şey söylememem gerekiyor.

"Joe, kızmadın değil mi?"

"Hayır."

"Buraya hiç gelmemiştim. Sen tuvaletteyken, bilemiyorum," diyorsun, telefonunu alıp hafifçe koluma vurmak için kullanıyorsun ve ben sana dönüyorum. "Joe, burada olmaktan çok mutluyum. Buraya gelmeyi hep istemiştim ve sadece heyecanlandım."

"Sorun değil."

"Peach'i aramalıyım."

"Tamam Beck. Ara Peach'i."

Buradaki tüm erkekler hızla dışarı çıkmanı izliyor, iki adam sana yiyecek gibi bakıyor ve bazılarına hadlerini bildirmekten fazla istediğim bir şey yok. Bu bardan birlikte çıkmamız gerekiyordu. Fahişe gibi tamamen buruşmuş pembe eteğinle yalnız dolanmamalıydın. Gereksiz bir şekilde elini kapıcının koluna koyup ne sorduğunu bilmiyorum, hem gerçeği bilmek istersen, o etek biraz fazla içini gösteriyor. Şu fark edilmek ve bakılmak isteyen aç yönünle seni değiştirmek zor olacak. Yanında bir kavalyeye ihtiyacın var Beck, özellikle de lanet bir fahişe gibi giyinmek istediğin zamanlarda.

"Neye bakıyorsun lan?" diyorum birinci suçluya, barda oturan dangalak, sanki senin küçük vücudunun hangi kısmını önce becereceğini planlıyormuş gibi hâlâ senin dışarı çıktığın kapıya gözlerini dikmiş. Neredeyse yüz yaşında, korkmuyor, ama hizaya girmezse içine korku salacağım.

Lobiden sesleniyorsun. "Joe! Gitmemiz gerekiyor. *Hemen* gitmeliyiz."

Yaşlı adam bana gülüyor ve sen ürperiyorsun, sabırsızlanıyorsun. "Taksi çağıracağım."

"Hesabı ödemem lazım."

"Ben yolda garsonu yakaladım," diyorsun, tamamen yeni bir şekilde hafifseyerek. "Sorun yok. Şu atlı taksi zımbırtısı bir servete mal olmuş olmalı."

Ve seni prenses gibi hissettirmek için yaptığım tüm güzel çabaları işte böyle bok ediyorsun. Parayı sen ödedin ve ben erkek değilim, Tucker Max bir yerlerde bardaki su ısıtıcısıyla bana gülüyor, duvardaki resimler bana gülüyor, benden fazla kazanan garson bana gülüyor ve sen taksinin kapısını açıyorsun -bendeki tüm erkeği parça parça sökü-yorsun ve ben senin telefon fahişenim, eteğin iğrenç- ve daha kötüsü olamaz, ama oluyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yetmiş bir ve Central Park Batı."

"Peach iyi mi?" diyorum ve sesli konuşabildiğime şaşırıyorum.

"Hayır," diyorsun, sanki her şeyin böyle sona ereceğini biliyormuşsun gibi çantanda getirdiğin bir lastikle saçlarını bağlıyorsun. "Neler olduğuna inanamayacaksın."

18

HER şeyin zirvesi vardır. Bu tüm yaşamın yapısında bulunur.

Taksiyle Peach'e giderken, arabadayken -senin dediğin gibi "atlı taksi zımbırtısı" değil- zirveye ulaşmış olduğumdan gitgide daha da emin oluyorum ve bir daha hiçbir zaman öyle harika bir adam olmayacağımı biliyorum. Bir daha asla seni alıp o yerde, kelimenin tam anlamıyla ayaklarını yerden kestiğim -bir barın kuytu köşesinde düzüşmek üzereydik-, vücudunun taze ve eteğinin temiz olduğu o noktada olamayacağım. Michael Cunningham'ın *Saatler* kitabında dediği gibi: Mutluluk mutlu olacağınıza inanmaktır. Umuttur.

Peach benim umutlarımı aldı. Sen e-postaları okuyup mesajlar yolluyorsun. Benden milyonlarca kilometre uzaktasın, bizimle hiç alakası olmayan insanlarla konuşuyorsun.

"Şey, ee, Beck," diye deniyorum.

Bana bakmıyorsun, duygusuzsun. "Ne?"

"Neler olup bittiğini bana anlatmak ister misin?"

"Çok şey," diyorsun ve nihayet bana bakıyorsun. "Ah, kızgınsın."

"Hayır," diyorum. Arkadaşlarının bu kadar pislik olması benim suçum değil, tek bir kahrolası gece için Twitter'ı kenara bırakamaman da benim suçum değil. Böyle şeyler benim kontrolümün dışında ve ben senden daha iyiyim, bunu biliyorsun, yoksa elimi tutuyor olmazdın. Peach hakkında homurdanıyorsun, Peach'in evine yine birisinin girdiğine ve bir şey çaldığına inandığını söylüyorsun, oysa bu saçma, çünkü ben onun evine sadece bir kere girdim ve bir bok çalmadım.

"Yaa," diyorum.

Kollarını kavuşturuyorsun. "Bak Joe. Kız yalnız. Korkuyor. Ve benim arkadaşım."

"Biliyorum," diyorum.

Tersleniyorsun. "O zaman *yaa* deme."

Lynn'le Chana'ya karşı koyacak cesaretin yok ve ben bu gece seve seve senin şamar oğlanın olacağım. "Üzgünüm Beck. Gerçekten."

Başını sallıyorsun. Sadıksın.

"Ama sadece şunu söylemeliyim. Orası sıkı bir bina. İçeri girmek cidden zor olur."

Ama hareket etmiyorsun ve somurtuyorsun. "Şey, olup olmamasının önemi yok. Peach olmuş gibi hissediyor."

Kazanmana izin veriyorum; sen kızsın. İznin var. Sessizlik içinde gidiyoruz ve şahsen randevumuzda Lynn'le Chana'nın seni arayıp Koca Ayak'ın onları sonsuz gençlik çeşmesinde boğduğunu ileri sürmediklerini aklımın bir köşesine yazıyorum. Daha sürücü arabayı park etmeden kapıyı açıyorsun ve ben ödüyorum.

Taksiden indiğimde kollarını sertçe bana dolayıp fısıldıyorsun. "Şimdiye kadarki en iyi randevuydu."

"Şimdiye kadarın tanımını yap," diyorum, öpüşmek istediğini biliyorum ve bu yüzden seni öpüyorum. Binaya girdiğimizde oldukça çift gibiyiz, asansöre biniyoruz. Telefonun titriyor, cevap veriyorsun ve arayan Peach.

Çığlık çığlığa konuşuyor. "Hangi cehennemdesin?"

"Üzgünüm, asansördeyiz!"

Homurdanıyor. "*Biz mi?*"

Telefon kapanıyor ve sen içini çekiyorsun. "Bu uzun bir gece olacak."

"Benim gitmemi ister misin?"

Gitmemi istediğini söyleyebilirim, ama kolunu benimkine geçiriyorsun. "Lütfen Peach'in huyuna git. Bak, idare edilecek çok şeyi olduğunu biliyorum. Ama birkaç kez intihar etmeyi denedi. Zayıf biri. Kederli."

"Sadece sana bağırıldığını duymak hoşuma gitmiyor."

Gülümseyip kolumu sıkıyorsun. "Sen benim koruyucumsun."

"Öyleyim." Aletimin üstündeki elini kaldırıyorum. Öpüyorum ve güvende olduğuna söz veriyorum.

"Parlak zırhlı şövalyem benim."

Asansör homurdanıp titriyor, zil çalıyor ve kapılar kayarak çirkin bir görüntüye açılıyor. Etraf gürültülü, Elton John bas bas bağırıyor ve Peach kıvırcık saçlarıyla uykusuz gözleriyle elektrik çarpmış gibi görünüyor. O kadar şeyin arasında kahrolası bir soyma bıçağıyla silahlanmış halde homurdanıyor. "Seni bu kadar geciktiren neydi?"

Peach, Brown mezunu tipler olmadan şimdi daha da anlamsız olan oturma odasına fırtına gibi giriyor. Özür di-

lercesine elimi sıkıyorsun. Sorun değil dercesine senin elini sıkıyorum. Evde öfkeli Peach'i izliyoruz ve eğer bu kadar devasa bir yerde yaşasaydım, ben de aklımı kaçırırdım.

***

Daha on dakika bile geçmedi ve ben şimdiden kendimi bahşiş bekleyen teslimat elemanıymış gibi hissediyorum - yine. Peach sadece seninle konuşuyor ve ben araya girme cüreti gösterirsem bitirmem için bekledikten sonra konuşmasına dönüyor: *Dediğim gibi...* Bunu kişisel olarak almıyorum ve doğrusu Lynn veya Chana'yı da getirmiş olsan bu kadar tepesinin atacağını düşünüyorum. Ama bu hiç eğlenceli değil Beck.

Kanepede kollarımı iki yana açarak arkama yaslanıp oturuyorum, sen yanımdasın, ama koltuğun ucuna ilişmişsin. Sana Peach'in zehirli olduğunu söyleyemiyorum. Onun palavralarını dinlemek ve senin bu kadar tuzağa düşmüş olduğunu görmek çok fazla, sinir krizi geçirmek istemediğimden tek kelime etmiyorum. Ben senin *koruyucunum* ve eğer Peach'i kontrol ettiğimi söyleyecek olursam ikinizin de benim takipçi bir sapık olduğumu düşüneceğinizi biliyorum. Hayat hiç adil değil ve sen bilmeden benim duygularımı dile getiriyorsun. "Buraya birisinin girdiğine, mobilyaları yerinden oynattığına ve hâlâ burada yalnız olduğuna inanamıyorum. Bu ürkütücü, Peach-Is. Hayat hiç adil değil."

"Biliyorum!" diye sızlanıyor.

Telefonunu alıyorsun. "Bence polisi aramalıyız."

Telefonunu alıyor ve seni sarsıyor, daha fazla dayanamayarak ayağa kalkıyorum. "Sanırım etrafı kontrol etmeliyim. Sakıncası var mı?"

Peach omzunu silkiyor. "Kafana göre takıl Joseph."

"Herhangi bir şüpheli var mı?" diye soruyorum ve sen tek kolunla bacağıma sarılıyorsun. Başını okşuyorum.

Peach pencereden dışarı bakıyor, klasik bir yalancı davranışı. "Şu meyve suyu yerinde hüzünlü, beceriksiz bir teslimatçı çocuk var. Ama bu binaya girecek alet edevatı olabileceğini sanmıyorum. Demek istediğim, üstüne alınma Joe ama bu çocuğun lise mezunu bile olduğundan şüpheliyim."

"Üstüme alınmadım."

Kıpırdanıyor. "Ağzımdan yanlışlıkla çıktı."

"Sorun değil," diyorum ve ne düşündüğü umurumda olmadığı için çok şanslı. Eğilip çeneni yukarı kaldırıyorum ve dudaklarından öpüyorum, dolgun, nemli, açık bir ağız. Geri çekiliyorum, odadan çıkarken yol üstünde Peach'i selamlıyorum.

Zavallı Bay Bellow'a bir göz atmak için kütüphanemsi odada dolanıyorum. Yeterince yazamamanda şaşacak bir şey yok. Peach bir albatros, sorunlarıyla, icat ettiği dramlarla seni sürekli aşağı çekiyor. Sınıfındaki Blythe isimli kız, beş para etmez bir çaydanlık dolusu çayla bir hikâyenin onuncu taslağı üzerinde kırmızı bir kalemle işe koyulmuş. Mozart dinliyor ve işinin içinde kendini kaybetmiş durumda. Sen hayatı tercih ediyorsun. Bu çatı katındaki melodramlar hoşuna gidiyor. Mahvolmuş Bellow'u alıyorum ve siz kızların mutfakta çalışmalarınızı dinliyorum. Peach sana fırına bir pizza koymanı söylüyor ve sen itiraz ediyorsun. "Hastalığın yüzünden domates yiyemediğini sanıyordum?"

"Doğrusunu istersen, sinirlendiğim ve şimdiki gibi stresli olduğum zaman fark etmiyor."

"Hayatım," diye kedi gibi mırlıyorsun.

"Biliyorum," diyor. "Bu böyle. *Adil. Değil.*"

Benim için bu kadarı yetiyor ve zavallı Bay Bellow'a veda edip yukarı kata yöneliyorum. İlk durağım tabii ki Peach'in yatak odası. Sanırım burası kitapçı dükkânından daha büyük Beck. Burada bir seferde sekiz Twister oyunu oynanabilir. Ve tabii ki güzel tasarlanmış. Zenginler duvarların nasıl işlerine yarayacağını biliyorlar. Bol miktarda camlı kapı var. Bazıları altı metrelik bir giyinme odasına açılıyor. Bazıları da terasa. Buradaki en güzel parçaya dokunmalıyım; ağartılmış maundan, antika, beş, belki altı metre uzunluğunda bir şifonyer.

Gevşemek istiyorum, bu yüzden kapıyı arkamdan kilitliyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum, çoraplarımı sıyırıyorum ve mink postundan halılar -kahrolası mink- cennet gibi geliyor. Dört direkli süslü yatak dev gibi. Ralph Lauren çarşaflar -kontrol ediyorum- serili ve gömme kitaplıklarda tonlarca Virginia Woolf dizili - ciltli, ciltsiz ve eski, yeni. Peach milyon tane maraton koşmuş. Ayraç gibi rastgele kitapların arasına sıkıştırılmış kurdeleler bunun kanıtı. Elimi maundan şifonyerin üstünde dolaştırıyorum, bu iyi bir mal. Ne yazık. Plastik saç ürünleri ormanı yüzünden üstü zar zor görülebiliyor. Devasa bir TV var, ama böyle bir yerde aksi mümkün olamazdı.

Terasa çıkmak istiyorum, ama kapı sıkışmış. Hızla çekiyorum, *hadi ama,* ve açılıyor. Ama dengemi kaybediyorum ve düşüşümü durdurmak için saç jölesi şişelerine tutunmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor, bacaklarım açık yere yayılıyorum. Bir tomar şişe devirdim ve minkin üzerine eskimiş bir *Kendine Ait Bir Oda* kopyasıyla bir tomar fotoğraf

saçıldı. On altı güzel, dekolte fotoğrafı gözden geçirirken şansıma inanamıyorum, hepsi senin fotoğrafın. Görünen o ki Peach oldukça iyi bir fotoğrafçı.

Bu resimler lekeli, aşınmış ve eski, bazılarında parmak izleri var. Peach'in seni fark ettiğimden daha fazla sevdiğine hiç kuşku yok. Ve bu fotoğrafları seviyor, onları ben de seviyorum. Her birini bir öncekinden daha çok seviyorum. Seni on sekizindeyken, belki de on yedi yaşındayken görüyorum. Bol bir kolsuz gömlekle, külotsuz halde bir yatakta sırtüstü uyuyorsun. Fondaki sahilden içeri ışık süzülüyor ve sen bir meleksin, gözlerin kapalı, bacakların yayılmış. Seni bikiniyle tek ayağının ucunu suya daldırmış olarak görüyorum. Popon ham, leziz bir şeftali gibi. Seni gece sahilde görüyorum, çıplaksın, bir adamın üzerine çıkmışsın. Peach'in iyi bir fotoğraf makinesi var, çünkü gözlerinin içini ve göğüs uçlarının düğme gibi çıkıntısını seçebiliyorum. Boynunu tutmaya çalışıyorsun, adam da tutuyor.

Devasa yatağın üstüne çıkmam gerekiyor. Bu fotoğraflar Beck...

Bu.

Kahrolası.

Fotoğraflar.

Yorganın altında bir yumru var, yorganı kaldırıyorum ve Peach'in kirli, nemli, dağınık antrenman kıyafetlerini ve lanet çoraplarını buluyorum. Bu keşmekeşin üstünden geçiyorum ve bir şal buluyorum, bunun Peach'in görünmez ereksiyonlarını gizlemek için harika olduğunu anlıyorum. Fotoğrafları yayıyorum ve yatak büyük olduğu için İsa'ya şükrediyorum. Her bir fotoğrafı becermek istiyorum. Bi-

rinde kâküllü halinle lisedesin, diğerinde kalçaların belli ve üniversitedesin, bir diğeriyse başka bir adamın üstünde olduğun fotoğrafın siyah-beyaz versiyonu. Resimdeki ben değilim, ama ben olacağım ve boynunu sevdiğin şekilde tutacağım, benim için bağırıp inleyeceksin. *Joseph*. En yakında bulabildiğim lanet şeyin içine dolu dolu boşalıyorum: küf kokulu spor bir sutyen.

Peach bunu kaçırmayacaktır ama pantolonumu aşağı indirip külotuma sutyeni tıkıştırmaktan başka çarem yok. Fotoğrafları Beck kutusuna koyup kaldırmadan önce fotoğraflarını çekiyorum ve gülümsüyorum.

Sakinleşip temizlenince aşağı kata iniyorum ve ikinizi terasta buluyorum. Şimdi her şey farklı görünüyor ve bu bir sorun. Peach sana âşık ve sen bana aitsin, Peach'in hastalık numarasıyla, kurban numarasıyla, soyulma numarasıyla, senin dikkatini çekmek için yaptığı herhangi bir numarayla hayat hiç kolay olmayacak. Ve şimdi ben de farklıyım, bulduğum fotoğraflar aklımda bu kadar canlıyken sana bakmaya korkuyorum. Peach sarhoş, gizlice takip edildiği konusunda gevezelik ediyor. Bir dedektif gibi koltuğun koluna oturup çenemi elime yaslıyorum. "İzninle Peach. Bir sürü maraton koştuğunu fark ettim. Her gün koşuyor musun?"

"Neden?" diyor saldırırcasına. Ölmemi isterdi. Üniversiteye gitmediğim için değil. Senin bana bakış tarzın yüzünden.

"Eh," diye başlıyorum. "Eğer her gün koşuyorsan bir manyağın bunu görüp seni gizlice takip etmesi çok kolay."

Sen ellerini sallıyorsun ve şal kucağına düşüyor. "Aman Tanrım, Joe! Peach her gün şafak vakti Park'ta koşuyor."

"*Her* gün değil," diye seni düzeltiyor Peach, ama Elton'ın sesini kısıyor, senin övgülerini duymak için böylesi çok daha iyi.

"Evet yapıyorsun Peach. Şaşırtıcısın ve korkusuzsun, demek istediğim *ormanda* koşuyorsun."

Peach omzunu silkiyor, ama sen sözlerinin onun içine işlediğini görebiliyorsun: şaşırtıcı ve ***korkusuz.***

"Bu güvenli değil," diyorum.

"Eh ben kalıpların dışında yaşıyorum Joseph," diyor Peach. "Ben buyum işte."

Sen üzerinde çalıştığınız erkekler listesini alıyorsun ve ben kafamdaki sana ait slayt gösterisi yüzünden dinleyemiyorum - sen, sen ve sen.

"Peach," diyorsun. "Aklına gelen başka birisi var mı? Görüştüğün birisi?"

Peach omzunu silkiyor. "Belki şu Jasper denen adam. Kalbini örseledim sayılır. Belki de kırdım ve fark etmedim."

Bu kahrolası bir yalan, ama güçlü olmak zorundayım. "Bu Jasper denen adam, aklını yitirmiş olabilir mi?"

Eğer gökyüzünün mavi olduğunu söyleseydim, Peach beni düzeltir ve çivit mavisi derdi, bu yüzden tabii ki itiraz etti. "*Benim* tecrübeme göre, aslında Jasper gibi adamlar reddedilmeyle gayet iyi başa çıkarlar. Jasper gibi adamlar öylesine zengin yaşarlar ki kişisel yaşamları konusunda aşırı *duygusal* olmaya meyilli değillerdir."

"Yani çok mu fazla eski erkek arkadaşın var?" diyorum ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum.

"Hepimiz hâlâ *arkadaşız*," diye tersleniyor. "Yedinci sınıfta değiliz, bunda bir dram yok."

"Aferin sana," diyorum ve seni boğmak istiyorum. "Ben eski sevgililerimle arkadaş olmam, çok fazla tutku oluyor. O tutkuyu öylesine bir kenara atıp öğle yemeğine çıkamam."

Peach cevap vermiyor ve ben eğilip seni öpüyorum. "Dikkatli ol," diyorum.

"Oh Joe," diyorsun ve fazla dramatik olman gerekmiyor. "Anlayışın için teşekkür ederim. Burada kalmam gerekiyor."

Kalbindeki tüm şu sevgiye bir bak. Sadıksın, tatlısın ve kalkıp beni kapıya kadar geçiriyorsun, bu kadar anlayışlı olduğum için tekrar teşekkür ediyorsun. İyi geceler diyerek öpüşürken Elton John daha yüksek sesle şarkı söylüyor - tünediği *elektrikli sandalyede prenses gibi oturuyor.* Arkadaşının yanına dönmeni söylüyorum. Yapıyorsun.

19

2008 yılında Almanya'da yapılan bir çalışma "koşucu sarhoşluğunun" gerçek, tıbbi bir durum olduğunu oldukça iyi bir şekilde kanıtlamaktadır. Ne yazık ki ben sadece kısmen insan olmalıyım, çünkü Peach'i sekiz gün takip ettikten sonra aralıksız söz ettiği "koşucu sarhoşluğunu" yaşamam henüz mümkün olmadı. Hayalet takipçinin geri dönme ihtimaline karşılık iki haftadır Peach'te kalıyorsun. Seni sadece iki kere gördüm.

İlk seferi yedi gün önceydi; evine dönüp eşyalarını toplayacağın için beni davet ettin. Toparlandın ve bana Şükran Günü planlarımı sordun. Bay Mooney ve ailesiyle yemek yiyeceğimi söyledim ve bana inandın. Peach'in ailesiyle birlikte kaldığını, çünkü onlar etraftayken Peach'in depresif olduğunu söyledin.

Şakalaşmaya başladığımızda beni durdurdun ve alnını ovuşturdun. Hayatım bitti sandım ama sen elini üstüme koydun.

"Bu benim sorunum Joe," dedin. "Tatil zamanlarında

babamdan dolayı tuhaflaşıyorum. O öldüğünden beri hiçbir şey aynı değil."

Anladığımı söyledim ve öyle de oldu, sonra *Mükemmel Saha* filmini izledik. Peach arayınca sen duraklatma düğmesine bastın ve telefona cevap verdin, sonra benden özür diledin ve beni eve gönderdin.

Senin pencerenin altında saklandım ve şansıma telefonun hoparlörünü açtın. Havadan sudan konuşma bitti ve Peach içini çekti. "Yani annem Benji'nin annesiyle öğle yemeğine çıkmış."

"Yaa," dedin sen.

"Eee, annesinin neler söylediğini öğrenmek istemiyor musun?"

"Benji şımarık bir çocuk," dedin, onu artık sevmediğin anlamına gelen sakin bir ifadeyle. "Ve doğrusunu istersen, uyuşturucu bağımlısı sayılır."

Peach bunu çürütmeye çabaladı. "Eh bir sürü sanatçı bu şekilde zayıf Beck."

Sen bunu kabullenmiyordun ve ona şöyle söyledin. "Şimdiye kadar muhtemelen Çin'de en iyi kalite eroinle ağzına kadar dolmuştur ve durmadan Çinli kızlarla düzüşüyordur. Yani mutlaka bir şeylerin peşindedir. Tweet'leri acınası. Hem doğrusunu istersen Peach, Benji'yi merak etmek yapacağım son şey olur. O beni merak etti mi?"

"Sakin ol."

"Üzgünüm, sadece toparlanıyorum ve toplanmak hiç kolay değil."

"Bende ödünç alabileceğin gecelik var. Bütün eşyalarımı giyebilirsin."

Bu kız seni istiyor ve sen bana gitmen gerektiğini söy-

ledin, sonra bu kadar ani olduğu için özür dilemek üzere bana yazdın, ben sana cevap yazıp dert etmemeni söyledim ve sonra şehre yastıklarından biriyle gittin ve ben dinledim. Ve bu hoşuma gitti.

İkinci kez, üç gün önceydi:

Sen, ben ve Peach lanet Serendipity'de buluşuyoruz, çünkü Peach sadece buranın çikolatasını yiyebiliyor ve yaşadığı onca dramadan sonra *gerçekten* çikolataya ihtiyacı vardı. Çocuklar için ya da çocukları olan kişiler için tasarlanmış bir masaya oturduk ve Peach'in büyük boy bir kâse dondurulmuş sıcak çikolatayı içine çekmesini izledim. İnterstisyel Sistit hakkında okuduklarımdan biliyorum ki eğer bu durum -hastalık değil Peach, *durum*- olsa bunu yapamazsın. Üstelik Peach ikimizin toplamından daha fazla konuştu ve masanın altından elini tutmaya çalıştığımda hafifçe bacağıma vurdun - yavaş delikanlı. Daha sonra sokakta vedalaşırken öpüştük ve dudakların o kadar sıkı büzülmüştü ki, neredeyse buruşmuştu.

Mutlu bir Şükran Günü söz konusu bile değil. Tatil her zamanki gibi geliyor. Peach'in ailesi evde ve sen onlarla meşgulsün, şu anda senin erkek arkadaşın değilim ve beni Peach'in ailesiyle hindi yemeğe davet etmiyorsun. Curtis izin istiyor ve ben sürekli çalışıyorum. İlk kez koştuğumda kahrolası Peach'i öldürebilirdim. Başka herkes ailesiyle meşgulken ben yürüyüşlere çıkıyorum ve kendimi onun binasına çekilirken buluyorum, çünkü sen oradasın. Koşuyorum, çünkü Peach kapıyı çarparak çıkıyor ve neredeyse beni görüyor. Ve eğer beni binanın dışında takılırken gördüyse, iyice kafayı yiyecek ve takipçinin ben olduğumu düşünmeye başlayacak. Bu yüzden evet, ikinci kez, onun

peşinden ormanda elimden geldiğince hızlı koştum, çünkü onu boynundan kavrayacak, ilk ve son kez olarak koşmasına mani olacaktım.

Ertesi gün ve ondan sonraki gün koşmaya devam ettim, çünkü ona yetişemediğim gerçeğinden nefret ediyordum. Sabah hava soğuk ve Converse ayakkabılarım soğuğu kesmiyor, özel koşu ayakkabıları satın alıyorum ve şimdi ayaklarım Peach'inkiler gibi kan içinde, her gün dükkâna döndüğümde tükenmiş oluyorum. Sabahları koşmanın enerji verdiğini her kim söylediyse etrafta koşturarak bir iş günü hiç geçirmemiş olmalı.

Onuncu gün geldiğinde, yüzünü o kadar özlüyorum ki fotoğrafların artık işe yaramıyor. Her gün konuşuyoruz, ama neredeyse tamamen Peach'lerde yaşadığın için farklısın. Sen ve ben Bemelmans barda olmayı özlüyorum ve bir gece oraya yalnız gidiyorum, kendime acıyorum ve berbat bir garson başka bir şey isteyip istemediğimi veya bir arkadaşımın gelip gelmeyeceğini sorup duruyor. Karanlık, yalnız zamanlar ve ben gerçekten bu şekilde devam edemem Beck.

On birinci günde, yeni eşofmanım ve ayakkabılarımla gerçek bir koşucu gibi görünüyorum. Hatta kafamın etrafında lanet olası bir bant bile var. Peach geç bir başlangıç yapıyor, çünkü siz kızlar dün gece biraz içtiniz, senin Twitter hesabında gördüm:

Votka mı *cin mi? Votka ve cin, bak bu iyi işte. #evdekızlargecesi*

Nihayet kaldırımda belirdiğinde Peach yavaş, sönük ve kesinlikle akşamdan kalma. Sanki kusacakmış gibi eğiliyor ve ben neredeyse bunu yapmasını umuyorum. Hava so-

ğuk, bacaklarım sızlıyor, her gün ormanda koşmaktan hasta gibiyim. Ama koşma konusunda itiraf edeceğim bir şey var: Lanet bir bağımlılık. Ömrümde koşucu olarak daha iki haftayı tamamlamadım ve saati kurmaya ihtiyaç bile duymuyorum.

Peach sabahları gün doğumundan önce, Elton John eşliğinde -*saat sabahın dördü kahretsin, beni iyi dinle*- yavaşça koşmaya başlıyor ve ben şarkıyı şimdiye kadar öğrendim bile -*Someone Saved My Life Tonight*- ve bu ter dökmek istemeye neden olacak türde bir müzik değil. Aslında bunun tam tersi ve egzersiz Peach'in vücudu için bir ceza. Küçük taşlara çarpan ve kayan ayaklarında hiç neşe yok, her adım bir tehlike. Çoğu kız iyi aydınlanmış yollarda koşar, ama Peach ait olmadığı bir yerde, tek başına koşuyor. Elton John -*sen bir kelebeksin ve kelebekler uçmakta özgürdü, uçup git, yükseklere uç, hoşça kal*- ve ben her gün onu takip ediyoruz. Çünkü Peach var olduğu sürece sen bir kelebek değilsin. Sen *uçmakta, uçup gitmekte özgür* değilsin, çünkü Peach tehlikeli biri. Senin fotoğraflarını çekiyor, sana göz koymuş. Birisinin uyurken fotoğrafını çekmekten daha hastalıklı bir şey var mı?

Onu durdurmak ve seni kurtarmak zorundayım, daha hızlı koşuyorum ve aradaki mesafeyi kapatıyorum. Artık onun kokusunu alabiliyorum, şimdi Elton'ın sesi daha yüksek - *birisi hayatımı kurtardı bu gece, buuuuu gece*. Ben de senin için birisiyim ve hayatını kurtaracağım. İşte buraya kadar. Tüm gücümü toparlıyorum ve ona saldırıp kemikli vücudunu yere çarpıyorum. Çığlık atıyor ama kafası gürültüyle bir kayaya çarpınca sesi kesiliyor. Kendinden geçti, soğuk. Elton devam ediyor - *bu gece benimle yatıyor,*

zamanında kurtuldu, Tanrı'ya şükür benim müziğim hâlâ canlı. Keşke Peach biraz Elton'a benzeyebilseydi: dürüst, değerbilir ve gerçek.

Central Park'ta bir kızın öldüğünü duyunca kimse şaşırmayacak. Karanlıkta tek başına koşan kadınlar kendilerini duyularından mahrum ederler. Bunu yapmak tehlikeli bir şey, yani tek başına koşmak ve ben hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, ciğerlerimin sınırlarını hiç bilmiyordum. Caddeye çıkmayı başarıyorum ve metroda gözden kayboluyorum, artık kusabilirim, öğürüyorum ve gülümsüyorum.

Neticede Almanlar haklıydı. Koşucu sarhoşluğu diye bir şey gerçekten var. Ve birazcık mutlu hissetmek iyi geliyor, çünkü kısa bir süre sonra senden oldukça üzücü bir mesaj alıyorum:

Bu gece buluşamayız. Ben NY Presbyterian Hospital'dayım. Peach ☹

Peach'in morgda olması gerekiyordu, bir hastanede değil. Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için -sapık takipçisi ben olmadığım için- şaşkın bir cevap veriyorum ve ayrıntıları soruyorum. Bana onun Park'ta saldırıya uğradığını söylüyorsun. Ama sana göre iyi bir haber de var:

Çok şanslı. Bir kız saldırıdan hemen sonra onu bulmuş. Aksi halde şey *olabilirdi, bilirsin işte...*

Cevap yazıyorum:

Ama iyileşecek değil mi?

Cevap yazıyorsun:

Eh, fiziksel olarak evet. Bir şok geçirdi. Ama duygusal olarak, bu çok zor. Bir süre hastanede kalacak.

Eğer o sırada bir anlığına Peach'in gözüne ilişmiş olsaydım, benimle asla böyle konuşmazdın, bu yüzden en azından bundan memnun olabilirim. Yardım teklif ediyorum ve bana ihtiyacın olmadığı konusunda ısrar ediyorsun, ama ben iyi bir erkek arkadaş olduğumu sana göstereceğim ve onun hastanede bir yatak edinmesindeki adaletsizliğin ötesine bakacağım. Orada sadece babası hastanenin yönetim kurulunda olduğu için kalabiliyor. Ve gerçekten hasta olan tüm o kişilerin geri çevrildiği düşünüldüğünde bu hiç adil değil. Ama zaten hiçbir şey adil değil.

***

Kızgın değilim. Gerçekten. Kızmadım. Sen iyi bir arkadaşsın. Peach'in annesiyle babasının çoktan San Francisco'ya döndüklerini biliyorum. Ve onun için orada bulunmak zorunda olduğunu da biliyorum. Ben "karşılıklı bağımlılık" gibi laflar savurup sorun yaratan ve hastanede Peach'i ziyaret etmeyi reddeden Lynn ve Chana gibi zorluk çıkarmayacağım. Kızgın değilim. Değilim! Kızmadığımı hastaneye Peach'e çiçek yollayarak kanıtlıyorum. Hatta gülümseyen surat şeklinde büyük sarı bir balona ekstra para ödüyorum.

Kızgın biri hiç balon satın alır mı? Hayır, almaz.

Hem hiçbir müşteriye hıyarlık da yapmıyorum. Kızgın olmadığımı söyleyebilirsiniz, çünkü her zamankinden daha sabırlıyım. Geç kaldığı için Curtis'e çatmıyorum ve daha fazla King siparişi vermeyi unuttuğunda şikâyet etmiyorum -hâlâ sadece yeni King'i satıyoruz- ve bu kitabın *Times*'ın çok satanlar listesinin tepesine yerleşmesini izlemek, seninle ilerlemediğimizin git gide daha fazla farkına

varmama sebep oluyor. İlk randevumuz kitabın yeni çıktığı gündü ve şimdi kitap rekorlar kırıyor, çok satanlar listesinde üçüncü lanet haftasında ve internette kaçınılmaz film uyarlaması hakkında haberler okuyorum - ve sana, King'e ya da müşterilere veya Peach'e, hiçbir şeye kızgın değilim. Kız yalancı olduğu için kızgın değilim. Zavallı kıza acıyorum. Bariz şekilde bir sosyopat ve bir şekilde sana takıntılı, doğrusunu istersen aksine senin için endişeleniyorum.

Ve ben bekleyebilirim. Bazı saçmalıklar hemen oluyor -bir kitap çok satıyor- ve bazı saçmalıklar yavaş gerçekleşiyor - aşk. Anlıyorum. Meşgulsün. Derslerin var -anlıyorum- ve Peach var -anlıyorum- ve benden kaçınmıyorsun -anlıyorum- ve teslim süresi geçen ödevlerin var -anlıyorum- ve Peach etrafında erkekler olmasının üstesinden gelemiyor -anlıyorum- ve sen tüm bu olup bitenler nedeniyle pek e-posta atamıyorsun -anlıyorum- ve benim sana ne ifade ettiğimi yatağına girince düşünebiliyorsun - anlıyorum. Görüyorsun Beck, kendi ihtiyaçlarının önce gelmesini isteyen narsist bir pislik değilim. Kalkıyorum, denize ve geriye koşuyorum, bacaklarım sertleşiyor -sonunda göreceksin- ve King satıyorum, King okuyorum, tek başıma öğle yemeği yiyorum ve tek başıma akşam yemeği yiyorum. Beni ektiğin için bir kez olsun şikâyet etmiyorum. Bir kere bile.

Beck, balona vergiyle birlikte aşağı yukarı on dolar ödedim ve oraya gelip gelmediğini sorduğumda, sesinde Peach'i duyabiliyordum.

"Evet," dedin. "Geldi."

"Bir sorun mu var?"

"Ah, Joe, unut gitsin. Yani şu anda Peach için her şey sorun, anlıyor musun?"

"Beck, bu da neyin nesi?"

Ve bunu kötü bir şekilde söylemedim. Ben sadece bana doğruyu söylemeni istiyorum.

"Joe, boş ver. Her şey yolunda."

"Belli ki değil."

İçini çekiyorsun ve kızgın olan sensin, sesin farklı geliyor. Sanki her sabah Peach'e teslim edilen yeşil sudan sen içiyormuşsun gibi, sanki bu türde bir yaşamdan, şehrin o kısmından uyanmaktan ve içinde tek bir IKEA parçası bulunmayan bir odada uyanmaktan hoşlanmaya başlıyormuşsun gibi.

"Kızma."

"Kızgın değilim Beck."

"Sadece ikimiz de balonun biraz duyarsız olduğunu düşündük."

"Duyarsız."

"Demek istediğim... gülen bir yüzü var."

"Bu bir geçmiş olsun balonu."

"Evet ama Joe, mesele bu kadar basit değil."

"Web sitesinde Geçmiş Olsun bölümündeydi."

"Evet ama Peach tenis oynarken yaralanmış değil."

Tenis.

"Beck, mantıklı ol."

"Ben mantıklıyım."

"Demek istediğim zarar görmemiş."

"Biliyorum Joe. Sadece dışarıda bir yerlerde evine giren ve sana saldıran bir aşağılık varken devasa sarı bir gülümseyen surat dünyada görmek isteyeceğin son şey oluyor. Yani bu bir tebessüm. Tıpkı şey gibi..."

"Tanrım," dedim.

"Bu gülümsenecek bir zaman değil."

"Özür dilerim."

"Özür dilemek zorunda değilsin."

"Beck, bir kahve falan içebilir miyiz?"

"Şu ara gerçekten yapamam."

Hiç benden bu kadar uzak konuşmamıştın. O balonu alıp bıçaklayıp kurtulacağım ya da balonu alıp Peach'in boynuna bağlayacağım, çünkü KİM BİR BALON YÜZÜNDEN BÖYLE KANCIKLIK EDER BE?

***

Peach hastaneden eve çıkalı *yedi saat ve altı tam* gün oldu. Sen okulla ve Peach'le meşgulsün, hâlâ onun evinde yaşıyorsun. Ama KaptanNedAck@gmail.com adında bir yabancıyla karşılıklı e-postalaşmak için meşgul değilsin.

Sen: *Selam, beni arayabilir misin?*

Kaptan: Şu anda olmaz. Bu hafta sonu geliyor musun?

Sen: *Gerçekten çok meşgulüm. Beni arayamaz mısın?*

Kaptan: *Seni görmek istiyorum.*

Sen: *Arabam yok benim.*

Kaptan: *Bir tane edin, ben ilgilenirim. Hâlâ* küçük bedensin değil mi?

Sen: *Evet.*

Kaptanla planlarınız sonuçlandığında Peach'in evinden ayrılıp bir taksiye biniyorsun. Seni arıyorum. Sesli mesajla karşılaşıyorum ve mesaj bırakmıyorum. Ben Kaptan değilim ve Peach'in aramasını duymazdan geldiğinde sana bir e-posta yolluyor, hepsi büyük harfle yazılmış:

NEREDESİN?

Hızla kısa bir cevap yazıyorsun:

Acilen yazı yetiştirmeliyim. Uzun hikâye. Bridgeport'a Silver Seahorse'a gidiyorum. Kendine iyi davran ve kapıları kilitle. Sevgiler sevgiler, sevgiler Beck.

Şimdi Peach sana kızgın ve doğrusu onu suçlayamam. Bridgeport'a gitmen rezil bir şey. Bir araba kiralıyorsun, çünkü hepimizin bildiği gibi parasını Kaptan ödüyor. Bay Mooney'nin koskocaman, eski Buick'ine mahkûmum. Senin için çok şey yapıyorum Beck. Şimdiye kadar benim Kaptan olduğumu düşünmeliydin ve Bridgeport'a kadar tüm yol boyunca hiç müzik dinlemiyorum. Müzik dinlemek için fazla üzgünüm, Elton John için fazlasıyla üzgünüm ve başım ağrıyor.

Oo Kaptan, benim Kaptanım

Ağlıyorum.

Bridgeport'a önce ben ulaşıyorum. Silver Seahorse deniz kenarında küçük bir motel, tüm odalara yürüyüş yollarıyla ulaşılan yerlerden. Peach böyle bir yere adımını bile atmazdı, ama kesinlikle burası olmalı, çünkü Bridgeport'taki tek Silver Seahorse burası. Yerel haberleri dinliyorum ve bir benzin istasyonunda burrito yiyorum. Senin için o kadar korkuyorum ki yemeğimi bitiremiyorum. Kaptan. Adamda senin bu kadar fena halde istediğin ne var ve sen bunu elde ettiğinde sana ne yapacak?

Alana giriyorsun ve ben koltukta aşağı kayıp dikiz aynasından seni izliyorum. Bagajı açıyorsun, etrafından dolaşıp arkaya doğru yürüyorsun, ama valizini çıkarmıyorsun, çünkü Kaptan bir motel odasından çıkıyor. George Clooney tarzı kır saçlarıyla kırk beş, belki ellisinde -hoşlandığın şey bu mu?- ve bir sigara çıkarıyor -lanet olsun Kaptan,

umarım kanserden ölürsün- seni havaya kaldırıp döndürüyor. Ne oluyor biliyor musun Beck?

İşte şimdi kızgınım.

Emekli artığı Kaptan seni arabaya bindiriyor, o arabayı sürerken ben ikinizi izliyorum -ve benimle birlikte hiç arabaya binmedin. İkiniz Cumberland Farms'ta bir ATM'ye uğruyorsunuz. Sen arabadan çıkıp iki yüz dolarla geri dönüyorsun. Kaptan ile seni Silver Seahorse'a geri dönerken takip ediyorum ve bu benim Beck. Önce Kaptan inip senin kapını açıyor ve sen arkaya dolaşıp bagajdan çantanı alıyorsun, Kaptan'da zaten anahtar var ve ben duyacak kadar yakındayım.

"Hey, bir sigara alabilir miyim?"

Adam başını iki yana sallıyor. "Tatlım, bunu yapamam."

"Yani senin için iyi ama benim için değil mi?"

"Kostüm getirdin mi?"

Kostüm mü? Tanrım.

"Bir kostüm getirdiğimi mi düşünüyorsun?" diye inliyorsun. "Sadece bir sigara, lütfen."

"Sana bir tane verirsem lanet olsun."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Nedir bu, lanet bir baba olmaya şimdi mi karar verdin?"

Baba dedin ve bana, herkese yalan söyledin. Kaptan senin baban ve onda anahtar var, sızlanıyorsun ve babanın peşinden 213 numaralı odaya giriyorsun. Bridgeport denen bok çukurunda ölü sezon ve ben kızgın değilim, içim rahatladı. Bitişik odayı tutuyorum, burada duvarlar ince ve duş yaptıktan sonra ekstra havlulardan birini yere atıp oturarak babanla kavganı dinliyorum - parayla, çocuklarla alakalı bir şey ve sen Snoopy karikatürlerindeki yetişkinler

gibi konuşuyorsun. Baban kapıyı çarpıp çıkıyor ve sen yalnız kalıyorsun. Ağlaman bitince duş alıyorsun, şimdi tıpkı benim gibi ıslaksın, temizsin. Kapıyı kilitlediğini duyuyorum. Çıplaksın ve bunu biliyorum, çünkü giyinseydin duyardım. Yatak örtüsünü yataktan sıyırıp atıyorsun -yere çarpıyor, ağır bir şey, duyuyorum- kendinle uğraşmaya başlıyorsun ve inliyorsun - sesin yüksek çıkıyor, duyabiliyorum. Ve şimdi ben uğraşıyorum, sen uğraşıyorsun ve zihnimde aramızda duvar yok, çünkü seni yatakta beceriyorum, bunun için yalvarıyorsun, Bridgeport'tayız, çünkü sen bir otelde sevişmek istiyorsun, saçlarını çekiyorum ve çığlık atıyorsun -çığlığını bastıracağın yeşil bir yastık yokher şey bittiğinde TV'yi açıp bir sigara yakıyorsun. Bunu duyabiliyorum, kokuyu alabiliyorum, bunu seninle yapmaktan ve seninle yapmadan boşalmaktan iyice ağırlaştım.

Sen lanet bir yalancısın. Gülümseyen suratlı balonun iyi olduğunu biliyordun ve baban ölmüş bir keş değil.

O yaşıyor. Ve bir kaptan.

20

TANRIM, bana yapmadığım şeyleri yaptırmanın bir yolunu buluyorsun. Üçüncü sınıftan beri Cadılar Bayramı için giyinmemiştim -Örümcek Adam- ve yıllar geçtikçe zorlaşmasına rağmen, hayatımın büyük kısmında bu bayram çılgınlığını sessizce protesto etmeyi başardım. Oysa burada Bridgeport Kostümleri'nde naftalin kokulu bir giyinme odasındayım. İçerisi o kadar küçük ki kahrolası Şirinler bile terlerdi. Celine Dion mevcut en kötü ses sisteminde lanet kalbi hakkında şarkı söylerken, iyi niyetli İrlandalı satıcı giyinme odasında, benden birkaç santim uzakta saçma sapan konuşuyor.

"Pantolonu daha giymedin mi evlat?"

"Hayır," diyorum, aynaya bakıyorum ve ölmek istiyorum. Ama ölemem, çünkü senin bana ihtiyacın var. Baban seni kahrolasıca boğazdan geçirerek Port Jefferson'daki Charles Dickens Festivali'ne sürüklüyor. Sen gitmek istemiyorsun, ama sana bir kostüm kiraladı ve bu sabah ikiniz tartıştıktan sonra gidip onun ailesiyle vakit geçirmeyi kabul ettin.

Sen ve baban festival için hazırlanırken, ben motel odamda şu lanet *festival* hakkında araştırma yapıp bilgi toplamaya koyuldum. Bir sigara için odadan çıktığında sana baktım ve başka seçeneğim olmadığını anladım. Kostümünün içinde kırmızı kadifelere boğulmuş halde, saçların küçük kırmızı bir bonenin altından dökülüyordu. Sigara içiyor ve Silver Seahorse Moteli'nin otoparkında somurtuyordun. Aynı anda hem bu kadar ciddi hem de bu kadar aptal görünebilen dünyadaki tek kızsın. Baban dışarı çıkıp frak ve silindir şapkasıyla yanına geldi. Sana beyaz kürklü bir manşon verdi.

"Bununla ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordun sen.

"Ellerini içine sok, sıcak tutar."

"Ama benim eldivenlerim var."

"Beck, sadece bana biraz huzur verebilir misin?"

İçini çekip ellerini o şanslı manşona soktun ve ben ellerimi senin içine sokmak istedim. Giyinmem çok uzun sürüyor, İrlandalı satıcı kapıya vuruyor. Kadın tabii ki görmek istiyor. "Siz gençlerin sosyalleştiğini görmek çok güzel," diye sesleniyor. "Eğer bunu söylememin bir sakıncası yoksa, biliyorsun ki o pantolon sana çok yakışacak."

"Evet, bir saniye."

"Ve söyleyip söylemediğimden emin değilim," diyor kadın üçüncü kez. "Kiralanan eşyaların kiralama tarihinden itibaren bir hafta içinde iade edilmeleri gerekiyor. Aksi halde sabaha karşı İrlandalı yaşlı bir kadın kapını çalabilir. Hazır mısın?"

"Bir saniye içinde," diyorum ve belki o İrlandalı kadın İngilizce konuşmuyordur. Celine Dion hâlâ lanet kalbi hakkında bağırıp duruyor ve ben naftalinden ve kendim-

den nefret etmekten boğuluyorum. Eğer babana benden bahsetmiş olsaydın ikimiz için de kıyafet kiralamış olabilirdi. O zaman burada benimle birlikte olurdun ve ben de ne naftalinlerin kokusunu alır ne de bu aşırı duygusal Kanadalı saçmalığını duyardım. Ama bana yalan söyledin. Ve şimdi giyinme odasından çıkıp İrlandalı hanıma festivale tek başıma katılacağımı söylemem gerekiyor.

"Senin gibi yakışıklı bir adamın güzel bir kız bulması uzun sürmez, bundan eminim," diyerek kıkır kıkır gülüyor kadın. Kadının arkasında bir ayna var ve kahretsin. Bu kostüm üstümde gerçekten iyi görünüyor -silindir şapkam babanın şapkasından daha yüksek- ama beni gizlemiyor.

"Sizde hiç sakal var mı?"

Şakayla itiraz ediyor kadın. "Emin misin genç adam?"

"Orası soğuktur."

"Bizde sakallar var ama hiç Dickensvari değil."

"Umurumda değil," diyorum, kadın yirmiliğimi alıyor ve öfkeleniyor. Küçük kasabalar benim için şehirlerden daha korkutucudur. Bir dakika önce tamamen nazik ve yalaka görünen kadın bir sakal istediğim için kuduruyor.

"Biraz acelem var," diyorum, hafifçe İrlanda aksanı katarak.

Kadın antika kaset çaların sesini kısıyor ve *kasetteki* Celine Dion da pek Dickensvari değil, sonra arka tarafta, JOHNNY DEPP/DUCK DYNASTY işaretli bir kutunun içindeki Dickensvari olmayan -geri iadesiz- sakalları gösteriyor.

Kör olasıca Amerika Beck. Sadece bazen bilemiyorum.

***

Bir parti teknesinde herkes kostümleri içinde birlikteyken, kostüm içinde tek başına olduğunuzda hayat can sıkıcıdır. *Port Jeff*'e daha yaklaşmadık bile ve bu şeye hiç binmemeliydim. Çok düşünmedim. Ya beni tanırsan? Bu kahrolası pantolon üzerimdeyken beni babanla tanıştırmak istemezsin.

New York'a geri dönmeliydim, ama bu festival teknesi sırt çevrilecek gibi değil, bu yüzden iyiye odaklanmaya çalışıyorum: Buraya geldiğinden beri bir kez olsun tweet atmadın veya e-posta göndermedin, yani internette olmaman mümkünmüş ve herkese yalan söylüyorsun, sadece bana değil. Bir bakıma senden daha kolay hareket edebiliyorum. Sen ve senin yaşlı adam ana kabinde yuvarlak arkalı tek kişilik koltuklarda oturuyorsunuz. Tabii ki sen muhteşem görünüyorsun ve eğer burada birlikte olsaydık, ah Beck, senin eteklerinin altında yolumu bulurdum.

Ama ne sen ne de baban festival için pek heyecanlı görünmüyorsunuz ve bu tekneyi onun kullandığını düşünüyorum. Güverte tayfaları kostümlü olduğu için onu önemsiyorlar ve bu özel gezinin kaptanı kamarasından çıkıyor, senin ve senin yaşlı adamın resmini çekmek için ısrar ediyor. Sen istemiyorsun, ama senin yaşlı adam ısrar ediyor ve bağırıp çağırıp güvertede bir isyan başlatmak istiyorum. Ama senin ve babanın bunu kendi kendinize çözmeniz için izin vermeliyim. Senin ne zaman mesafeye ihtiyaç duyduğunu biliyorum. İşte bu nedenle sakal taktım.

Baban bir şey içmek isteyip istemediğini sorduğunda omzunu silkiyorsun.

"Bunu mümkün olduğunca zorlaştırmak mı istiyorsun?"

"Az önce söyledim, bilmiyorum." Somurtuyorsun, babanın yanında yeni yetme bir kıza dönüşüyorsun, ki bu çok şey ifade ediyor.

"Pekâlâ, Guinevere, bir şey içmek istiyor musun istemiyor musun?"

"Kahve," diye tersleniyorsun. "Sade."

Sana *Guinevere* dedi ve yarı sarhoş Dickens hayranı bir grup Noel ilahileri söylemeye başlıyor. Ben Franklin kıyafetli şişman bir adam -ah, Amerika- yanımdan geçmeye çalışırken birasının yarısını üstüme döküyor. Hava naftalin ve tuzlu suyla ağırlaşmış, ben bundan zerre hoşlanmıyorum. Çünkü sen hayatta olan -hayatta!- babanı görmek üzere uzaklaştığın için ve çünkü bana ihtiyacın olma ihtimaline karşılık ben burada olmak istediğim için, motelin, kostümün ve günün birinde gerek duyacağım psikoterapinin -çeyrek akıllı bir grup hıyarla kıçım donarak bu teknede kaldığımdan mutlaka gerekecek- masraflarını karşılamak için eBay üzerinden kahrolası Dickens satacağım.

***

Festivale giden gezi teknesinden daha kötü olan tek şey festivalin kendisi. Bu bir zulüm Beck. Böyle bir saçmalığın var olduğunu kim bilebilirdi ki? Sen biliyordun. Üvey erkek ve kız kardeşinden uzak duruyorsun, ikisi de kostümlü, herkes kostümlü ve Charles Dickens yaşamı boyunca ortaya koyduğu çalışmalarının, kiralık golf pantolonlara, iç eteklere ve peruklara para akıtmaktan başka yapacak daha iyi bir işi olmayan yaşlı zengin emekliler tarafından kutlandığını bilseydi tiksinirdi. Bu insanlar Long Island Boğazını sadece kafa dengi kuş beyinlilerle birlikte

olmak için geçiyorlar, lanet kostümleri için birbirlerine iltifat ederek Port Jeff liman köyünde dolanıyorlar, tıka basa elma şekeri yiyorlar, eski evleri dolaşıyorlar, on sekizinci yüzyıldan kalma müzikler dinliyorlar, tıka basa karamelli patlamış mısır yiyorlar, yüzlerini boyuyorlar (sanki boyanmış yüzlerin Dickens'la bir alakası varmış gibi) ve oda müziği dinlemek eğlenceliymiş gibi davranıyorlar. Dürüst olmak gerekirse Beck, şu anda bu teknedeki tüm bu beyaz adi heriflerden -cidden, hiçbir siyah bunu yapmaz- kaçı *Oliver Twist* üzerine bir testi geçebilir sence? Sence kaç kişi daha az bilinen eserlerini okuyordur?

Ama benim için bu kasabada seni takip etmekten başka çare yoktu. Hem burada olmam iyi oluyor, çünkü insanlar kostümleriyle bir tuhaf oluyorlar, hatta Connecticut'lı yaşlı beyaz ahmaklar bile. Biradan hafifçe sarhoşlar -Dickens kutlanırken gündüz içmek serbest- epeyce erkek sana biraz fazla neşeli davranıyor ve ben kafamda yere serilmesi gereken herkesin bir listesini yapıyorum. Bir kadına asla vurmam, ama üvey annen seni sevmiyor ve sana gösterilen ilgiyi kıskanıyor, çocukları hiç öyle değil ve bizim çocuklarımız daha sevimli olacaklar. Hem nasıl oluyor da sana olan öfkem her zaman yumuşayarak sevgiye dönüşüyor?

"Guinevere," diyor üvey annen. "Elma şekeri satıcısından aldığın para üstünü bana verdin mi?"

"Sen bana bir yirmilik verdin."

Baban patlayacakmış gibi görünüyor ve ihtiyaçları olmadığı halde sanki tam şu anda gerekiyormuş gibi dikkatini boklu küçük çocuklarına çeviriyor.

Sen suratını asıyorsun. "Elma şekerlerinin tanesi beş lanet dolar falandı."

Şimdi baban aldırış ediyor ve seni paylıyor. "Guinevere, tatlım, hadi ama."

"Tamam," diyorsun, o kadar hassassın ki kırılabilirsin. Her iki elini de manşondan çekip çıkarınca manşon kaldırıma çarpıyor ve koskoca Prada çantanın içini eşelemeye başlıyorsun, üvey annen hiç etkileyici olmayan çocuklarından birini alıp kalçasının üzerine yerleştiriyor.

"Prada," diyor. "Bunu eBay'den mi aldın?"

"Bu hediyeydi," diyorsun ve bazen doğruyu söylüyorsun. Kadına iki dolar veriyorsun, alıyor ve sen babana bakıyorsun.

"Gidebilir miyiz?"

***

Hediyelik dükkânından aldığım Dramamine* işe yaramıyor ve dönüş yolculuğu gidişten daha kötü oluyor. Bir tuvalette kutunun büyük kısmını harcadım ve sömürgeci Connecticut'lılar kapıya vuruyorlar, çünkü aşırı yemekten ve eğlenceden hepsi hasta. Bu sakal kaşındırıyor, bu tekne sallanıyor ve bu tuvaletin sifonu çalışmıyor. Pisliğin biri kapıyı yumrukluyor.

"Başkalarının da bağırsakları var dostum!"

Ona cevap vermeye tenezzül etmiyorum, ama lanet tekne sarsılıyor -kaptan da mı sarhoş acaba?- ve ben duvara çarpıyorum, kusarken sakalımı çıkarmaya uğraşıyorum ve iade edemeyeceğim sakalım tuvaletin içine düşüyor

Cup.

Çıkarmanın yolu yok ve musluktan su sadece damlıyor. Eğer kısa sürede buradan çıkmazsam, sadece dikkati daha

*Uzun yolculuklarda mide bulantısını önleyen bir ilaç. (e.n.)

fazla kendime çekmiş olacağım. Benim için kafamı öne eğmekten ve tuvaletin dışında oluşan linç çetesinin bir parçası olmaman için can havliyle dua etmekten başka yapacak bir şey yok. Eğer bir Tanrı varsa, Silver Seahorse'un güvenli sınırlarına dönünceye kadar çişini tutarsın.

Ve bir Tanrı var. Dışarıda sadece dört kişi bekliyor, oysa bir ordu gibi gürültü yaptılar ve ben teknenin kıç tarafına doğru kaçıyorum. Orada rüzgâr tersine esiyor, yalnız olacağımı ve senin gününü mahvetmeden bu geziyi bitirebileceğimi umuyorum. Beni görürsen korkacağını düşünüyorum, ailenle buluşmaya geldiğimiz söylersem sana saçma geleceğini biliyorum. Ağlıyor muyum, yoksa rüzgârdan dolayı mı bu haldeyim emin değilim. Yanaklarımda yol yol iz bırakan yaşlar var. Sıcak, kaşındıran sakalımı özlüyorum ve pantolon kâğıttan yapılmış gibi, bacaklarım donuyor.

Sonunda tekne yavaşlayarak limana giriyor ve hayal edilemeyecek kadar kötü bir şey başıma geliyor, o kadar kötü bir şey ki tekneden atlayabilirim. Eğer yaz mevsimi olsaydı, çoktan suya dalmış olurdum, çünkü senin küçük üvey erkek ve kız kardeşin saklambaç oynuyor -çocukların teknede oynamasına izin vermek için harika bir oyun *Sheila*- ve Sheila tam önümde duran bir kutunun arkasına saklanan çocuklarına sesleniyor.

Nefes al Joe. Nefes al.

Sheila'nın koştuğunu duyuyorum, hızla buraya geliyor, çocukların elinden tutuyor ve bana bakıyor. "Ne gün ama, değil mi?"

Benimle flört ediyor, çünkü seni kıskanıyor, ben sendenim Beck ve ondan nasıl intikam alınacağını biliyorum. "Evet hanımefendi."

Bu hoşuna gitmedi ve iki amaçla *hanımefendi* kelimesini

kullandım. Onu yaşlı -işi bitmiş-hissettirmek ve aynı zamanda çekip gitmesini sağlamak. Ama o sırada apansız iki güverte görevlisi ortaya çıkıyor, tekne çok yavaşça dönerken halatı çözüyorlar. Yorgun, sarhoş Connecticut'lılar bu tarafa geliyorlar, çünkü benim kahrolası şansım yüzünden bu tekne kıç tarafından rıhtıma yanaşarak yolcularını arka taraftan boşaltıyor.

Eğer bir Tanrı varsa, sen babanla kavga ederek konuşmaların içinde kendini kaybetmiş olursun. Eğer bir Tanrı varsa, ben tekneden inen ilk kişi olurum. Eğer bir Tanrı varsa, bu ağır çekim hareket eden çelik canavar hızlanır ve üvey annen çocuklarını eve götürüp bağıra bağıra istedikleri peynirli makarnayı yedirebilir. Karada rampayı kaldıran bir çocuk var, işte. Sonunda yanaşıyoruz ve ben tekneden inen üçüncü, belki dördüncü kişi olacağım.

Eğer bir Tanrı varsa, arkamda duyduğum kişi sen olmazsın. Ve eğer bir Tanrı varsa, Sheila benden -benden!- yoldan çekilmemi istemez.

"*Kocam* geçmeye çalışıyor," diyor ve o da intikamını nasıl alacağını biliyor. Baban yanımda kenara sıkışıyor ve rahatsızlık verdiği için özür diliyor, sonra tam tekne durduğunda başını çevirip ıslık çalıyor ve güverte görevlisi tekneyi rıhtıma bağlayan rampayı salıveriyor.

"Geliyorum!" diyorsun sen. "Aman Tanrım, burası lanet Ellis Adası değil."

Senin mizah anlayışını seviyorum, senden tiksiniyorum ve seviyorum, işte bu nedenle görevli rampayı bastırıp yerine sabitlemeden önce, bir çiçeğin güneşe döndüğü gibi, sadece güzel yüzünü görmeye yetecek kadar başımı azıcık çeviriyorum ve o kalabalığın arasında kendime yol açarak kahrolası tekneden iniyorum.

21

BİR yol ayrımına yaklaştığım her seferde arabayı sağa çekip bir benzin istasyonu bulmak ve bu küf kokulu kostümü değiştirmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Direksiyonun arkasında felç oldum. O kadar panik halindeyim ki sadece ileri doğru gidebiliyorum. Ve sebebi korkunç bir şekilde basit: Feribot demirlediğinden bu yana geçen son bir saat içinde beni dört kere aradın. Ya beni gördüysen?

"Hayır!" diye bağırıyorum, sanki arabayı ezelden beri sürüyormuşum gibi geliyor, direksiyonu yumrukluyorum ve Buick hızla sağ şeride geçiyor. Bir kamyonun yolunu kestiğimden sürücüsü korna çalıyor. Penceremi indirip kükrüyorum. "Git anamı becer!"

Cevap verdiyse de bunu duymuyorum ve elimle kolu çevirerek camı kaldırıyorum -Bay Mooney yaşlı, ucuzcu bir piç- yavaşlamam gerekiyor, çünkü şu anda polisin arabayı sağa çektirmesi çok kötü olur. Hem biliyorsun ki bu benim kabahatim değil. Bana yalan söyledin. Baban ölmemiş. Bana yalan söylediğin için tekneye bindim.

Belki de seni zannettiğim kadar iyi tanımıyorum. Ama

bu çok saçma; aramızda bir bağ var. Sadece senin kafan karışık. Ne kadar utanırsan utan, babanla alakalı her şeyi bana söylemeliydin. Ve benim de dinlemem, seni sevmem ve iyi olduğunu söylemem gerekirdi. Sonra bana benim hayatımı soracaktın, sana anlatacaktım ve benim seni dinlediğim gibi sen de beni dinleyecektin. İşte o zaman daha yakın olacaktık.

Aşırı yavaş giden bir kıza yaklaşıyorum, bana sert bir el hareketi çekiyor. Kızın tamponuna yapıştırılmış bir yazı -DİBİMDEN AYRILMAYANLAR FİZİKTEN ÇAKTI- ve bir Boston Üniversitesi etiketi var. Araba kullanmaktan nefret ediyorum, bu arabayla kızın Volvo'suna çarpmak ve kan kaybetmesini izlemek isterdim, ama hayır Joe, olmaz. Kız *kötü biri* değil ve senin hatalarının bedelini o ödemeyecek.

Senin yüzünden Beck. Eğlenceli bir zamanı berbat ettin ve biliyorsun ki seni takip ettim. *Biliyorsun.* Sürtük sinyal lambalarını yakana kadar kornama yüklenerek dibinden ayrılmıyorum. Geçerken yavaşlayarak yanından gidiyorum, tek elim direksiyonda, diğeriyle orta parmağımı gösteriyorum. Sürtük gülüyor ve ben gaza basıp devam ediyorum. Canı cehenneme. Senin de canın cehenneme.

Beni asla affetmeyeceksin ve seni bir daha hiç görmemem gerekiyor. Tepesindeki kayak ekipmanları ve şu yepyeni araba lastikleriyle Land Rover'daki aileyi de siktir etmem gerekiyor, hızlanıp onlara da yaklaşıyorum ve telefonum çalıyor.

Sen.

Arka koltuktaki çocuk babasının sözünü dinlemiyor ve yuvarlanıyor, bu çocuk hakkında ne biliyorum biliyor mu-

sun? Choate Rosemary Hall'a gidecek -dikiz aynasındaki mezun etiketinden- ve o çocuk on üçüncü yaş gününe basmadan önce esrar içecek, bir sürü hap alacak ve herkes son derece harika olduğunu düşünecek, çünkü çocuk hapları Connecticut dışındaki ormanda içiyor olacak. Çocuğa hareket çekiyorum. Ona bir anı vermiş oluyorum. Bu çocuğa ne olacağını biliyorum ve kötü seçimlerinin bedelini ödemeyeceğini biliyorum. Sempati ve saygı kazanacak. Direksiyonu kırıp yön değiştiriyorum, öne fırlıyorum ve frenlere asılıyorum, baba kornaya basıyor. Canlanıp motora hız veriyorum ve oradan uzaklaşıyorum, onların da kayak ekipmanlarının da canı cehenneme. Bu arabadaki ısıtma bozuk, feribottaki soğuğun üstesinden asla gelemeyeceğim. Arabayı yol kenarında bir alana çekiyorum ve motoru kapatıyorum. Aşırı sessiz. Aşırı aralık ayı ve aşırı her şeyin sonu.

Telefonum çalıyor, yine. Yüksek sesle. *Sen.*

Duymazdan geliyorum -yine- çünkü senin korku içinde bana bağırman ve beni sapık bir takipçi olarak suçlaman düşüncesine dayanamıyorum. Hayır. Bu tamamen yanlış ve direksiyonu yine yumrukluyorum, eklemlerim moraryor. Morartılar iyileşecek, ama sen Connecticut'a kadar peşinden gelen, kostüm giyen -bir kostüm!- ve seni festivalde gizlice izleyen adamı asla unutmayacaksın.

Muhtemelen daha şimdiden kafanda bir hikâyenin başlangıcı, geçmişe ait bir şey, sadece bir başka erkek oldum. Ağlıyorum. Sen arıyorsun. Telefonumu kapatıyorum. Senin telefonunu kapatıyorum. Karanlık bir gün. Kelimenin tam anlamıyla.

***

Bay Mooney'nin anahtarlarını teslim ediyorum. Oksijen tankıyla av bıçağı hâlâ yerinde duruyor ve günün birinde benim de bir oksijen tankıyla av bıçağım olacak, çünkü sen benimle bir daha hiç konuşmayacaksın ve bunu biliyorum.

"Bu kıyafet nedir Joseph?"

Kostümümü unuttum ve çabucak bir şey düşünüyorum. "Bir kıyafet partisine gittim."

Parti hakkında başka bir şey öğrenmek istemiyor. "Dükkân iyi mi?"

"Evet, gerçekten iyi Bay Mooney, çok iyi."

"O anahtarlar sende kalsın," diyor bana. "Ben zaten arabayı hiç kullanmıyorum."

"Emin misiniz Bay Mooney?"

"Ben nereye gidiyorum ki?"

"O zaman, gerek duyarsanız ben sizi götürürüm."

Eliyle dur işareti yapıyor, hiçbir yere gitmesi gerekmeyecek. Onu doktora kiliseden bir adam getirip götürüyor. Hayatın bu noktasında başka gidecek bir yer olmuyor.

"Görüşürüz evlat."

"Teşekkürler Bay Mooney."

Aşağı kata iniyorum, eve kadar yürüyüp evime giriyorum. Yemin ederim daktilolarımdan biri kostümümden dolayı bana gülüyor. Yerinden alıp duvara fırlatıyorum. Cehenneme gitsin. Ev sahibi zaten hiçbir şeyi tamir ettirmiyor. Kostümümü çıkarıyorum, bunu yakmak istiyorum, ama bir ayakkabı kutusuna koyup bantlıyorum. Bunu artık görmek istemiyorum, adresi yazıyorum ve *Bridgeport* kısmını yazmaya geldiğimde kalem üzerindeki hâkimiyetimi yitiriyorum. En kötü rahat kıyafetlerimi giyiveriyo-

rum - annemden kalan eski püskü bir Nirvana tişört, yüz sene önce kullanılmış eşya satışından alınmış berbat bir eşofman altı. Hissettiğim kadar sefil görünmek istiyorum ve Bay Mooney'nin evinin yakınındaki marketten aldığım şekerlemelere saldırıyorum. Duvarımdaki yeni delik her şeyi açıklamaya yetiyor.

Geriye kalan iki çubuk şekerlemem daha var ve bazen yaptığım gibi zaman öldürüyorum. Eric Carmen dinliyorum - *bu tatlı şarkı* için radyoyu aç, bana sıkı sıkı sarıl, *hiç bırakma beni.* Bu aşırı duygusal şarkı sözleriyle kendimi kesiyorum. Kapıya vuruluyor, kapıma asla vurulmaz ya da duvarda bir delik olmaz ama bir daha vuruluyor. Müziği durduruyorum. Bir daha vuruluyor.

22

KAPIYI açtığım zaman ölüyorum. Sen buradasın, açık mavi fitilli kadife bir pantolon ve küçük kürklü bir ceketle benim binamdasın. İçeri girmek istiyorsun ve bu tehlikeli. Seninle alakalı topladığım her şey burada, benimle birlikte ve onları görmemen gerekiyor. Hâlâ kendin gibi, cennet gibi kokuyorsun ve ağlamış gibi görünüyorsun. Bana doğru hamle yapınca kapı tokmağına yapışıyorum. "Beck."

İçini çekiyorsun. "Anlıyorum, tamam mı? Bir süredir benden haber almıyorsun ama sonra seni elli kere arıyorum, lanet bir deli gibi kapında boy gösteriyorum."

Demek ki beni teknede görmedin, kapı tokmağındaki elimi gevşetiyorum. "Sen bir deli değilsin."

"Pekâlâ, biraz deli. Curtis'i bir adamın dükkândan mal aşırdığına ikna ettim, böylece beni yazarkasanın yanında senin adresini bulmaya yetecek kadar yalnız bıraktı. Bu da bir tür delilik, öyle değil mi?"

Curtis'i öldüreceğim ve bitkin düşmüşsün, benim içim yoldan çekilip seni içeri almaktan başka çare yok. İçeri gi-

rince duraksıyorsun, sanki bir sinema salonundaki en kötü tuvalete girmiş gibisin ve ben temizlik yapmış olmayı isterdim.

"Bir pencere açmamı ister misin?"

"Hayır," diyorsun. "Buna alışırım."

Kahrolası Curtis, sutyenler, külotlar veya e-postalar için oturma odasını gözden geçiriyorum. Hiçbir şey yok. Mucize. Kürk ceketini çıkarıyorsun, çizmelerinin fermuarını açıyorsun, sanki sahibiymişsin gibi kanepeye yerleşiyorsun. Kendinle o kadar meşgulsün ki dairemi fark etmiş görünmüyorsun. Burnunu siliyorsun, kıpır kıpır kıpırdanıyorsun ve ben birkaç hafta önce kitapçı dükkânının yanındaki ara sokakta bulduğum koltuğuma oturuyorum.

"Şey, uzun süre oldu, biliyorum," diyorsun. "Ama birisine ihtiyacım vardı, aklıma sen geldin ve telefonlarıma cevap vermedin."

"Üzgünüm," diyorum ve sana bir fırsat vermem gerekirdi. Eğer cesur bir adam olsaydım, bu konuşma senin evinde olurdu.

Dizlerine sarılıp sallanıyorsun. "Her neyse, sadece şu anda bilmiyorum. Allak bullak haldeyim."

"İyi misin sen?"

Başını hayır anlamında iki yana sallıyorsun.

"Birisi sana zarar mı verdi?"

Gözlerin doluyor, bana sanki uzun zamandır birini koruyormuşsun, sanki cevap evet olduğu halde hep hayır demişsin gibi bakıyorsun ve tiz bir sesle cevap veriyorsun. "Evet."

Ve yüksek sesle ağlıyorsun. Yanına geliyorum ve bir süre hiçbir şey söylemiyorsun. Sırtıma hafifçe vuruyorsun. "Tamam. Ben iyiyim."

Mesafeye ihtiyaç duyduğunu anlıyorum, koltuğuma geri dönüyorum ve derin bir soluk veriyorsun. "Sen hiç sır sakladın mı? Yani içinde bir yalan olan bir sır. Günün birinde sadece artık yapamıyorsun. İçinde tutamayıp söyleyerek rahatlaman gerekiyor."

Bazen Candace'ın ailesine bir daha hiç eve dönmeyeceğini söylemek istiyorum ve evet anlamında başımı sallıyorum. "Evet, anlıyorum."

Gözlerin etrafta dolaştıktan sonra benim üzerimde duruyor. "Eh, bu uzun bir hikâye, ama mesele şu Joe. Sana ve herkese yalan söyledim. Babam ölmedi. Çok canlı ve iyi durumda, Long Island'da yaşıyor."

"Vay," diyorum. *Beni* seçtin.

"Bunu daha fazla taşıyamıyorum," diyorsun. "Mutlaka birisine anlatmak zorundayım."

"Anlıyorum," diyorum. Ve öyle. Daktilom benimle ilgili her şeyi biliyor.

"Kızların nasıl olduğunu bilirsin," diyorsun. "Eğer Peach'e, Chana'ya veya Lynn'e ya da öyle birine söyleyecek olursam, o zaman onlar birine söyleyecek ve o kişi de birine söyleyecek ve birisi şifreli bir tweet atacak ve *off.* İşte bu yüzden seni düşündüm. Bunun burada kalacağını biliyorum."

"Anlıyorum," diyorum. Ve öyle. Ben bir sürü sır saklıyorum ve şimdi de seninki var.

"Dürüst olmak gerekirse, biliyorsun ki bir bakıma yalan *söylemiyordum,* çünkü babam benim için her bakımdan öldü Joe," diye yakınmaya devam ediyorsun. "Ama mesele şu ki, babam bir *avukatla* evlendi. Kadın zengin, babamın parası var ve ben meteliksizim. Ve tabii ki bana öylesine

para *vermeyecek*, hayır. Ondan bir şey koparmak için şımarık çocuklarıyla lanet Charles Dickens elbisesiyle etrafta dolanmam gerekiyor."

"Bu çok fazla bilgi oldu," diyorum. "*Charles Dickens* mı?"

Gülüyorsun ve bana festivali anlatıyorsun. Bu noktada dikkatli olmam gerekiyor, hiç böyle bir şey duymamışım gibi davranıyorum ve senin ayrıntıları paylaşmana izin veriyorum, sonra başımı iki yana sallıyorum. "Bu çok fazla," diyorum. "Buna değiyor mu? Birkaç dolar için tüm bunlara katlanılır mı?"

"Eh, yaşamak için para lazım," diyerek kollarını göğsünde kavuşturuyorsun. "Madem *yeni* çocuklarının organik elma şekeri yemeleri için para ödüyor, o zaman *eski* çocuğu için de ödemesi gerekiyor."

"Anlıyorum," diyorum. Ve anlıyorum. Babanla karısının Dickens kostümleri, sıcak çikolatalar ve elma şekerleri muhtemelen dört yüz dolara patlamıştır. Ve sen garsonluk yapacak türden bir kız değilsin. Arkadaşlarının maddi sorunları yok, senin neden olsun?

Bir mesaj yazıp yolluyorsun, kollarını gevşetip bacaklarını aralıyorsun - hayvanlar bu şekilde *açıldıklarında* becerilmek isterler. Sen benim kanepemdeki hayvanımsın ve evimde etrafına bakınıyorsun. "Vay," diyorsun. "Eski şeyleri gerçekten seviyorsun."

"Her bir parçayı sokaktan buldum," diyorum gururla.

"Bunu görüyorum," diyorsun tiksintiyle. Sen yeni, steril IKEA evlerini tercih ediyorsun, ama yine de kirli eşyalarını uyuz çantana tıkıştırıyorsun. Ah, kadınlar. Ayak parmaklarını oynatıyorsun ve tekrar baban hakkında ko-

nuşmaya koyuluyorsun: "Fakir bir aileden geldiğinde boşanma farklıdır, biliyor musun? Babam, Linda'yla o adada *tatil* yapmaya geldiğinde tanıştı. Kız kardeşimin çalıştığı barda onunla karşılaşmış. Ve başka herkesin tatile geldiği bir yerde büyüyen bir kız olarak üniversiteye başlamak oldukça zordu. Kasabalı babamın bir *turistle* kaçtığını kimseye anlatmak istemedim. Bu kadarı da fazla artık, değil mi?"

"Bu hiç adil değil," diyorum.

"Değil," diyorsun, seni hiç bu kadar endişeli görmemiştim. "İyi bir üniversitede bir kasabalı olmak bir şey, ama ortada olmayan bir *babayla* kasabalı olmak bambaşka bir şey. Canı cehenneme."

"Anlıyorum," diyorum. Ve anlıyorum. Seni böyle gururlu, küçük bir savaşçı olduğun için seviyorum. Güçlüsün; insanları öldürüyorsun. Acımasızsın.

"Buraya taşındığım zaman her şeye yeni baştan başlayacağımı düşünmüştüm, ama enine boyuna düşünmemişim." İçini çekip başını iki yana sallıyorsun. "Okuldaki herkes burada ve eğer arkadaşlarıma şimdi babamdan bahsedersem, bununla uğraşmam gerekir, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diyorum. "Bu gibi konularda insanlar yargılayıcı olabiliyorlar. Dikkat etmen gerekiyor."

"Hiç kimse bilmiyor," diyorsun, gözlerini açarak. "Hiç kimse."

"Benim dışımda," diyorum ve kızarıyorsun.

"Senin dışında," diye tekrarlayarak neredeyse gülümsüyorsun, sonra da hüzünleniyorsun. "Ve bu kadar güvensiz olmamam gerektiğini biliyorum, ama babam sadece terk etmedi biliyor musun? Kendisine daha genç, daha sevimli bir eş ve daha küçük, daha sevimli çocuklarla yeni bir aile kurdu."

"O çocuklar senden daha sevimli değil Beck."

Allahtan kuşkucu bir aklın yok ve benim bir varsayımda bulunduğumu sanarak gülüyorsun. "*Bütün* çocuklar yetişkinlerden daha sevimlidir Joe," diyerek içini çekiyorsun. "Sadece tabiat ananın kötü doğası böyle."

"Siktir et onu," diyorum ve seni güldürüyorum. "Sen üzerine düşeni yaptın. Onu ve ailesini gördün."

Kollarını yukarı tavana doğru geriyorsun, sağa doğru uzatıyorsun ve hemen arkandaki duvarda deliği fark ediyorsun. "Tanrım," diyorsun. "Çok büyük bir delik."

Yutkunuyorum. "Yukarı katta bir boru patladı ve oradan girmek zorunda kaldılar."

"Ve görünüşe göre bunu gerçekten yapmışlar," diyorsun ve artık çevrenin farkındasın. Larry'yi, sehpanın üstündeki kırık daktilomu fark ediyorsun. Ona dokunmak için bana bakıyorsun. İzin vererek başımı sallıyorum. Sen yalanlar söylüyorsun. Ben daktilolar biriktiriyorum. Biz *farklıyız, ateşliyiz.*

"Onun adı Larry," diyorum. Senin gibi dürüst davranacağım.

"Bütün daktilolarına isim koyuyor musun?" diye soruyorsun.

"Hayır," diyorum. "Onlara isim vermiyorum. Eve getirdiğim zaman isimlerini onlar bana söylüyorlar."

Seninle dalga geçmek eğlenceli, sen ise benim fiyakalı mı yoksa deli mi olduğuma karar veremiyorsun. Ben de güldüğün zaman senin tatlı mı yoksa kibirli mi olduğunu söyleyemiyorum. "Doğru."

"Beck," diyorum. "Tabii ki onlara isim koyuyorum. Sadece şaka yapıyordum."

"Pekâlâ, Larry epey yakışıklı," diyorsun, öne eğilip ona merhaba diyorsun ve tuşlarını düzeltmeye çalışıyorsun. Külotunu görebiliyorum. Bana bir soru soruyorsun. "Onu alabilir miyim?"

"Ağırdır Beck."

"Kucağıma koyabilirsin," diyorsun ve Victoria's Secret koleksiyonundan küçük beden, pembe, dikişsiz iç çamaşırı giymişsin. Larry'yi kaldırıp kucağına yerleştiriyorum ve külotunun kanepe minderlerinin arasına tıkıştırılmış külotla aynı olduğunu fark etmemen için dua ediyorum. Larry'nin düştüğü için -hahaha- kırık olduğunu söylüyorum ve sen onu okşuyorsun. Çok tatlı.

"Eh, Larry kırık olabilir, ama yakışıklı bir canavar Joe."

"Türünün tek örneğidir," diyorum.

Larry'yi inceliyorsun. "L harfi eksik."

Etrafta L tuşunu aramaman için yalan söylemek zorundayım. "Eve getirdiğim günden beri öyle."

Bana bakıyorsun. "İçecek bir şeyin var mı?"

Evde içecek hiçbir şey yok. *Kahrolası Curtis.* Dikkatini daktiloya çeviriyorsun ve minderlerin arasına bakıp L tuşunun kayıp olmadığından emin olmak istiyorsun, ama bunu yaparsan külotunu bulacaksın, eğer koku alma duyun keskinse, ki öyle olduğunu düşünüyorum, onun senin olduğunu anlayacaksın. Dikkati başka yöne çekilmesi gereken küçük bir çocuk gibisin ve bir çubuk şekerleme aldığımda sen hızla son ikisini kapıyorsun.

"Bunlardan başka var mı?" diyorsun.

"Korkarım yok," diyorum ve şimdi korkuyorum, çünkü çiğnemeyi bıraktın ve gözlerin yatak odamdaki bir şeye kilitlendi.

Gözlerini kısıyorsun. "Şu sana verdiğim İtalyanca Dan Brown mı?"

Odamın kapısını kapamak istiyorum, ama bu garip olacak, bu yüzden arkamı dönüp senin bakışlarını takip ediyorum ve İtalyanca Dan Brown için inşa ettiğim özel rafa baktığını anlıyorum. Daha kötüsü olabilirdi; o rafa *Beck'in Kitabı*'nı koymuş olabilirdim.

"Sanırım senin kitabın," diye yalan söylüyorum.

Hafifçe Larry'ye vurup sırıtıyorsun. "Bu çok tatlı Joe."

Kalan çubuk şekerlememi yutuyorum, seni buradan çıkarmam lazım. "Gidip biraz daha şekerleme almak ister misin?"

"Evet," diyorsun ve yanına geliyorum. Kucağında Larry'yle daha da ufak tefek görünüyorsun ve Larry'ye hafifçe vuruyorsun. "Kaldır lütfen."

Kucağından kaldırıyorum, fitilli kadife pantolonunda koyu renk yeni sürtünme izleri var. Daktiloyu yerdeki özel yerine koyuyorum, ayaklarını yeniden çizmelerine sokuyorsun, küçük kürklü ceketini giyiyorsun ve odayı aşarak benim sevgimin kanıtından, külotundan ve sutyeninden uzaklaşıyorsun. Kapıyı açıp seni evimden çıkarmak ne rahatlık ve senin içeride olmanla bütünüyle yeni bir dünya burası. Merdiven boşluğunda durarak duvardaki bir lekeyi gösteriyorsun. "Kan mı?" diye fısıldıyorsun, canlı ve şaka yollu - benim kürklü perim. Onaylayarak başımı sallıyorum ve kaşlarını kaldırıyorsun. "*Larry*'nin kanı mı?"

Popona şaplak atıyorum, hoşuna gidiyor ve merdivenlerimden hoplayarak iniyorsun. Baban hakkında bilgisi olan tek kişi benim, yakında kırmızı kepçenin zamanı gelecek. Benim neredeyse on yıldır iterek açtığım kapıyı

iterek açıyorsun. Markete yürüyoruz, neredeyse sıçrıyorsun ve kapüşonum sana "Susam Sokağı ve Jennifer Lopez şarkılarını" hatırlatıyor. Dükkândaki her erkek seni yatağa atmak istiyor ama sen benimlesin. İlgi çekmeyi seviyorsun; burada kendini bir ünlü gibi hissettiğini söyleyerek kıkırdıyorsun. Çubuk şekerlemelerin ve Evian marka suyun parasını ödüyorum, sanki popona daha fazla dikkat çekmek istermiş gibi şekerlemeleri arka cebine sokuyorsun. İşte, eğer burada benimle yaşıyor olsan böyle olur. Güzel, sıcak olur. Daha sen anlamadan, yeniden benim kapı eşiğimdeki basamaklardayız.

Diz dize oturuyoruz, şekerlemelere saldırıyoruz ve Evian'ı paylaşıyoruz. Bana Peach alkali olduğunu söylediği için sadece Evian içtiğini söylüyorsun ve tıpkı dükkâna ilk geldiğin gün gibi sutyensizsin, bu gerçekten yeni bir başlangıç gibi hissettiriyor.

Küçük, soğuk elinle saçlarımı düzeltiyorsun. "Tekrar yukarı çıkmak ister misin?"

"Evet," diyorum. Keşke senin için hazırlık yapmış olsaydım, senin eşyalarını saklayıp duş alsaydım, eşleşen çoraplar giyseydim. Ama şimdi buradasın, yavaş yavaş merdivenlerimden çıkıyorsun ve her kararlı, yumuşak adımında benimle şakalaşıyorsun.

O andan itibaren her şey bulanıklaşıyor. Dandik kanepem, birası eksik bir Corona reklamındaki ıssız adada bulunan bir hamağa dönüşüyor. Bizim biraya ihtiyacımız yok, hiçbir şeye ihtiyacımız yok, şimdi biz varız. Kollarımı sana sarılı tutuyorum ve sen de beni Eric Carmen'in şarkısındaki -*beni hiç bırakma, sımsıkı tut*- gibi tutuyorsun. Artık yapamayıncaya öpüşüyoruz ve daha sonra konuşuyo-

ruz. Bana Dickens festivalinden, sigara tartışmalarından, üvey-canavarından ve berbat motelden, yaramaz üvey kardeşlerinden, aşırı pahalı elma şekerlerinden söz ediyorsun. Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsun ve senden çok hoşlandığımı söylüyorum. Tekrar öpüşmeye başlıyoruz. Bir süre böyle devam ediyoruz, sen iyice yorgun ve samimisin. Sonunda uyuyakaldığın zaman ufak tefek vücudun gevşiyor. Sen bana bu kadar yakınken uyuyabilir miyim bilmiyorum. Uykunda yalanlar söyleyemezsin, sanırım arada bir hafifçe gülümsüyorsun ve bana biraz daha sokuluyorsun.

Sana bu kadar yakınken uyuyabilmiş olduğumu anlamamın tek nedeni ertesi sabah duşun açılma sesiyle uyanmış olmam ve artık kollarımın arasında değilsin. Oradasın, ıslak ve çıplak.

23

EĞER yalnız yaşıyorsan, yarı saydam bir duş perdesi satın almak için lanet bir mazoşist olman lazım. Bu konuyu, alt tarafındaki birkaç küflenmiş nokta hariç duş perdesi beyaz olan Silver Seahorse'tayken düşünmeye başladım. Adeta odaların *Sapık* filmindeki gibi olmasına çabalamışlardı. Duş perdesi satın almanın dünyadaki en lanet kolay iş olduğunu düşünürdüm, ama bir yapı marketi mağazasına gidiyorsun ve bir seçenek olamayacağı kesin olan altı yüz kadar yarı şeffaf duş perdesi var. Sonra internete giriyorsun ve orada da seçmek için binlercesi bulunuyor. Tamamen şeffaf almadım, çünkü tuvalette otururken bakacak bir şey gerekiyor, ama düşününce insan duş perdesine bakıyor...

Her

Kahrolası

Gün.

Bu yüzden internetteki yüzlerce seçeneği gözden geçirmeye başladım. Tasarımların çoğu midemin asla her gün

kaldıramayacağı kadar berbat - dünya haritası, balık, Brooklyn haritası, kardan adamlar, Eyfel Kulesi, denizcilikle ilgili işaretler. Ben sadece komik ve klasik bir şey istiyordum.

Sonunda üzerinde boydan boya POLİS HATTI GEÇMEYİNİZ yazılı sarı bandın geçtiği şeffaf bir duş perdesinde karar kıldım. Ve bu duş perdesini satın aldığım zaman senin polis bandının, şu seni görmemi engelleyen lanet sarı şeritlerin öbür tarafında olacağını hiç düşünmemiştim. Bir dahaki sefere tamamen şeffaf tercih edeceğim Beck. Dersimi aldım.

Aslında bu gerçekten herkesin hayrına, çünkü seni yıkanırken seyredecek zamanım yok. Bu fırsatı "tüm Beck eşyalarını" saklamak için kullanmam gerekiyor ve uyandığında hiçbir şeye gizlice burnunu sokmamış olduğunu umuyorum. Senin adımlarının izini sürüyorum. Havlu aldıktan sonra banyodaki dolap kapısını -tipik kadın- açık bırakmışsın. Neyse ki havluyu üstten almışsın ve alttaki havlunun altına sıkıştırılmış sutyenlerini bulmamışsın. Neyse ki banyodaki ilaç dolabını açmamışsın, senin kokunu, senin DNA'nı taşıyan birkaç nefis saç teli takılmış saç tokanı -gümüş, her iki parçasında şakayık işli- bulamamışsın. Acaba buzdolabını açıp yarısı boş Nantucket Nektarlı Diet Buzlu Çay şişeni buldun mu? Buna dudakların değmişti, dudaklarını buzdolabımda saklamak istiyordum. Bir bardak su doldurmuşsun ve kendi buzlu çay şişesini yanlışlıkla benim sanmış olabilirsin.

Banyo kapısı burada bozuk olmayan tek şey ve tamamen kapatabilirdin, ama yapmamışsın. Dairendeki pencerelerde perde olmaması gibi, bütün kapılar her zaman

açık olsun istiyorsun. Ve heyecanlanıyorum, elimde değil, çünkü şu anda civciv rengindeki polis bandı tarafından engellense de sana gizlice bir göz atmamı istemişsin. Çekilerek suyun önce bir göğüs ucuna, sonra diğerine değmesine izin veriyorsun. Sırtını dönüyorsun, burada, benim duşumda, benim evimde olmak hoşuna gidiyor, suyun boynuna akmasına, sonra sırtına dökülmesine izin veriyorsun. Fildişi rengindeki sabun -benim sabunum- kalıbını alıp göğüslerinin arasına götürüyorsun, aşağı indiriyorsun ve karnından aşağı, daha aşağı, ta ki ellerin orana gelinceye kadar sabun köpüklerini yayıyorsun. Sonra ellerin tekrar yukarı boynuna gidiyor ve tutuyorsun. Şu anda benim için çok seksisin, giysilerimi çıkarmalı ve duşa girmeliyim, ama bunu yaparsam kıpırdayan kapıya bakacak ve beyaz sutyeninin kapı tokmağına asılı olduğunu fark edeceksin. Beni henüz fark etmediğini biliyorum ve seni sadece sırtım duvara tamamen yaslayabildiğim için görebiliyorum. Bu almam gereken büyük bir karar. Sutyenini kapıp senin sabunlu ıslak vücuduna kendini çok kaptırman -iki tarafa çekilebilecek bir söz bebeğim- ve fark etmemen için dua edebilirim veya sutyenini orada bırakabilir ve temizlenmeyi bitirdiğin zaman kurulanmakla çok meşgul olacağını ve buhardan sutyenini fark edemeyerek unutacak kadar körleşmiş olacağını varsayabilirim.

Bu lanet bir fantezi, biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, dua ediyorum, uzanıyorum, alıyorum ve fark etmiyorsun, sutyenin bende ve gerçekten evimden çıkıp gitmen gerekiyor. Sutyenini satın aldığım ama hiçbir zaman yemediğim donmuş gıdaların arkasına saklıyorum ve sen sesleniyorsun.

"Hey, Joe, elinde silahla nereye gidiyorsun?"

Bir an paniğe kapılıyorum. Biliyorsun, mahvoldum. Ama sen havluylasın ve ben buzdolabının karşısında kahrolası bir çatlak gibi görünüyorum.

"Sadece şaka yapıyorum," diyorsun. "Kötü bir şaka olduğunu biliyorum, ama o kadar da kötü değil. Sakin ol."

"Sanırım havluları bulmuşsun."

"Umarım sorun olmamıştır," diye mırıldanıyorsun. Benim evim yalın ayak gezmek için uygun bir yer değil, yerler yapış yapış ama sen etrafta dolaşıp duruyorsun. Kirli daktilolarıma bakıyorsun, bir sürü soru soruyorsun ve geldiğini bilseydim saklamış olmam gereken içi doldurulmuş minyatür timsah başını alıyorsun. Bu yanlış, doğru değil, burada benimle aşk yapmadan uyudun, tek başına duş aldın ve bu hangi evrende iyi bir şey olabilir ki? Temiz ellerinle burayı sanki bir suç mahalliymiş gibi inceliyorsun. Belki de şu sarı bant seni tedirgin etti. Daktiloları ve ölü hayvanları biriktirmeye ne zaman başladığımı ve şakayla karışık seri katil olup olmadığımı soruyorsun, duvardaki deliği işaret ederek -"Joseph, deliği bana tekrar açıkla"- diyorsun. Evet, gülüyorsun ve benden tüm bunları savunmamı istemiyorsun, ama bu bizim için iyi değil. Sen çok temizsin ve gözlerimde uyku-sabah ereksiyonu var ve sana hazırlayacak kahvem yok. Keşke hâlâ duşta olsaydın, musluktan su damlıyor, tam olarak kapatmamışsın. Giyinmek için içeri gidiyorsun, bu sefer kapıyı iyice kapatıyorsun -korkuyor musun?- ve bu defa ellerini yıkıyorsun -doldurulmuş timsah ve daktilolar. Banyomdan çıktığında, benimle işin tamamen bitmiş, okuldan bahsediyorsun ve bana veda öpücüğü veriyorsun, dilini kullanmadan.

Sen gidince ıslak küvete oturuyorum ve kokunu içime çekiyorum. Senin tamamını.

***

"Dostum, sence bu biraz fazla değil mi?"

Curtis kendisini savunuyor, kızarıyor, küçük bok daha önce hiç kovulmadı ve aniden burayı seviyor, aniden önem veriyor ve aniden bir daha hiç sigara içmiyor.

"Curtis, şu anda yapılacak doğru şey sadece, 'Tamam patron,' demek."

Curtis sinirleniyor ve şişman bir kadın kapıyı çarpar gibi tezgâha vuruyor. "Özür dilerim beyler, ama sizde hiç Zone yemek kitaplarından var mı?"

"Evet," diyorum, tam nerede olduğunu söyleyeceğim sırada Curtis aniden gerçekten burada çalışıyor, gerçekten önem veriyor ve arkamdan hızla geçerek küçük tatlı şişkoyu yemek kitaplarına götürüyor. Ona, küçük tombul kalbinin arzu edebileceği herhangi bir Zone kitabını özel olarak sipariş etmemizin mümkün olduğunu söylüyor, bizim iade koşullarımızdan bahsediyor ve o kadar yüksek sesle konuşuyor ki sanki kadın şişman değil de sağır. İnsanların kafalarına silah dayanınca nasıl hizaya girdikleri şaşırtıcı. O sırada seni duyuyorum *–hey, Joe, elinde silahla nereye gidiyorsun?-* ve o sabah tamamen Curtis'in hatasıydı. Bunu ödeyecek. Mutlaka ödemek zorunda ve şişman hanım bir kısmını çekle, bir kısmını nakit ve bir kısmını da kredi kartıyla ödemek isteyince Zone kitabındaki tariflerin pahalı malzemelerini nasıl alacağını merak ediyorum. Aniden Curtis kahrolası bir makineye dönüşüyor ve hiç yapmadığı şekilde her şeyi ona öğrettiğim gibi yapıyor; ka-

dının kimliğini iki kez kontrol ediyor, kredi kartını doğru biçimde, sertçe ve eğimli bir şekilde çekiyor, böylece eski makine kartı okuyor ve her lanet yemek kitabının içine bir kitap ayracı yerleştiriyor. Adam olmuş bu çocuk ve onu ancak mükemmeliyetçi bir aşağılık kovar. O kadar iyi bu çocuk, o kadar işine adanmış.

Ufak tefek şişman kadın memnun ve bana arkamdan ıslık çalıyor. "Hey bayım bu çok iyi."

Başımı sallayıp gülümsüyorum ve bana ismimle hitap etmesi gerekirdi.

"Bu genç adama zam yapmalısınız," diyor kadın ve dükkânda koşuşturmaktan pespembe olmuş. "Birisi yardıma gelmeden önce Barnes&Noble'da iki saat geçirdiğimi söylemeliyim ve orada neyin ne olduğunu, neyin kaç para olduğunu, neyin indirimde olduğunu anlayamıyorsunuz bile. Bu genç adam ise bana karşı çok nazik ve ilgiliydi. Çok da bilgili."

Kadına Curtis'in günde dört kere tüttürdüğünü, bisiklet çaldığını, çalıntı malları nakit karşılığı sattığını, her kahrolası gün işe geç kaldığını, sahip olduğu her kız arkadaşını aldattığını, eğer kovulmayacak olsa onun şişman kıçıyla fena halde alay edeceğini ve hatta çek hesabı bilgilerini çalmasının çok muhtemel olduğunu söylemek isterdim.

Bunun yerine kadına sadece gülümsüyorum. "Sizler dükkânı her gün açmamızın asıl sebebisiniz," diyorum. "Biz insanların kitap almalarına yardımcı olma işindeyiz."

"Tıpkı Meg Ryan filmi gibi," diyerek tiz bir sesle ciyaklıyor. "Hani güzel bir kızın küçük bir dükkânı var ve kötü adamlar daha büyüğünü açıyorlar. Kahretsin ismini hatırlayamıyorum."

Curtis şakıyor. "*Mesajınız Var*!?"

"*Mesajınız Var*!" diye bağırıyor kadın ve gülüyor. "İşte şimdi bir DVD bölümünüz olup olmadığını merak ettim."

Bu uyuşuk şey yemek kitaplarını asla kullanmayacak. Küçük bir raf alıp mutfağındaki duvara çaktıracak. Bu yemek kitaplarını dizecek, görünümlerini beğenecek ama mikrodalga fırına bir pizza atacak ve satın almak için şehri kat ettiği *Mesajınız Var* DVD'sine saldıracak. Buraya bir daha hiç gelmeyecek.

Kadın gidince Curtis her nasılsa anlıyor. İşinin bittiğini biliyor.

"Dostum," diyor. "Ne pahasına olursa olsun, sana yardım ettiğimi sanıyordum. O piliç yollu. Yatılabilir yollu."

"Benim adresimi yabancılara verme."

"Kız seni tanıdığını söyledi. Hem yollu olduğunu söylemiş miydim? Azgınca yollu."

Onu sadece bir kez yumrukladım ve yüzüne vurmadım. Bunu hatırlasan iyi olur Beck. Ben bir canavar değilim ve ona zarar vermiş de değilim. Onu kovdum, erkek erkeğe, işçi ve patron olarak. Yumruk ilk randevu öpücüğüyle eşdeğerdir. Kişisel değildi ve aşırı değildi, o şişman kadın Curtis'in çalışmaya başladığı ilk haftasından bu yana iyi davrandığı ilk müşteriydi. Ayrıca, sen yollu değilsin Beck. Çok güzelsin. Arada bir fark var.

24

SEKS yapmadan bende kalmanın ertesi günü, şehir merkezinde buluşmak istedin. Yaptım. Curtis gitmişti ve ben dükkânda yalnızdım. Ama evinde çıplak bir kadının kaldığı günün ertesinde kadına söylenecek tek şeyin evet olduğunu herkes bilir. Gidip yeni tv yayın kutunu aldık. Sıra bir kilometre uzunluğundaydı. Sonra beni eve yolladın.

Ve geçen iki haftada benzer şeyler oldu. Bugün benimle Herald Meydanı'ndaki bir Starbucks'ın önünde buluşmak istedin ve şu anda sen bana merhaba öpücüğü verirken (yanaktan) orada duruyorum. Bir berjer koltukta kucağıma oturup üst dudağımdaki kremşantiyi yalayacak değilsin. Gündüz vakti iş-halletme modundasın ve gelip geçen Noel alışverişçileri benim muhtemelen senin eşcinsel kankan olduğumu düşünüyorlardır. Bu hoşuma gitmiyor.

"İyi haber şu ki tam olarak ne istediğimi biliyorum."

"Öyle mi?" diyorum ve Starbucks'ın tuvaletinde oral seks yapmak isteyeceğini umuyorum.

"Anneme şu kocaman kulaklıklardan almak istiyorum."

"Ah," diyorum ve kulaklıklar oral seksin fiziksel zıttı.

"Ve daha iyi haber şu ki, bir kuponum var," diyorsun ve Macy's'e girmek üzereyiz.

Şimdi bana para konusunu anlatmaya başlıyorsun. Bu sabah babanla aranızdaki e-posta trafiğini görmemiş gibi davranıyorum. Senin yaşlı kaptanın sana yardım edip etmeyeceğini görmek için beklediğini biliyorum. Nakit sıkıntın var.

Curtis'i sorduğunda kadın ayakkabısı bölümündeyiz - sen kulaklık istemiyor muydun? Sana onu hırsızlık yaparken yakalayıp kovduğumu söyledim. Sana adresimi verdiği için olduğundan bahsetmedim. Takı bölümünü dolaşıyoruz -sana sadece kulaklık gerekmiyor muydu?- ve görüşmelerin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorsun. Yardımcı olacak bir görevli bulmak imkânsız, kitapçıyı tek başıma yürütmekse benim için bir cehennem, ama çoğu kişi işe alınamaz durumda.

"Bir tur atmak ister misin?" diyorsun ve eğer bununla benim aletime oturmayı kastediyorsan, evet.

Ama bunun yerine elimi tutup beni yürüyen merdivenlere götürüyorsun. Kalabalık, ter kokuyor ve Noel, bana kalsa bir çöp bidonunun dibinde olmayı tercih ederdim. Aralık ayında Macy's'te hiç mahremiyet yok, aferin sana.

"Tatildeki lisansüstü eğitim danışmanım şu anda bir burs için *Princeton*'da." Ve duraksıyorsun, sanki bu önündeki Meksikalı pilicin umurundaymış gibi. "Ara tatilden önce yazımı istiyor, ki bu kesinlikle saçma."

"Adı neydi, tekrarlar mısın?" diyorum hiç sormamış olduğum halde.

"Paul," diyorsun, soyadını vermiyorsun ve çok şükür ki konuşma bitiyor, dördüncü katta iniyoruz. Gürültülü, pretzel ve parfüm kokuyor. Bir Miley Cyrus şarkısı çalıyor ve etraf fazla heyecanlı. Birbiriyle kavga eden melodiler zihnime hücum edince sana kulaklıkların bu katta olup olmadığını soruyorum ve bana *feci şekilde* tayta ihtiyacın olduğunu söylüyorsun.

Tabii ki var Beck. Tabii ki var.

Neyse ki genç sürtüklerin bölümünde sıra o kadar uzun değil, çünkü çoğu genç sürtüğün bir bok alacak parası yoktur. Anlaşılan o ki bana hikâyenin tamamını anlatmamışsın ve sıra bize geldiğinde çantandan pantolon ve buruşuk bir fatura çıkarıyorsun. Tezgâhın arkasındaki zavallı kız hiç iade almamış ve tabii ki beklemek zorunda kalıyoruz.

"Bu kadar uzun sürmesinin bir sebebi var mı?" diye laf atıyorsun.

"Şey, siz bunu alalı yüz seneden fazla olmuş."

"Yani?"

Vay anasını, meteliğe kurşun atıyorsun, yoksa üç ay önceki pantolonu neden ortaya çıkarasın ki? Pantolonu ve faturayı kapıp çantana tıkıştırıyorsun.

"Burada bir yönetici olduğunda geri geleceğim."

"Bana uyar."

Genç Sürtükler bölümünden fırtına gibi geçerken yoluna çıkan biri olduğunda tiksintini gizlemiyorsun ve etraftaki ürünleri inceleyen tüm piliçler kıçını tekmelemek istiyor. Sana yavaşlamanı söylüyorum, dinlemiyorsun ve bu kadar pislik biri olabilmeni neredeyse seviyorum, çünkü yine böyle bir günde beni yatağa bağlayacaksın, tokatlayacaksın ve yoluna çıkan tüm küçük insanlara tepeden baktığın gibi bana da tepeden bakacaksın.

"Beck."

"Ne?"

"Bak, kadın kıyafetleri hakkında bir halt bilmiyorum, ama iade etmeye çalıştığın şu pantolon iyi görünüyor."

"Benim üstümde iyi görünmüyor."

"Görebilir miyim?"

Bir tebessümle savaş veriyorsun, ama kaybediyorsun. "Burada mı?"

"Evet," diyorum, şimdi yavaş yürüyorsun ve giyinme odasını takip eden hiç kimse yok, çünkü Noel ve Noel Baba benim gerçekten iyi bir çocuk olduğumu biliyor. Giyinme odalarının koridorunda uçtaki engelli bölümüne doğru yürüyoruz. O kapıyı neden itip açtığını bana söylemiyorsun, beni odaya davet etmiyorsun, ama ben ardından geliyorum. Banka oturuyorum, sen üç panelli aynanın önünde duruyorsun. Pantolonu çantandan çıkarıyorsun ve neyin var senin böyle, hâlâ pantolonu düşünüyorsun?

İçini çekiyorsun. "Gördün mü bak, asıl istediğim tayt gibi bir kot pantolon."

Ama sana asıl gereken bir orgazm ve üstüne giyip denemeni söylüyorum. Kızarıyorsun, yaramaz ve bir kapı çarpıyor, birisi *odaya gir* diye mırıldanıyor. Biz bir odaya *girdik*, bu odadayız ve kürklü çizmelerini çıkarıyorsun, kotunun fermuarını açıyorsun, o kadar daracık ki aşağı çekerken külotun da birlikte inmeye başlıyor.

"Gel buraya."

"Joe. Şşşt."

Elimle buraya gel diye işaret ediyorum. Özünde utangaç olduğun için pantolonunu yukarı çekiyorsun ve hatta bana doğru yürürken fermuarını da çekiyorsun. Yukarı

sana bakıyorum, sen aşağı bana bakıyorsun, çömelmeye başlıyorsun ve kemer tokama uzanıyorsun, ama hayır. Elini sımsıkı tutuyorum.

"Kalk ayağa."

Yapıyorsun. Fermuarını indirmeye başladığım zaman biraz daha yaklaşıyorsun, kıpırdanarak pantolonunu çıkarmama yardım ediyorsun ve seni ondan tamamen kurtarıyorum, pantolonu aynaya fırlatıyorum - nihayet. Macy's'in Genç Sürtükler kısmına Noel erken geliyor. Senin tadına bakıyorum. Seni yalıyorum. Ve boşaldığın zaman avazın çıktığı kadar bağırıyorsun.

Alışveriş yapmayı seviyorum.

Seks zihni netleştiriyor ve orgazm sana iyi geliyor. Giyinme odasından çıkıyoruz ve iade etmeye çalıştığın pantolonu annene vermeye karar veriyorsun. Asla kulaklık almayacağımızı biliyordum. Elimi sertçe ve sıkı sıkı tutuyorsun, yürüyen merdivene binerek dört katı geri iniyoruz ve artık bir şeylere bakmak istemiyorsun. Müzik yumuşayarak bir Noel şarkısına geçiyor ve bana tatilde ne yapacağımı soruyorsun. Tabii ki çalışacağımı söylüyorum ve sen de bir iş bulmak zorunda olduğunu söylüyorsun. Beni erkek şapkalarına doğru götürüyorsun, kırmızı ve yeşil renkte yünlü bir ucube seçiyorsun.

"Belki de burada çalışabilirim." Gülümsüyorsun. "Mola verdiğimde beni ziyarete gelebilirsin."

"Bir işe gerçekten ihtiyacın var mı?"

Cevap vermek yerine, *Gönülçelen* filminde Caulfield'ın giydiğine benzer kırmızı bir avcı şapkası seçip bana bakıyorsun. "Lütfen? Benim için tüm zamanların en iyi kitabı."

Hayır diyemiyorum ve kitabın ismini söylemediğin için seni seviyorum. Şapkayı takıyorum ve dudağını ısırıyorsun. "Muhteşem."

Bu saçma şapkayı takarken beni ciddiye almanı sağlamak zor ama deniyorum. "Cidden Beck, işe ihtiyacın var mı?"

"Çok seksisin," diye ciyaklıyorsun ve telefonunu çıkarıyorsun. "Tek resim Joe. Bunu çekmeme izin vermelisin."

"Bunu Facebook'ta görmemeyi tercih ederim."

"Sen Facebook'ta yoksun, şapşal," diyorsun. "Gülümse."

Fotoğrafı çekiyorsun, şapkayı sana veriyorum ve çantanı eşeleyerek kredi kartını arıyorsun. "Beck," diyorum. "Bana hiç giymeyeceğim bir şapka satın almak zorunda değilsin. Cidden. İşe ihtiyacın var mı?"

"Bunu almak zorunda olmadığımı biliyorum," diyorsun. "Almayı istiyorum."

Noel zamanı, bu yüzden bana şapkayı almana izin veriyorum ve sadece tek bir şartla takacağımı söylüyorum.

"Ne olursa," diyorsun ve muhteşem bir dar bakış açın var.

"Bana kitapçı dükkânında işe gireceğini söyle."

"Evet!" diye sevinçle bağırıp bana sarılıyorsun. Sana istediğin her şeyi, gerek duyduğun her şeyi veririm ve usulcacık, şefkatle boynumdan, dudaklarımdan öpüyorsun. *Joe* diye adımı mırıldanıyorsun. Yanımızdan geçen herkes muhtemelen yeni nişanlandığımızı düşünüyordur, canımın şapka takmak istemediğini söyleyince bana kızmıyorsun. Mükemmel.

***

Günün ilerleyen saatlerinde Ethan bir görüşme için ortaya çıkıyor. İşin verildiğini ona söylemeye gönlüm el vermiyor. Çöl faresine benziyor ve köpek yavrusu kadar sevecen, bir kitapçı dükkânı yerine bir hayvan barınağına daha çok yakışırdı. Çok konuşuyor ve ben senin e-postanı kontrol ediyorum, Peach'i arayarak alışveriş gezimizden ve yeni işinden bahsettiğin benim için açık. Şöyle yazmış:

Beckalicious, umarım Target kâbusundan sonra kendine fazla yüklenmiyorsundur. Unutma: değersiz bir şey yapmak seni değersiz kılmaz. Sen sadece bir insansın, ufak tefek biri! Lütfen onunlayken sevecen ol, muhtemelen birlikte çalışmak çok iyi bir fikir değil. Acaba kampüste çalışsan daha mı iyi olur? Her neyse, iyi ol Peach.

Peach'in e-postası Macy's sarhoşluğumu geçiriyor. Ya benden vazgeçersen? Ya birlikte çalışırken anlaşamazsak? Ya boş gecelerinde *#kızlargecesi* geçirmeye ihtiyaç duyarsan ve seninle bir daha hiç alışverişe gidemezsem? Ethan beni hiçbir zaman ekmeyecektir; özgeçmişinin üç kopyasını getirmiş. "Korkunç meşgul görünüyorsun Joe," diyor neşeli bir ifadeyle. "Eğer gitmemi istersen bir süre sonra tekrar gelebilirim! Günüm boş!"

Zaman kazanıyorum. Onun enerjisiyle başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum. "En sevdiğin beş kitap hangileri?"

Adeta Noel Baba'nın gerçek olduğunu söylemişim gibi gülümsüyor ve ben Peach'e verdiğin cevabı okuyorum:

Oh, Macy's'e gittik Target'a değil, yani bu daha saygıdeğer... umarım. Ve haklısın, kitapçı dükkânında çalışmamam gerektiğini biliyorum. Sınırlar konusunda çoook kötüyüm. Sen neden hep çok akıllısın?!

Ethan *Yüzüklerin Efendisi* analizinin orta yerindeyken lafını kesiyorum. "Özür dilerim Ethan. Bana bir dakika daha verir misin?"

"Özür dilemen gerekmez!" diye şakıyor. "Patron sensin!"

Bu çocukla her şey bir ünlem işareti, işte bu yüzden tüm kitaplar arasında en sevdiğinin *Amerikan Sapığı* olması şaşırtmıyor. "İyi korkuyu severim! Sence de öyle değil mi Joe?"

Ben edebi romanları tercih ediyorum, Ethan kuyruk sallıyor ve senin gelen kutunu yenileyip Peach'in yanıtını açıyorum:

Ben sadece seni önemsiyorum Beckalicious. Unutma; sınırlar! Ayrıca, bana öyle geliyor ki seni görmeyeli sonsuzzzz zaman oldu.

Telefonumu bir kenara bırakıyorum ve Ethan hâlâ *Amerikan Sapığı*'ndaki sıçandan bahsediyor.

Yağlayıp ballıyor ve kıkırdıyor, Tanrım bu herif de kim böyle? "Kitapları seviyorum," diye cıvıldıyor. "Sonsuza kadar kitaplardan konuşabilirim! İşini ve kız arkadaşını kaybetmek en zor şeydir. Konuşmayı özlüyorum. Konuşmayı severim!"

Ethan hayatımda tanıdığım en yalnız, en iç karartıcı adam ve aynı zamanda beni kurtarıyor. Ve tam bana gerektiği gibi mükemmel. Sen bu adamla ilgilenmeyeceksin ve onun yanında yönetim bende. Gülümsüyorum. "Pekâlâ Ethan. Hafta sonları çalışabilir misin?"

"Elbette!" diyor tiz bir sesle ve bir sıçandan farksız. "Ben her zaman çalışabilirim!"

Ayağa kalktığımızda boyunun benden yaklaşık otuz santim kısa olduğunu fark ediyorum. Kepek sorunu var

ve kapıya kadar geçirirken minnetten coşuyor. "Biliyor musun Joe, sonunda böyle eğlenceli bir işim olacağını hep hissetmiştim! Dürüst olmak gerekirse, üniversitede finans okumak babamın fikriydi. Benim değil!"

"Eh, bu çok iyi Ethan, çok iyi," diyorum, sınır konusunda sorunu olan biri. "Gidip bir bira iç ve kutla."

"Aslında pek içmem ama belki de diyet kolama biraz rom koyarım!" diye ciyaklıyor ve yoldan aşağı yürümesini izlerken bir öğretmen gibi gururlandığımı hissediyorum. Bugün iyi bir şey yaptım.

Peach'e yazarak ona *güneşte* iyi bir tatil diliyorsun. Ona muhtemelen şehirde kalacağını, çünkü Nantucket'a gitmenin çok maliyetli olduğunu yazıyorsun ve Peach yanıtlıyor:

Tatlılık, eğer borç paraya ihtiyaç duyarsan, biliyorsun ki ben buradayım. . . .

Katı bir şekilde HAYIR yazıyorsun ve Peach ailesiyle buluşmak üzere St. Barths'a gidiyor, garip vücudunun her tarafına organik güneş yağı sürüp seni düşünecek. Belki de oradan bir kız bulacak, âşık olacak ve seni kendi haline bırakacak. Sana yarın başlıyorsun diye e-posta atıyorum ve hemen, doğru şekilde cevap veriyorsun:

☺ *Peki Patron.*

Gecenin ilerleyen saatlerinde başlama zamanını netleştirmek için beni arıyorsun. Sana Ethan'dan söz ettiğimde önce şaşırıyorsun.

"İşe *benim* alındığımı sanıyordum," diyorsun.

"Eh, yılın en yoğun zamanı Beck."

"Yani bu o kadar fazla saat ücreti alamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Bu arada sırada geceleri birlikte çıkabiliriz demek oluyor."

Anlıyorsun ve sesini alçaltıyorsun. "Bana daha şimdiden cinsel tacizde mi bulunuyorsun?"

Gülmüyorum. "Evet, öyle yapıyorum."

Ben bir dâhiyim, bu ortada ve Peach cehennem olup gidebilir, çünkü erkek ve kız arkadaş gibi konuşmaya devam ediyoruz. Sana Ethan'ı anlatıyorum, gülüyorsun.

"Adam anti-Blythe gibi," diyorsun. "Blythe herkesin hikâyesindeki ünlem işaretlerinin üstünü çizer. Harfi harfine böyle. Kız anti-ünlem işareti."

"Kahretsin," diyorum. "Aynı odada birlikte olurlarsa ne olacağını merak ediyorum."

"Aman Tanrım," diyorsun ve oturduğunu söyleyebilirim. "Bunu yapmamız lazım."

"Beck."

"Onların arasını yapmamız *gerekiyor.*"

"Gerçi hoş bir çocuk," diyorum. "Blythe'ı onun üzerine salabileceğimi sanmıyorum."

"Doğrusu Joe," diyorsun. "Ethan tam da Blythe'a gereken şey olabilir. Ve tersi de doğru. Yani zıt kutuplar birbirini çeker, anlarsın ya?"

"Biz zıt mıyız?"

"Eh göreceğiz," diyorsun, sonra Hint mutfağı ve müziği hakkında konuşmaya devam ediyoruz ve bu öylesine akan, ancak bir giyinme odasından sonra yapılabilecek türden bir sohbet.

Nihayet telefonu kapadığımızda, sana Ethan'ın iletişim bilgilerini yolluyorum. Yazıyorum:

Mutlu Noeller!

Cevap yazıyorsun:

☺ *Gerçekten de öyle.*

Bay Mooney'de tuzlu jambon ve ucuz birayla Noel geçirme konusunda moralimi bozuk hissetmediğim ilk yıl.

25

Dükkânda olman hoşuma gidiyor. Seninle birlikte çalışmak bu yere tekrar âşık olmamı sağladı. Biz müthiş bir ikiliyiz, birbirimize uygunuz ve birilerinin bunu söylemesini seviyorsun. Artık başka birileriyle çıkmak yok. Sadece biz varız. Vardiyan başlamadan geliyorsun ve bana merhaba öpücüğü veriyorsun. Sıkıcı çiftler çocuk yetiştirme pratiği yapmak için köpek alırlar, oysa bizim birlikte kitap dolu bir dükkânımız var. Müşterilerin yükünü ve onlara gülmeyi paylaşıyoruz, ne tür müzik çalacağımız konusunda şakayla karışık tartışıyoruz. Benimle oynuyorsun, günlük kuralları esnetiyorsun ve benim damarıma basmak için yaşıyorsun. Kolaylıkla gülüyoruz. Ben Holden şapkamı işe getiriyorum, sen bakmadığın sırada takıyorum ve beni görünce kahkahalara boğuluyorsun.

"Tanrım, Joe, şunu çıkarmama izin ver."

Ben şakayla karışık seninle mücadele ediyorum. "Benim Holden Caulfield şapkamı alamazsın, tamam mı?"

Gülüyorsun. "Hayır, senin bunu takarak dış dünyaya

çıkmana izin veremem. Açıkçası bunu seçtiğim zaman doğru dürüst düşünmüyordum."

Macy's'teki zamanımıza ilişkin konuşmak hoşuma gidiyor ve şapkamı kapmana izin veriyorum. Etiketini bile çıkarmamıştım ve etiketi bulmaktan memnun oluyorsun. "Artık sana daha iyi bir şey bulabilirim."

Her şey *sürekli iyiye gidiyor* ve Ethan'la Blythe gerçekten çıkıyorlar. Bunu biz yaptık. Ertesi gün işte ne giyeceğini, kimyamızın ne zaman benim monte ettiğim yatağında seks maratonuna dönüşeceğini merak ederek uyumaya gidiyorum. Seks yapmak için bekliyoruz, çünkü sen bunun özel olduğunu söylüyorsun. Ve öyle.

Her gün Noel ve köprücük kemiğini ortaya serip ereksiyon-tetikleyen pornografik bir manzaraya dönüştüren bol bir gri kazakla işe geliyorsun. Kesilmiş küçük havuçlardan hatur hutur yiyorsun. Eve gidip üstünü değiştirmeni söylüyorum.

Ağzın doluyken konuşuyorsun. "Kıyafet kuralı olduğunu hiç söylememiştin."

"İma edildi."

"Ne şekilde?" diyorsun şımarıkça. "Ethan'ın çuval gibi olan sweatshirt'leri ne olacak?"

"Sakin ol."

"Ben sakinim Joe. Sadece senden kıyafet kuralını söylemeni istiyorum."

"Burayı okul gibi düşün. Bununla sınıfa girmezdin."

Havuçları tezgâhın üstüne atıyorsun. Kollarını göğsünde kavuşturuyorsun. "Ben dersten geldim."

"Sadece ört," diyorum ve sınıfındaki erkeklerin seni becermeye çalışmalarının hep bu yüzden olduğunu söylemek istiyorum.

"Neyi örteyim?" diyorsun ve işte şimdi seni dizime yatırıp bir ders vermek istiyorum.

"Köprücük kemiğini ört."

"Peki neden senin poları giymiyorum?"

Benim siyah polarımı denemene izin veriyorum ve seni boğuyor. Seni köprücük kemiğinden kavramak ve buraya ilk geldiğinde gezdiğin roman bölümündeki F-K levhasına seni yaslamak istiyorum. O zamanlar ne aradığını -beni- bile bilmiyordun, ayrıca bunu yapabilirim çünkü patron benim ve bunu yapmamı istiyorsun, ben de yapmak istiyorum ama yapmayacağım. Şu anda bunu bu kadar çok istemen hoşuma gidiyor ve bu şekilde kalacak. Başımı iki yana sallıyorum, elimle poları çıkarmanı işaret ediyorum. Söyleniyorsun, poları başından çıkarırken kazağın da birlikte yukarı çıkıyor ve kaynak kitaplar bölümündeki bir sapık bakıyor. Uzanıp kazağını hızla çekerek aşağı indiriyorum. İrkiliyorsun, radyatör tıslıyor, *Hannah ve Kız Kardeşleri* film müziği ve eski aşk şarkıları enstrümantal olarak bize eşlik ediyor. İyi bir kız gibi bana kahve getiriyorsun, polarımı iade ediyorsun, alıyorum ve yazarkasanın yanında tabureye oturuyorum. Bana kirpiklerini kırpıştırıyorsun, şu sapık hâlâ bakıyor, onunla ilgilenmem gerekiyor ve sesimi yükseltiyorum.

"Geri döndüğünde," diyorum. "Bir sutyen taksan iyi olur."

Kızarıyorsun, gülümsememeye çalışıyorsun, kabanını giyiyorsun ve çantanı kapıp başını sallıyorsun. "Ne renk olsun?"

Düzüşmemiz çok sürmeyecek, omzumu silkiyorum. "Sen seç."

"Kırmızı?"

"İyi."

"Siyah?"

"Git," diyorum ve gidiyorsun. Sapığa bakıyorum ve soğuk bir şekilde sesleniyorum. "Yardıma ihtiyacınız var mı bayım?"

"Ah hayır, sadece bakıyorum."

"Eğer ihtiyacınız olursa ve ne zaman olursa ben buradayım," diyorum, *Hannah*'yı kapatıp bir Beastie Boys şarkısı çalıyorum ve senin dönmeni bekliyorum, ki buraya benimle olmayı sevdiğin için döneceksin. İlk vardiyanda kibirli bir enkazdın; yaptığın her satışı berbat ettin ve müşterilerden fazla veya az para aldın. Sanki üstün olduğunu herkesin bilmesi gerekiyormuş gibi kahrolası *Brown* sweatshirt'ünü giyiyordun ve giyme dediğim zaman kızardın, çünkü ne zaman pislik gibi davrandığını biliyordun. Kaynak kitaplar kısmındaki sapık tuvaletimizin olup olmadığını soruyor, ona sertçe ve kesin bir şekilde, "Hayır," diyorum, giderken hoşça kal demiyor. Bu fırsatı kullanarak aşağı kata inip rahatlıyorum. Seninle çalıştığım için zıvanadan çıkıp nabız gibi atmaktayım, kokunu duymak, seni görmek ve her gün yakınında olmak için buraya gelmeni beklemek beni kahrolası bir sekizinci sınıf öğrencisi gibi tahrik ediyor.

Telefonum titriyor, çok hızlısın ve bana mesaj çekiyorsun:

Tık tık

Ve bir de fotoğraf var, kırmızı bir sutyenlesin. Tekrar mesaj yolluyorsun:

İşyeri için bu uygun mu?

Cevap yazıyorum:

Hayır

Ocak ayı işler için en ölü ay ve burada oturup bütün gece sutyenlerini gözden geçirebilirim, bunu biliyorsun ve hemen cevap yazıyorsun:

Tık tık

Yazıyorum:

Evet?

Ve işte yine sen, yüzün yok, sadece pembe dantel bir sutyene sokuşturulmuş memeler ve benim için sertleşmiş uçları. Daha fazla dayanamayıp kapıyorum ve bana tekrar mesaj çekiyorsun:

?

Ve aletimi sana bu şekilde vermeyi reddediyorum ve sen bunu anlamaya başlıyorsun, bir fotoğrafını daha yolluyorsun. Sutyen yok. Ve sana penisim dışında istediğini veriyorum. Mesaj yazıyorum:

Kötü kız. Buraya gel. Şimdi.

Yıldırım hızıyla tekrar mesaj yazıyorsun:

Evet patron

Hiç noktalama işareti yok. Sadece, BENİ ŞİMDİ BECER lafının evrensel ifadesi *evet* ve EMREDERSİN lafının süslü ifadesi *patron*. Temizleniyorum ve sıçrayarak merdivenlerden çıkıyorum, sen göründüğünde her zaman okuyormuş gibi yaptığım Paula Fox'u buluyorum. Beastie Boys'u çıkarıp bir Beck parçası koyuyorum -artık bu düzenli bir şey, aramızda bir şaka, biz şarkılar, kitaplar, bakışlar ve yemek araları için gizli sözcükleri olan bir çiftiz- ve buraya geldiğinde neredeyse kapatma zamanı. Günlerdir senin e-postalarını bile kontrol etmedim, işte böyle benim

içimdesin. Kabanını çıkarıyorsun, üzerinde dantel, içini gösteren kahrolası bir gömlek var ve bana gülümsüyorsun.

"Bu uygunsuz mu?"

Paula Fox'u kapatıyorum ve Beck'in *Sexx Laws* çalmaya başlıyor, sana bakıyorum ve sen şarkıyı söyleyen Beck'in dişi halisin - *tüm seks kurallarına karşı çıkıyorsun, hadi kelepçeleri kolundan çıkaralım.* Orada bekliyorum, dönüp seninle yüz yüze duruyorum, kapı kilitli değil, levhada açık yazıyor ve sokaklar boşalıyor -ocak ayında bir pazartesi- ve bana doğru azıcık ilerliyorsun, bacaklarımı biraz ayırıyorum ve becer-beni çizmelerinle, üstünde mantonla dikiliyorsun. Daha fazla dayanamayarak konuşuyorum.

"Geç kaldın. Kapatmak üzereyiz."

"Üzgünüm Patron. Ne zaman kapatıyoruz Patron?"

"Şimdi."

"Yaa."

"Evet," diyorum, taş gibi sertleştim ve eteğinin altına külot giymemişsin, seni fahişe. Küçük başını eğiyorsun, hızla çeviriyorsun ve dünyadaki en bayağı şeyin bu kadar seksi olabilmesi hayret verici: bir kitapçı dükkânında yarı çıplak bir kız. Bir çubuk şekerlemeye uzanıp alıyor, yavaş yavaş çiğniyor ve sessizce yalvarıyorsun.

"Eh belki bunu telafi etmek için yapabileceğim başka bir şey vardır," diyorsun ve ben başımı evet anlamında sallıyorum. Buraya gel diye işaret ediyorum, şekerlemenin bir kısmı ağzından sarkıyor ve eğilip her iki elini dizlerime koyuyorsun, şekerlemenin ucunu benim ağzıma uzatıyorsun.

Isırıyorum. Nihayet.

26

AZ önce hayatımızda ilk kez seni becerdim ve güzel değildi, sonsuza dek devam etmedi ve sen çığlık atmadın. Senin içine girdiğimde Macy's'teki tutku neredeydi? Ve hızlı sevişmemizin suçlusu kim? Giyinme odasında veya açık bir pencerenin önünde olmadığımız için mi böyle oldu? Yoksa benim yüzümden mi? Çok mu açtım? Fazla mı sabırsızdım? Seni çok mu sert tuttum? Belki de oral sekste seni becermekten daha iyiyim ve bu korkunç bir şey, adaletsiz bir olasılık. Sadece bir kez yaptık. Tekrarlamalı mıyım? Tekrarını istiyor musun?

İstemiyorsun. Kafesin zemininde kendimize gelirken telaşsızsın. Üstümde saçlarımı okşuyorsun, yüzünü göremiyorum, ama ellerinden, acımayla dolu temasından hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Parmakların teselli edercesine *pat pat* vuruyor ve seni bırakamam, yoksa kalkabilirsin, seninle yüzleşmem gerekebilir ve bunu kaldıramam. Ben belki kendimi sekiz saniye tutmuş olabilirim. Dokuz. Kafamda tekrarlıyorum ve bunun nasıl olabildiğini anlamı-

yorum. Belki de fazla mastürbasyon yaptım, belki sen beni çok fazla mıncıkladın ve belki de kapıyı kilitlemeliydim.

"Hayır," dedin sen. "Kapı açıkken çok seksi. Levhanın üstünde 'AÇIK' yazıyor, değil mi?"

Sana karşı dürüst olmalı ve AÇIK kapının beni sadece sinirlendireceğini söylemeliydim. Ama seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim ve senin isteklerine öncelik vermeye çalıştım. Sen yazarkasanın yanında yapmak istedin, ama ben hayır dedim.

"Hadi alt kata gidelim."

"Gerçekten mi?" dedin ve yanıyordun. Öyleydin. Bundan eminim.

Buraya indik -benim fikrim, anahtar bende, patron benim- ve kafesin kilidini açtım, içeri girmeni emrettim, kilitledim. Sen gülümsedin, sana eteğini çıkarmanı söyledim ve itaat ettin -ben patronum ve sen külot giymemiştin, sana kendine dokunmanı söyledim, yaptın, diğer Beck'in çenesini kapamasını istedim- müziği açık bırakmamı istedin, bu yüzden olduğu gibi bıraktım, çünkü ben patronum ve ara sıra seni memnun etmeye iznim var. Sen tek elinle kafesin kapısını tutmuş dururken ve diğer elinle yavaş yavaş kendi üzerinde çalışırken ben soyunmaya başladım, bir an gülümseyerek beni izledin, bir sonraki anda seks ciddiyetine büründün. Sana bunun için yalvarmanı söyledim, sen de içine girmem için yalvardın, pantolonumu çıkardım ve nasıl istekli olduğumu gördün. Sana dizüstü çökmeni söyledim, yaptın ve bana uzandın -ben patronum, ara sıra seni memnun etmeye iznim var- kafesin kilidini açıp içeri girdim. Beni ellerine ve ağzına aldın, sürekli bana bakıyordun ve seni becerme zamanımın geldiğini anladığımda

-durdurulamaz bir dildo olduğumu ve senin doyumsuz annem olduğunu düşündüğüm zaman- sana belli ettim ve bir hayvan gibi üzerime atladın. Ata biner gibi üzerime oturdun ve bana emir verdin -ben patronum ve ara sıra seni memnun etmeye iznim var- ve sonra.

Ve sonra.

Ve sonra senin içindeydim ve boşaldım. Patladım. Çok hızlı ve çok şiddetli boşaldım, başlangıçta hiçbir şey söylemedin, zirveye çıkmana yardım etmemi ister gibi davranmadın, sadece saçlarımı okşama moduna geçtin ve usulca benimle konuştun.

"Merak etme Joe. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

İşte senden, bana yapabileceklerinden ve yapmayacaklarından en çok korktuğum zaman o andı, çünkü o an benim değil senin patron olduğunu fark ettim. Eğer *canın isterse* ara sıra beni memnun edebileceğini anladım. Sonunda kalktığımızda ikimiz de acıkmış ve sersemlemiştik, yukarı katta kasada duran yaşlı bir adam vardı ve bize baktı, ben tamamen giyimliydim, sen sutyenleydin ve adam gülümsedi.

"Çocuklar size iyi geceler. Ben başka zaman gelirim."

Yaşlı adamın gözlerinde ve sözlerinde ölümcül bir seksten uzaklık, umut kırıcılık ve yavanlık vardı. Adam ilk sevişmemizden, senden ve benden daha fazla keyif almıştı. Bunun üstesinden gelmenin yolu yoktu ve Peach gerçekten depresyonda olduğu için gidip onu kontrol etmen gerektiğini söylediğin zaman hiç şaşırmadım. Senin yatağına gitmemizi ve yeniden düzüşmeyi teklif etmediğinde de şaşırmadım. Ben kötüydüm ve patron sensin.

Ama beni şaşırtan şu oldu. Bir gün sonra -hatta bütün bir gün bile beklemedin- bana mesaj çektin:

Selam Joe, bugün gelemiyorum. Üzgünüm!

Ve bu ünlem işareti bizim için sonun başlangıcıydı, cevap yazarak hata yaptım:

Tamam!

Ve sonra sen beni görmek yerine Lynn ve Chana'yla dışarı çıkma planları yaptın.

Sen: *Sizi özledim kızlar. Dr. Nicky ile acil bir seansım var, ama geç bir öğle yemeği ve/veya* içkiye *ne dersiniz?*

Chana: *Sen de kimsin? Ha ha. Evet. Olur.*

Lynn: *Ben şehirden ayrıldım bile. Benim için de bir tane için!*☺

Demek hepsi bu kadardı, öyle mi? Gerçek son, çünkü beni görmek yerine *benim hakkımda konuşmak* için bir akıl sağlığı uzmanını ve bir kız arkadaşını görmeyi tercih ediyorsun. Ve bir kız seninle konuşmak yerine senin hakkında konuşmayı daha fazla sevdiğinde, eh, benim tecrübeme göre bitmiş demektir. Bu yüzden işi sonlandıracak, kendimi ve dükkândaki herkesi öldürecektim. Eric Carmen CD'sini çıkarıp parçalarına ayırdım, çünkü kendime ve bizim geleceğimize inanmaya son verdim. Sana sanki beyaz bayrak sallıyormuşum gibi cevap yazmıştım:

Tamam!

Aklımı yitirmeye yakın olduğumu bilmen iyi oldu, çünkü CD'yi kapatıp -bazen en iyi ses sessizliktir- bir tabureye oturarak *Tutku Oyunları* filmindeki sapık gibi kendimi hadım etmeyi düşünmeye başlamamın üstünden daha beş saniye geçmemişti ki bana tekrar mesaj çektin:

Peki bu gece sen ne yapıyorsun? ☺

Ve evrendeki her şey düzeldi, çünkü o gülümseme daha fazlasını verebileceğimi bilen senin ıslak ve açık vajinandı.

Ve artık iyiydim. Psikiyatristine kendi sorunun hakkında konuşmaya gittiğin, bir seyirci olduğu zaman seksten daha fazla keyif aldığın benim için açıktı. Ve tatile gittiği için Chana'yı görmeye gidiyordun, ona Macy's'te hayatında başına gelen en iyi şey hakkındaki her şeyi anlatmak istiyordun. E-postandaki o gülümseyen ifade benim için açılan ağzındı, sadece benim için. Bu artık birlikte çalışmayacağımızı söylemenin yoluydu: Birlikte düzüşüyoruz. Bu yüzden yedide benim evime gelmeni söyledim ve sen cevap yazdın:

O zaman görüşürüz!

Mumların lanetlenmiş olduğunu fark ettiğimde saat 19:12'ydi. Kitapçı dükkânından bir sebeple aklımda kalan bir adam nedeniyle Pier 1 Imports'tan beş küçük dilek mumu almıştım. Adam hoş görünüyordu, eğer arkadaş arasam arkadaş olabileceğim gibi biriydi ve kredi kartını çıkarabilmek için ağır bir çantayı tezgâha boşaltarak içini çekmişti. "Kahrolası mumlar. Kadınlar ve mumlar, öyle değil mi?"

"Doğru," dedim ve o zaman bunun bende bir iz bıraktığını fark etmedim. Ayrıca ben hiçbir zaman kendisi için Tom Clancy kitabı ve seks yapmak istemeyen karısı için mumlar satın alan kılıbık bir koca olmayacağım. Saat 19:12'de o mumlara ve her birinin kokulu acınası alevlerine içerlemeye başladığımı biliyorum. Pizza soğumuştu ve satın aldığım şarap -şaraptan nefret ederim- an be an boktanlaşıyordu -bildiğim kadarıyla şarap bu kadar uzun süre havaya maruz bırakılmaz- ve gelmeyeceğini, beni son anda ekmenin bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Saat 19:14'te masada -bu an için merdivenlerden yukarıya taşımıştım- otururken sen mesaj çektin:

Benden nefret etme ama iptal etmek zorundayım ☹

O gülümseyen yüz senin kapalı vücudun ve başka tarafa çevrilmiş gözlerin. Benimle ve bizimle alakalı her şeyi bırakmanın tüm suçunu bütünüyle Peach'e atamayacağımı öğrenmek için e-postanı kontrol etmem gerekmiyor. Çünkü işe yaramaz bir penisi olan o değil, benim. Çubuk şekerlemeleri senin için bir vazoya koyuyorum Beck. Vazoyu alıyorum ve sokağın aşağısındaki yaşlı bir kadından satın aldığım duvardaki goblene fırlatıyorum. Evimde sen kendini daha rahat hisset diye duvardaki deliği örtmek için bir duvar gobleni almıştım. Vazo çatlamıyor. Sadece kanepeye sekiyor ve ben dünyadaki en işe yaramaz herifi olmalıyım. Bir vazoyu bile kıramıyorum ve mumlara saldırıyorum, ama evi alev almış halde görmek istemiyorum. Sen buraya geldin ve yine de benle düzüştün. Bu yeri sorumlu tutamam ve vazoyu ya da şekerlemeleri veya duş perdesindeki GEÇMEYİNİZ polis bandını suçlayamam. Elimi mumum üstüne indiriyorum ve canım acıyor, elimden gelseydi penisimi ateşe verirdim ama ne olursa olsun gevşek bir aletim olduğunu biliyoruz. Bunu yapacak cesaretim yok. Yanık ten kokusu soğuk pizzayı bastırıyor ve en azından çiçekler için para harcamamam iyi olmuş.

27

SANA intihar hakkında bir şey söyleyeceğim Beck. Eğer bir tabancayla, iple veya durmadan yüzerek kendi canıma kıyacak olsaydım, ki yapmayacağım, bunu yapmanın tam zamanı olduğunu söylerdim. Sen beni bıraktın ve aşkını benden aldığından beri beş saat on bir gün oldu. Şimdi bütün şarkılarımız kulağa kötü geliyor, çünkü beni tekrar istemiyorsun. Artık hiçbir şey eğlenceli değil, hatta Benji'nin tweet'leri bile:

Koka. Çünkü öldüğüm zaman uyuyacağım #cocacola #hahaha

"Kusura bakmayın ama telefonu bırakıp bana bakabilir misiniz?" Yaşlı, kendini beğenmiş terbiyesiz bir ciyaklama bu. Göndere basıp yardım teklifinde bulunuyorum.

Kaltak havlar gibi konuşuyor. "Torbaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Kendiminkini getirdim."

"Aferin size," diye tersleyerek patronun kim olduğunu göstermek için kâğıt torbayı buruşturup çöpe atıyorum. Ethan içini çekip kadından özür diliyor, torbayı çöpten

çıkarıyor ve işte hayatım buna indirgendi: ben, Ethan ve kitap satın alan bir avuç dallama.

Ethan'la üst üste günler geçirdim ve onu tanımak kolay değil, özellikle de şimdi ondan sana bahsedemediğim bu zamanda. Çalışanların tuvaletindeki gürültülü havalandırmadan şikâyet etmiştin ve herkesin yapacağı gibi değiştirmem için beni zorlamıştın; Ethan buna "ses makinesi" diyor ve kendisini rahatsız etmediğini iddia ediyor. Bu çocuk neredeyse bir hermafrodit gibi, bir şekilde 1992'de çıkan CK One üniseks parfüme benziyor. Hiç sormadan bile Ethan'ın *Gonna Make You Sweat* parçasının tüm sözlerini bildiğini ve evde dansının tüm ayak hareketlerini yapabildiğini söyleyebilirim. Gürültülü şekilde. Ethan hep gürültülü ve yıllarca zıtlıkların izini sürmekle geçen yıllarından kırk bir yaşında yorgun görünüyor. Bu adama ya acırsınız ya da üstüne atılıp cüzdanını çalarsınız. İnsanoğlu için turnusol kâğıdı testi gibi, müşterilerin yarısı tebessümüne karşılık veriyor ve diğer yarısı ona ters ters bakıyor. Ona hep yaşlılar evinde çalışması gerektiğini söylüyorum ve bunda ciddiyim. Tekerlekli sandalyelerdeki kişilerin partilerinde yaşam desteği olarak DJ'lik yapabilir. Eğri büğrü, papatya kokulu penisleri ve tembel, çarpık vajinaları olan insanlar, onun eksiksiz ve trajik bir şekilde doğasında bulunan, uzun zaman önce gerilerde kalmış bir döneme duyduğu arzuyla harekete geçecektir.

"İyi günler efendim!"

"Ethan, herkese efendim demen gerekmiyor," diyorum. "Bazı insanlara söyle, bazılarına sadece el salla veya 'bir şey değil' diyerek yolla."

Dinlemeyecek, öğrenmeyecek ya da boyun eğmeyecek

ve ben ona, hayata, insanlara karşı sabrımı kaybediyorum. Artık çok isteyeceğim ve hayal edeceğim bir şey kalmadı. Ona baktığım zaman kusacak gibi hissediyorum, çünkü o kadar nazik ki senden asla söz etmiyor. İlişkisiyle böbürlenmiyor ve Blythe'tan mümkün olduğunca az bahsediyor, bu da kendimi acınası hissetmeme neden oluyor. Tüm sahip olduğum, senin penisime bir an ve sıkıca kilitlendiğin hızlı birleşmemize dair boktan bir hatıra. Her gün Macy's'te yaşadığımız sıcaklık daha da soğuyor, seks anıları tüm diğer anılar gibi zamanla donuklaşmaya ve soluklaşmaya mahkûm. Chana'ya şöyle söyledin:

Sadece aşırı bağlandım, fazla hızlı... yine.

Yine kelimesi acı veriyor ve her gün bir yenilgi. Günlerim bayat mısır gevreği ve yıkamayı unuttuğum, yıkamayacağım yeni yırtılmış kotla başlıyor; onlarda sen varsın. Metroya binerek işe gidiyorum ve kitaplar umurumda değil, çünkü artık onlara sen dokunmuyorsun. Kudurmuş gibi e-postanı kontrol ediyorum. Hayatına devam ediyorsun ve bana yazmıyorsun. Parmağımdaki yara kabuğunu çekiştiriyorum. İyileşmesini istemiyorum ve bu acıyı seviyorum, o gece atın çektiği arabada çok beğendiğin parmağımı hırpalıyorum. Parmağım hayatımdaki başka her şey gibi cerahat, kan ve acı yayıyor. Eğer Ethan bana bir kere daha parmağımı kontrol ettirmem gerektiğini söyleyecek ve kahve makinesinin demliğini suçlayacak olursa -hızlı düşünmem lazımdı, yeni çocuğa ekildiğim için parmağımı yaktığını söyleyemezdim- yüzüne tüm cerahatiyle bir yumruk yiyecek.

Burada sadece birkaç hafta çalışmış olmana rağmen, kalıcı bir iz bıraktın. Seni burada özlüyorum. Nedense

şimdi senin yerinde Ethan'ın durması çok kötü geliyor. O da yeni şeyleri, yepyeni Gap kot pantolonları seviyor - "Ne büyük indirim ama!" diyor bağırarak, sanki ben lanet Gap kotlarını ve gömleklerini nasıl aldığını bilmek istiyormuşum gibi. "Salı günleri Gap'te sezon sonu satış bölümündeki her şey ilave yüzde kırk indirimli oluyor!" diye bilgilendiriyor beni, sanki sormuşum ya da ajandama not alıyormuşum gibi - ve her gün son derece moralli, temiz tıraşlı ve acınası bir şekilde umutlu oluyor. Blythe'la olmak kendisini kazanan olarak hissetmesine neden oldu ve şimdi loto oynuyor. "Hey Joe, belki ortak bir bilet alırız, hani şu gazetelerde okuduğumuz gibi, şu birlikte çalışan ve birlikte kazanan adamlar gibi yani!" Her gün kahvesini göklere çıkarıyor -sanki kahvenin kahve tadında olması önemli bir şeymiş gibi- ve ocak ayında, yılın evrensel olarak en sövülen ayında, sulu kar yağarken ve gökyüzü asitte yıkanmış kot gibi görünürken, çizmeli ve şemsiyeli tipler yüzünden dükkâna günde üç kere paspas yapmak gerekirken şakıyor - "Kapalı havayı sevmiyor musun?"- ve hava sıfır dereceyken güneş bizimle alay eder gibi parıldadığında bülbül kesiliyor - "Kış güneşi gibisi yok, değil mi?"

En kötü tarafı da benden nefret etmeyecek olması Beck. Onu görmezden gelebilirim, ona bağırabilirim ve benim köpeğim, dükkâna her girdiğimde sürekli gülümsüyor. Ethan asla kendi canına kıymaz, hatta Gap'teki yüzde yetmiş indirimi kaçırsa bile. Fazla ılımlı. Bir gün, Bed Bath&Beyond mağazasından bir torbayla geldi. Tuvalete gittiğinde -çok fazla buğday kepeği yiyor, bağırsakları için endişeleniyor- gizlice torbanın içine baktım. İçinde ne vardı biliyor musun? Bak sana ne olduğunu söyleyeyim:

katlanabilir tepsi masa. Bu kahrolası dünyada bundan daha üzücü bir alışveriş olabilir mi? Düşün. Ethan dükkândan eve gidecek, lifli akşam yemeği hazırlayacak, yemeğini yeni tepsisine yerleştirecek ve internetten izlediği *Big Bang Theory*'nin ne kadar komik olduğunu düşünecek. Kelimenin tam anlamıyla tabağını yalayarak temizleyecek, tepsi masasını katlayacak ve acıklı, yalnız, lifli, düzenli hayatının geri kalanında onu her gece koyacağı yere koyacak. Blythe'ın hikâyelerinde onun için ne yazacağını hayal edebiliyorum, ama emin olamıyorum, çünkü sen yoksun.

Ethan'dan nefret ediyorum. Ondan Blythe'a âşık olduğu için nefret ediyorum. Blythe'la aşk yaşadığı için nefret ediyorum. Ona ne zaman, "Nasıl gidiyor?" diye sorsam hep aynı cevap: "Hiçbir konuda acele etmek istemiyoruz. İkimiz de bağımsızlığımıza önem veriyoruz, bu yüzden nazik ve ağırdan alıyoruz, anlıyor musun?"

Hayır, anlamıyorum, çünkü ben bağımsızlığıma önem vermiyorum. Benim için senin kukun önemli. Eğer onun Reebok ayakkabıları içinde olsaydım -boşanmış, indirim kuponu istifleyen, yavaş- kafama kurşunu sıkardım. Bunlar dünya tarihindeki en karanlık günler ve ben kaybediyorum. Seu Jorge şarkıları dinleyerek İspanyolca öğrenmeye çalışıyor ve tam şu anda o şarkılardan çalıp çalamayacağını soruyor.

"Tabii," diyorum. Artık umurumda değil. Öylesine ölüyüm ki sağırlaştım.

"Hemen şu anda dinlemem gerekmiyor," diye şerefsizlik ediyor. "Başka bir şey çalmamı ister misin? Burada çalacak bir sürü şarkı listem var. Disko, rock ve caz müziği var."

"Ethan, 'caz müziği' değil. Sadece caz."

"Joe, her konuda çok şey biliyorsun," diyor ve her zaman gülümsemek için bir sebep buluyor. Onu hırpalayacak olsam bana teşekkür edecek bir sebep bulacaktır. "Bana her gün daha fazla şey öğreniyorum gibi geliyor!"

Bu Gap indirimi gönüllüsü hakkındaki en üzücü şey, sözlerinde ciddi olması. Muhtemelen çocukken bir potansiyeli vardı, ki çoğumuzda da yok muydu? Ama ondaki kişilik veya istek, her ne idiyse, bu şehir, eski karısı, senin gibi bir kız tarafından vakumlanıp yok edilmiş. Yağmur sulu sepkene dönüşüyor -harika, biraz daha çamur- ve Ethan'a kasayı kapatmasını söylüyorum.

"Tamam patron!"

Aşağı kata inip kapıyı kilitleyerek e-postanı kontrol ediyorum. Okulla alakalı bir sürü ıvır zıvır, ailenle para didişmeleri, Lynn ve Chana'yla "ocak ayı" hakkında sızlanmalar var. Meşgul olmaya çalışıyorsun, internetten bir sürü zırva satın alıyorsun ve bu alışverişleri babanın kredi kartıyla yapıyorsun, sonra da babana iade edeceğine söz veriyorsun. Artık bir faydası yok. Sen gittin, alışveriş yapıyorsun ve ben yanığımın yeni derisini soyup iltihabın sızmasını izliyorum. İyileşmiyorum. Seni unutup üstesinden gelmeyi reddediyorum. Saniyeler önce Chana'ya yazdın:

Çok üzgünüm ama önümüzdeki hafta seninle şova gelemeyeceğim. *Sadece,* şey, *Joe'yu özlüyorum.*

Ayağa kalkıyorum. Bu önemli. Beni özlüyorsun ve parmağıma üflüyorum, hayatı ve dünyayı seviyorum, belki Ethan gerçekten İspanyolca öğrenir. Okumaya devam ediyorum:

Sadece Joe mu yoksa başka bir şey var mı bilmiyorum. Ama

durmadan onu düşünüyorum, neredeyse arayacağım ve eğer buradan gitmezsem arayacağım. Bu yüzden Peach'in Little Compton'daki yerine gidiyorum ve sadece bu histen kurulmak için.

Ve şimdi bir aşağı bir yukarı yürüyorum, beni bu kadar sevdiğin için New York'tan ayrılman gerekiyor. Resmen böyle. Takıntılısın ve devam ediyorsun:

Bu yüzden tekrar ÇOK özür dilerim. Ama Peach istersen senin de katılmandan memnun olacağını söylüyor!

Chana'nın yanıtı destansı ve onu seviyorum, evreni seviyorum. Kısa ve özlü yazıyor:

Hmm, tamam Beck. Joe'yu özlüyorsun, bu yüzden kışın orta yerinde Peach'le birlikte ıssız bir sahil evine kaçıyorsun, öyle mi?

Sen: *Bir araya ihtiyacım var.*

Chana: *Pekâlâ, gücenmek yok ama Peach* çukurunu *"ara" olarak düşünmüyorum. Döndüğün zaman görüşürüz.*

Beni *özlüyorsun* ve beni özlüyorsun, Peach'ten bir e-postan var:

Beckalicious senin kararın. Geçen gece Joseph'ı aramanın eşiğine geldiğini biliyorum ve pes etmediğin için SENİNLE GURUR DUYUYORUM. Çok yeteneklisin ve *okula devam ediyorsun. Tabii ki bunun önce gelmesi gerekir. Ve herkesten çok Joseph kendin için en iyi olanı yapmanı ister. Kendine karşı* bu kadar katı olma *B. Her neyse... LC'de harika zaman geçireceğiz. Oh. Unutmadan, odalardan çoğunun yenilemenin ortasında olduğu ortaya çıktı. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama aslında C&L'yi davet etmeyebilir misin? Teşekkürler!*

Merdivenlerden yukarı fırlayarak Ethan'a Gap'e gideceğimi söylüyorum.

"Ön taraftakilere hiç bakma bile!" diye öğütlüyor. "Doğruca arka tarafa geç!"

"Sen iyi bir insansın Ethan," diyorum ve bunda ciddiyim. "Kısa sürede İspanyolca konuşuyor olacaksın!"

"Teşekkürler Joe! Yoksa şöyle mi demeliyim... *Gracias*! Hem unutma, bugün salı!"

"Biliyorum," diyorum. "Bütün mevsim sonu kıyafetler yüzde kırk indirimli."

"Öğrenmişsin bile Joe!"

Ve öyle. Yeni şeyler almak için sabırsızlanıyorum. Eskileri de seviyorum, ama sen yenileri seviyorsun ve belki de yeni şeyler için söylenecek bir-iki söz vardır. Sen beni özlüyorsun, bu yeni ve iyi bir şey.

28

YENİLİKLERLE donanmış olarak dükkâna dönüyorum ve belki de tahminimden daha fazla senin gibi oldum, çünkü yeni eşyalar heyecan veriyor Beck. Yeni bandajlar -temiz!- yeni şapka -yünlü!- yeni saç kesimi -kısa!- ve yeni bir tutum - heyecanlı! Ethan'ın eve erken gitmesine izin veriyorum ve beni böyle moralli görmekten mutlu olduğunu söylüyor. Benimle temas kurman sadece bir zaman meselesi -beni özlüyorsun- ve e-postanı tekrar kontrol ediyorum. Chana yazdığın "LC" tweet'i hakkında seni azarlıyor:

Chana: *"LC" mi? Beck* şu anda *daha sevimsiz gibi görünmenin tek yolu "LC" diyerek Lauren Conrad'ı kastetmen olabilir. Eğer orada hiç bulunmamışsan bir yerden "LC" diye bahsedemezsin. Ki hiç gitmedin, değil mi?*

Sen: *Tamam, haklısın. LC tweet'i kötü oldu. Sadece Joe'dan bu yana keyifsiz hissediyorum.*

Chana: *Eğer keyifsiz hissediyorsan o zaman bir yetişkin gibi davranarak onu aramalı ve tekrar görüşmelisin. Prenses Peach'le kaçmak yapılacak en kötü şey.*

Sen: *Biliyorum. Tıpkı* Sex&the City *dizisinde Carrie'nin Rus ile Paris'teyken orada Bay Big'le birlikte olsa nasıl hissedeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum demesine benziyor.*

Chana: *Olayları sürüncemede bırakabileceğin saçma bir TV dizisinde olmaman* dışında. *Gerçek hayat böyle. Bir drama kraliçesi olmayı bırak ve onu ara. Kim bilir? Belki bir geceliğine Rhode Island'a bile gelir.*

Fikre ısınmaya başlıyorum ve sen de fikre ısınmaya başlıyorsun:

Sen: *Hmm. Bu kulağa gerçekten güzel geliyor.*

Chana: Öyleyse yap. Davet et onu. *Peach'i salla. Joe tamamen romantik* şekilde *senin peşinden gelmiş gibi davranabilirsin.*

Sen: *Belki de. Joe'ya sadece mesajla adresi yollayıp gel dediğimi düşünsene lol.*

Senden gelecek mesaj için telefonumu kontrol ediyorum. Bir şey yok. Ama resmen beni istiyorsun ve resmen ben seni istiyorum. Burada durup bekleyemem. Biraz erkek olmam lazım ve oluyorum. Her şeyden önce bahçecilik hakkındaki bir dergideki makalenin ve Google'ın yardımıyla Peach'in ailesinin adresini buluyorum. Bay Mooney'yi arayarak birkaç günlüğüne dükkânı kapayıp bir karayolu seyahatine çıkmamda bir sorun olup olmayacağını soruyorum.

"Joe, artık oranın patronu sensin. Ve ocak ayı konusunda neler hissettiğimi biliyorsun. Zaman kaybı. Tatilini yap. Bunu hak ettin."

Ve bunu hak ettim.

Bu sırada sen, Chana ve Lynn'le yazışıyorsun, onlar da doğal olarak Joe Takımı'ndalar:

Lynn: *Peki Peach yerine neden Joe'yla kaçmıyorsun?*

Sen: *Lütfen Peach'ten nefret etmeyin. Zor bir dönemden geçiyor.*

Chana: *Onun tüm yaşamı zor bir dönem. Iyy.*

Lynn: *Rhode Island'ın o kısmında her yerin kapalı olduğunu biliyorsun Beck.*

Sen: Çocuklar lütfen. *Bu sadece bir hafta sonu. Büyütecek bir şey değil.*

Chana: *Beni ve Lynn'i davet ettiği için Peach'e teşekkürlerimizi ilet. Her neyse.*

Sen: *Chana sizi davet etti. Benden sizi davet etmemi istedi.*

Lynn: *Bu şahsen davet etmekle aynı şey değil...*

Sen: Çocuklar, kız depresyonda. Sapık *bir takipçisi olduğunu biliyorsunuz, değil mi?*

Lynn: *LOLOLOLOLOL*

Chana*: Ona kaç para ödüyor?*

Lynn: *LOLOLOLOL.*

Sen: Çocuklar... *kız iyi niyet gösteriyor.*

Chana: *Tabii öyledir.*

Lynn: *#aferinchana*

Sen: ☹

Benim tarafımda oldukları için arkadaşlarını seviyorum. Bu bana çok şey ifade ediyor ve bir gün düğünümüzde bunun için onlar teşekkür edeceğim. Aynı şeyi Peach için de söylemek isterdim, ama o Joe Takımı'nı desteklemiyor. O Beck Takımı'nda ve Beck Takımı ile Joe Takımı'nın aslında aynı takım olduğunu anlamıyor. Sen bir yandan da onunla gevezelik ediyorsun:

Peach: *Neredeyse unutuyordum, bizim kütüphaneye ÖLECEKSİN. Tonlarla birinci baskı var Beck. Spalding bir aile dostuydu, yığınla imzalı kitabı var ve hiçbir yerde bulamayacağın*

hakiki nadir baskılar. Demek istediğim bir tane imzalı Deniz Feneri *var. Virginia Woolf, eh, bu uzun hikâye ve bir şişe Pinot* eşliğinde *bu hafta sonuna kalması daha iyi.*

Sen: *Buna kim bayılır, biliyor musun? Off, tabii ki buna kimin bayılacağını biliyorsun.* ☹

Peach: *Biliyorum tatlım. Ayrıca şehir dışına çıkmanın kafayı dağıtmanın en iyi yolu olduğuna seni temin ederim.*

Sen: ☹ *Evet. Umarım öyle olur.*

Senin telefonu Gap torbanın içine atıyorum. E-postalarını okumaya son veriyor ve seni görmek için hazırlanmaya başlıyorum. Kendini tutamayıp bana yazıncaya kadar bekleyemem. Ve bunu yapacağını biliyorum. Sahil evindeki yatak odanda tamamen yapayalnız olacaksın ve benimle olsaydın ne kadar daha iyi olacağını düşüneceksin. Bana mesaj atacaksın, oraya geleceğim, beni içeri alacaksın, gizlice merdivenlerden yukarı süzüleceğiz ve sahil evi seksi yapacağız. Artık kaderimizi bildiğim için sakinim. Tüm yapmam gereken Little Compton'a gelmek ve aramanı beklemek.

Bodrum katının kapısını kilitliyorum, ışıkları söndürüyorum, Bay Mooney'nin arabasını nereye park ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum ve hangi yoldan gitsem diye düşünüyorum. Murphy Kanunları'nın var olmasının bir nedeni var, bu yüzden ön kapı açılıyor ve mutlaka kapatmadan önce gelen tiplerden birkaçı ayaklarını sürüyerek içeri giriyor.

En dostça sesimle sesleniyorum. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama kapatıyoruz!"

İçimde kötü bir his var ve bu dükkânın seslerini tanıyorum. Birisi ön kapıyı kilitlediğinde ve AÇIK levhasını çevirip KAPALI yaptığında nasıl ses çıkardığını bilirim.

Palam bodrum katında ve ben yukarı kattayım, her kimlerse bana karşı taarruza geçtiklerini duyuyorum. Barack Obama maskeli kimliği belirsiz adamlar üç kişiler; ikisi iri yarı ve biri daha ufak tefek. Ufak olan levye kullanıyor ve bodrumun kapısını açıp kendimi oraya kilitleyecek zaman yok. Yenildiğin zaman yenilirsin ve hepsi birden üstüme çullanıyor.

Dayak.

Bunu erkek gibi karşılıyorum ve beni sanki bir orospu çocuğuymuşum gibi, sanki kelimenin tam anlamıyla annelerini becermişim gibi dövüyorlar. Yüzüm kan ve tükürükle kaplanıyor ve sağ gözümün artık işlevsiz olması mümkün. Nihayet dayak sona eriyor, şu anda bir insan değilim, sadece yaraların toplamıyım. Hâlâ sağlam olan gözümü açıyorum. En ufak Obama tezgâhtaki yeni Gap şapkama kuvvetle vurup tezgâhtan atıyor ve yumruğunu sevinçle havaya kaldırıyor.

Bu spor ayakkabıları tanıyorum, çünkü Curtis'e en az yüz kere kirli ayaklarını tezgâhtan indirmesini söylemiştim. Bu yüzden bu onun işi, onun intikamı. Curtis ve diğer Obama'lar kapıyla mücadele ediyorlar ve ben titreyerek yerde kalıyorum. Kendim için üzülmeyeceğim. Bunu hak ettim. Yaptığım şeyler var, gözüpek şeyler. Candace'ı suya bastırdım ve Benji'ye cesaret madalyası taktım. Elbette belli bir noktada cezamı çekmem gerekecekti. Sen beni özlüyorsun, en sonunda sana sahip olmak üzereyim ve bu hayatımda bir dönüm noktası, bu yüzden tabii ki bir kefaret vakti olacaktı. Kan kaybediyorum ve şişiyorum. Sol gözüm düzensizce atıyor ve kefareti ödedim. Şimdi KAPALI yazan levha çok uygun; bu kapanış. Sonunda ben özgürüm.

29

LITTLE Compton'a uzun, soğuk bir yolculuk oluyor. Buick'teki ısıtma yetersiz. Yün şapkam gitti, bu yüzden Benji'nin çaldığı Spencer Hewitt, Figawi şapkasını taktım, ama bu yün değil kanvas. Müziğimi unuttum, çünkü aklımda *Curtis* gibi sıradan birisi yüzünden tek gözümün kör olabileceği meselesi gibi başka konular var.

Radyoyla uğraşmaya devam ediyorum ve her istasyonda Taylor Swift var. Kadın senin ünlü versiyonun gibi Beck - çok fazla flört ediyor, çok sert başlıyor, çok hızlı seks yapıyor ve çok acımasız kaçıyor. Radyo istasyonlarını değiştirip duruyorum, ama görünen o ki Taylor Swift her yerde - hatta buradan *LC*'ye yakın bir malikâne almış! Aslında o buranın, Rhode Island'ın valisi ve prensesi olabilir çünkü her lanet rock kanalında -*aslında Red albümü oldukça iyi, Foo Fighters'ın ya da Arcade Fire'ın şarkılarını yeniden yorumladığını görmek isterdim*- ve pop kanalında -yeter artık- o var. Tüm yetişkinlik hayatımda kendimi hiç bu kadar yirmi iki yaşından uzak hissetmemiştim. Hem acaba neden

otoyolların donmasını engellemek için eritici bir şey icat etmiyorlar ki? Savruluyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Benzin için durduğumda senin Twitter hesabını kontrol ediyorum. Sadece Mystic, Connecticut'tan tweet atmışsın. Bir kız olduğun için Mystic Pizza'nın bir fotoğrafını eklemişsin:

Limuzinle kış inzivası için Little C'ye giderken yolda Mystic Pizza için Mystic'e gidiyor olmak? #iyipişmişvebitti #pepperoni #sekstendahagüzel #sahilevi

Son kısmı hoşuma gitmiyor bu yüzden Benji'nin Twitter'ına girip tweet atıyorum:

Şehir*den daha tatlı----ş bir şey yoktur. #Nantuckettakışgeliyor*

Artık resmi olarak Benji'yi takibi bıraktın. Ona bir direkt mesaj yolluyorsun:

Sen benim için öldün. Öldün.

Gülümsüyorum. Ensemi sıvazlama ihtiyacı duyuyorum, çünkü şu anda Benji cennette ve ben tutukluk yapan buz çözücüyle, ıslak ve buzlu karla uğraşıyorum. Yaşamak ölmekten zor Beck ve seninle pizza yemek için her şeyi verirdim. Benzin istasyonundaki tuvalette ellerimi yıkıyorum, şu anda yüzüme bakmak zor geliyor. Gözüm moraracak, kesin. Alnımda geniş, Cadılar Bayramı için yapılmış gibi görünen bir yarık var ve bir tane de yanağımda. Soğuk su çarpıyorum ve tıpkı Bridgeport'tayken mağazada çalan Celine Dion'un şarkısında olduğu gibi, kalbim ve ben devam ediyorum.

Karlar ve yüzüm dikkate alındığında Little Compton yolunda oldukça hızlı yol alıyorum. Görüşüm hâlâ bulanık ve yolu sol gözümle izlemeye çalışıyorum. Şehrin etek-

lerine geldiğimde hâlâ kar yağıyor. Sinirliyim. Sahildeki dondurma dükkânları ve tekne ahalisi nedeniyle limanda hızlı gidemiyorum ve yavaşlamak zorunda kalıyorum. Bu kabak lastikler karın üstesinden gelemiyor ve Buick *Define Avcıları* filmindeki Sloth karakteri gibi ses çıkarıyor.

Yol Buick'ten güçlü, dükkânlar kapalı ve sezon nedeniyle ışıklar yanmıyor. Sanki Little Compton'daki tüm nüfus saklanmış gibi. Ama hayvanlar hâlâ serbest. Ve yolun karşısına fırlayan geyiği fark edip frenlere asıldığımda çok geç kalıyorum. Buick inliyor ve geyiğe tosluyor. Et ve çelikten bir kasırga halinde döne döne yolun karşısına, ağaçların arasından ve ağaçların içinden geçiyoruz. Yanık lastik kokusu alıyorum, çarpma o kadar hızlı ki her şey ağır çekim. Ve sonra.

Hiçlik.

***

Kendime geldiğimde ilk hissettiğim şey sessizlik oluyor. Cam, ağaç kabuğu ve yapraklar görüyorum. Acaba bir ağaç evinde miyim? Şükürler olsun ki kalın kıyafetlerleyim. Aksi halde tepeden tırnağa buz keserdim. Buick içinde bol bol mucize var: Hayattayım. Şapkam kafamda. Ve telefonum bozulmamış. Sadece yirmi dakika kendimden geçmişim.

"Vay be," diyorum, çünkü söylenmesi gerekiyor.

Sanki bir ağaç Buick'i yiyip yutmuş gibi ve bir an için çıkamayacağımdan korkuyorum. Kan kaybediyorum. Bu yeni bir şey değil. Ama yine kutsandım, çünkü arabadaki hiçbir şey elektronik değil. İçe göçmüş kapıyı açabiliyorum ve çabalayarak bu Amerikan yapımı canavardan mükemmel şekilde çıkıyorum. Kırmızı karların içine düşüyorum. Geyik kanı. Benim kanım.

Seni öpmek için sabırsızlanarak e-postamı kontrol ediyorum. Henüz bana yazmadın, ama yazacaksın. Google Haritalar'a giriyorum ve bizim gerçekten kaderimizde var Beck. Seninle birlikte olmak kaderimde var, çünkü telefonum 43 Plover Yolu'ndan Peach Salinger'ın evine 72 metre kaldığını teyit ediyor.

Ama caddeye geri tırmanmak zor. Geyiğe çarptığımda vücudumun her tarafına bir şeyler olmuş. Sağ ayağımı kaldırınca sol ayağımdan ses geliyor. Ağırlığımı sağ ayağıma veriyorum, ama sağ göğüs kafesim batıyor. Karlara düşüyorum ve soğuk giysilerimden içeri sızıyor. "Sabır Joe," diyorum. "Sabır."

İleri doğru birkaç metre emekliyorum ve kısmen karla kapanmış iki işarete rastlıyorum. Birisi evrensel olarak anlaşılan basit DUR işareti. Diğeri beyaz bir levha üzerinde daha titiz hazırlanmış:

HUCKIN'S NECK PLAJ KULÜBÜ A.Ş. GİRMEK YASAKTIR. SADECE KLÜP ÜYELERİNE. KAYALARA YAKLAŞMAYIN. ATLAMAK VE DALMAK YASAKTIR. CANKURTARAN YOKTUR. YÜZME RİSKİ SİZE AİTTİR.

Doğa benden yana, çünkü bu kurallar kışın geçerli değil. İşarete bitişik küçücük bir güvenlik kabini var ve bir şekilde kış nedeniyle kapalı.

"Tamam," diyorum ve Celine Dion'un kalbinden daha güçlü, devam ediyorum.

Tıpkı bir askerin siperden yavaş yavaş çıkması gibi, yere yakın duruyorum. Kollarım, bacaklarımla karın bölgem kadar berbat durumda değil. Dişlerim birbirine çarparken iyice terliyorum, gözlerim netleşiyor bulanıyor ve tekrar

netleşiyor, sonra yine bulanıyor. Ama mutlaka devam etmeliyim, telefonumla mesafeyi yeniden hesaplıyorum: 68 metre uzaktayım.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diyorum yüksek sesle. "Sadece dört lanet metre mi gittim?"

Ağzım kuruyunca kar tıkıştırıyorum. Bu gidişle sana önümüzdeki yaz ulaşacağım, gözlerimi kapatıyorum. Her şeyi yapabilirim. Sen beni özlüyorsun ve en zorlu kısmı bu yürüyüş olacak, her an arayabilirsin - her an. Ellerimi karlı toprağa daldırıp güç alıyorum. Yarım şınav çeker gibi pozisyon alıp dizlerimi itiyorum, acıyla yüzümü buruşturuyorum ama yapıyorum Beck. Ayaktayım. Topallayarak, sanki bir zombi gibi yana doğru sendeleyerek ilerliyorum. Telefonumu kontrol ediyorum, kırmızı nokta mavi noktanın üstünde.

Ben geldim.

Üç adım daha atıp evin araba yoluna ulaşıyorum, vay be. Bu bir *sahil evi* değil Beck. Bu *uzun ve dolambaçlı garaj yoluyla* ve dört arabalık garajıyla şimdiye kadar gördüğüm en büyük malikâne. Ev iki katlı, damdaki parmaklıklı terası sayarsak üç. Ön bahçe yeni karlarla parlayan bir halı gibi ve içeride ışıklar titreşirken yıldızlar yukarıda asılı duruyor. Eğer Işığın Ressamı Thomas Kinkade fırça darbelerini Edward Hopper'la karıştırsaydı yaptıkları aşağı yukarı böyle görünürdü.

Ve sessizlik! Denizi duymayı bekliyorum, ama okyanus da uyuyor. Sadece kar tanelerinin eridiğini, ince dalların büküldüğünü duyabiliyorum. Ben hep böyle gürültülü müyüm? Nefesim çok hırıltılı, ya evin içinden duyarsan? İçgüdüyle geriye çekiliyorum. Bir damla kanımın taze kar-

lara damladığını duyuyorum. İzlerimi bırakamam; Peach takipçisinin geri döndüğünü düşünüp polisi arayacaktır. Ve seni korkutmak istemiyorum, bu yüzden doğuya komşu eve doğru ilerliyorum. Şanslıyız Beck. Komşular Salinger ailesinin çevre düzenleme tutkusunu paylaşmıyorlar. Bu mülkteki bitkiler ve otlar gür, orman gibi ağaçlarla kaplanmış ve karlar bozabileceğim temiz bir çarşaf gibi değil. Arkamda iz bırakmadığım her adımda kendimi daha iyi hissediyorum. Uzun zaman önce bir kodaman muhtemelen tüm bu blokun sahibiydi ve bu evlerin arasındaki düzgün yolları açıklıyor. Kalbim daha hızlı atıyor. Sana yakınım. Acı içindeyim. Duruyorum. Acım bu sessizlikte gürültü yapıyor. Bu çoğu kişinin hiç öğrenemeden öleceği bir sessizlik.

Ve o sırada bir haykırma oluyor, Peach bağırıyor. "Beck!"

İçgüdüsel olarak eğiliyorum. Senin bu sese karşılık vererek *sahil evinin* batı kanadına koşturduğunu söyleyebilirim. Bu benim şansım ve duvara doğru süzülerek kendime büyük salona -zenginler oturma odasına böyle diyorlar- bakma izni veriyorum. Muazzam bir salon. Şişman, sevecen bir yılana benzeyen devasa, denizci mavisi parçalı bir kanepe var. Orta sehpa, yapıştırılarak uygun biçimde birleştirilmiş ıstakoz kapanları ile üzerindeki camlardan oluşuyor ve şöminedeki çatırdayan odun alevlerini yansıtıyor.

Senin gülüşünü duyduğumda, en azından ölmediğimden emin oluyorum. Bacadan duman süzülüyor ve Taylor Swift'in buradan bir ev aldığına şüphem kalmıyor, Elton John'u duyabiliyorum *-ne zaman anlayacaksın, ne zaman öğreneceksin, çiftlikte kalmalıydım, babamın sözünü dinleme-*

liydim- ve esrar kokusu alıyorum. Artık seni görmem çok uzun sürmeyecek ve sen odaya dalınca çömeliyorum.

Sahil sana çok uygun ve Tanrı biliyor seni özlüyorum. Sanki üstün aranacakmış gibi bacakların ayrık halde şöminenin önünde duruyorsun -ateş gibi aydınlanmışsın, capcanlısın- üstünde siyah tayt ve seks yaptığımız gün giydiğin gri süveter var. Ellerini ısıtmak için ateşe doğru hafifçe eğildiğinde, pencereden içeri dalıp sana girmek için kontrol edilemez bir dürtü hissediyorum.

Ama yapamam. Peach ağır ağır yürüyerek odaya giriyor ve sahneyi mahvederek sana bir kadeh şarap ikram ediyor -tipik- ve sen yudumlarken Peach mutfağa geri dönüyor. İçinde ilaç varsa şaşırmam. Beni özlüyorsun. Ben de seni özlüyorum. Seni ateşin yanında, ellerini ısıtırken görmek acı veriyor. Seni o kızıl sonsuzluğa ittiğimi ve peşinden, seninle birlikte atladığımı hayal ediyorum. Vahşi düşünceler için yaralarımı suçluyorum.

Peach usulca odaya dönüyor ve sana akşam yemeğinin bir saat içinde hazır olacağını söylüyor. Briç oynamak istiyor -bu kız seksen beş yaşında mı?- ve sen ev sahibenin sözünü dinleyerek devasa parçalı kanepede yanına gidiyorsun. Benim zamanım doldu, dinlenmek için oturuyorum. Burada kalmak için hava çok soğuk. Ben bir hayvan değilim, peki planım ne? Buraya planlarla değil, hayallerle geldiğimi fark ediyorum. Benim hayalim: Bana mesaj gönderiyorsun, ben New York'taymışım gibi numara yaparak üç saat bekliyorum, sonra arabayı Peach'in garaj yoluna sürüyorum ve daha arabayı park edemeden sen dışarı koşuyorsun, sıçrıyorsun -sevinçle!- ve bana yemek ikram ediyorsun -biftek ve patates- sonra yenilenmemiş odalardan birinde bütün gece seks yapıyoruz.

Yedek bir planım yok ve olayları enine boyuna düşünmedim. Sen iyi bir arkadaşsın, nazik ve sevgi dolusun. Peach'e tabii ki zaman ayırman gerekiyor. Ve ben ciddi bir şekilde altüst oldum, acım var ve kan kaybediyorum. Arabam söz konusu bile olamaz; ağaçların içinde. Şehre geri yürüyüp bir oda-kahvaltı otele gidecek kadar gücüm yok. Çömeliyorum ve komşu mülke doğru yol alıyorum.

Ön kapı kilitli -bak şu işe- ve etraf karların üzerine düşen ay ışığı tarafından aydınlatılıyor -Tanrı'ya şükür- bu yüzden düşmeden ve bir kargaşaya neden olmadan arka taraf dolanıyorum. Bir kayıkhane var -bak şu işe- ve kapı kilitli değil - Tanrı'ya şükür. İçeri süzülüyorum ve bir brandaya sarınıyorum. Sen beni özlüyorsun ve bu düşünce acımı unutturuyor. Rüzgârın bu kadar canımı yakmayacağı diğer uçtaki sol köşeye yerleşiyorum.

***

Bir polis yüzüme el feneri tutuyor. Tabancasını fark ediyorum, bir zombi gibi göründüğümü ve koktuğumu bilmek için aynaya ihtiyacım yok. Polis zenci ve tepesi atmış bariton bir sesle, "İsmini söyle," diyor.

"Joe." Soyadımı söylemeden önce öksürerek kan tükürüyorum ve kırmızı – tıpkı Taylor Swift'in albümü gibi. Polis silahını kılıfına sokuyor. İşte bu bir gelişme. Doğrulup oturuyorum. Adam Amerika'nın oluşturduğu en Amerikalı adam - bembeyaz karla kaplı beyaz kentte kara tenli biri. Sanki logosunda bir barkot varmış gibi elinde tuttuğu şapkamı inceliyor. Ben uyurken düşmüş olmalı. Gülümsüyor. "Figawi'de mi yarıştın?"

"Birkaç kez," diye cevap veriyorum, artık Stephen

King'in New England hakkında yazmaktan neden vazgeçmediğini anlıyorum. Kan kaybediyorum. Bir geyik öldü. Bir arazide izinsiz bulunuyorum. Arabam ormanda buharlar çıkarıyor. Ve bu puşt *yelkencilik* hakkında konuşmak istiyor.

Şapkamı iade ediyor. "Salinger'ların bir arkadaşı mısın? Onların evinde bazı faaliyetler fark ettim. Bir şey mi kaybettin?"

Bir kere daha Salinger ismini söylerse öleceğim ve başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Ben kayboldum."

"Nereye gitmeye çalışıyorsun?"

Kaburgalarım acıyor ve batıyor. Ağrıyla yüzümü buruşturuyorum. Acı benim dostum, kurtarıcım. Polis kaygılanıyor ve elini uzatıyor. Tutuyorum. Devam ediyorum. "Memur Bey, açık söylemek gerekirse nerede olduğumu bile bilmiyorum. Benim GPS bir süre önce bozuldu. Yolumu kaybettim. Kaza yaptım."

"Öyleyse ormandaki Buick senin."

"Evet," diyorum. Kahretsin.

"Spencer, bu gece bir şey içtin mi?"

Bana neden Spencer dediğini sormak üzereyim, ama şapkanın içine işlenmiş ismi hatırlıyorum: Spencer Pruitt. İçim rahatlıyor. "Hayır efendim."

"Esrar çektin mi?"

"Hayır," diyorum. "Ama bunu apansız bana bindiren geyiğe de sormak isteyebilirsiniz."

Polis gülümsüyor, ben acıyla yüzümü buruşturuyorum. Acil Servis konusunda telsiz yardımıyla istasyonla haberleşiyor ve hemen buradan çıkmalıyız. Sen yakındasın, sadece birkaç adım uzaktasın. Bildiğim kadarıyla zaten

uyanıksın, uykulu gözlerini ovuşturuyorsun ve paranoyak Peach'i yatıştırıyorsun. Ya Peach polis arabasını gördüyse? Ya polis farlarını kullandıysa? Ya polis destek istediyse? Ya şu anda sen dışarı çıkmış polise ifade veriyorsan? Brandanın her tarafına kusuyorum.

"İçinde kalmasın, bu seni rahatlatır. Kısa sürede sana bir ambülans sağlayacağız."

Ama ambulans parlak ve gürültülüdür. Senin hatırın için güçlü olmam ve ayağa kalkmayı başarmam gerekiyor, itiraz ediyorum. "Gerek yok Memur Bey."

"Tamam," diyor. "Ama seni hastaneye götürüyorum."

Senden uzaklaşmak için her yere giderim ve polis topallayarak dışarı çıkıp arabaya yürümeme yardım ediyor. Ağaçlar Peach'in evinin önünü kapatıyor, bu yüzden sen büyük salonun penceresinde dursan bile beni göremezsin. Polis Memuru Nico -hoş isim- farlarını açmamış -hoş adam- ve polis arabası bir hibrit -sadece *LC*'de olur bu- ve işte polis arabasının arka koltuğundayım.

Polis iyi bir adam, cana yakın, lisedeki futbol günlerinden hikâyeler anlatarak dikkatimi dağıtıyor. Burayı seviyor. Queens'ten geliyor ve Taylor Swift'i bir kerecik görmek umuduyla bunca yolu tepen uçuk tiplerin hikâyeleriyle beni ağırlarken canlanıyor. "Sanki kadın o manyaklara yüz verecek kadar aptalmış gibi, değil mi?"

"Doğru," diyorum.

"Biraz uyumayı dene," diyor. "Yolumuz biraz sürecek."

Sızıyorum, üşüyorum ve seni eski, dalga dalga Dickensvari bir elbisenin içinde hayal ediyorum, *seni.*

***

Charlton Memorial Hastanesi, Massachusetts, Fall River'da ve sadece otuz kilometre uzakta. Ama otuz kilometre pekâlâ yirmi ışık yılı olabilir, çünkü bu yer keşmekeş halde ve gürültülü. Anti-LC Nico araba kapısını açtığında, sigara dumanından bir duvar beni yutuyor. Öksürüyorum. Bir düzine kadar keş etrafta Oxy* almaya çalışıyor. Ben buraya ait değilim. Memur Nico'ya beni neden yazlıkçıların gittiği hastaneye götürmediğini sormak aklımı çeliyor, ama ne fark eder ki? Buradayız. Önümüzdeki adamın arka cebinden kanlı bir bıçağın ucu çıkıyor ve hemşireye bir araba kapısıyla sorun yaşadığını anlatmaya çalışıyor. Dördüncü sınıftaki biri bile onun yalan söylediğini anlar, adam yalvarıyor. "Sadece bir Oxy yeterli Sue."

Ama Sue katı. "Bir kahve iç, bir toplantıya katıl ve siktir git."

Ben toplumun aşağı kesiminden bir esrarkeş değilim ve Nico'nun nüfuzu var, bu yüzden hemen bir odaya giriyoruz. Nico'nun eskiden bu kentte çalıştığı ortaya çıkıyor, ama buradan ayrılmış, çünkü eroin ve Oxycodone tarafından "heba olmuş, bozuk para gibi harcanmış". Buradan nefret ediyorum, doktor gelip perdeyi boydan boya çekince mahremiyetim olabileceği için rahatlıyorum ve doktor kendisini takdim ediyor. Doktorla Nico arkadaş ve şimdi sadece benimle ilgileniyor. Doktor K yüzümü, elimi muayene ediyor. Ona saldırıya uğradığımı söylüyorum. Kazamı anlatıyorum. Kaburgalarımın çatlamadığını ve vücudumdaki yaraların iyileşeceğini söylüyor. Ama yüzüm başka bir hikâye.

*Oxycodone, kırmızı reçeteyle satılan ve bağımlılık yapacak kadar güçlü bir ağrı kesici.

"Hiç dikiş attırdın mı?" diye öğrenmek istiyor.

"Hayır," diyorum.

Ağır makyajlı hamile bir hemşire iki kahve ve iki çörekle ayaklarını sürüyerek içeri giriyor. Talihime inanamıyorum. Açlıktan ölüyorum.

"Helen, bunu yapmak zorunda değildin," diyor Polis Memuru Nico ve ganimeti kapıyor.

"Lütfen," diyor hemşire. "Evde senin için yemek yapan biri olmadığını biliyorum. Senin ebatlarında bir erkeğin yemesi gerekir."

Benim de öyle ve yaralıyım. Doktorun elinde bir şırınga var, gözlerimi kapatmamı söylüyor. "Bu canını acıtacak," diyor ve *Daha Yaklaş* filminde Jude Law bunu Natalie Portman'a söylediğinde hiç şakası yoktu. Keşke burada olup elimi tutsaydın.

Alnıma yapılan iğne sadece canımı yakmakla kalmıyor, beni öldürüyor. Nico sırtımı sıvazlıyor. "Nefes al Spence, bitti."

Hastane kimlik istiyor, ama onlara cüzdanımı kaybettiğimi söylüyorum. Sahte bir adresle yatışıyorlar ve Figawi şapkasının gücü inanılmaz. Doktor bana yine ve bu sefer yanağıma iğne yapıyor. Kıpırdamadan durmam ve anestezinin etkisini göstermesini beklemem söyleniyor. Hamile hemşire oyalanarak Nico'yla ilgileniyor. "Ee Nico, havalı kasabada işler nasıl gidiyor?"

"Yeterince iyi," diyerek gülüyor. "Ya sende?"

"Geceleri sıcak tutacak uzun, güzel, güçlü bir fincan sıcak çikolata olsa daha iyi olur, değil mi Nico?"

Nico eğleniyor ve hamile hemşire poposunu sallıyor. "Sadece söylemen yeter seksi şey."

Burayı, insanların istediklerinde böyle açık sözlü olmalarını sevdim -Oxy, Nico'nun aleti, kahve- ve bunun bir parçası olmak istiyorum, bu yüzden Nico'ya fısıldıyorum. "Sence etrafta biraz daha çörek var mıdır?"

Bana cevap vermek yerine kapıyı kapatıp bir not defteri çıkarınca keşke ilaç beynimi de uyuşturseydı diye düşünüyorum. Bu not defteriyle kalem hoşuma gitmiyor ve başlıyor. "Pekâlâ, yine söyle adresin neydi?"

"Sana şehirdeki adresimi verebilir miyim?"

Bir şeyler uyduruyorum ve bittiğini umuyorum, ama daha yeni başlıyoruz. Nico her şeyi öğrenmek istiyor. Ona arabayı, araçtan çıkışımı anlatıyorum. Arabanın tam olarak nerede olduğunu öğrenmek istiyor. Nerede olduğunu söylüyorum, sokaktaki *kanları* görmüş; beni bu şekilde bulmuş ve karların erimesi için dua ediyorum. Senin ve Peach'in içeride kalmanız için dua ediyorum.

"Peki ne arıyordun?"

"Kendimde değildim, bilmiyorum."

"Doğruca o eve gitmişsin Spencer. Caddedeki benzin istasyonunu neden denemedin?"

"Kapalı olduğunu düşündüm," diyorum, hem neden bana saldırıyor ki?

"Peki *evde* birilerinin olacağını mı düşündün?"

"Bilmiyorum." Ve sadece bir çörek istiyorum.

"LC'de tanıdığın birisi var mı Spencer?"

"LC'de olduğumu bile bilmiyordum," diyorum ve zamanı geldi. Elimdeki en büyük kozu masaya sürüyorum. "Bak, bu konuya girmek istemiyorum, ama annem öldü."

Kaleminin cebine sokup not defterini kapatıyor. "Spencer, üzgünüm. Bilmiyordum."

Ağlamak kolay çünkü seni özlüyorum, sana nasıl geri döneceğimi bilmiyorum ve sen beni özlediğini söylemek için hâlâ aramadın. Nico bana bir çörek getiriyor ve bir lokmada yutuveriyorum. Doktor geri gelip bana dikiş attığında hiçbir şey hissetmiyorum.

***

Nico'yla ikimiz tekrar park yerindeyiz ve beni tren istasyonuna götürmek istiyor. Buradaki manzara inanılmaz. Birileri Oxy partisi veriyor. Pejmürde bir North Face ceketi giyen adam bir levyeyle bir Mazda'nın kapısını açmaya çalışıyor. Nico böğürüyor. "Hey Teddy. Biraz saygı!"

Teddy, Polis Memuru Nico'yu selamlıyor ve ben kaderimi kabul ediyorum. "Sakıncası olmadığından emin misin?"

"Hayır," diyor. "Boston'a, babanlara giden bir trene atla. Leroy da arabanı çekebilir, senden fazla para almayacaktır."

"Süpersin Polis Memuru Nico." Sıkı sıkı tokalaşıyorum.

Beni tren istasyonuna bırakıyor, neredeyse hastane kadar kötü. Arabadan inmeme yardım ediyor ve keşler hamamböcekleri gibi etrafa dağılmış. İstasyona girip oturuyorum. Nico gidince dışarı çıkıyorum ve bir taksi çeviriyorum. "LC lütfen."

Şoför somurtuyor ve Figawi şapkama dudak büküyor. "*Little Compton* mı demek istiyorsun?"

New England: Tamamıyla Çorak ve Hiç Şakası Yok.

30

FARKLI bir kayıkhanede uyanıyorum, Peach'in evinden en az otuz kilometre uzaktayım. Sabahlamak için bir yer bulmak berbat bir şeydi ve burası diğer kayıkhane gibi sıcak değil, ama en azından bu sefer kimse beni bulmadı. Dışarı çıkıyorum, kum tepelerindeki yüksek otların içinde çömeliyorum. Sen ve Peach, ufukta noktalar gibi görünecek kadar uzaktasınız. İkiniz de ısınma hareketleri yapıyorsunuz - koşarak döneceksiniz, çünkü sen iyi bir misafirsin. Telefonum bozuk ve bu bir sorun, çünkü bana gecenin orta yerinde yazıp gelmem için yalvarırsan haberim bile olmayacak. Siz kızların sahilde yola çıkmanızı izliyorum. Ve kum tepelerinin arasından koşuyorum, bu şekilde gerektiğinde eğilebilirim. Peach'in evine ulaştığımda, tüm yüzüm zonkluyor, ama umduğum gibi kapı açık. Sen burada korkmuyorsun, ki bu benim için iyi bir haber.

Salinger'ların evindeki her şey güzel ve benim evimdeki her şey çirkindi, hatta içinde yaşanacak gibi bile değildi. iPhone şarj aletleriyle dolu bir çekmece var ve telefonumu şarja takıyorum. Keurig'de bir fincan kahve yapıyorum ve

dilimi yakıyorum. Yerlerdeki sulu çamur izlerimi takip ediyorum. Sanki ev benim alt sınıftan olduğumu biliyor ve kahrolası paspası elime almamı istiyor.

Temizlemek için bir bulaşık bezi kullanıyorum, çünkü tabii ki kâğıt havluları yok. (Eminim dünyayı kurtarıyorlardır.) Çömelip temizliyorum ve Peach'ten nefret ediyorum. Baskın ve yapışkan. Lynn'le Chana'yı davet etmediği için çok kaba. Telefonumu prizden çıkarıyorum - yüzde elli beş dolmuş, şarj aletini cebime atıyorum. Yukarı kata çıkıyorum ve altı yatak odasının da mükemmel, temiz ve misafire hazır durumda olduğunu görüyorum. Peach ciddi şekilde ruh hastası ve ben hiç Peach gibi değilim. Ben sana her zaman alan bırakıyorum. Ses sisteminin marifeti sayesinde her odada alçak sesle Elton John fısıldıyor ve Peach'in bir hayran buluşmasında adamı sıkboğaz ettiğini hayal edebiliyorum. Onun bir numaralı hayranı olmak için yalvarıyor ama Sör Elton tokmağı masaya vuruyor ve tüm müziğini bu kancıktan zorla alması için bir tahsilat memuru gönderiyor, böylece Peach sonunda Walmart mağazasında çalışmak zorunda kalıyor.

Fakat yatak odası rock yıldızlarına uygun. Dün gece burada uyudun ve senin gibi kokuyor, yere attığın taytı alıyorum, kokunu içime çekiyorum. Şükürler olsun ki sıcakla yüzüm yatışıyor. Taytını sımsıkı boynuma doluyorum ve senin için sertleşiyorum. Sen bana sımsıkı dolanmışken kolaylıkla boşalıyorum.

Bu küçücük alanda bile yetmiş bin Ralph Lauren havlu var, bu yüzden kuşkusuz Salinger'lar temizlenmek için kullandığım havluya dikkat etmeyeceklerdir. Kahvem hâlâ sıcak ve rahatlıyorum, çünkü burası sıcak ve bunu hak edi-

yorum. Senin silindir spor çantanı karıştırıyorum, külotlarını ve sutyenlerini çıkarıyorum, sende kendimden geçiyorum ve şimdi başım dertte.

Sen ve Peach eve döndünüz, aşağı katta mutfaktasınız, spor ayakkabılarınızı tekmeleyerek çıkarıyorsunuz. Gülüyor musunuz ağlıyor musunuz, bunu söyleyemem. Yer döşemeleri ayağın altında gıcırdarken tekrar aşağı kata inip kaçmam mümkün değil. Senin sesini duyuyorum ve eski evlerden nefret ediyorum. Bu evde insanın görünmeden tek adım atması mümkün değil. Koridorda dört dev adım atarak mümkün olduğunca usulca, neredeyse tam mutfağın üzerindeki ebeveyn yatak odasına giriyorum. Sedir ağacından dolabın içine çömeliyorum ve bir kez daha sen ve Peach serbestken ben kapalı kalıyorum. Ağladığından eminim, gülmüyorsun ve benim ihtiyaç gidermem gerekiyor, başka seçenek yok. Bir bardağın içine işiyorum.

Peach mutlaka seni kucaklıyor olmalı, çünkü kucaklama sırasında Gore-Tex'inin hışırdadığını duyuyorum. Sana ağlamayı kesmeni söylüyor ve sen hıçkırıyorsun. Ben bir kahve kupasına işiyorum ve bunu sessizce yapıyorum. Peach seni yatıştırma konusunda pek iyi değil Beck. Ben daha iyisini yapardım, yapabilirdim. Ve sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Eğer istediğin gibi bana ulaşmış olsaydın, seni kucaklayan kişi ben olurdum. O kadar yüksek sesli ağlıyorsun ki dolaptan çıkıp kapıya gitmek güvenli hale geliyor.

"Tekrar oku," diyorsun.

Peach içini çekiyor ve okuyor. "Benji'nin sevgili arkadaşları."

"Zavallı annesi," diye sızlanıyorsun.

Peach devam ediyor. "Oğlumuz Benji'nin ölmüş kabul edildiğini sizlere büyük bir üzüntüyle bildiriyoruz."

Lafını kesiyorsun. "Onu arıyor olmaları gerekmez miydi?"

Peach sinirleniyor. Tekrar okuyor. "Onun değerli teknesi *Cesaret*, Brant Point açıklarında harap halde bulunmuştur. Bazılarınızın da bildiği gibi, Benji bir süredir uyuşturucuyla mücadele ediyordu. Yakınlarda arkadaşlarına Nantucket'ta olduğunu haber vermiş."

"Şu lanet tweet," diyorsun.

"Biliyorum," diyor Peach. "Uyuşturuculardan nefret ediyorum."

Teknoloji için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü doğrusu meraktan delirmek üzereyim. *Nantucket Mirror* sitesine giriyorum ve beklenildiği gibi, harap teknenin resminin yanında takım elbise içinde *ayık* Benji'nin resmi var. Benji'yi Nantucket'ta gören bir tanık yok, ama annesiyle babası onun New Haven'dan para çektiğini ve "oğullarının kötü adamların ağına ilk kez düşmediğini" teyit ediyorlar. Liman amiri teknenin orada olmadığını doğruluyor ve Benji'nin annesi *Mirror*'a konuşuyor: "En azından sevdiği bir şeyi yaparak öldü." Onun eroinden mi yoksa yelkencilikten mi söz ettiğini bilmiyorum. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim.

Peach burnunu siliyor ve sen hâlâ ağlıyorsun. Peach ikinizin Turks ve Caicos Adaları'na kaçmanız gerektiğini söyleyince gülüyorsun, ama o sözlerinde ciddi. "Benim bunu hep yaptığımı biliyorsun. Neden birlikte yapamayalım? Bir valiz hazırlar ve gideriz. Daha da iyisi, bir valiz hazırlamayız. Oraya bayılacaksın."

"Benim okulum var," diyorsun ve sana bir viski dolduruyor.

Peach kaşındığını söylüyor. "Üstümü burada değiştirmemin senin için bir sakıncası var mı? Yukarı kata kadar çıkmak istemiyorum."

Sorun olmadığını söylüyorsun ve onun kemikli vücudundan taytını sıyırdığını duyuyorum. Odadan dışarı çıkıyor, geri dönüyor ve sen gördüklerini beğeniyorsun. "Vay canına."

"Babam bornozlara takıntılıdır," diyor ve Tanrı'ya şükür ki sen bornoza bakıyorsun. "En güzel bornozları Ritz Oteli yapıyor. Her evde milyon tane var. İster misin?"

İstiyorsun ve alıyorsun, üstünü banyoda değiştirmeyi tercih ediyorsun. Geri döndüğünde Peach coşuyor. "O bornozun içinde olmak harika değil mi?"

"Güzelmiş," diyorsun.

Peach brokoli smoothie yapıyor, elinden gelse seni buraya kilitleyip anahtarı atar ve farkına bile varmazsın. Gürültülü karıştırıcı kurtarıcım oluyor ve koridordan geçip arka merdivenlerden (sadece hizmetkârlar için) mutfakla büyük salon arasındaki hole iniyorum. Neyse ki bu merdiveni bölen vahşi batı tarzı bar kapıları var, çünkü kim bir hizmetkâra sürekli bakmayı ister ki, öyle değil mi? Buradan her şeyi görebiliyorum. Siz kızlar birbiriyle eş devasa bornozların içindesiniz. Sen kanepeye oturuyorsun ve viskini bırakıyorsun, ıstakoz tuzağı sehpaların üzerinde smoothie'leriniz var. Peach büyük koşucu ayağıyla senin küçük ayağını dürtüyor. "Üzülme."

"Üzülmemeliyim," diyorsun. "Bana pislikmişim gibi davranmıştı."

"Ah, Beckalicious, bu senin hatan değil. Erkekler böyle. Bizim gibi kızlar gözlerini korkutuyor."

"Onun gözünün korktuğunu hiç sanmıyorum," diyorsun, Peach ayaklarını masadan indiriyor ve sıkıca yere koyuyor. Ellerini birbirine sürterek biraz ısıtıyor. "Tatlım senin bir masaja ihtiyacın var."

Sen gülüyorsun, ama Peach söylediklerinde ciddi, yere iniyor, diz çöküyor ve senin güzel küçük ayaklarını ovuşturuyor. Sen inliyorsun, hoşuna gidiyor ve bunda iyi olduğunu söyleyince Peach gülümsüyor, hoşuna gitmesi onun da hoşuna gidiyor. Baldırlarına doğru çıkıyor ve bacaklarını o mu ayırıyor, yoksa sen kendin mi ayırıyorsun? Bunu söyleyemem, ama bacaklarının ayrıldığını biliyorum. Uyluklarının alt kısmında çalışıyor şimdi, başını gevşetip arkaya atıyorsun, inliyorsun, kolların iki yana düşüveriyor ve Peach yukarı, uyluklarına çıkıyor. İnliyorsun.

Peach oturuyor, bir şekilde bacaklarının arasına giriyor ve bornozunu açıyor, altında vücudun çıplak ve göğüs uçların kabarmış. Kalçalarını ovalıyor, sen hayır diyorsun, ama sana sessiz olmanı söylüyor ve sen susuyorsun, sol göğsünü öpüyor ve diğerini sertçe, sımsıkı tutuyor. İtiraz ediyorsun, ama seni susturuyor ve itaat ediyorsun. Boynunu öpüyor, ellerinden birini alt tarafına indiriyor ve onunla mücadele etmiyorsun, hiçbir şey yapmıyorsun, bunu kabul ediyorsun ve Peach yanlış yapıyor.

Sen sarhoşsun, benim için yanıyorsun, Benji'den dolayı şoktasın ve Peach'in dostun olması gerekirdi. Sadece dakikalar önce perişandın, hıçkıra hıçkıra ağlıyordun ve ne tür bir insan arkadaşının duygusal buhranı sırasında ondan faydalanır ve kulak memesini emer? Sen henüz ona

dokunmadın, vücudun ona açılmış ve aklının burada olduğunu bile sanmıyorum, sen zihninin derinliklerinde bir yerlerdesin, uzaktasın. Ve sonunda geri dönüyorsun, tüm vücudunla geri çekiliyorsun, bacakların kapanıyor ve Peach geri çekiliyor. Ayaktasın, örtünüyorsun. "Üzgünüm."

"Boş ver," diyor ve smoothie'sini içiyor. "Ben bir duş alacağım."

"Peach, bekle. Konuşmalıyız."

"Beck lütfen," diyerek mızmızlanıyor. "Erkeklerin seninle uğraşmamasının sebebinin muhtemelen bu olduğunu düşündün mü hiç? Yani oluruna bırak demek istiyorum. Her aptalca şeyi analiz etmemiz gerekmiyor."

O smoothie'sini aldıp çekip gidiyor, senin sorumlu hissettiğini anlayabiliyorum ve bu doğru değil. Peach'e sesleniyorsun, o Elton John'un sesini açarak yanıtlıyor. Bir kapının çarpıldığını duyuyorum. Ağlıyorsun, tüm bu olanların sorumluluğunu sana yüklemeye nasıl cüret edebilir? Mutfağa geçiyorsun -neyse ki hizmetkâr merdivenlerinden geçen yolu seçmiyorsun- ve telefonunla geri dönüyorsun. Titriyorum. İşte oldu. Ara beni Beck. Ara beni. Ama bir numara tuşladığında benim telefonum titreşmiyor.

"Chana, bana kızgın olduğunu biliyorum ama yardımına ihtiyacım var. Benji ölmüş ve Peach yukarda ağlıyor. Buraya asla gelmemeliydim, ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen ara beni."

Yukarı kata çıkıyorsun, kapıya vuruyorsun ve Peach'e dışarı çıkması için yalvarıyorsun, sesin kısılana kadar üzgün olduğunu söylüyorsun. O seni duymazdan geliyor, rezil bir karı. Seni tuzağa düşürdü ve farkında bile değilsin. Bar tarzı kapıları iterek geçiyorum ve oradan ayrılıyorum.

31

BU sahilin Peach gibi insanlarla israf olması çok yazık. Dün Peach'le ikinizin koydaki dalgakırana giderken yol boyunca bıraktığınız ayak izlerini takip ettim. Burası saklanmak, beklemek için harika bir yer. Etrafa büyük kaya parçaları dağılmış -KAYALARA YAKLAŞMAYIN- ve kumlarda sona eren, havanın etkileriyle bozulmuş, ahşap bir yürüyüş yolu var. Yolun altında bir siper kazdım ve bence burası lanet kayıkhanelerin her ikisinden daha sıcak.

Güneş yükseliyor ve çok sürmeyecek. Yakında Peach tek başına burada olacak.

Candace buraya bayılırdı. Güneşin sahilde doğduğunu son gördüğümde, onunla birlikteydim. Bu Candace'ı düşünme zamanı değil, ama nasıl düşünmeyebilirim ki? Güneşin doğuşunu Brighton Sahili'nde izlemiştik ve hava aydınlandıkça Candace benden ayrılmak için daha fazla bastırıyordu. Benimle birlikte suda yürümesini istedim. Yaptı. Bu açıdan zalimdi; daha nazik bir kız hayır der, beni kendi kendime ağlamaya bırakırdı, ama o beni en kötü halimle görmek istiyordu ve bu yüzden duruyordu.

"*Ben seni* terk ediyorum," dedi.

Git o zaman kaltak. Git.

Candace'ın beni deniz kenarına kadar takip etmesi benim kabahatim değildi ve onu tutup suya bastırmam, öbür dünyaya geçişini izlemem de benim kabahatim değildi. Orada olmayı istemişti, yoksa benimle gelmezdi. Beni öldürdüğünü, benim savaşmadan pes edecek türde biri olmadığımı biliyordu.

Bu kadar berbat biri olduğu için Peach'i suçlamıyorum, tıpkı ailesinden kaçmak istediği için Candace'ı da suçlamadığım gibi. Elinde *olanlara* bir hiçmiş gibi davranıp elinde *olmayanlar* için bu kadar kızgın olmak ne kadar ayıp. En büyük tehlikenin Taylor Lanet Swift olduğu bir muhitte bir evi olduğu için minnettar değil. Candace'a çok benziyor, o da sesi ve yeteneği için minnettar değildi.

Biraz zamanım var, bu yüzden kıyıda birkaç metre yürüyorum. Suyun gelip ayak izlerimi silmesini seviyorum. Kıyıda o adamın yalnız yürümediği, çünkü İsa'nın onu omuzlarında taşıdığı ortaokuldaki şu kahrolası şiiri düşünüp gülümsüyorum. Biliyor musunuz, yıllarca bunun tersi olduğunu, şiirdeki adamın İsa'yı omuzlarında taşıdığını düşünmüştüm, tıpkı Hari Krishna'nın tefini, tıpkı Yahudi bir çocuğun *bar mitzvah* töreninde bir Tevrat taşıması gibi. İsa Mesih'in her şeyi mahvederek o adamı omzunda götürdüğü hiç aklıma gelmemişti ve bu ortaokul şiirini düşünürken tek bir ayak izi bile bırakmıyorum. İtiraf ediyorum, ben biraz huysuz *biriyim*. Mideme giren son şey kahveydi. Bir aile tarafından beyaz kumların üzerinde yürünmesin diye yaptırılmış yürüyüş yolunu geçiyorum. Siperime geri dönüyorum. Bekliyorum.

En sonunda Peach'in verandaya çıktığını görüyorum - uzakta kırmızı bir leke gibi. Geriniyor, yürüyüş yoluna hızlı hızlı ilerliyor ve işte başlıyoruz. Her geçen saniyeyle, onu, nefeslerini, ayak seslerini ve kulaklıklarından gelen hafif Elton John'u daha net duyabiliyorum. Beni vın diye geçiyor, siperimden sürpriz kutusundan çıkar gibi fırlıyorum ve peşinden koşuyorum. Beni duymuyor. Bu kıyıda korkusuz. Atkuyruğundan yakalıyorum. Tek darbeyle onu indirip kumlara düşürüyorum ve ata biner gibi sırtına oturuyorum. Ağzı kumların içinde, Elton şarkısını kesmeyecek - *tünediği elektrikli sandalyede prenses gibi oturuyor.* Cebimdeki kayayı alıyorum.

Peach eğilip bükülerek başını yana çeviriyor. Gözleri fark ettiğimden daha güzel, beni tanıyor ve tükürür gibi konuşuyor. *"Sen."*

Elton dalgalardan daha yüksek sesli *-ve artık seni duymuyorum, son zamanlarda hepimiz çıldırdık, arkadaşlarım bodrum katında eğleniyorlar-* ve kaya parçasıyla kafasına vuruyorum. Sonunda sessizlik. Onu ters çeviriyorum ve titriyorum. Ölmüş, huzur içinde, ama ya ben? Elton şarkı söylüyor *-bana neredeyse kancalarını taktın, beni duymadın, beni neredeyse kementle yakaladın ve bağladın-* ve burada ben de kendimi ölü, ağır Peach'le yakalanmış ve bağlanmış hissediyorum. Elton sesini yükseltmiş gibi geliyor, yoksa sadece Peach daha sessiz olduğu için mi böyle? Onu hareket ettirmeye odaklanıyorum, ama o sırada şarkıyı duyuyorum *-en karanlık rüyalarımda salıverilen bir darağacı ilmeği-* ve duruyorum. Paniğe kapılıyorum. Ya sen bir koşuya çıkmaya karar verirsen? Ya Polis Memuru Nico sahilde koşuyorsa? Hızlı hareket etmek zorundayım. Gözden hızla kaybolması için

ceplerini taşlarla dolduruyorum. Daha fazla kaya parçası toplamam lazım, çünkü ceketin çok cebi var ve Elton devam ediyor - *doğruca nehrin derin ucuna doğru yürüdü.*

Sakinleşmem ve bu cesedi denize taşımam gerekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, Brighton Sahili'ndeki çamurlu sularda Candace'ın açıkgözlerini görüyorum, gözlerimi açıp Peach'in koluna bağladığı telefonun bandını açıyorum. Artık benim telefonum ve Elton'ın sesini kesiyorum - *sabahleyin beni eve götürmek için bir kamyonla geliyorlar.* Hayır gelmiyorlar ve ben cesedi kaldırıp yürüyorum. Peach üst üste giyinmiş, Candace ise neredeyse çıplaktı, üstünde sadece bikini üzerine giydiği ufak siyah bir elbise vardı. Yaz mevsimiydi, sarhoş kızlar boğulur ve böyle şeyler hep olur - ve suya doğru yürüyorum. Kış mevsimi. Üzgün kızlar ölmek için doğruca denizin içine yürürler. Olur böyle şeyler.

Peach Salinger'ı suya indiriyorum. Tıpkı Brighton Sahili'nde Candace'ı kucakladıkları gibi onu da dalgalar karşılıyor. Peach'ten sana bir e-posta yazıyorum. Ne yazılacağını bilmek çok kolay:

Beck biraz uzaklaşmam gerekiyor. Son zamanlarda koştuğum zaman sanki Virginia Woolf da benimle birlikte koşuyor gibi. Şöyle demişti: "Kilitli kapıların dışında kalmanın *ne kadar tatsız olduğunu düşündüm; belki içeride kilitli kalmanın daha da* kötü *olacağını* düşündüm." *Haklıydı. Gelmeyen birini bekleyerek içeride kilitli kalmak daha kötü.* Çok daha kötü.

Yazlık evin tadını çıkar. Seni seviyorum Beckalicious.

Hoşça kal,

Peach Is

***

Ayrılmadan önce seni bir kez kontrol ediyorum. Büyük salonda bangır bangır senin Bowie'yi çalıyorsun, Peach'in elbiselerini denerken dans ediyorsun, Lynn'i, Chana'yı ve anneni arıyorsun ve domuz gibi yemek yiyorsun. Mutlusun Beck. Annene de Lynn ve Chana'ya söylediklerini söylüyorsun: "Bu benim suçum değil. Peach gitti. Kahretsin, eğer kaçmak için param olsaydı ben de kaçardım! Doğruyu söylemek gerekirse, onun biraz paldır küldür gittiğini düşünüyorum. Benji öldüğü için neredeyse mutlu olmuş gibi görünüyordu. Ve evet, bunun kulağa ne kadar hastalıklı geldiğini biliyorum."

Lynn beni soruyor. *Bastır Lynn*! "Unut Benji'yi. Üzücü ama ölmüş olması onu iyi bir insan yapmıyor. Joe'yla konuştun mu?"

"Hayır," diyorsun. "Ama istiyorum."

Bana tüm gereken de bu. Gidiyorum.

Şehirdeki ıssız sokakta yürüyorum. Body Shop'taki insanlar süper cana yakın. Nico'nun takip etmiş olabileceğinden, neden ortaya çıkmadığımı merak etmesinden endişeleniyordum, ama burası insanların insanlardaki en kötüyü bekledikleri türden bir yer değil. Benim bej canavar şehre geri dönecek. Tamirat dört yüz dolara mal oluyor ve hazırlıklı geldiğim için memnunum. New England benim için şanslı bir yer değil Beck, bu yüzden yola çıkmadan önce maaşımdan avans almıştım. Yollar açık ve Peach'in telefonunda bir sürü güzel müzik var. Kim bilir, belki de New England'da konusunda şansım dönüyordur.

***

Yazlık evde kupadaki DNA'larım aklıma geldiğinde ne-

redeyse evdeyim. Sertçe frenlere asılıyorum. Ama endişelenmeme gerek yok. İkinci evleri olan insanlar anahtarlarını hizmetkârlara, marangozlara ve içmimarlara vererek yola çıkarlar. Yaptığım tüm iyi şeylerden sonra kurumuş, kıçı kırık bir kupa için endişelenecek değilim.

Ayrıca, bu seninle alakalı ve Twitter'ın şimdiden Bank Caddesi'ne geri dönmek için yolda olduğunu doğruluyor. Senin yavaşça, tıpkı baharın gelmesi gibi yaprak yaprak açılmanın zaman alacağını biliyorum. Ama açılacaksın. Peach artık seni aşağı çekemez. Özgürsün. Peach hiçbir zaman seni serbest bırakmayacaktı ve bu baskı olmayınca sen tamamen yeni bir insan olacaksın. Peach artık huzur içinde uyuyabilir. Sen rahatlayabilirsin. Ve baharın ilk esintisini duyduğunda sen bir kitapçı dükkânına gidecek veya atla çekilen bir arabaya bineceksin ve kendini arzuyla olgunlaşmış, al al olmuş bulacaksın. Ve bana ulaşacaksın *Joe.*

32

TELEFONUM bozuk değil. Son birkaç gündür dükkânda günde defalarca kullandım. Sen medeniyetten uzakta değilsin. Burada New York'tasın, yaşıyorsun, yazıyorsun ve tweet atıyorsun:

*Gece vakti yağan kardan daha romantik bir şey var mı? #s*ükunet *#sevgi*

LC'den döndüğünden bu yana beni aramamış ya da eposta atmamış olman için mantıklı, teknolojik veya romantik hiçbir sebep yok. Peach resimden çıkalı *yirmi üç dakika ve on* üç gün oldu. Hiçbir yeni erkekle yazışmıyorsun ve arkadaşlarına da romantik e-postalar yollamıyorsun, ama erkekler hakkında yazıyorsun. Son yazdığın hikâye doktora giden ve kendisinin içinde sıkışmış bir penis olduğunu öğrenen bir kızla alakalı (sensin, tabii ki, her zaman sensin). Hâlâ penislerinin var olup olmadığını anlamak için birlikte olduğu bütün erkekleri arıyor. Erkek listesi çok uzun (bir abartı, öyle olsa gerek) ve hepsinin hâlâ aletleri yerinde. Sonunda kız, evli ve çocuklu olduğu için aramadığı bir erkek olduğunu itiraf ediyor. O adama

aletini vermek istemiyor; adamın karısını terk etmesini, gelip almasını istiyor. Blythe'ın eleştiri e-postasında dediği gibi: "Gerçek bir son yok, zirvesi yok, anlamı yok. Bunun hayatındaki gerçek bir şeye dayandığını varsaymıyorum, ama eğer öyleyse, belki de adamın hikâyesini bir çekmeceye koyup duygularından biraz uzaklaştığın zaman tekrar ziyaret etmeyi düşünmelisin."

Ve doğal olarak endişe duyuyorum. Geri döndüğünden beri şu Doktor Nicky'yi haftada *iki kez* görüyorsun. Ve ardından kahrolası evli bir erkekle alakalı yetersiz şekilde üstü örtülü bu hikâyeyi yazıyorsun. Tabii ki bir randevu ayarlamak için adamı aradım. Senden faydalanmadığından başka nasıl emin olabilirim ki? Ve tek endişe duyan ben değilim.

Chana: *Terapiye daha yeni gittin. Bu da ne böyle? Parasını nasıl karşılıyorsun?*

Sen: *Yeni öncelikler. Ucuz içki saatleri yok, alışveriş yok, sadece yazıyorum,* günlük tutuyorum, *büyüyorum.*

Chana: *Tamam Beck. Ama unutma, Dr. Nicky... Dr. Nicky'dir.*

Ama bugün güzel bir gün, çünkü asansör biraz önce on ikinci kata çıktı, koridora çıktığımda Doktor Nicky'nin söylediği gibi bekleme odasının kapısını açık buldum. Randevuma biraz erken geldim ve bu iyi, çünkü yeni kimliğimi gözden geçirmem gerekiyor.

İsim: Dan Fox (Paula Fox ve Dan Brown'ın oğlu!)

Meslek: Kafe yöneticisi

Rahatsızlık: OKB. Hakkında okuduğum için Obsesif Kompalsif Bozukluk hakkında bir sürü şey biliyorum. Ve eğer yedek bir rahatsızlığa gerek olursa, Şansa Bak filmin-

deki Joe Gordon Levitt gibi kansere yakalanma numarası yapacağım.

Kendimi şimdiden iyi hissediyorum, bu bekleme odasını, bebek mavisi duvarları ve bebek mavisi kanepeyi sevdim. Ve bina benim en sevdiğim muhitte - Yukarı Batı Yakası. *Hannah*'da Elliot bir psikiyatristle görüşüyordu, kim bilir? Belki de seninle Doktor Nicky arasında geçen hiçbir şey yoktur. Belki de sadece yaptığı işte iyidir. Bu mümkün. Sadece iki hafta içinde kendinle alakalı bir sürü şeyi anladın.

Biliyorum, çünkü Nicky sana ev ödevi veriyor. Her gün kendine bir mektup yazman gerekiyor. Ve yapıyorsun:

Sevgili Beck, erkekler söz konusu olduğunda *sadece itmeyi veya çekmeyi biliyorsun. İtiraf et. Sahip çık. Düzelt. Sevgiler, Beck*

Sevgili Beck, erkeklerle ilgileniyorsun ve elde edince ilgini kaybediyorsun. Erkekler göğüs uçlarına baksınlar diye sutyen takmıyorsun. Sutyen tak. Nicky ne yaptığını görüyor. Bu iyi. İzlenmek. *Sevgiler, Beck*

Sevgili Beck, samimiyet seni korkutuyor. Neden bu kadar korkuyorsun? Ancak rol yaptığın zaman mutlu oluyorsun. Neden kendin olamıyorsun? Nicky seni tanıyor ve kabul ediyor. Diğerleri de öyle. Sevgiler, Beck

Sevgili Beck, baba kompleksinin üstesinden gelmeden babanı sevemeyeceğini düşünüyorsun. Ama belki de âşık *oluncaya kadar bunun* üstesinden gelemeyeceksin. *Nicky haklı. İnsan sevgi sayesinde gelişir. Gelişmeni sona erdirinceye kadar* aşkı erteleyemezsin. Sevgiler, *Beck*

Sevgili Beck, bir adada doğmuş olman senin hatan değil. Tüm delikanlıların İşçi Bayramı'ndan önce adadan ayrılmaları senin

hatan değil. Sen sadece kısa süreli ilişkilere girmiyorsun. Sen yuvasın. Sevgiler, Beck

Sevgili Beck, baban, İşçi Bayramı ve sonrasında Nantucket'ta kalması gereken tek erkekti... o seni terk etti. Tabii ki bir baba figürünün özlemini çekiyorsun. Sevgiler, Beck

Sevgili Beck, kendi en kötü düşmanın olma ve seni istemeyen erkeklerin peşinden koşma. Kendi en iyi dostun ol ve seni isteyen erkekleri nasıl seveceğini öğren. Ve unutma, kimse mükemmel değildir. Sevgiler, Beck

Bu e-postalar bu çorak dönemi geçirmeme gerçekten yardımcı oldu. Şimdi beni seks yüzünden ekmediğini biliyorum. Beni sorunların olduğu için ektin. Bu yüzden belki de bir ay içinde falan, ben terapiye gömülmüşken ve kendime mektuplar yazarken, belki de bir pazar sabahı seninle yatakta olacağım. Belki de o zamana kadar kendimi daha iyi anlarım ve yatakta terapi mektuplarımızı paylaşırız.

Ofis kapısı ardına kadar açılıyor, hava salatalık kokuyor ve Doktor Nicky beklediğim gibi değil.

"Dan Fox?" diyor.

Merhaba deyip elini sıkmayı beceriyorum. Peşinden bej ofise girip kanepeye oturuyorum, ama vay canına be Beck. Doktor Nicky Angevine genç. Onun ellili yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum, ama kesinlikle kırklarında. Duvarlar çerçeveli klasik rock albümleriyle kaplanmış - Rolling Stones ve Bread, Led Zeppelin ve Van Morrison. Bilgisayarıyla uğraşıyor ve bir dakikaya daha ihtiyacı olduğunu söyleyerek özür dileyince tamam diyorum. Bir zamanlar genç olduğunu hatırlatırcasına Converse giymiş. Jöleye boyun eğmiş saçlarıyla ve esir eden mavi gözleriyle

bir uyarı levhası gibi. Yahudi veya İtalyan olup olmadığını söyleyemem, bilgisayarıyla işini bitiriyor ve deri koltuğa oturuyor. Cam bir su sürahisini alıyor. Suyun içinde salatalıklar var, demek koku bu yüzden.

"Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diyor ve bir kez daha, benim beklediğim bu değildi.

"Tabii," diyorum ve suyu alıyorum, vay canına Beck. Bu pislik cennet gibi bir şey.

"Sana peşin peşin söyleyeyim," diyor. "Bir not defterim var, ama çok fazla not almam. Her şeyi burada tutmayı tercih ediyorum."

Başını işaret ederek sırıtıyor, bir seri katil veya dünyadaki en iyi insan olabilir, ama bu adam için orta yol yok. Psikolojiyle ilgilenmesinde şaşacak bir şey yok. Kendi dolambaçlı, sapkın düşünceleriyle hareket etmeyi durdurmak için bir yol bulmalıydı. Gülümsediği zaman aniden ortaya çıkan kimyasalla beyazlatılmış dişleri gergin, hüzünlü yüzüne tamamen abes kaçıyor.

"Pekâlâ, Dan Fox," diyor. "Şimdi derdinin ne olduğunu anlamaya çalışalım, olur mu?"

Onunla konuşmak gerçekten kolay, bunu söylemek zorundayım. Ben bir doktor ofisi bekliyordum, ama bu orta yaşlı bir adamın üniversitedeki yatakhanesinde takılmaya benziyor. Beni kimin dövdüğünü öğrenmek istiyor ve ona kayak gezisine giderken geçirdiğim kazayı (LC kazası) anlatıyorum ve kafeyi kapadıktan sonra soyulduğumu (Curtis ve arkadaşları) söylüyorum. Sonra konuşma biraz daha kişiselleşmeye başlıyor. "Kız arkadaşın var mı Dan?"

"Evet." Kolaylıkla olabilir, bu yüzden sorun yok. Ona buraya kız arkadaşım nedeniyle gelmedim diyorum; kız

arkadaşım müthiştir. Ona OKB rahatsızlığım nedeniyle yardım istediğimi söylüyorum.

"Takıntın ne?" diyor.

Yansıtma konusunda her şeyi biliyorum Beck. Birinin güvenmesini sağlamanın en iyi yollarından biri ortak konunuza odaklanmaktır. "Aslında bir bakıma komik," diyorum. "Buradaki tüm albümleriniz. Nasıl veya neden bilmiyorum, ama Honeydrippers videosu psikotik bir saplantı haline geldi."

"Honeydrippers'ı severim," diyor. "*Love Sea* olmadığını söyle bana."

"Bildin," diyorum ve benim yeni en iyi arkadaşım oluyor. Bu konuda iyiyim, diye düşünüyorum. Doktora videoyu (seni) seyretmekten, videoyu (seni) düşünmekten ve gidip videonun (senin) içinde yaşayabilmeyi istemekten kendimi alamadığımı söylüyorum. Bu video (sen) yüzünden her şeye karşı ilgimi kaybettiğimi ve kontrole ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

"Kız arkadaşının sabrı taşıyor mu?"

"Hayır," diyorum, çünkü eğer bir kız arkadaşım olsaydı, sabrını kaybetmeyecek kadar mutlu olurdu. "Sabrı taşan benim doktor."

"Doktor değil evlat," diyerek hayır anlamında başını sallıyor. "Ben doktor değilim. Sadece yüksek lisansım var."

Madem gerçek bir doktor değil, o zaman senin neden ona Doktor Nicky dediğini sormak istiyorum, ama bunu yapamam ve kendi hayatını biraz anlattığında durum adil olmaya başlıyor. "Ne görürsen onu alırsın Danny. Ben kırk beş yaşında, yüksek lisanslı, eski bir esrarkeş ve başarısız bir bas çalgıcısıyım," diyor. "Rock'n'roll severim ve

bu alana doğuştan yeteneğim olduğum için girdim. Ama sonra aslında insanlara yardım etmeyi sevdiğimi fark ettim, bu yüzden bugün buradayız."

"Bu çok hoş Nicky." Ve adını ilk söylediğimde ağzımdan çıkarken tuhaf geliyor, söz dağarcığımda yeni bir kelime bu. *Nicky*.

Bunun kulağa güzel geldiğini söylüyorum ve büyüdüğü yerden bahsediyor - o Queens'ten, ben Bed-Stuy'dan. Terapinin sadece konuşma olduğu ortaya çıkıyor, belki de sen gerçekten sadece *büyümeye* çalışıyorsundur. Belki günün birinde ben bile bir psikiyatrist olabilirim. Bunu yapabilirdim. En sevdiğim kitapları duvara çerçeveletebilir ve benim gibi, senin gibi insanlarla konuşabilirdim.

Nicky konuları toparlama ve bir plan yapma zamanı geldiğini söylüyor. Ev ödevi için heyecan duymam tuhaf mı?

"Danny, burada pek çok çalışma yapacağız. Başlangıç için bir evde yaşadığını öğreneceksin."

Ben hiçbir zaman bir evde yaşamadım, sadece dairelerde yaşadım. Ama başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ve evinde bir fare var," diyor. "Şu video. İyi haber şu ki bu sadece bir fare."

Ve şimdi sen bir faresin Beck.

"Fare senin kadar güçlü değil Danny." Şimdi çok ciddi. "Bu fare minicik. Senin kolların, ellerin var. Senin becerilerin var."

Senin sadece bir vajinan var ve Nicky'yle aynı fikirdeyim.

"Sen kapı tokmağına ulaşabilirsin Dan. Kapanlar kurabilirsin."

Kapanlar.

"Biliyor musun Danny, hayat bir kaltaktır ve bazen evine karanlık çökebilir."

Başını işaret ediyor ve kafamı sallıyorum. Orası oldukça karanlık oluyor.

Nicky ciddi. "Ve işte fare o zaman gelir."

Sen benim dükkânıma geldin ve bu mesele öyle başladı - biz.

"Bazen o kadar karanlık olur ki tüm yapabildiğin kahrolası farenin ortalığı karıştırmasını, senin yemeklerini yemesini, yerlere pislemesini dinlemek olur ve öyle karanlıktır ki kapı tokmağına ulaşamazsın," diyerek devam ediyor. "Orada bir kapı tokmağı olduğunu unutursun, işte burada yaptığımız ışıkları açmak Danny."

"Doğru."

"Kapanlar kurarız Danny."

"Doğru," diyorum, öncekinden daha yüksek sesle.

"Kapıyı açarız, süpürgeyi alıp fareyi oradan kışkışlarız," diyerek havayı yumrukluyor. "Ve bazen bunu bile yapmamız gerekmez, çünkü fareyi öldürebiliriz."

Bu sefer değil.

"Ve bu göz açıp kapayıncaya kadar olmaz. Sana yalan söyleyecek değilim Danny. Ama bu yapılabilir."

"Sen hiç inşaat işinde çalıştın mı?" diyorum ve muhtemelen yanlış bir şey söyledim ama gülümsüyor.

"Geçmişte birkaç yaz mevsiminde," diye yanıtlıyor. "Sen?"

"Geçmişte birkaç yaz mevsiminde," diyorum, nasıl bir eziklik ve kopyacılık, ama Nicky gülümsüyor. Bense geçmiş birkaç haftayı, elimde senin külotunla duvarın dibin-

de yerde, senin için açtığım ve senin için örttüğüm deliğe gözlerimi dikerek geçirdiğim geceleri düşünüyorum.

"Evet, doktor..." Başını iki yana sallayarak gülüyor. "Yani Nicky. Kapı tokmağını bulmam gerekiyor."

"Bulacaksın. Eğer ev/fare benzetmesi işe yaramazsa o zaman videoyu sivilce olarak da düşünebilirsin. Patlatabilirsin ve yok olur. Eğer cildine özen gösterirsen sonsuza dek yara izi olmaz."

Sen sivilce değil, faresin. "Ben sivilcelerin patlatılmaması gerektiğini sanıyordum," diyorum.

"Bu saçmalık," diyor ve saate bakıyor. "Pekâlâ. Perşembeler uygun mu?"

***

Daha sonra sokakta yürürken kendimi değişmiş biri olarak hissediyorum Beck. Nicky'yle elli dakika sanki yeni bir çift göze sahip olmak gibi. Dünya farklı geliyor, sanki 3-D gözlük takmışım veya esrar çekmişim ya da seni becermişim gibi. Uçar gibi ama ciddi hissediyorum ve parka yönelerek uzun süredir ilk kez *Love Sea*'yi izliyorum. Videodaki kız Bowie sarısı saçlarıyla bir bakıma sevimli ve terapi daha şimdiden işe yarıyor. Demek istediğim, bu sıra dışı, tribe sokan videoyu izlemek beni mutlu ediyor ve bir süredir bu kadar mutlu olmamıştım. En iyi tarafı, artık korkmuyorum. Sen Nicky'yle yatmıyorsun. Sadece duygularının başka tarafa yönelmesini deneyimliyorsun. Bu konuyu *Dalgaların Prensi* filminden biliyorum. Olur böyle şeyler. Nicky'nin lisansüstü eğitimi var ve Nicky doktor/hasta dinamiğini asla bozmayacak bir adam. Gerçek bir doktor olmamasına rağmen bu geçerli.

Metroya giderek merdivenlerden iniyorum. Hayatı seviyorum Beck. Bu tamamen yeni olan sabrı hissediyorum. Beni aramanı bekleyebilirim. Sana zaman verecek kadar güçlüyüm ben. Senin e-postanı kontrol etmeyi unuttum ve telefonun bu sabah olduğundan daha ağır. Nicky yapmamı istemediği halde kendime yazıyorum:

Sevgili Joe, evinde bir fare var, o hazır olduğunda sen onu öpeceksin ve hayallerindeki kız haline gelecek. Sabırlı ol. Açık ol. En iyi dileklerimle, Dan Fox

İki haftadır kendimi sana hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Terapiyi seviyorum.

33

SONRAKİ seansımda Nicky'ye ofisinden çıktığımda kendimi nasıl uçar gibi hissettiğimden söz ettim. Tepkimin olağan olduğunu -ben normalim!- ve bunun tamamen yeni bir bakış açısı kazanmakla alakalı olduğunu söyledi.

"Şehir dışında bir yerim var," dedi. "Birkaç haftada bir oraya, ormanlara gidiyorum. Taze hava için değil, ama taze bir bakış açısı için."

Üçüncü seansımda tamamen video (sen) hakkında konuşuyoruz ve Nicky kedi stratejisi dediği şeyi anlatıyor. "Eskiden kedisini kiraya veren bir komşum vardı. Neden biliyor musun?"

"Bunalımlı insanlara yardım etmek için mi?" diye sordum. Yanlış.

"Mahallede birisinin fare sorunu olduğunda Bayan Robinson bir-iki günlüğüne kedisini kiralardı," dedi. "Ve Danny fare olayında mesele şu, eğer çok fazla kedi kokusu alırlarsa ortadan kaybolurlar."

"Yani eğer başka bir şey izlemeye başlarsam, videoyu izlemeye son veririm."

"Bu hafta bir dene. Bunu not et ve bana nasıl gittiğini bildir," diyor ve kulağa aptalca gelse de ev ödevim olması hoşuma gidiyor.

O gün ofisten çıktım ve dünyanın kadınlarla dolu olduğunu fark ettim. Neredeyse unutmuşum. Her yerdeler Beck, platform topukları üzerinde daracık kotlarıyla kafaları Kindle'larına gömülmüş üniversiteli kızlar, tekrar kullanılabilir sebze torbaları taşıyan şişman yaşlı tavuklar, Macy's'ten aldıkları pejmürde çantalarda sebze taşımaya çabalayan orta yaşlı ev kadınları ve bir de seksi sarışın bir fıstık var. Kız o kadar ufak tefek ki sen yanında neşeli bir dev gibi görünürdün, üstünde önlüğü var ve yeni temizlenmiş gibi görünüyor. Ben tamamen ona bakıyorum ve gülümsüyor. Hevesli.

"Seni tanıyor muyum?" diyor ve biraz aksanlı konuşuyor, sanırım Long Island City'den.

"Hayır," diyorum. Bana doğru yürüyor ama benden uzağa değil, jambonlu sandviç ve tıbbi alkol gibi kokuyor. Göğüslerini beğeniyorum.

"Beni hiç mi tanımıyorsun?"

"Hayır, üzgünüm."

"Peki o zaman neden bana bakıyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diyorum ve Nicky ne derdi diye merak ediyorum. "Sanırım sadece sana bakmak hoşuma gidiyor."

Metro treni acı çığlıklar atarak duruyor ve kızın elektrik yeşili boncuk gibi gözleri benim üzerimde sabitleniyor. Rastgele kadınlar biniyor ve iniyor, biz ikimiz hayvanlar gibi kıpırdamadan sadece duruyoruz. İnce kaşları ve uzun

boyalı tırnakları var, seninkilere hiç benzemiyor, ki bu iyi. Bu kızı hayatta sevemem ama kuşkusuz onunla pratik yapabilirim.

Konuşmaya başlıyor. "Kıçına tekmeyi kim bastı?"

"Bir kaza geçirdim."

"Kaza geçirdin," diye burun kıvırıyor. "İşte bu iyiydi."

"Saldırıya uğradım."

"Yani daha adımı bile bilmeden yalan mı söylüyorsun?"

"Sanırım sadece canım yalan söylemek istiyor." Ve bunu iyi yaparım, Nicky hayran olurdu.

"Peki ya ben yalancılarla çıkmıyorsam?"

"O zaman sen olmak berbat bir şey."

"Ne diyorsun be?"

"Biliyor musun, kimin umurunda?" diyorum ve King Kong gibi onunla oynuyorum. "Bu konuşma karanlık bir barda yapılsaydı ve ikimiz de zil zurna sarhoş olsaydık tamamen normal olurdu."

Kızın adı Karen Minty, parlak dudağını ısırıyor ve beni sinirlendiriyor. "Ve eğer büyükannenin sakalı olsaydı büyükbaban olurdu."

Karen Minty oracıkta benimle seks yapacağına karar veriyor ve ben bunu anlıyorum. Onu okumak seni okumaktan çok daha kolay ve bundan daha iyi bir kedi isteyemezdim ve her şey New York Üniversitesi'nden çocukların kovalarca bira içtiği adi bir barda mecburi bir içkiyle başlıyor. Sen buradan nefret ederdin; kız burayı seviyor. İkimiz de bağırmak zorunda kalıyoruz ve burası onun seçimiydi, şimdi ise onu etkileneceğini bildiğim benim seçimim olan Houston'daki bir deliğe götürüyorum -haklıymışım, Long Island City'denmiş- ve *etkileniyor.* Greyhound içiyor ve senin hiçbir zaman söylemeyeceğin aptalca şeyler söylüyor:

"Bu içkiyi nereden biliyorum öğrenmek ister misin? Leonardo DiCaprio da bunu içiyor. Evet, bu doğru."

"Hastane yemeklerinin neden berbat olduğunu biliyor musun? Çünkü insanın ölmesini istiyorlar. Bu doğru Joey. Eğer daha fazla boş yatak olursa o kadar çok insanın da iki katı çalışması gerekmez."

"Bu gece birisiyle tanışacağımın içime doğduğunu biliyor muydun? Bunu söylememeliydim, lanet Greyhounds, ama Joe, bu içime doğmuştu be. Ve sonra sen bana baktın." Geğiriyor. "Bunu çıkarmalı Joe."

"Gömleğimi mi?"

"Elindeki bandajı."

Elimi çekmeye çalışıyorum, ama sanki kendisine aitmiş gibi elimi yakalıyor. Karen Minty feci *kuvvetli* ve kulağıma fısıldıyor. "Enerjini harcama Joey. Buna ihtiyacın olacak."

Bandı hızla elimden çekip çıkarıyor ve daha yüzümü bile buruşturamadan beni öpüyor. Karen Minty'nin dudaklarının da fazlasıyla güçlü olduğu ortaya çıkıyor.

Metroya bindiğimizde ikimizin de trenin ne tarafa gittiğini düşündüğünü sanmıyorum. Trenin gelmiş olması bir mucize. Uzun uzun öpüşüyoruz ve platformdaki bankta beni sıkıştırmasını durdurabilmem bir mucize. Trenin boş olması, tek bir berduşun, zorbanın ya da fahişenin bile olmaması bir mucize. Karen Minty'nin yüzümde Curtis'in mahvettiği yeri yalaması, dilinin seninkinden daha sivri olması, önlüğünü ayırıp açmam -tanga giyiyor- beni tutmaya çalışması, sabahın dördünde lanet metroda seks yapmamız, Karen Minty'nin *-evet Joe evet ben seninim, şimdi boşal,* ŞİMDİ- diye haykırarak, pençelerini sırtıma geçirmiş, gözlerini yuvarlayarak boşalması ve işini bitirince ba-

cakları hâlâ bana dolanmış halde titremesi, bunların hepsi bir mucize. Onu sımsıkı tutarken keşke sen olsaydın diyorum. O sivri dilini boğazımdan aşağı sokuyor ve geri çekip bana bakıyor.

"Seni seviyorum," diyor ve ben ne yapsam kahkahalara boğuluyor, üstümden inip benim ceketime sarınıyor. "Tanrım, yüzün Joey. Şu anda suratını bir görmelisin, ben seninle düzüşüyorum."

"Biliyorum."

"Açıkçası seni tanımıyorum bile."

"Biliyorum," diyorum, bana sokuluyor ve uzaklaşmıyor. Penceredeki yansımamıza bakıyorum. Tünelde ışıklar titreştikçe görünüp kayboluyoruz ve bu gece uzun süredir ilk kez uyuyacağım, Karen Minty bana yumurtalı sandviç hazırlayacak ve sabahleyin penisimi ağzına alacak. Bense ancak o Greyhound'lar ve o ağız hakkında bir şeyler söyleyebilirim. Kız beni seviyor. Ve yardıma ihtiyacım var Beck. Senin ortaya çıkmanı beklemek hiç kolay değil ve geri döndüğünde en iyi halimde olmak istiyorum.

Ben şimdiye kadarki en iyi hastayım, çünkü hemen bir sokak kedisi buldum.

***

Ertesi gün dükkâna geldiğimde akşamdan kalmayım ve kötü bir fikir olan yumurtalı sandviçle ağzıma kadar doluyum. Karen Minty iyi niyetliydi, ama Karen Minty muhtemelen hâlâ yemek pişiremeyecek kadar sarhoştu. Ona güzel zaman geçirdiğimi söyledim. Bana dükkâna uğrayacağını söyledi. Ona cesaret vermedim Beck. Şimdi kıçımda Ethan var -yine erken gelmiş- ve hasta olup olmadığımı öğrenmek istiyor.

"Üşüttün mü Joe? Yoksa sadece sosu mu fazla kaçırdın?"

Bunu ancak Ethan *sos* diye adlandırır, anahtarla kapıyı açıyorum ve eğer Nicky gibi bir terapist olsaydım Ethan'la uğraşmak zorunda kalmazdım. Onu roman bölümüne bir şeyler bulmaya ve müziği açmaya gönderiyorum. Karma bir sürtük. Çalan ilk şarkı *Hannah ve Kız Kardeşleri*'nden *You are too Beautiful*. Hızla kapatıyorum. Seni aldattım, bizi aldattım.

Başım zonkluyor. Kapının zili çınlıyor ve her gürültü rahatsız ediyor, özellikle de şu anda olan - yeni seks yaptığım kız Karen Lanet Minty bu. Bileklerimi kesmek istiyorum. Hayır.

Ama aynı zamanda bir kahve için ölüyorum ve kızın elinde iki sıcak fincan var -Starbucks, hayret- ve omzunu silkiyor. "Siz beylerin kahveyi nasıl içtiğinizi bilemedim, bu yüzden her lanet şeyden getirdim."

Tezgâhın üzerine ağır bir kâğıt torba koyuyor. Ethan sıçrayarak dükkânın ön tarafına geliyor ve Karen hiç gecikmeden ona ürkütücü bir şekilde cana yakın davranıyor. "Sen Ethan olmalısın, öyle değil mi? Joe bana senin hakkındaki her şeyi anlattı."

Dün gece ne kadar sarhoştum acaba? Benim bir fıstığa kendisinden bahsetmemden duyduğu sevinçten Ethan'ın içi içine sığmıyor, neredeyse Karen'ın her tarafını köpek gibi şapır şupur yalayacak. Karen hiç vakit kaybetmeden kendi evinde gibi davranmaya başlayarak bana bakıyor. "Pekâlâ, kahveni nasıl alırsın Joe?"

Ona böyle iyiyim diyorum, gözlerini devirip bana göz kırpıyor ve sesleniyor. "Hey, Ethan?"

Ethan hızla dönüp geri koşturuyor, benim iki şekerli sade kahve sevdiğimi söylüyor ve kendisi için, "Krema ve Stevia. Veya Truvia. Ya da Splenda. Ve eğer onlardan yoksa kahverengi paketlerdeki gerçek şeker. Ama Equal asla!" diyor.

Tüm bu süre boyunca Karen derin derin gözlerimin içine bakarak hayatının kalanında bana kahve getireceğini hayal ediyor. Ben onu değil, seni seviyorum. Ah, lanet olsun, Karen o kızlardan biri. Bana gülümsüyor ve göz kırpıyor. "Teşekkürler Ethan."

Ve bunun kaçışı yok. Ben kediyi okşamakla kalmadım. Nüfusuma geçirdim.

34

KAREN'la birlikte olmak şok edici biçimde etkili, en azından senin benden çok ama çok uzak olduğun düşünülünce. Bunun iyi tarafını görmeye çalışıyorum: Erkek arkadaş olma pratiği yapıyorum ve bu bizim için iyi. Ama yatakta poposunu okşadığımda ve çamaşırhanede tangaları katlarken, pazar yemeğinden sonra annesine el yazısıyla teşekkür notu gönderirken kendimi kötü hissediyorum. Sana ihanet ederek hata yaptım. Ama şunu bil Beck: Her gün telefonumdaki fotoğraflarını ziyaret edecek bir yol buluyorum. Ben çok sadığım. Karen Minty'yle yedi ve terapiyle geçen on bir haftanın sonunda Nicky iyi bir gelişme kaydettiğimi düşünüyor. Artık bunalımda değilim. Senin e-posta hesabını kontrol ediyorum, hâlâ çalıştığını öğreniyorum -içki yok, alışveriş yok- ve şimdi Doktor Nicky'yi gördüğüm için senin neye odaklanmanı istediğini tamamen anlıyorum.

"Buraya geldiğim güne göre çok daha mutlu görünüyorsun Danny."

"Teşekkürler," diyorum. "Kendimi daha mutlu hissediyorum."

"Peki Karen'la işler iyi gidiyor mu?"

"Karen'la işler harika," diyorum ve teknik olarak öyle.

Nicky gülümsüyor. "Bu bakışı biliyorum Danny. Karımla tanıştıktan sonra iki yıl boyunca gülümsememi yüzümden silemedim."

Ağzımdan çıkıveriyor. "Oh, biz evlenecek değiliz Nicky."

Nicky o her-şeyi-bilen bakışını takınıyor ve ben biraz daha ileri gidiyorum. "Sadece onun bana uygun olmadığını söylemek istiyorum."

Sıkıştırıyor. "Şu anda o kadar mutlu görünmüyorsun. Evlenmekten korkuyor musun?"

"Hiç de değil." Ve bu doğru. Seninle bir dakika bile düşünmeden evlenirdim.

"Karen'ın nesi var Danny?"

O sen değil. "Karen sadece... hiçbir şey."

"Hiçbir şey," diyerek kaşlarını kaldırıyor. "Off."

İnliyorum. "Yani onun hiçbir kusuru yok demek istiyorum."

"Ne olursa olsun," diyor ve süremiz sona eriyor. "Senin için bir ev ödevim var. Karen'da beğendiğin on şeyin bir listesini istiyorum."

"Tamam doktor," diyorum. Doktor kelimesi aramızda bir şaka haline geldi, çünkü biliyorsun ki o bir doktor değil. Eve dönerken ev ödevimi yapmaya çalışıyorum, ama sadece seni düşünüp duruyorum. Fareyi tercih ediyorum ve kediye göre biri olmadığım benim için daha net bir hale geliyor.

Birkaç gün sonra Karen Minty'yle kanepeye oturmuş Karen Minty'nin en sevdiği program olan *The King of Queens*'i seyrederken hâlâ uğraşıyorum. Senin tebessüm bile etmeyeceğin bir espriye gülüyor ve böyle kolayca gülmediğin için seni seviyorum. Araya kaçan tangasını çıkarıyor ve ben senin sağlıklı pamuklu külotlarını seviyorum.

"Kevin James'i feci seviyorum," diyor inleyerek.

"İyidir," diye yalan söylüyorum. Seni seviyorum, çünkü sen Kevin James'i sevmiyorsun ve onun esprilerinden birine gülecek bile olsan, onu yine de sevmiyorsun.

Bir Burger King reklamı ekrana geliyor ve Karen Minty reklamları feci seviyor. "Defol BK. BK kızartmaları berbat değil mi Joe?"

Uyum sağlayarak gülüyorum, ama seni seviyorum, çünkü yüz senelik evli olabiliriz ve sen bana asla BK kızartmaları için ne düşündüğümü sormazsın, sen asla *BK* demezsin ve eğer kızarmış patates hakkında konuşacak olursak bunda kızartmadan daha fazlası olur. Bir anlamı olur. Bir hikâyesi olur. Sen soğansın, Karen kokteyl kirazı ve ben seni seviyorum, çünkü soğanlar kirazlardan daha karmaşıktır. Ben kader mahkûmuyum. Kesinlikle kediye göre biri değilim. Ben bir fare istiyorum.

Karen Minty'nin kafasının kucağımda olduğunu neredeyse unutuyorum ve bakışlarını kaldırıp beni süzüyor. "İyi misin bebeğim?"

"Evet." Elimi onun sevdiği şekilde saçlarında dolaştırıyorum. "Sadece ev ödevimi düşünüyorum."

Karen tasvip etmiyor. "Yemin ederim bu saçmalığın para israfı olduğunu düşünüyorum Joe."

"Öyle düşündüğünü biliyorum."

"Hastanede de bütün işi berbat edenler psikologlar oluyor. Her biri dolandırıcı ve yalancı, hepsi hastalarından daha deli."

"Nicky öyle değil," diyorum.

Karen yükseliyor. "Nah öyle değil. Onlar dolandırıcı ve yalancı Joe, dolandırıcı ve yalancı."

Sen hiçbir zaman kendini tekrarlamazsın, çünkü yaratıcısın ve Karen değil. Göğüs ucumu çimdikliyor. "Joe, bana bak."

Ona bakıyorum. "Dikkatli olun küçük hanım."

"Hem zaten orada neler konuşuyorsunuz ki? Demek istediğim sen mükemmelsin Joey."

"Hiç kimse mükemmel değildir." Öğretmen gibi konuşuyorum. "Ve bende biraz OKB var."

"Evet." Karen Minty gülümsüyor. "Sende obsesif kompalsif bozukluk var. Benim kukuma takıntılısın."

Sen asla böyle kaba bir şey söylemezsin, Karen Minty'yi okşayıp Kevin James izliyorum ve seni o kadar özlüyorum ki kendimi hasta gibi hissediyorum. Gitmem gerekiyor. Bunu bazen yapıyorum. Fırlıyorum.

"Hey, yangın nerede?" Kanepeme sarılıyor, çok ilgiye muhtaç.

"Ben dükkâna gidiyorum," diyerek anahtarlarımı kapıyorum.

"Eşil etmemi ister misin?" Hiç gizemli değil.

"Hayır," diyorum ceketimi kaparak.

"Paraya ihtiyacın var mı?" Doğrulup oturuyor. Nasıl zavallı biri.

"Hayır," diyorum. "Olduğun yerde kal. Birazdan dönerim."

Merdivenlerden koşarak iniyorum ve duruyorum. Karen Minty'ye her şeyi yapabilirim ve o yine de kalır. Bana pençelerini geçirdi Beck. Annesi bana bir süveter örüyor ve babası gelecek pazarlardan birinde beni teknesiyle geziye çıkarmak istiyor. Kapı eşiğinin önündeki basamaklara oturuyorum. Belki şimdi Karen Minty'den uzaktayken onda beğendiğim şeylerin listesini yapabilirim.

1) Karen üç erkek kardeşle büyüdüğü için *hoşgörülü biri.*

Ve bu doğru. Karen yumuşak. FedEx yeni Nora Roberts'ları mahvederse Karen'ı metroya bindirip şehrin yukarısına yollayabilirim ve oraya kadar gider, bir kutu kitabı metroya, merdivenlerden yukarıya ve sonra dükkâna kadar sürükleyip getirir. Ve eğer ondan isteyecek olursam, Karen kitapları boşaltır, fiyatlandırır ve istifler. Hiç şikâyet etmiyor Beck. Kendisinden bir şeyler istenmesine bayılıyor, tıpkı Noel Baba'nın görme ihtimaline karşılık Noel arifesinde iyi olmaya çalışan küçük bir çocuk gibi.

2) Karen Minty temizlik yapmayı seviyor.

"Ben lanet bir domuz ahırında büyüdüm," demeyi seviyor. "Pisliğin temizlenmesinin tek yolu benim temizlememdir ve ben temizlik yapmayı severim, ne yaparsın."

3) Karen Minty yemek pişirmeyi seviyor.

Ve bunu iyi yapıyor. Böylesini, gerçek bir aile yemeğini yemeyeli ne kadar oldu bilmiyorum - beş gün dondurulduktan sonra bile lezzetli olacak bir lazanya yaptı. Peach Salinger'ı takip ederken edindiğim koşucu vücudu gidiyor - Peach kesinlikle Karen'ı görse dehşete düşerdi. Eh, Karen'ı en sevdiğim yanları yemek pişirmeye, yemeye, temizlik yapmaya ve sevişmeye bayılması.

4) Karen Minty seks yapmayı seviyor.

5) Karen Minty hazırlıklı geliyor.

Çıkmamızın üstünden iki hafta geçmişti. Mutfağıma gittim ve annesinin tarifleriyle dolu küçük bir plastik kutu buldum. Karen'a mesaj çektim, cevap yazdı:

Kendi mutfağımdan çok senin mutfağında yemek pişiriyorum.

Şimdi ne istersem, ne zaman istersem, ona sorabilirim ve o yapar, çünkü annesi her şeyi yapmayı biliyor. Kalan lazanyayı Ethan'a götürdüm ve annesinin bir yemek kitabı yazması gerektiğini düşünüyor.

6) Karen Minty Ethan'ın iyi insanlardan olduğunu biliyor.

Karen'ın etrafında bulunmak ona iyi geliyor Beck. O kadar adam oldu ki güzel bir kıza çıkma teklif etti ve onunla çıktı! İkinci bir randevu olmadı, ama olsun! Gap sezon sonu satışlarına bağlı bir yaşamı olan Ethan, Karen'ın cesur tavrından öyle etkilendi ki gerçek bir insan gibi davranmaya başladı. Geçen hafta hastalık mazeretiyle işe gelmedi, lanet bir mucize. Ve birkaç gün önce tam bir ciddiyetle bana Karen'a evlenme teklif etmeyi planlayıp planlamadığımı sordu.

"Ethan daha iki ay oldu."

Omzunu silkti ve bana ellinci kez eski karısı Shelly'ye altı hafta sonra evlenme teklif ettiğini anlattı.

Ona açık konuştum. "Ve bak nasıl sonuçlandı."

"Bildiğin zaman bilirsin."

"Ben bilmiyorum Ethan."

"Şey, bilmek hakkında düşünmeye başlasan iyi olur," dedi ve ilk kez yüzünde bir günlük sakal vardı - bir başka mucize. "Çünkü Karen kesinlikle biliyor."

7)...

Faydası yok. Belki Dan Fox Karen Minty'yi seviyor, ama ben Karen Minty'yi sevmiyorum. Seni seviyorum. Senin derinliğini ve kendine yazdığın mektupları seviyo-

rum -*Sevgili Beck*- ve onu gelecek vaadiyle kandırdığım için hatalıyım. Dürüst olmak gerekirse, çok üstüme geliyor. Aksi halde daha çıkalı iki ay bile olmamışken Ethan *ve* Nicky evlilikten söz etmezlerdi. Ve işte geliyor, peşimden zıplayarak bina merdivenlerinden iniyor.

"Böö!" diye bağırıyor.

Geldiğini bilmeme rağmen irkiliyorum.

"Tanrım, amma da kolay korkuyorsun." Gülüyor. Yanıma oturarak başını omzuma yaslıyor, içini çekiyor. "Ben hiç korkmam. Çocukluğumda kardeşlerim benimle o kadar dalga geçip uğraştılar ki sanırım tüm korkumu falan kaybettim."

Güzel bir gece. Dışarıda oynayan çocuklar var. Daha anlamadan bahar gelecek. Karen Minty esniyor. "Ne gece ama, değil mi?"

"Evet," diyorum.

Fırının üzerindeki zaman ayarının sesini duyuyor, beni yanına çekiyor ve sert, otoriter öpücüklerinden birini konduruyor. "Enchilada ister misin?"

"Hiç enchilada istemediğim oldu mu?" diyorum ve bir öpücük daha alıyorum.

"Eh, gel hadi," diyor. "Önce enchilada. Sonra bana bilgi kartlarım için yardım edeceğine söz vermiştin."

Merdivenlerde onu izliyorum.

8) Karen Minty'nin harika bir poposu var.

9) Karen Minty harika enchilada yapıyor.

10) Karen Minty seks oyunu kartlarıyla hemşirelik okulu bilgi kartlarını karıştırıyor, böylece ona rastgele hızla ÜSTÜMÜ ÇIKAR kartını *gösteriyorum.*

Seks yaptıktan sonra listeme bakıyorum ve 7 numarayı boş bıraktığımı fark ediyorum.

7) Karen Minty ne istediğini biliyor. Flebotomist olmak istiyor.

Çalışırken şikâyet etmiyor, çünkü ne istediğini biliyor. İnsanlardan kan almak istiyor; bir kan alma uzmanı olmak istiyor.

"Ben harika bir iğneciyim ve mahvolmuş damarlarla yatağa çakılı kalmışsan ve bir salağın ilaçlarını karıştırması yüzünden serumun tıkanmışsa, dünyadaki en önemli şey iyi bir iğnecidir. Harika bir doktor değil, harika bir iğneci. Ve ben akılda kalacak, unutulmayacak bir iğneci olmak istiyorum."

Bak görüyor musun Beck? Hemşire olmak isteme konusunda tweet atmak istemiyor - "Kıçımın kenarı, Twitter'mış, hadi oradan! Ben hayatı tercih ediyorum," dedi geçen gün. Tüm bunlarda bana gerçekten iyi gelen bir basitlik var. Bunu biliyorum, çünkü yanaklarım al al oldu, karnım tok ve aletim akılda kalacak, unutulmayacak biçimde sertleşiyor -Karen'a sor- ve uyandığımda yataktan çıkmak, hayatımı yaşamak istiyorum. Ama aynı zamanda seni düşünerek uyanıyorum.

***

Doktor Nicky'ye listemi okumayı bitiriyorum. İlk başta hiçbir şey söylemiyor.

Sabırsızlanıyorum. "Ne oldu doktor?"

"Bunu sen bana söyle Danny."

"Ben ödevimi yaptım. Şimdi sıra sende."

Doktor Nicky sadece bana bakıyor ve ben de sadece ona bakıyorum. Sana da bunu yapıyor mu?

"Pekâlâ Danny. Sana bir şey soracağım." Öne doğru eğiliyor. "Karen onu sevmediğini biliyor mu?"

Ona yalan söyleyemem. Hemen anlar. "Hayır," diyorum. "Bilmiyor."

"Hayata sadece bir kez geliyorsun Danny," diyor, bazen bana bir hahamı hatırlatıyor ve senin onunla seks yaptığını düşündüğüme inanamıyorum. "Ve bu dünyada yaklaşık elli yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da şu: eğer Van Morrison'un şarkılarında söylediğine benzer çılgıncasına, deli gibi âşık olarak başlamadıysan, o zaman o kadar uzun mesafe gitmene gerek yoktur. Aşk bir maratondur Danny, sürat koşusu değil."

Ağzımdan kaçıveriyor. "Peki ya sen? Karını seviyor musun?"

"Hayır," diyor, süper hızlı. "Ama sevmiştim."

Terapiden eve dönerken bunalımdayım ve senin e-postanı kontrol ediyorum. Lüks bir bowling salonunda verilen bir doğum günü partisinin davetine "evet" diye cevap vermişsin. Gitmeyeceğini biliyorum; artık hiçbir yere gitmiyorsun. Sadece *Doktor Nicky'ye gidiyorsun çünkü o... Doktor Nicky*. Ama biliyorum ki Karen Minty benimle birlikte bowling salonuna gider ve ben eve gitme zamanı geldi diyene kadar orada kalır. Partiye gitmiyorsun. Karen Minty bana âşık ve ben onun aşkına karşılık vermiyorum, yapamıyorum. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu ve eğer *King of Queens* hayranı olabilseydim hayat çok daha kolaylaşırdı. Ama yapamıyorum Beck. Ve tüm insanların arasında sen bunu anlarsın. Bu bugün kendine yazdığın mektuba benziyor:

Sevgili Beck, Louisa May Alcott haklı. Sıra dışı bir kızın sıradan bir hayatı olamaz. Kendini yargılama. Kendini sev. Sevgiler, Beck

35

BANA karısından bahsettiğinde Nicky'nin işi batırdığını anlamaya yetecek kadar kitap okudum ve film seyrettim. Konuşmamız gerekiyor demesi hiç sürpriz olmadı. Hasta/terapist sınırını ihlal etmenin, sınırı aşmanın tüm sorumluluğunu kabul ediyor. Bir adamı bundan daha kötü halde hiç görmedim Beck. Ve o çok iyi bir adam, tıpkı geçmişte, bana ve hayata bu kadar kızgın olmadan önce Bay Mooney'nin olduğu gibi. Kendisine bu kadar yüklenmesini dinlemeye dayanamıyorum.

Rica ediyorum. "Hey, hadi ama doktor. Kendine bu kadar yüklenmekten vazgeç."

Gülüyor mu yoksa ağlıyor mu söyleyemem ve bu ikisini aynı anda yapabilecek dünyadaki tek insan olabilir. O bir jonglör ve Tanrı yardımcısı olsun, çünkü hayatımı kazanmak için bunu yapmayı, kendi hayatım hakkında *bir* şey söylediğim için başka bir adamdan özür dilemeyi hiç istemem.

"Danny," diyor. "Şimdi senin için tek yapabileceğim şey sevk etmek olabilir. Bir sevk formu ister misin?"

Gömleklerinin koltuk altlarında ter lekeleri var ve sanki çok uzun süredir üstündeymiş gibi giysileri buruşuk. Onu nasıl neşelendireceğimi biliyorum ve ona sevke gerek olmadığını, çünkü daha iyi olduğumu söylüyorum. Gülümsüyor. Devam ediyorum. Evimde fare olmadığını, çünkü onun bu güne kadar tanıdığım en iyi psikiyatrist olduğunu söylüyorum. Ona evimdeki fareyle (sen) uğraşma sorumluluğunu bütünüyle kabul ettiğimi söylüyorum. Kedimi nüfusa geçirmekten vazgeçmeye karar verdiğimi söylüyorum. Senin geri dönmen için kendimi peynir ve fıstık ezmesiyle kaplamak istediğimi söylemiyorum. Her şeyi normal bir şekilde bitirmek istiyorum.

"Senin için memnun oldum Danny."

"Sana ne kadar teşekkür etsem az doktor."

Konuşmaya başlıyor ama ben hâlâ seni düşünüyorum. Farenin hiçbir zaman ortaya çıkmayabileceğini biliyorum. (Taşınabilirsin.) Seni bir daha hiç göremeyebileceğimi biliyorum. (Başka birisiyle evlenebilirsin.) Ama bildiğim en önemli şey şu ki, senin hayalini Karen Minty'nin gerçekliğinden daha çok istiyorum.

"Peki kediden kurtulmayı gerçekten istiyor musun Danny?"

"Kedi çok fazla uğraş istiyor," diyorum ve Karen Minty'yi dört ayak üstünde ağzından küçük bir beden sarkarken hayal ediyorum. "Bir kediye ihtiyacım yok. Bunu kendi kendime yapmak istiyorum."

Memnun oluyor. Bugün ben gelmeden önce Honeydrippers videosunu seyrettiğini söylüyor. "Saplantını anlayabiliyorum Danny." Gülüyor. "Video kesinlikle tuhaf. Elimden gelseydi onun içinde yaşardım. Rüya gibi değil mi?"

Sesi bombok geliyor, yalan söylediğim için neredeyse kötü hissedeceğim ve telefonu titriyor. "Üzgünüm," diyor. "Ama buna bakmam lazım." Dışarı çıkması gerektiğini söylüyor -"evde işler boka sarıyor"- ve beş dakika içinde döneceğine söz veriyor. Kapıyı kapatınca hemen onun bilgisayarına bakıyorum. Sen orada bir yerlerde yaşıyorsun ve *Sea of Love*'ı bulmak cazip geliyor. Sabit sürücünün içinden *bana gel sevgilim* diye seslendiğine yemin edebilirim ve kendimi tutamıyorum. Gerçekten de videodaki adam gibiyim. Ve işte, çok şanslıyım. Burada hiç yalnız kalmamıştım ve kahretsin. Danny'nin bilgisayarını karıştırıyorum ve boşluk tuşuna basıp içine dalıyorum.

Danny'nin karısı ve kızlarıyla aile fotoğraflarına bakmak kendimi suçlu hissettiriyor. Güvenimizi ihlal ediyorum, NY. Chestertown'da Nicky's Pizza'nın önünde sıralanmış Nicky'nin ailesi çok masum. Yetişkin bir adamın, isminde sırf *Nicky* geçtiği için karısıyla kızlarını yağmurlu bir günde bir pizzacının önünde poz vermeye zorlamasında zavallı bir şeyler var. Adama acıyorum ama seni istiyorum, Honeydrippers videosunu küçültüyorum -gerçekten izliyormuş, Nicky iyi bir adam- ve bilgisayarını araştırıyorum. Vay canına. Doktor Nicky benim, senin ya da başka birisinin seansları hakkında hiçbir şey yazmıyor. Sadece iPhone'una kendi düşüncelerini dikte ediyor ve ses dosyalarını bilgisayarına indiriyor. İçinde bir sürü sesli dosya olan *GBeck* adında bir dosya var. Şu Nicky'nin sözünü ettiği Van Morrison duygusuna kapılıyorum. Dosyayı kendime gönderiyorum. Gönderilen dosyasındaki e-postayı siliyorum. Çöpü boşaltıyorum. Başardım.

Ama başaramadım. Nicky hayal kırıklığına uğramış bir

tebessümle döndü ve içini çekiyor. "Danny, çok üzgünüm. Bu benim hatam. Sana videonun burada olduğunu söyleyip gittim. Kaybediyorum Danny."

Nefes alıyorum. Her şeye rağmen başardım. "Hayır kaybetmiyorsun doktor," diyorum ve bunda ciddiyim.

Zayıf görünüyor ve konuştuğunda sesi kararsız. "Şu sevk formuna ne diyorsun?"

Sevk formunu alıyorum, elini sıkıyorum ve oradan ayrılıyorum. Nicky için üzgünüm ama *GBeck* dosyası için duyduğum heyecana hiçbir şey dokunamaz. Asansörde hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Nicky'nin ona Van Morrison duygusunu verecek birini bulması için dua ediyorum, böylece gergin ve üzgün yüzünde beyazlatılmış dişleri o kadar gülünç bir şekilde abes görünmeyecek.

Asansör beni lobiye indiriyor ve Danny Fox ölüyor. Dışarı çıktığımda kaldırımdaki kahrolası bir yarık yüzünden tökezliyorum. Kafamda bir kara delik var: Ben deli miyim? Sadece Karen'ın yumurtalarını yemeye ve Karen'ın bacak arasına talim etmeye devam edebilirdim. Nicky'nin sevk formuyla yeni baştan başlayabilir ve sensiz bir hayat yaşamayı deneyebilirdim.

Yapabilirdim.

Ama gerçek şu ki kediler beni sıkıyor. Nicky'nin senden bahseden kayıtlarını dinlemeyi Karen Minty'yle düzüşmeye tercih ederim. Ve eğer Van Morrison deli değilse, o zaman ben de değilim.

36

ARTIK öğrenmem gerektiği için bir dükkândan kulaklık almak zorundayım ve adam işi çok ağırdan alıyor -neden müşteri hizmetlerine bu kadar çok moron alınıyor acaba?- kulaklıkları kaparak *teşekkürler dangalak* diye mırıldanıyorum. Oradan çıkıp torbadan yırtarcasına çıkarıyorum, o kadar sıkı ambalajlanmış ki bağırıyorum, sanki gömleğini çıkaran Hulk'mışım gibi sokaktaki birkaç kişi benden uzaklaşıyor. Ara sokağa dalıyorum, acele etmeden kulaklıkları kutusundan çıkarıyorum ve kullanma talimatlarını atıyorum. Merdivenlerden koşarak inerken kulaklığı telefonuma yeterince hızlı takamıyorum. Metro kartımı geçiriyorum ve trene adım atarken ilk ses dosyasını dinlemeye başlıyorum ve sebepsizce gülümseyen kör bir zencinin karşısına oturuyorum:

Pekâlâ, birinci gün, Beck. Kadın. Yirmili yaşların başında. Hiperseksüel. Sınır sorunları. Baba kompleksi. Buraya erkeklerle sorunlarını çözmek için geldiğini iddia ediyor ama parmağımda yüzük olduğunu fark etmiş görünmüyor. Tek iletişim biçimi

baştan çıkarma. Tekrar tekrar bacak bacak üstüne atıyor ve üstünde *sutyen takmadan giydiği incecik bir* gömlek *var. Dikkat çekme meraklısı. Doğrudan aktarım talebi. Şiddetli narsistik bozukluk. Tıp doktoru olmadığımı defalarca belirtmeme rağmen bana Doktor Nicky demekte ısrar ediyor. Kendi yaşamını tartışmamak için sürekli evli olup olmadığımı ve karımla seks hayatımın iyi olup olmadığını soruyor. Bana üniversitede terapistiyle yattığını anlatıyor. Tekrar tekrar. Neden bir kadın doktorla görüşmediğini soruyorum ve bir annesi olduğunu, bir başkasına ihtiyacı olmadığını söylüyor. Sınır sorunları, saldırganlık, mazoşistik eğilimler.*

Kör zenci bana bakıyor ama adam kör ve beni göremez, ona kızamıyorum ve bir sonraki bölüme geçiyorum. Belki bundan sonraki daha iyi olur. Olmak zorunda.

Marcia bu sabah korkunç bir kâbustu. Mack gene gece yatısındaydı ve Amy gribe yakalanmış, Marcia anne olarak yetersiz. Neredeyse iptal edecektim, ama Beck'i göreceğimi düşünerek yatıştığımı fark ettim. Bu genç kadınla görüşmelerim için sabırsızlanıyorum. *O gün ne giyeceğimi düşünerek görüşmelerimizi beklediğimi keşfettim. Hayatımı dayanılabilir hale getiriyor, kahretsin. Her neyse, dağınık saçlarla ve parlayan bir ciltle geliyor,* üstünde *bol pantolon ve dökümlü bir bluz var. Hedefler belirledik: cinsel özgüven istiyor. Ki bunu eğlenceli buluyorum, çünkü o seksin kendisi.*

Duraklama düğmesine basıyorum, zenci adamın gülümsemesine son vermesini istiyorum. Hızla ileri sarıyorum.

Benim onu açtığımı, erkeklerle çok ihtiyaç duyduğu bir mola verdiğini, babasıyla ve kendi hayatıyla alakalı konuların farkına vardığını ileri sürüyor ve tüm bunların sadece birkaç seanstan

sonra olduğunu, çünkü benim şimdiye kadar gittiği en inanılmaz doktor olduğumu söylüyor. Ona yine doktor olmadığımı söylüyorum. Bana Doktor Nicky demesine bayılmam korkunç bir şey mi? Buna cevap verme. (İçini çekiyor) *Her neyse, ona sihirli bir tedavi olmadığını söylüyorum. Kız beni sarsıyor. İçinde bir şeyleri aydınlattığımı söylüyor. Hiç bu kadar kendisiyle barışık hissetmediğini söylüyor. Benimle konuşmanın hayatının en güzel zamanları olduğunu söylüyor. Dize kadar gelen çorap ve etekle daha seksi görünüyor. Sanırım ona kapıldığımı biliyor. Tanrım, sanırım o da bana abayı yakıyor. Onu çok fazla düşünüyorum. Ve bazen bilmesinden endişe ediyorum. Terapiye son vermeliyim, ama yapamıyorum. Marcia'dan ve bozuk çamaşır makinesinden bıktım ve Beck... o bir ferahlık.*

Durdurma düğmesine basıyorum. Etrafa bakınıyorum. Keşke yüzüne yumruk atabileceğim biri olsaydı. Kör bir adama asla yumruk atamam ve oynat düğmesine basıyorum.

Ona bir sevk formu verip kendi yoluna göndermem gerektiğini biliyorum.

Durduruyorum, çünkü öfkeden sağır olacağım. Bana sevk formu vermek sorun olmamıştı. Danny Fox'un kıçına tekmeyi vurmak kolay, ama sen *kalmalısın.*

Kızın günlüğü oldukça faydalı. *Sorunlarını irdelemesi adına bir ilişki içinde olması gerektiği önerime açık. Bana tekrar tekrar bizim bir bağımız olduğunu söylüyor. Ve ben onu cesaretlendirmiyorum ama bu bağ tek düşündüğüm şey. Nasıl oluyor da işimde başarısız olmayı kabullenmeye bu kadar istekliyim? Oysa çok daha akıllı bir hastam bana dahi dediği zaman kabullenmeye hevesli olmuyorum. Belki de onu birkaç haftada iyileştirdim. Acaba sırf yanlış çamaşır makinesi satın aldığım için özgüvenim artık*

bunun mümkün olduğunu düşünemeyeceğim ölçüde yerle bir mi oldu?

Nicky seni seviyor, senin peşinde ve kör adam gülümsüyor, şimdi ayakta, el yordamıyla aranıyor ve bizler hepimiz avcıyız. Hepimiz. İleriye sarıyorum:

Diane'e Beck'le alakalı rüyalar görmeye başladığımı anlatıyorum. Ve tabii ki Diane tedaviye son vermemi söylüyor. İyi bir terapistin söyleyeceği şey budur ve Diane iyi bir terapist. Ama yapamıyorum. Beck bana açılıyor ve mastürbasyon yaptığı yeşil yastığı anlatacak kadar bana güveniyor. Mastürbasyon! Geçmişini, her şeyi anlatıyor. Babası terk etmiş. Daha sonra annesinden babasının yeşil boyun yastığını postalamasını istemiş. Pasif annesi kabul etmiş, ama Beck o yastığı çoktan çalmış bile. Benim fantezimde ofisimdeyiz, Beck bana yaklaşıyor ve yastığı hissetmemi istiyor. Ben hayır diyorum, ama kucağıma oturuyor. Şimdi sürekli onu hayal ediyorum ve kötü çamaşır makinesi aslında işe yarıyor, çünkü çamaşır odasının kapısı *kilitlenebiliyor ve orada otuz bir* çekebiliyorum, *yakalanmadan Beck'i düşünebiliyorum. Onun içine girdiğim zaman, bana rock star ve penis star diyor ve yıllardır böylesine canlı hissetmemiştim. Marcia'yla kalmak daha* çok *bir ihanet gibi geliyor. Sanki tüm ailemle Beck'e ihanet ediyor gibiyim.*

Kaydı dinlerken bir ara kör adam trenden indi. Kendi durağımı kaçırdım ve ucuzcu dükkânı dökümtüsü bu kulaklıklar kulaklarımı sıkıyor. Hızla çekip telefonumdan çıkarıyorum, karşımdaki pencereye fırlatıyorum. İnsanlar bana bakıyor ve hepsi cehennemin dibine gidebilirler. Tren titreyerek durunca kapıdan ilk ben çıkıyorum. Şu anda olduğumdan daha kızgın olamam. Kendimi enayi gibi hissediyorum ve saçımı başımı yolmak istiyorum, çünkü

Nicky'nin palavralarıyla tongaya bastığıma inanamıyorum. Ona kimseye anlatmadığım şeyleri anlattığıma inanamıyorum. Köşeyi dönüyorum, lanet Karen Minty'nin bir piknik sepetiyle kahrolası kapı eşiğimde oturduğunu görüyorum. Kedilerin bundan daha akıllı, bundan daha mesafeli olması gerekir.

"Sürpriz," diyor. "Bir piknik sepeti hazırladım!"

Karen'ın hâlâ var olduğuna inanabiliyor musun? İçeri girip daktiloları duvarları göçertene kadar fırlatmak ve bu sarada içerdeki fareye zarar vermek, çığlıklar atarak ölmesini sağlamak istiyorum ve Karen Minty -*benim kız arkadaşım*- gerçek bir piknik sepetiyle şimdi burada olmak zorundaydı. Gerçek hayatta hiç piknik görmedim, sadece çizgi filmlerde, kitaplarda rastladım ve gitmek istemiyorum. Sarımsak, biberiye ve Karen'ın çocukluğundan beri dar, sivri yüzünün her tarafına sürdüğü kremin kokusunu alıyorum. Bu iş bitti. Eğer benim nasıl bir enayi olduğumu bilseydi, eğer hayatımın aşkını *becermesi* için evli bir salağa *para ödediğimi* bilseydi, beni pikniğe götürmek istemezdi. Onun gitmesi gerekiyor. Bu işin onunla hiç alakası yok. Bu Nicky'nin kabahati ve Karen'a aç olmadığımı söylüyorum.

Karen aç ve bana uzanınca geri çekiliyorum. "Joe, ne oluyor be?"

Ben Joe değilim, Dan Fox'um ve yüksek sesle, "Yüce İsa, Karen! Hiç mi anlamıyorsun?" diyorum.

Ve işte buraya kadar. Ayağa kalkıyor, titriyor. "Siktir git."

"Bu çok zekice."

"Sen ve zekân da siktirin gidin. Sen beni canının istediği gibi yatıp kalkacağın bir kadın mı zannettin? Benim lanet bir bez bebek olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum hiç duraksamadan. "İşte sen kesinlikle busun."

Ve bu doğru. Herkes hakkında yanılıyorum. Sen bir fahişesin ve Nicky bir hıyar. Tatlı Karen bastırılmış öfkesiyle için için kaynıyor. Yoksa üzüntüyle mi? Titriyor, sepet kolunda sarsılıyor ve ben kahrolası bir pisliğim, Karen beni seven bir flebotomist. *Beni.* Eğer Nicky sana âşık olmasaydı bunlardan hiçbiri olmayacaktı. Ama o seni *istiyor,* şu sepetteki tavuk nefis kokuyor ve ben bir aptalım.

"Otur," diyor Karen Minty ve eşikte oturmama yardım etmesine izin veriyorum. Nicky bunu Karen'a nasıl yapar? Karen çok çalışkan biri; sepet ağzına kadar dolu. İnsaflı bir kız; geçen ay bir elektrik süpürgesini evime kadar tüm yol boyunca çekerek getirdi. Kanepenin altını süpürdü. Küçücük bir fahişe şortu ve yarım bir gömlek giymişti, bir maymun gibiydi ve evde var olduğunu bile bilmediğim oyukları temizledi.

"Evde fare olsun istemezsin," demişti. "Öyle olursa bir daha buraya gelmek istemem."

Şimdiye kadar kimse bir düzine gülü, atan bir kalbi elektrik süpürgesine değişmemiştir. Ve kötü olan her şey gibi, bu da Nicky'nin suçu. Bir kedi edinmemi bana o söylemişti. Karen benimle sonsuza kadar kalır ve ben çocuk istediğimde çocuklar doğururdu, senede bir Florida'ya gidebilelim diye iki misli çalışırdı ve tüm bunlara burada, bir *piknik sepetinin* içinde sahibim ve biberiye nefis kokuyor. Ama mesele şu ki, Karen Paula Fox'u ya da *Manolya*'yı hiç duymamış veya evli psikiyatristiyle yatmaya çalışmamış. Karen bizim gibi *farklı,* bizim gibi *ateşli* değil. Ve kızın zamanını boşa harcayıp kalbini kırdığı için Nicky'ye lanet olsun.

"Bana neden kızıyorsun?" Kız titriyor. "Pikniğin hoşuna gideceğini sanmıştım. Dışarıda hava harika."

"Karen."

"Ah, lanet olsun," diyor ve onu terk ettiğimi anlıyor. Eşikten hızla kalkıyor ve ağlayarak uzaklaşıyor. Onu bir daha hiç görmeyeceğim. Piknik sepetini yukarı çıkarıp deterjan kokulu dairemde açarak içindekileri yayıyorum. Tavuk etiyle, kızarmış patatesle, kremalı karnabaharla ve şişeden içtiğim şarapla karnımı tıka basa dolduruyorum. Adeta son yemeğimmiş gibi yiyorum, çünkü öyle. Bugün Dan Fox'u gömdüm ve artık Nicky ile ilgilenmem gerekiyor. Bunun başka yolu yok Beck. Nicky'nin kayıtlarını gece boyunca dinliyorum. Dünyadaki en güvenli yerde senden faydalanmış. Adam senin kafanda, evinde bir fare ve onu sevdiğini düşünmen için seni açıkça kandırmış. Adam senin düşüncelerini kontrol ederken ikimiz bir araya gelemeyiz. *Doktor Nicky... sadece Doktor Nicky;* açgözlü ve evli bir domuz. Ve benim hakkımda yanıldı. Benim evimde bir fare yok. Kahrolası bir domuz var.

37

BİR okula en son ne zaman bu kadar yakın olduğumu hatırlamıyorum. Çok şey değişti. Sabahın erken saatlerini Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nin basamaklarında kahve içerek, Nicky hakkında bilgi edinerek ve ailelerin yataklarından çıkmalarını bekleyerek geçirdim. İşe Nicky's Pizza'yı araştırarak başladım, bu beni şehir dışındaki Forrest Gölü'ne götürdü. Nicky'nin erkek kardeşinin orada bir kulübesi var. Bunu Nicky'nin baldızı Jackie'den biliyorum. Jackie, Karen Minty kadar korkusuz ama herkese açık Facebook profili ve aktif bir Foursquare hesabı var: "Nicky's Pizza Manhattan'dan arabayla gitmeye değer bir yer." Jackie'nin hesabı kendi fotoğraflarının yanı sıra Nicky's Pizza'da flaneller içinde çekilmiş gergin Nicky fotoğraflarıyla dolu. Nicky sadece karısından kurtulmak istemiyor; baldızından da kurtulmak istiyor.

Bugün koşucu gibi giyiniyorum, çünkü dünyada rahatsız edilmeden kalamayacağın tek yer okuldur. Fena halde formdan düşmüşüm. Peach'ten bu yana koşmadım. Daireler çizerek koştum, aslında tempolu ve yavaş koştum -

sabahın dördünden beri Nicky'nin kahrolası sapık kayıtlarını dinleyerek. Columbus'a gidiyorum, sağa ani bir dönüş yapıyorum, boş oyun alanını geçiyorum ve sağa dönüp PS 87'yi geçiyorum ve aynı silsileyi tekrar ediyorum. Nicky'yi sokakta yürürken gördüğümde aynı yerde kaç tur attığımı bilmiyorum, ama buna değiyor. Şimdi gözüme farklı görünüyor. Eskiden bu kadar kamburunu çıkardığı, gözleri yerde olduğu için ona acırdım. Ama şimdi sadece kötü görünüyor. Kamburu günahları (sen) için bir ceza. Bir baba kızına göz kulak olmalı, ama Nicky başını eğmiş.

Kızları şimdi daha büyük ve bilgisayarındaki resim bir süre önce çekilmiş olmalı. Nicky Amy'nin elini tutuyor -Amy boşanmak yerine yaptıkları çocuk- ve yavaşlaması için Mack'e sesleniyor. Mack imzayı bastıktan sonra yaptıkları çocuk, daha büyük ve bağımsız. Yerimde koşuyor olmak benim için fark etmez, çünkü güneş gözlüğüm ve kulaklıklarım var - eğer Yukarı Batı Yakası'nda herkesin kolları açık karşılayacağı bir adam varsa, o da kahrolası koşucular dır.

Nicky çocukları okulun içine götürüyor - bu şehre ne oldu da veliler çocuklarla birlikte okula giriyorlar? Eskiden okula giderken benim elimi kimse tutmazdı. Bir anne dikkatle bana bakıyor, gülümseyerek el sallıyorum. Ben normal ve iyiyim! Kadın veli toplantısından veya spor salonundan falan beni tanıdığını, ismimi unuttuğunu sanarak el sallıyor. *Hadi ama Nicky* çık oradan, çünkü yerinde koşmak daireler çizerek koşu yapmaya benzemiyor ve seninle benim yapacak çok işimiz var. Çok fazla zamanımız yok, çünkü senin yarın öğleden sonra birde Nicky'yi görmen gerekiyor ve ben bunun gerçekleşmemesine karar verdim.

***

Nicky boş duranın boş işler yaptığının, şeytana uyduğunun canlı kanıtı. Adam çok acelesiz Beck. Kızlarını okula bıraktıktan sonra eve dönerken uzun yoldan gitti ve telefonla konuştu -seninle mi?- sonra da binasının içinde gözden kayboldu. Üç saat sonra karısıyla ikisi çamaşır makinesi hakkında tartışarak dışarı çıktılar -işte evlilik beni bu yüzden korkutuyor, birkaç ay önce de çamaşır makinesinden konuşuyorlardı- ve onların peşine takıldım. Eğer Nicky'nin cesareti olsaydı karısını terk ederdi, ama yapmıyor. Ve ona kapıldığın için sana kızmıyorum. Seni suçlamıyorum. Ses kayıtlarını ne kadar fazla dinlersem, Nicky'nin ne olduğunu o kadar iyi anlıyorum: Çok yetenekli, çok hasta bir manipülatör. Onun aklından geçen pislikleri çözdüm, bu yüzden onun büyüsüne kapıldığın için seni suçlayamam. Ve bu konuda düşünecek olursan, ikimizin de katakulliye gelmesi bir bakıma tatlı bir şey. Birbirimize benziyoruz. Gülümsüyorum.

Nicky'nin karısı Marcia'nın seninle hiç alakası yok. Kadın dangıl dungul ve gürültücü. Çeşitli yerel ve online üniversitelerde psikoloji dersi veriyor. Omzunda bir yoga matıyla kalın bacakları olan bir kurban. Aptalca konuşmaktan nefret ediyorum, ama yoga hiçbir işe yaramıyor. Göğüs Kanserini Engelle rozeti takmış ve saçları üstünkörü bir atkuyruğuyla bağlanmış. Bu mutlu bir kadın değil Beck. Hırçın. Evsizlerin yanından geçerlerken kollarını kavuşturuyor, sanki evsizler onunla ilgilenirmiş gibi. Nicky'ye acıyabilirdim ama gerçek gerçektir: Hayatının belli bir noktasında Marcia'ya evlenme teklif etmiş. İşte bu nedenle benim Karen Minty'yle kalmamı istemedi.

Onun Marcia'nın yanında hızlı hızlı yürümesini izlemek içimi karartıyor. Doğum günü partileri, çocuk doktorları ve yoga dersleri hakkında karısı konuşup duruyor. Satın alınması gereken vitaminler, kovulması gereken çocuk bakıcıları var ve zavallı Nicky her adımda biraz daha kamburlaşıyor. Sonunda Nicky'yi öldürdüğüm zaman, onu sefaletinden kurtarmış olacağım. Sen onu istemiyorsun Beck. Hayat ona uygun değil. Duvarları plaklarla dolu bej odasında sahip olduğu tüm o kuvvet buharlaşmış gibi. Karşıya geçmek istiyor ama karısı hızla kolundan çekiyor. Kadın tersleniyor. "Yeşil ışık."

Güvenli olduğu zaman -çok komik- karşıya geçerek bir binaya giriyorlar. Google'da adrese bakıyorum ve doğal olarak buraya çiftler için terapiye gelmişler. Elli iki dakika sonra ortaya çıkıyorlar ve içleri boşalmış gibi. Sessizlik içinde spor salonuna yürüyorlar, karısı yoga ve kafa dengi kadınlar sığınağında gözden kaybolmadan önce aile stili kucaklaşıyorlar. Sokakta Nicky'yi takip ediyorum, her blokta kamburu azalıyor. Hedefine varıyor, Westsider Kitapları ve bir saat sonra üç yeni plakla dik duruyor. Urban Outfitters mağazasına varıncaya kadar takip ediyorum, plak torbasıyla içeri giriyor, tüm giysilere bakıyor, gömlekler deniyor ama sonunda hiçbir şey satın almadan oradan ayrılıyor. Şimdi okulun dışında ve kızlarını alıp yürüyerek eve dönecek. Küçük olan mutlu ve konuşuyor, büyük kızı somurtuyor ve konuşmuyor. İnsanların dikkatli olması lazım, yoksa istemedikleri yaşamlara saplanıp kalıyorlar. Birbirimizi bulduğumuz için şanslıyız, biz ikimiz, sen ve ben. Sanki koşan birini bekliyormuşum gibi binasının oralarda oyalanıyorum. İşte, kendisi kadar suratsız bir ar-

kadaşıyla Marcia geliyor. Marcia içini çekiyor ve içini çok fazla çektiği benim için bariz. "Çocuklarını bırakmaktansa kendi canına kıymayı tercih edeceğini söyledi bana."

"Peki sen ne dedin?"

"Bütün çocukların evli ebeveynlerdense mutlu ebeveynlerle daha iyi olacaklarını söyledim. Artık boşanmanın utanacak bir şey olmadığını açıkladım."

Arkadaşı inliyor ve yüzüğü parıldıyor.

Marcia devam ediyor. "Ve bunun benim için kolay olduğunu, çünkü ailemin evli ve mutlu olduğunu söyledi. Ama Nicky'nin her zaman mağdur olduğunu bilirsin. Kendi çocukları *asla* bir boşanmayı atlatamazmış."

Arkadaşı iç geçiriyor. Kadınlar iç geçirirler. Çok fazla. Kadın bir anda aydınlanıyor. "Belki de onun için bir arkadaşlık sitesinde profil oluşturmalısın."

Kadınlar kahkaha atıyorlar ve arkadaşı sadece şaka yaptığını söylüyor.

Kolay cevaplar yok ve ailelerini bir araya getirmek için planlar yapıyorlar -çünkü bu eğlenceli geliyor- ve Marcia sevmediği adama, istemediği eve doğru isteksizce yürüyor. Şimdi Nicky'nin neden psikiyatrist olduğunu gerçekten anlıyorum. Yanlış kadınla evli olduğu için konuşacak birilerine ihtiyaç duymuş. Müzikten vazgeçeceğini biliyormuş, ama aşktan vazgeçeceğini tahmin edememiş. Ona yine acımaya başlıyorum, çünkü ben bir enayiyim. Metroya dalıyorum ve birkaç hemşirenin işlerinden şikâyet etmelerini izliyorum. Kendi hemşiremi, Karen'ı düşünüyorum, kim bilir şimdi nasıl da perişandır.

Mahalleme dönmenin ne kadar rahatlattığını sana anlatamam. Nicky'yi öldürmek zor olacak. Ama gerekiyor.

Sen ona saplantılısın; Nicky *senin evinde bir fare.* Ve eşiğimde bir polisin oturduğunu görünce neredeyse balatayı sıyırıyorum. Ayağa kalkıyor, dev gibi ve beynim donuyor -BenjiPeachCandacesidikbardağı- ve aradığı kişi benim. Ethan'ın dediği gibi, *bildiğin zaman bilirsin.* Bu devasa polis kemerinden tek hamlede çelik sopasını çıkarıp açıyor ve hiç vakit kaybetmiyor. "Sen Joe musun?"

Tek istediğim çekip gitmekken bu adama doğru yürümek içimde kalan her şeyi tüketmeme neden oluyor.

"Gel buraya," diyor ve sopasıyla eşiğe vuruyor. Etrafta koşuşan mahalleden birkaç küçük çocuk var ve tepki bile vermiyorlar, bu sadece sokakta başka bir gün.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diyorum, çünkü masumum ben. Keşke Dan Fox olsaydım, ama o da iyi değil, artık değil.

"Evet, bana yardımcı olabilirsin," diyor, kolları benimkinden daha kalın, boynu damarlı ve bahse girerim dedesiyle büyük dedesi de polisti. "Bana kendini ne sandığını söyleyebilirsin."

"Şey," diyorum ve altıma işeyebilirim. "Bu- bu da ne demek oluyor?"

Benimle alay ediyor. *"Bu da ne demek oluyor?"*

Her şey çok hızlı gerçekleşiyor. O sopayla beni çeviriyor ve beni duvara çarpıyor. Kemiklerim batıyor, kollarım kilitleniyor. Ben masumum, suçlu olduğum kanıtlanıncaya kadar masumum ve beni duvara yapıştırdığı hızla serbest bırakıyor, ön kapıya yürüyor ve sopasını zemine vuruyor.

"Biliyor musun, bu üniformaya daha fazla saygı duysan iyi olur evlat. Çünkü üstümde bu üniforma olmasaydı kıçını tekmeler ve kemiklerini şuradaki çöp bidonuna

atardım, seni kimsenin bulmaması için de gerekeni yapardım."

"Üzgünüm," diyorum kekeleyerek, muhtemelen züppe koşucu kıyafetimden dolayı benden daha da fazla nefret ediyor ve başını iki yana sallıyor.

"Biliyorsun, kız kardeşim." Sesi çatlak çıkıyor ve şimdi ses ahengini tanıyorum, o bir Minty. "Kardeşim Karen lanet bir azizedir, seni hıyar. Dışı kadar içi de güzeldir. Seni hanım evladı, buna hakkın yoktu."

Kız kardeş, yeniden nefes alabiliyorum ve affetmesi için yalvarıyorum, ona Karen'ın benim için fazla iyi olduğunu söylüyorum. Sopasını tekrar vuruyor. Susuyorum.

"Karen Elise Minty'yi kullanıp atamazsın." Sopasını kaldırıyor, korkudan büzülüyorum ve ölmek istemiyorum, senden böyle ayrılamam. Sopasını zemine, ayağımın yanına indiriyor. "Kalk ayağa, seni kahrolası korkak."

Beni boğazımdan yakalıyor. Ve bu da Nicky'nin yüzünden. Beni Karen'a iten oydu. Dev Minty polis sopasını boğazıma sokuyor, sonra bırakıyor. Karen'ın kan alma uzmanı olmak istemesi hiç boşuna değil. Abisinin bir sopası var. Neden onun da olmasın ki?

38

NICKY'yle ilgilenmek düşündüğümden kolay olacak. Nicky gönüllü bir hayırsever Beck, haftada bir hâlâ her tarafı kokain ve suçla dolu olan Queens bölgesine giden trene binip temiz kalmaya çalışan uyuşturucu bağımlılarına danışmanlık veriyor. Ama bu gece, haftada dört saatle tüm günahlarını telafi edeceklerini düşünen tüm Yukarı Batı Yakası pisliklerine bir uyarı olacak. Bu gece doktor-olmayan Nicky uyuşturucu bağımlıları tarafından saldırıya uğrayacak.

Viskimden bir yudum alıyorum ve bir kişisel gelişim kitabının ön sayfasını açıyorum. İyi İnsanların Başına Kötü Şeyler *Gelince.* Nicky Angevine Queens'te ölü bulunduğunda arkadaşları karısına bu kitabı verecekler. Nicky'nin ölümü bir trajedi olarak görülecek. Kızları babasız büyüyecekler (karısı muhtemelen birkaç hafta içinde yerine birini koyuncaya kadar) ve ölümünde basit, sapkınca bir güzellik olacak. Kuşku yok, karmaşa yok ve görevi kötüye kullanma yok. Yalnızca bir soygun; cüzdanı gidecek ve adam yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş olacak.

Marcia Angevine'in arkadaşları kekleriyle, kendi çocukları ve şarap şişeleriyle onun etrafında fır dönecekler ve kaybı için ne kadar üzüldüklerini söyleyecekler. Ama karısının *kazancı* için Tanrı'ya şükredeceğini biliyorum.

Zamanı geldi Beck. Nicky rehabilitasyon merkezinden çıkıyor ve küçük beyaz bir çocuk gibi her iki yöne bakınıyor. Başını öne eğerek sokakta yürümeye başlıyor, karısı mutlaka Converse'lerini yıkamış olmalı, çünkü bu gece özellikle pırıl pırıl ve beyazlar. Takip ediyorum. O senin evindeki fare ve senin onu istememeni diliyorum. Ama tabii ki istiyorsun Beck. O hiç sahip olmadığın baban gibi ve ailesinden ayrılmasını istiyorsun. Ve bu doğal. Suiistimal döngüsü ve bu arzunun üstesinden gelmene yardım etmek Nicky'nin işiydi.

Ama Nicky işini yapmadı. O bir domuz. Ve bu karmaşa için muhtemel bir mutlu son yok. Eğer yaşamasına izin verirsem, sonunda istediğini elde edeceksin. Bej odasında seni becerecek, karısına ağlayarak boşanmak için yalvaracak ve sana gidecek -çünkü o haklı, *sen sekssin*- ve gerçek şu ki müsait hale geldiği saniye -yüzük yok, artık diş beyazlatma yok- sen onu istemeyeceksin.

Seni kötülüğe sevk ediyor, sana mesafeli olmalıydı ve bunu yapmadı. Sen beni aramalıydın -*beni özlüyorsun*- ve yapmadın. Seni çok iyi tanıyorum Beck. Çekicisin, hastasın ve her nedense Peach gibi, Benji gibi, Nicky gibi zayıf, iradesiz kişiler için mıknatıs gibisin. Adımlarımı hızlandırıyorum ve copumu kavrıyorum. Çenemi sıkıyorum. Nicky'ye yaklaşıyorum ve bunu tek bir darbede yapabilirim. Ama o sırada cebimdeki titreşimi hissediyorum. Bir ara sokağa dalmaktan başka çarem yok. Nicky telefonu duyar-

sa arkasını dönecektir ve durduramıyorum, nefes alamıyorum, ellerim titriyor ve Ethan haklı. *Bildiğin zaman bilirsin.*

Bunca zamandan sonra nihayet gerçekleşiyor. Beni arıyorsun. Telefonumdaki ismine bakıp gülümsüyorum. Beni şaşırtıyorsun, mutlu ediyorsun ve beni özlüyorsun. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum ve telefonu açıp konuşuyorum. "Merhaba Beck."

"Joe?" diyorsun ve sesin tenin kadar yumuşak. "Beni duyabiliyor musun?"

Sesim çıkmıyor ve öksürüyorum. Kendimde değilim, çünkü seninle seks yapmaya çalıştığı için bir copla Nicky'yi öldürmek üzereydim. Sersem gibiyim ve tekrar konuştuğunda sesin içkili geliyor. "Joe? Beni duyabiliyor musun?"

"Çekmiyor," diyorum. "Tren bekliyorum."

Öne çıkıp, bir diktatör gibi cüretkâr talebini bildiriyorsun. "Buraya gelmene ihtiyacım var. Uğrayabilir misin? Hemen gelebilir misin?"

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, şiddetle yanıtlıyorum. "Evet."

Telefonu kapatıyorum ve zamanlamana inanamıyorum. Kafamı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Aradın. Copu bir çöp yığınının içine atıyorum. Silahı tutmaktan elim hâlâ acıyor ve yaşadığım sarsıntıdan dolayı yüreğim sancıyor. *Sen aradın.* Döndün! Artık daha sakinim, yürüyorum ve buradan çıkıp sana gelmek çok güzel olacak. Sen aradın ve Nicky'nin saçmalıklarına inanmaktan başka bir şey gelmiyor elimden, sonuçta yaptığı işte iyi olabilir. Açıkça artık daha iyi bir noktadasın; beni aradın, onu değil. Bir taksiye atlıyorum, çünkü metroya binmeyecek kadar

mutluyum. Ne giydiğini merak ediyorum, sana yeterince çabuk ulaşamıyorum. Nicky'nin bir ailesi var. İyi İnsanların Başına Kötü Şeyler Gelince kitabını taksinin arka koltuğunda bırakıyorum. Artık ona ihtiyacım yok. Sen varsın.

39

BİZİM IKEA yastık hâlâ etiketli ve masanın altında yerde duruyor. Seni kollarıma alıyorum ve ağlıyorsun. Sarhoşsun ve sana hiç soru sormuyorum. Seni bırakmayacağım ve yastığın moralimi bozuyor. Ayrıca hatırladığım kadar güzelsin, daha iyisin. Evin dağınık, ki bu beni gerçekten *büyüdüğüne* inandırıyor. Şimdi perdeler var -bu bir gelişme- ve neredeyse gözyaşların diniyor. Başını okşayarak yastığımıza bakıyorum, seni ve kokunu içime çekiyorum. Gülümseyişime engel olamıyorum ve sen ağladıkça gülümsemem genişliyor, sonunda içinde hiçbir şey kalmayınca durup fısıldıyorsun. "Üzgünüm."

"Oh, boş ver," diyorum. "Sana bir kuru temizleme faturası yollarım."

Eğer sen Karen Minty olsaydın coşkuyla gülerdin, ama sen sensin ve sadece gülümsüyorsun. "En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum."

"Yaklaşık iki saniye önce Beck."

Kollarını başının yukarısında geriyorsun ve sola, sağa

bükülüyorsun, sonra kolların düşüyor ve bana bakıyorsun. "Benim deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hiç de değil," diyorum ve düşünmüyorum.

"Ah, hadi ama Joe. Seni anlıyorum, birlikte oluyoruz ve ardından radardan kayboluyorum."

Bir espri yapıyorum. "Aslında ben son derece gizli bir görevle FBI için Güney Fransa'daydım."

Gülmüyorsun, hiç aptalca espri havasında değilsin ve ben seni bu kadar dürüst, böyle şimdiki anda olduğun için seviyorum. Tüm o zor uğraşlara değdi, çünkü bunların hepsi bizi bu ana taşıdı.

Konuşuyorsun. "Bir bakıma FBI'da olmanı isterdim."

"Ciddi misin?" diyorum ve bunun varacağı nokta hiç hoşuma gitmiyor.

"Buna inanmayacaksın," diyorsun. "Yani ben bile inandığımdan emin değilim."

Şu anda bir sürü korkunç şey söyleyebilirsin.

"Peach öldü Joe." Bezgince konuşuyorsun ve böyle olmasını beklemiyordum. *Peach Turks ve Caicos Adaları'nda, kahretsin.*

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Cesedini Rhode Island'da buldular."

"Rhode Island mı?" Kahretsin, o eyalette bir sürü insanla konuştum ben. Dikkatsiz ve dostane davrandım, Polis Memuru Nico ve Doktor K ve tüm o keşlerin dışında garajdaki adam var. Ya hepsi bir araya geldilerse? Ya biliyorlarsa? Zihnimde sidik dolu kupa belirip kayboluyor, ne yaptım ben?

"Ailesinin orada bir yeri var," diyorsun. "Oradaydık ve onun çekip gittiğini düşündüm. Yani bana dramatik bir

e-posta yolladı, ama o Peach işte. Biliyor musun, ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Tanrım," diyorum. Acaba beni hapiste ziyaret eder misin, yoksa korkar mısın?

"Çekip gittiğini düşündüm, çünkü bunu bazen yapar." Diyet bira şişesinden bir yudum alıyorsun ve sadece devam etmeni istiyorum. "Biliyor musun, son birkaç aydır ondan haber almamıştım. Ama eski arkadaşları bilir misin, hani asırlar konuşmadan geçer, sonra konuşursun ve her şey yolundadır? Bir dakika."

Başını telefonuna gömüyorsun ve ben ne demek istediğini anlamıyorum, çünkü ben Bay Mooney'yi bir aydan fazla görmeyecek olursam, bu süper tuhaf olur. Tam şu anda Bay Mooney'yi nasıl düşünebiliyorum ki? Üzerinde dinleme cihazı var mı Beck? Beni itiraf ettirmeye mi çalışıyorsun? Perdeleri bu yüzden mi aldın? Saatime bakıyorum. 10:43.

"Üzgünüm," diyor. "Bu okul meselesiydi. Neyse, nerede kalmıştım?"

"Peach ortadan kayboldu."

"Ortadan kaybolmadı. İntihar etti."

"Aman Tanrım." *Tanrı'ya şükürler olsun!*

"Biliyorum," diyorsun ve biranı bitiriyorsun. "Ben bunu nasıl anlayamadım?"

Mutfağa yöneliyorsun, buzdolabından votka ve lavabodan bardakları çıkarıp alıyorsun -Karen Minty bardakları lavaboda bırakmaz, ama Karen Minty'nin senin gibi ağlama kapasitesi yok- bana hikâyeyi anlatacaksın ve Karen Minty bir hikâye anlatamaz. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En başından."

Yanıma oturuyorsun, uzun süre öpüşmeyeceğiz. Tanrım, senin yakınlığını, sözcüklerini beklemeyi ve sesini ne kadar özlemişim. "Böylece Little Compton'a gittik, burası Rhode Island'da bir sahil bölgesi. Peach iyice bunalımdaydı, ama ben de öyleydim. Şu bizim arkadaşımız Benji'nin öldüğünü öğrenmiştik."

Benji *arkadaşın* değildi. "Bu çok zor."

"Ben Ölümü Çağıran Kızım."

"Beck, hayır."

"Birkaç ay içinde arkadaşlarımdan *ikisi* öldü," diyorsun ve çıldırmış gibi bakıyorsun. "Biliyor musun ne düşünüyorum Joe? Sanırım lanet bir yalancı olduğum için evren beni cezalandırıyor. Yalan söylüyorum, babamın öldüğünü söylüyorum ve şimdi arkadaşlarım ölüyor."

"Bu korkunç bir şey," diyorum, çünkü sen sarhoşken Peach ve Benji'siz bir yaşamın faydalarını tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. "Ama bu senin suçun değil."

Huysuzlanıyorsun. "Yaa, tabii değil."

"Öyleyse anlat bana," diyorum. "Ben buradayım."

Masajını bana anlatıp anlatmama kararını vermeye uğraşırken izlemek eğlenceli ve aksine karar veriyorsun. "Peach koşmaya gitti ve bunu her sabah yapıyordu. Ama görünen o ki, bu sefer ceplerine taş doldurmuş. Ve bu *benim* hatam Joe. Onu canlı gören son kişi bendim. Anlamalıydım."

Onu canlı olarak gören son kişi bendim ama boş ver. "Beck," diyorum. "Peach'in yaptığı şey için kendini suçlayamazsın. O bunalımdaydı. Bunu biliyordun. Sen harika bir arkadaşsın ve bunun seninle hiç ilgisi yok."

Durmam için işaret ediyorsun, kirli bardaklara votka dolduruyorsun ve bir sürü ıvır zıvırla birlikte kanepenin arkasına düşmüş telefonunu arayıp buluyorsun. Ekranı kaydırarak Peach'in sana yazdığı, *benim* yazdığım e-postayı açıyorsun. Artık zanlı olmadığımı biliyorum ve kendi sözcüklerimi senin ağzından duymanın bir bakıma heyecanlı olduğunu söylemeden edemeyeceğim. Okumayı bitirince bana bakıyorsun. "Virginia Woolf. Bilmem gerekirdi. Ve hiçbir şey yapmadım."

"Kurtulmak istemeyen birisini kurtaramazsın."

"Ama Peach kurtarılmak istiyordu," diyorsun ve saçlarını yukarı çekerek yüksek bir topuz yapıyorsun. "Sadece ben yapamadım."

"Neyi yapamadın?"

Yutkunuyorsun ve çıplak halini hatırlıyorum, sıramın gelmesini istiyorum ve büyük bir yudum alıyorum. "Belli nedenlerle bunun burada kalması gerekiyor, ama sen bilmelisin. Peach benimle seks yapmaya çalıştı Joe."

"Ne!" Evet, açılıyorsun, *yaprak yaprak* gerçekleşiyor.

"Onu itip uzaklaştırdım tabii ki. Hemen," diyorsun ve yine yalan söylemekten, diğer oyuncular odada yokken Monopoli oyun tahtasından para çalmaktan kendini alamıyorsun. Sen iliklerine kadar sahtekârsın, yenilikçisin ve ben hayatında yenilikler yapmaya asla son vermemene hayranım. Karizman var. Vizyonun var. Günün birinde belki de köhne bir çiftlik evimiz olacak, sen doğru sarı tonu bulana kadar duvarları boyayacaksın ve ben yüzündeki boyalarla dalga geçeceğim, ama seveceğim. Burada gerçek sanatını sergiliyorsun ve işte senin sihrin de burada gerçekleşiyor. Sana seyirci -ben- lazım, bir psikiyatr veya bilgisayar değil.

"Bunu nasıl karşıladı?"

"İyi değil."

"Kahretsin," diyorum.

"Ve en üzücü tarafı bu ilk kez olmuyordu."

"Kahretsin."

Bir yudum alıyorsun ve bana bakamayacak kadar utanıyorsun. Veya belki de sadece sarhoşsun. "Dehşete düştün mü?"

"Beck," diyerek elimi dizine koyuyorum. "En iyi arkadaşının sana âşık olmasından dehşet düşmedim. Onu suçlamıyorum."

Sertçe ve tamamıyla hoyratça bana atılıyorsun. Üstünü hızla çekip çıkarıyor ve sıcak ellerini gömleğimin altına sokuyorsun, gömleğimde gözyaşlarından izler var. Islak ıslak öpüyorsun ve dudağımı ısırıyorsun. Dudaklarımda kan, tatlılık ve tuzluluk var. Hiç vakit kaybetmeden kemerimi çözüyorsun. Bu sefer seni becerdiğimde evindeki fare benim, benden kurtulamıyorsun ve kurtulmak istiyorsun, çünkü beni bu kadar arzulamaktan, içindeyken sana bu kadar sahip olmamdan, benden başka hiçbir şey istememekten -Nicky de kimmiş?- nefret ediyorsun. Belli bir noktada tüm duyguların, Peach için gözyaşların birleşiyor, kadınlığın benim için zonkluyor, göğüslerin benim yüzümden hopluyor ve tüm varlığın yalnızca benim için varsın. Seni becererek içinden Peach'i, Benji'yi ve Nicky'yi çıkarıyorum, bu sefer dünyadaki tek erkek benim ve önce ben kendime geliyorum. Senin banyona gidiyorum, senin küvetine giriyorum ve duşta her tarafa işeyerek kendi yerime, kendi evime, sana işaret koyuyorum. IKEA yastığı masanın altından alıp etiketini koparıyorum ve ya-

tağa getiriyorum. Yastığı çenenin altına kaydırdığımda yarı uykulu bir kedi gibi mırlıyorsun. "Mmm. Joe."

Yataktan kalktığımızda artık birlikte olduğumuzu biliyoruz. Bu kahvaltı için dışarı gidip gitmeme meselesi değil, artık nereye gideceğimize karar verme meselesi. Bir restoranda karşılıklı oturuyoruz ve altı saat orada kalıyoruz, çünkü birbirimize doyamıyoruz. Sonunda uzaklaşmayı başarıyorum, işiyorum ve ben gidince sen Lynn'le Chana'ya e-posta atıyorsun:

Tanrım. Joe. JOE.

Masaya geri döndüğümde, her şeye yeni baştan başlıyoruz.

40

BİRLİKTE geçirdiğimiz ilk sekiz gün hayatımın en güzel günleri. Sende Ritz Carlton'dan şu pelüş kocaman bornozlardan var. Bana bornozları bahar tatilinde Lynn ve Chana'yla birlikte çaldığınız konusunda ayrıntılı bir hikâye anlatıyorsun. Hikâye anlatmayı sevmeni seviyorum. Onları Peach'in evinden çaldığını bildiğimi bilmen olası değil ve söylemiyorum! Bu bornozlarla yaşıyoruz, beni eğlendirmeyi seviyorsun ve bunu yapıyorsun.

Beraberliğimizin ikinci gününde bornozlarımızla tembellik ederken Bornoz Kuralı'nı bildiriyorsun: "Benim dairemdeyken sadece çıplak veya bornozlu olmana izin var."

"Peki ya Bornoz Kuralı'na uymazsam?"

Bana doğru yürüyor ve homurdanıyorsun. "Bunu bilmek istemezsin ahbap."

Kurala uyacağıma söz veriyorum ve enerjik, yetişkin haline bayılıyorum. Terapin işe yaramış, çünkü baba kompleksinden kurtulmuşsun ve benimleyken küçük bir kız değil, bir kadınsın. Artık kendine e-postalar yollamı-

yorsun, hem neden yapasın ki? Konuşacağın ben varım ve ah, konuşuyoruz. Van Morrison aşk hakkında bir bok bilmiyor, senle ben Ritz Carlton bornozlarımızın içinde gece boyu yaptığımız sohbetlerle ve senin dediğin gibi "tuhafın zıttı" olan sessizlik anlarımızla, aşkı icat ediyoruz.

Birbirimizle besleniyoruz ve uyumuyoruz, uykuya ihtiyacımız yok ve beşinci gün Ethan'la Blythe'tan daha özel şakalarımız oluyor. *Mükemmel Saha* filmini izliyoruz, durdur düğmesine basıyorsun, kıvrılıp bana sokuluyorsun ve bana harika olduğumu söylüyorsun. Sana bu film hakkında takılıyorum, kıkırdıyorsun, homurdanıyorsun, güreşiyoruz ve filmin sonuna doğru yatakta seks yapıyoruz. Beni her şeyden çok seviyorsun ve bana şimdi okuldaki çocuklardan daha zeki olduğumu söylüyorsun. Birlikte Blythe'ın hikâyelerinden birini okuyoruz ve hikâye hakkında tekbenci diye yorum yaptığımda buna katılıyorsun.

Ertesi sabah önce ben uyanıyorum -dünyada seninle uyuyabilecek kim var ki?- ve senin daha önce kalktığını fark ediyorum. Tam bir çocuk gibisin, her gittiğin yerde ekmek kırıntılarından iz bırakıyorsun, izlerin beni mutfağa götürdüğünde sözlük açık ve *tekbenci* kelimesinin üstü tezgâhın üzerindeki yarısı yenmiş çikolatalı keki kaplayan çikolatayla lekelenmiş. Dinlediğin için seni seviyorum - arsızca.

Gitmemi istemiyorsun ama işe gitmek zorundayım.

"Ama ben kalmanı istiyorum," diye sızlanıyorsun ve sızlanman bile tatlı. "Ethan senin yerine bakamaz mı?"

"Sana kötü haber vermekten nefret ediyorum Beck, ama bunu Ethan'a Blythe'ı ayarlamadan önce düşünmen gerekirdi."

İnliyorsun ve kapıyla arama girerek bornozunu açıp düşmesi için serbest bırakıyorsun. "Bornoz Kuralı'nı ihlal ediyorsun Joe."

"Kahretsin," diyorum ve beni hırpalıyorsun. Sonunda oradan ayrılıyorum, gün çok yavaş ilerliyor ve o kadar çok mesajlaşıyoruz ki başparmaklarım sızlıyor. Sana dünyadaki bütün kitapları getirmek istiyorum, ama hiç okumamış olduğun favorilerimden birinde karar kılıyorum, Tim O'Brien'ın *Woods Gölünde.* Beni müşfik ellerle içeri alıyorsun ve tatlı, yumuşak dudaklarınla öpüyorsun. "Bu kitabı okumak için beklememin bir sebebi olduğunu biliyordum," diyorsun. "Sanki bunu bir gün bana verecek birisinin olduğunu hep biliyormuşum gibi."

"O zaman beklediğine sevindim."

Yedinci gün bir oyun icat ediyoruz: Sahte Scrabble. Kural gerçek kelimelere izin olmaması. *Kalibra* kelimesini ortaya atıyorsun ve ben *panklasik* kelimesiyle karşına çıkıyorum, beni yeniyorsun, böbürleniyorsun ve kazanınca için içine sığmadığı için seni seviyorum. Kazanmayı seviyorsun ve ben kaybetmeyi hazmedemeyen biri değilim ve kırk yıl sonra da şimdiki kadar iyi olacağız.

Dokuzuncu gün seni benim diş fırçamı kullanırken yakalıyorum ve kızarıyorsun. İlk başta ağzını çalkalayarak bunun yanlışlıkla olduğunu iddia ediyorsun, ama ben senin ne mal olduğunu biliyorum, gözlerini biliyorum ve dudağını ısırıp gözlerini kapatıyorsun. "Ben de tam sana bunu söyleyecektim, ama söylerken sana bakamam. Senin diş fırçanı kullanmayı seviyorum, çünkü senin içimde olmanı seviyorum, bu garip ve müstehcen olduğu için üzgünüm." Tek kelime etmiyorum. Elinin üzerine elimi ko-

yuyorum ve külotunu sıyırıp sana hemen oracıkta, kendi banyomda istediğini veriyorum.

Onuncu gün bana hayatında hiç bundan daha az yalnız hissetmediğini söylüyorsun.

On birinci gün sana dükkânda kendimi *Mükemmel Saha* filminden bir şarkı söylerken yakaladığımı ve insanlar gülmeye başladığında bile durmadığımı söylüyorum. "Sen benim içimdesin," diyorum ve öyle, sen dizlerinin üstünde ve açsın.

On dördüncü gün zaman kavramını kaybettiğimi fark ediyorum, çünkü on dördüncü veya on beşinci gün olup olmadığından emin değilim. Sokakta yürürken elimi sıkıyorsun. "Çünkü her gün tek gündür," diyorsun. "Ömrümde hiç bu kadar şimdiki anda olmamıştım."

Başının tepesinden öpüyorum ve sen benim konuşkan küçük tavşanımsın. "Ben zaman kavramını asla kaybetmem Beck. Sanırım senin içinde olabilirim."

On yedinci günde yağmur yağıyor, bornozlarımızla yataktayız ve sen *Woods* Gölünde kitabının en sevdiğin kısımlarını bana okuyorsun. İşe gittiğim zaman hemen hemen hiçbir işi bitirmiyorum, çünkü sen yazmadan duramıyorsun. Bazen boş şeyler hakkında konuşmak istiyorsun:

Sağ elimdeki parmakların çarpık olduğunu hiç fark etmiş miydin? Evet. Bana *burada bir sürü iş yaptığımı* söyleyebilirsin. Her neyse... *iş nasıl?*

Bazen sözcük yerin sadece fotoğraflar oluyor, vücudunda en sevdiğim yerlerin, ki bu epeyce çok yer, yakım çekimleri. Beni hiç merakta bırakmıyorsun, ben sana yazdığımda hemen cevap yazıyorsun ve söyleyeceklerin hiç tükenmiyor. Beni hiç kimse bu kadar iyi tanımamıştı Be-

nimle kimse ilgilenmemişti. Sana bir hikâye anlattığım zaman, soruların oluyor. Memnunsun.

"Kaç yaşındaydın? Ah hadi ama, ilk seferini anlatırsan kıskanmayacağım. Joe, lütfen. Söyle bana, söyle, söyle!"

Ve *sana söylüyorum, söylüyorum, söylüyorum!* Ethan her ilişkinin ilk günlerinin yoğun olduğunu söylüyor, ama Ethan bunun bir *ilişki* olmadığını anlamıyor. Sen buna *mutlakbağ* diyorsun. Peki sen bunu ortaya attıktan sonra bu hayran olunacak kelimeyle ben ne yapıyorum? Bir kutu kek karışımı, tek kullanımlık gümüş rengi bir kalıp, kek üstüne konan bir teneke kutu şekerli karışım ve üç tüp krema satın alıyorum. Senin için bir kek yapıyorum ve üstüne yazıyorum:

Mutlakbağ (İ): Akılların, vücutların ve ruhların buluşması.

Keki bloktan aşağı ve metroya, merdivenlerden aşağı ve yukarı sokağa, senin kapına taşıyorum. Sen çığlık atıyorsun, kekin neredeyse milyon tane resmini çekiyorsun, sonra yatağa giriyoruz, kek yiyoruz, seks yapıyoruz ve ailenin Nantucket'taki eski filmlerini seyrediyoruz. Biraz daha kek yiyoruz, biraz daha seks yapıyoruz ve bu sahip olacağım tek *mutlakbağ*.

İşyerinde merdiven üstündeyim ve Ethan yüksek raflara saklamak için popüler olmayan kitapları bana uzatırken bana bunun hep iyi devam etmesini beklememem gerektiğini söylüyor ve özgüvenle, cesurca hemen cevap veriyorum. "Bunun böyle kalmayacağını biliyorum."

"Yaa," diyor.

"Sadece *daha iyiye* gidecek."

Ethan bir müşteriye yardıma gidiyor ve Shell Silverstein'ın şiirlerindeki gibi acabalar kulaklarımda yankılanıyor. Sana mesaj çekiyorum:

Selam

Titriyorum ve terliyorum. Ya Ethan haklıysa? Ya cevap yazmazsan? Ya artık beni özlemiyorsan? Ama bana derhal mesaj yolluyorsun:

Seni seviyorum.

Merdivenden düşebilirim, kafatasım kırılabilir ve hiç önemli değil. Tıpkı *Hannah*'da Elliot'ın, "Ben cevabımı aldım," demesi gibi.

Benim cevabım sensin.

41

SENİ seviyorum mesajının ekran görüntüsünü almam iyi bir şey. O geceden sonra bir şeyler değişiyor, sanki resme öyle yakın duruyorum ki sadece çizgileri görebiliyorum gibi. Sen hâlâ benim kız arkadaşımsın; öylesin. Ama...

E-postalarıma hemen cevap vermiyorsun, ki buna bahaneler bulmasaydın sorun olmazdı.

Üzgünüm, dersteydim.

Üzgünüm, telefonda *Chana'yla konuşuyordum*...

Üzgünüm, benden nefret ediyor musun?

Her türde yanıtı deniyorum:

B zararı yok. Akşam yemeği ister misin?

Üzülmek yasak. Tabii ki bornoz giymediğin sürece...

Senden nefret etmek mi? B seni seviyorum.

Ama hiçbiri doğru yanıt olmuyor, çünkü göndere bastıktan sonra yine beklemeye başlıyorum. Düşüncelerim karamsarlaşıyor ve aklım Nicky'nin bej renkteki rock'n'roll ve şehvetle dolu çalışma odasına gidiyor. Ama sen onu görmüyorsun. Durum öyle olsaydı birisine söy-

lerdin veya ona yazardın, ama yapmıyorsun. Eski telefonun hâlâ bende ve e-postalarını, Facebook hesabını hâlâ kontrol edebiliyorum. Şifreni değiştireceksin ve bilmeden erişimimi keseceksin diye panikliyorum, ama sen şifreni değiştirecek türden bir kız değilsin. Ama yine de senin sözcüğün üzgünüm, benim sözcüğüm hayır; peki bizim sözcüğümüzün *mutlakbağ* olduğu zamanlara ne oldu? Ethan endişelenme diyor.

"Kız sana deli oluyor Joe! Biliyor musun, Blythe Beck'in sınıfta neredeyse porno yazdığını söylüyor."

Buna ancak Ethan *porno* der ve Ethan akşam yemeğini nerede veya ne zaman yiyeceğini merak etmek zorunda değil, çünkü Blythe hep onunla birlikte. Peki ne zamandan beri onların ilişkileri bizim *mutlakbağ* ilişkimizden daha güçlü görünüyor?

Diş fırçam kuru. Artık kullanmıyorsun ve bundan vazgeçtiğin anı kesin olarak saptayabilirim. Ben *Mükemmel Saha*'yı izlemek istediğimde sen yorgundun ya da sadece trendeki kısmı seyrettin. Pizzacıya gitmek istediğimde sen öğle yemeğinde pizza yemiştin -bir zamanlar öğle yemeği saatinde ne yediğini bilirdim- ve ben seks yapmak istediğimde bir süre beklemek istedin.

"Sadece şu paragrafı bitirmemi bekle. Çok geç kaldım. Biliyorsun, bu çok kötü olur."

"Bana sadece birkaç dakika ver. Falafel yedim ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Birazcık daha bekle. Bornozlarımızı çamaşırhanedeki makineye attım ve ne kadar erken gidersem o kadar iyi olur."

Sana *Bizi Ayıran Nehir* ve *Taşıdıkları Şeyler*'i getiriyorum,

çünkü her iki kitapta da adını aldıkları hikâyelerden fazlası olduğundan habersizdin. Her birine ithaflar yazıyorum ve sana söylemiyorum. Dört gün geçiyor ve her iki kitap da hâlâ tezgâhın üzerinde. Üstünde çikolata lekeleri yok, altı çizilmiş paragraflar yok ve sayfalar işaretlenmemiş. Onları sevmiyorsun, onları bilmiyorsun ve zaman zaman kendimi davetsiz bir misafir gibi hissediyorum.

Ben: *Biraz önce şu resimdeki uyluğundaki yere bakıyordum.*

Sen: *Of, dur biraz. Telefon çekmiyor.*

Ben: *Sen işine bak. Ben seni daha sonra yakalarım.*

Ve sonra bana cevap yazmıyorsun, yavaş yavaş deliliğe sürükleniyorum.

Ne

Boklar

Dönüyor?

Lynn'le Chana'ya benim hakkımda atıp tutmuyorsun. Beni aldatmıyorsun; senin e-postalarına erişimimi kesmeyi asla başaramazsın. Biliyorum. Okulda çok fazla işin olmadığını biliyorum ve Ethan'a Blythe'ı ayarlaman gerçekten kötü bir *fikirdi*, çünkü işe geldiğinde bana geçen gece golf sahasında ne kadar eğlendiklerinden bahsediyor -inan bana doğru söylüyorum- ve ben Ethan'la Blythe'ın tuhaf birlikteliklerini tartışmak için yazdığımda senden cevap bile alamıyorum.

Bu acı veriyor, Beck. Senin yokluğunda ne yapacağımı bilmiyorum. Bana kızgın değilsin. Seni mutlu olduğunda anlayacak kadar iyi tanıyorum, ama benimle *mutlu* da değilsin. Sana bornozları giymek isteyip istemediğini soruyorum, beni öpüp bornozların ötesinde olduğumuzu söylüyorsun. Beni ve kendini sarıp sarmalıyorsun ve bana sarılıyorsun, ama bu tam olarak ne anlama geliyor?

Bornozların ötesi.

Mutlakbağımız hâlâ var, çünkü hâlâ bir şeyler yapıyoruz. Haftada en az bir kere aletim senin ağzında uyanıyorum. Durup dururken aklına geldiğimde bana hâlâ yazıyorsun:

Sen: *Tekbenci (i)* ☺ *seni ve sıcak vücudunu düşünüyorum.*

Ve annene yazdığın zaman beni göklere çıkarıyorsun:

Bu farklı anne. Joe benin düzeyimde. Aslında öyle olmamalı, çünkü hayatlarımız çok farklı. Ama yürüdüğü zaman... yürüyor. Anlıyor musun?

Annen benimle tanışmak için sabırsızlanıyor ve gözlerimi kapayıp bizi çok mutlu olarak Nantucket'ta görüyorum. Hatta bir gece kramplardan dolayı yatağa düştüğünde sana bunu soruyorum.

"Yani sence bu yaz Nantucket'a takılacak mıyız?"

Kıkırdıyorsun ve benim içim yanıyor. Bunun komik olmasını beklemiyordum ve kendini kötü hissediyorsun. "Joe, hayır bebeğim, hayır. Buna gülmüyordum. Tabii ki Nantucket'a gidebiliriz. Sadece Nantucket'*ta* demedin. Nantucket'*a* dedin."

Zekice bir karşılık düşünemiyorum ve eskiden seninle çok iyiydim, ama belki de Ethan haklıydı, benden eczaneye koşup sana bir Advil* almamı istiyorsun ve çıkıyorum. Perdeler açık, senin bilgisayarını açtığını ve bir e-postaya cevap yazmaya başladığını görüyorum. Artık birlikte olduğumuza göre e-postana o kadar çok bakmamam gerektiğini biliyorum, ama bu soğuk bir gece ve uzun bir yürüyüş, bu yüzden gidenler kutunu açıyorum.

Hiçbir şey yok.

Taslaklara bakıyorum.

*Bir tür ağrı kesici ilaç. (e.n.)

Hiçbir şey yok.

Ve bu mümkün değil, çünkü senin bir e-posta yazdığını kendi gözlerimle gördüm. Advil'i alıyorum ve eve dönüş yoluna koyuluyorum, seninle yüzleşmeye karar veriyorum ama kapıyı anahtarla açıp içeri girdiğimde -birkaç hafta önce bana anahtar vermiştin- sen evde değilsin. Sana sesleniyorum ama gitmişsin ve ben paniğe kapılıyorum. Ama sonra suyun açıldığını duyuyorum, banyoya giriyorum. Islak, sıcacık ve benimsin.

"Hadi gel buraya," diyorsun. Yapıyorum. Benimle bir hayvan gibi düzüşüyorsun ve bornozlarımızı giyiyoruz. E-postayı düşünmüyorum, belki yanıldım, belki sen yazmadan sildin. O gece yakınız ama ertesi gün uyandığımda sen çoktan gitmişsin ve sana mesaj yazıyorum:

Ben: *Dün gece harikaydı. Senin duştaki halini düşünerek uyandım.*

Sen: İyi iyi.

Ben: *Bu gece benim evime ne zaman geleceğini haber ver, çünkü bana öyle geliyor ki bir başka duşa ihtiyacın olacak.*

Ve işte oluyor, dünyadaki en korkunç cevap, her sözcükten daha kısa ve özlü olanı, hayırdan daha kısıtlayıcı ve senin iddia ettiğin şekilde benim gibi dile âşık birisi için kesin olarak tabu olan yanıt geliyor:

Sen: *Ok*

Korkunç cevabımı alıyorum ve Ethan'dan günün geri kalan kısmı için benim yerime bakmasını istiyorum, ama yapamıyor. Gün geçmek bilmiyor, keçileri kaçırıyorum ve senin fotoğraflarına bakıyorum, müşterilere karşı sabrımı kaybediyorum. Dükkânı erken kapatıyorum ve seni arıyorum, ama telesekreter çıkıyor ve sana ne zaman uğrayaca-

ğını soran bir mesaj bırakıyorum. Nihayet cevap verdiğinde evdeyim ve korkunç *Ok* cevabından daha kötü bir şey olduğu ortaya çıkıyor:

Sen: *Uzun hikâye tatlım, ama gelemeyeceğim. Yarın ara, öpüldün*

Ağlıyorum, *Mükemmel Saha*'yı izliyorum ve Barden Bellas ile şarkı söylüyorum. Hedef kitlesi kadınlar olan kurgusal bir müzik grubunun adını bilen biri olmak istemiyorum, ama bu aşk bana bunu yaptı işte. Şarkı bittiğinde, bu dünyada mutsuz evliliği olan birçok erkek gibi duşta mastürbasyon yapıyorum. Ama daha fazla ağlıyorum, çünkü seninle evli bile değilim. Henüz.

42

BİR insana onun için mutlu olduğunu söyleyeceğiniz birçok fırsat olur. Son zamanlarda Ethan için çok kez mutlu oldum ve bu biraz eskimeye başlıyor. Ethan'ın her gün verecek iyi bir haberi oluyor ve bugün de farklı değil.

"Buna inanamayacaksın Joe."

"Bir dene."

"Blythe birlikte yaşamak istiyor!"

Ethan ışıl ışıl ve gülümsüyorum. "Bu harika."

Murray Hill'i özleyecek. Lanet Murray Hill'e bağımlılık hisseden yeryüzündeki tek insan ve repliğimi söylüyorum "Senin için mutlu oldum evlat." Ve ciddiyim.

Ama sanırım rekabetçilik içime sızmaya başlıyor Beck, çünkü ansızın hayatı Ethan'la Blythe karşısında kaybettiğim bir yarış gibi hissediyorum. Hayatın Kaydıraklar ve Merdivenler oyunu gibi olmasını istiyorum. Onlar bir kaydıraktan kayarken biz merdivenleri tırmanalım. Hıyarlık etmeye başlıyorum ve Ethan'ın balonuna bir ok fırlatıyorum. "Cobble Hill'e tamamen taşınmak istediğinden emin misin?"

"Blythe Murray Hill'i sevmiyor." Omzunu silkiyor. "Üzerinde fazla düşünmeye gerek yok."

"Seni duyuyorum," diyorum ve bir daha denemekten kendimi alamıyorum. "Kendi evimde geceyi en son ne zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum. Hep West Village, her zaman."

Evrende işleri karıştırmak tehlikelidir, çünkü tabii ki birkaç dakika sonra sen bana e-posta atıyorsun:

Uzun hikâye, ama bu gece benim evim yerine seninkinde olabilir miyiz? Deli gibi yoğun bir gün geçirdim ve benim daire felaket halde.

Senin sadece evimde olman fikri bile beni ateşliyor ve Ethan'a çıkmak zorunda olduğumu söylüyorum. Seni arıyorum. Cevap vermiyorsun. Artık hiç cevap vermiyorsun. Bir aşağı bir yukarı yürüyorum ve paniğe kapılıyorum. Aklımda seninle alakalı parçalar, ilişkimizden anılar var. Tekrar seni arıyorum. Telesekreter. Cam cepheye yaslanıyorum ve kafama dank ediyor: Bizim için korkuyorum Beck. Birlikte yaşadığımızda, ki bunu yapacağız, sen ve şu anda duvarın içinde senin için yaptığım delikte saklanan kutu içindeki parçaların arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağım. Şimdilik güvendeyiz, çünkü kutuya ulaşmak için duvarın içine girmen gerek ve dünyada hiçbir kız bunu yapmaz, ama beraber yaşadığımızda ne olacak?

Telefonum titriyor. Yanıtlıyorum. "Selam."

"Joe, dinle, gerçekten konuşamam çünkü çok geç kaldım."

"Neredesin?"

"Burada," diyerek gülümsüyorsun. Dükkâna gelip beni şaşırtman hoşuma gidiyor. Hiç beklemezken sana sarıl-

maktan daha güzeli yok. Seni öperek ödüllendiriyorum. Beni öperek karşılık veriyorsun, dil yok. Okul havasındasın. "Kalamam."

"Emin misin? Ethan'ı burada yalnız bırakabilirim. Sana bir kahve ısmarlarım."

"Senden anahtarları alabilir miyim?"

Bu *mutlakbağ*. Anahtarlarımı sana veriyorum.

"Birazdan dersin yok mu?" diyorum.

"Evet," diyerek beni kucaklıyorsun ve bu veda. "Görüşürüz!"

Gidiyorsun, anahtarlarımla birlikte, dükkâna döndüğümde Ethan kıs kıs gülüyor. "Yazı tura atalım mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, az önce Blythe aradı ve bomba ihbarı yüzünden bir gün izinli olduklarını anlattı."

"Öyle mi?" diyorum, ama bu benim için yeni bir haber.

"Kura çekelim mi?"

"Gerek yok," diyorum. "Beck'in şehre bir arkadaşı geldi. Git hadi sen, eğlen."

Ethan gidiyor ve ben sana mesaj çekiyorum:

Selam. Bir dakikan var mı?

On dakika geçiyor; hâlâ cevap yok. Pencereye bir not bırakıyorum: *ON DAKİKAYA DÖNECEĞİM*. Aşağı, kafese iniyorum. Volta atıyorum. Dersin iptal edildiğini neden bana söylemedin? Bomba tehdidi bizi neden bir araya getirmedi? Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım ve Nicky'nin kötü bir insan olmamasını isterdim, çünkü şu anda bir konuşmanın gerçekten faydası olurdu. Kırgın, eğitimsiz ve üzgün, ağır ağır merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Notu pencereden çekip çıkarıyorum ve kapının

kilidini açıyorum. Senden hâlâ cevap yok ve ben aklımı kaybediyorum. Kasada bir sandalyeye çöküyorum ve kafam patlayacak gibi. Ama o sırada kapıdan biri içeri giriyor. Bir kız. Bir müşteri. Kocaman kestane rengi gözlere sahip, üzerinde SUNY sweatshirt'ü ve spor ayakkabıları var - cıvıl cıvıl. Telefonumu kontrol ediyorum; hâlâ cevap yok.

El sallayarak selamlıyor ve ben doğru şeyi yaparak yanıtlıyorum; el sallıyorum. Telefonumu kontrol ediyorum; hâlâ cevap yok. Robert Plant ve Alison Krauss'tan melodiler çalıyorum. Kız hiç vakit kaybetmeden *-birisi beni dünyayı kuyruğundan sallarken, beyaz bir bulutun üzerinde zıplarken, kederi öldürürken gördüğünü* söyledi- eşlik ediyor. Telefonumu kontrol ediyorum; hâlâ cevap yok. Müziğin sesini kısıyorum ve kız daha da yüksek sesle şarkı söyleyerek yanıtlıyor. Kız Barden Bellas'tan herhangi biri kadar iyi, tabii daha iyi değilse. Kitapların arkasından başını uzatıyor ve ben durdur düğmesine basıyorum

"Çok mu yüksek sesle söylüyordum?"

"Gayet iyisin."

"Kapatıyor muydunuz?" diyor.

"Hayır."

Gülümsüyor. "Teşekkürler."

Kız gözden kaybolunca telefonumu kontrol ediyorum; hâlâ cevap yok. O bacakları daha iyi görmek için tezgâhın etrafından dolaşıyorum ve Justin Timberlake'ten *Senorita* başlıyor. Kahrolası Ethan ve kahrolası listesi. Tezgâhın arkasına geri dönüp müziği değiştirmek için davranıyorum.

Kız gülüyor. "Bırak kalsın."

Elinde bir Bukowski'yle aradaki koridordan geçiyor ve yutkunuyorum. Telefonumu kontrol ediyorum; hâlâ

cevap yok. Kasaya bir yığınla yaklaşıyor ve süt almak için markete uğrayan biri kadar rahat davranıyor. Telefonumu kontrol edemiyorum; kız bir müşteri ve tüm dikkatimi hak ediyor. Yığınını tezgâha bırakıyor. Charles Bukowski en üstte. *Kaptan Yemeğe Çıktı ve Tayfalar Gemiyi Ele Geçirdi.*

"Ben Bokowski alan kızlardan olmak için Bukowski alan o kızlardan biri değilim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"İşin garibi, evet," diyorum. "Ama rahat edebilirsin. Ben hiçbir zaman insanları yargılamam."

"O zaman bunca çalışmam boşunaymış," diyor ve peki şimdi flört eden kim?

Bukowski'yi inceleyip ona bakıyorum. "Ağzımı bozduğum için özür dilerim ama bu bok en iyisidir."

O da aynı fikirde. Saçma sapan konuşuyor. "Taşınma sırasında bendekini kaybettim. Ve bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama bu kahrolası kitap bende olmazsa uyuyamıyorum ya da işlevsiz oluyorum, biliyor musun?"

"İşin garibi, anlıyorum," diyorum ve ben ne zamandan beri bu kadar çok işin garibi diyorum? Ethan'ın seksenli yıllar grubunun sesini kısarak Tobias Wolf'un *Eski Okul*'unu inceliyorum. Bu kitabı okumamışım ve bunu kıza söylüyorum.

Hiç duraksamıyor. "Eh, bitirdikten sonra belki de geri gelir sana anlatırım."

"Burada olacağım," diyorum.

Sen *Taşıdıkları Şeyler*'e daha dokunmadın bile ve ben son aldığı kitabı, *Büyük Umutlar*'ı yazarkasaya girerken kız eliyle hafifçe kitaba vuruyor.

Evrenin bir mizah anlayışı var ve paylaşmam gerekiyor.

"Biliyor olmalısın, her yıl aralık ayında Port Jefferson'da bir Dickens Festivali yapılır."

"Dickens Festivali'nde ne oluyor?" diye soruyor ve gözleri Karen Minty'nin kadınlığı kadar açık.

Ah, hayır. Flört ediyorum. Gülümsüyorum. "Ne beklersen var. Yüz boyama ve flütler, kostümler ve küçük kekler."

Beni şaşırtarak fikrimi paylaşıyor. "İşte teröristler bizden bu yüzden nefret ediyorlar."

Kendimi düzeltmiyorum. Lafımı sakınmıyorum. "Ve Tanrı bu yüzden teröristleri yarattı."

"Sence Tanrı var mı?" Kız fazlasıyla *farklı, seksi.* Kararlı konuşuyor. "Bir Tanrı olmak zorunda. Marky Mark ve Funky Bunch kadar müthiş bir şeyi ancak Tanrı yaratabilir."

Good Vibrations'ı duymadım bile, kız cüzdanını çıkarıyor ve bana üstü köpek yavrusu resimleriyle kaplı bir Visa uzatıyor. Parmağımı kabartma plastik harflerin üzerinden geçiriyorum. Şu anda benden nefret ederdin. Kekeliyorum. "Yani senin adın... John Havilcek mi?"

Yanakları kızarıyor. "Umarım kimliğime gerek olmaz, çünkü kaybettim. Yani yanlış yere koydum."

Kartı geçiriyorum. Rahat bir nefes alıyor. "Harikasın."

Onunla ilgilenmemeliyim, çünkü sen varsın. Ama merakla bakıyorum. "Peki SUNY'de kaçıncı yılın?"

Başını hayır anlamında iki yana sallıyor. "Hayır kurumu mağazalarını tarıyorum ve rastgele üniversite armalı ürünleri alıyorum," diyor gururla. "Bir tür bitmeyen bir sosyal deney. Böylece dünyanın temsil ettiğim okula göre bana nasıl davrandığını görüyorum."

Makbuzu koparıyorum, hızlı ve karmaşık bir imza atıyor. Kitapları hayatımda hiç bu kadar yavaş torbalamamıştım ve birden konuşuveriyorum. "Benim adım Joe."

Kız yutkunuyor. "Ben, şey, benimki Amy Adam."

"Amy Adams."

Torbayı yakalıyor ve fırlıyor. "Teşekkürler Joe. S yok! İyi günler!"

Dışarı koşmak ve kızı eve, sana götürmek istiyorum. Kızın benimle kırıştırdığını, benimle Tanrı hakkında konuştuğunu bilmeni istiyorum. Kapıya koşuyorum, ama kız gitmiş. Telefon çalıyor. Cevap veriyorum. O mu acaba? Hayır. Bir banka. Son yapılan işlemi öğrenmek istiyorlar. Kızın kullandığı kart çalıntıymış anlaşılan. Kızı ele vermiyorum, ama telefon çağrısı yarı sarhoş halimi bitiriyor; işte flörtten bunu elde ediyorum. Telefonumu kontrol ediyorum; senden hâlâ cevap yok. Ve her nasılsa, senden bir yanıt olmaması kötü olmam için imzalı bir izin belgesine dönüşüyor. İnternette Amy Adam'ı araştırıyorum, neredeyse bana geri gelmen için bir meydan okuma bu.

Oyuncu Amy Adams nedeniyle bir şey bulmak hemen hemen imkânsız ve Ethan mesaj çekerek bana Coney Adası'nda Blythe'la ikisinin bir fotoğrafını yolluyor. Yanıtlamıyorum. Eve gitmek için acele etmiyorum ve senden cevap var mı diye telefonumu kontrol etmeme gerek yok, çünkü bana cevap verecek olursan, cevabın verimsiz araştırmalarımı bölecek:

"Amy Adam New York"

"Amy Adam oyuncu değil"

"Amy Adam sweatshirt"

"Amy Adam Facebook"

"Amy Adam SUNY" (Asla bilemezsiniz...)

Eve yürüyorum, merdivenleri çıkıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum; hâlâ cevap yok. Dairemden gelen sesler duyuyorum; buradasın. Dairemden taşan balkabağı kokusunu alıyorum; yemek yapıyorsun. Dairemden gelen müzik sesini duyunca gülümsüyorum. Sen Amy Adam değilsin. Anahtarsız olduğum için seni seviyorum. Senden şüphelenmem hataydı ve kapıya iki kere vuruyorum. Bir yanıt geliyor ve bana beklemem için sesleniyorsun.

Kapıyı açıyorsun, üstünde bornoz var (için çıplak) ve tart hazırladın (içi balkabaklı). Çıplak kalmam ya da bornoz giymem için yirmi beş saniyem olduğunu söylüyorsun. Benim küçük yaramaz mucizem, seni kaldırıyorum ve beni öpüyorsun; cevap veriyorsun. Doğaçlama sürprizinle çok gururlusun. Böcekler ve bunun sonucu olan haşere imha ekibi nedeniyle kendi binanın kullanım dışı olduğunu itiraf ediyorsun. Kötü bir şeyi iyi bir şeye, bir sürprize dönüştürmeye karar vermişsin. Senin turtandan yiyorum, kadınlığını yiyip bitiriyorum ve gecenin orta yerinde dişlerimi fırçalamak içim kalktığımda diş fırçam senin tükürüğünle ıslanmış.

"Üzgünüm," diyorum usulca. Ve öyleyim.

43

BALKABAKLI turtaya ne koydun bilmiyorum ama sen durmadan gülüyorsun. Yine de turta ve bornozlar bize -bizim için- bir şeyler yaptı. Ertesi sabah bir öpücükle uyanıyorum ve bana sarılıyorsun. Işıl ışıl gülümsüyorsun. "Sana turta yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Ben senin turta yaptığını hatırlıyorum," diyorum ve senin mimiklerini taklit etmem hoşuna gidiyor. Beni öpüyorsun ve birbirimiz üzerinde zaman geçiriyoruz, ellerim için yepyeni fikirlerle dolusun. Böyle utangaç olmamanı seviyorum. Bana ne istediğini söylemene bayılıyorum. Hayal gücün şişelenmeli, saklanmalı ve incelenmeli. Sana hiç böylesine sahip olmamıştım. Çok direktsin ve bacakların benimkilerle iç içe geçmiş durumda. Tanrım, nasıl uygunuz, nasıl bir seks bu ve yığılıyoruz. "Vay be," diyorum.

"Evet," diyerek üzerime yuvarlanıyorsun ve kalan turtayı isteyip istemediğimi soruyorsun, ben de sana böyle düzüşmeyi nereden öğrendiğini soruyorum. Kızarıyorsun. Utanıyorsun, harika. Annemin eski tişörtünü kafan-

dan aşağı çekiyorsun, kapıdan yarı çıkmışken koşarak gelip beni öpücüklere ve dokunuşlara boğuyorsun.

Ben dünyadaki en şanslı adamım, sen turtayı mikrodalgaya koyarken telefonumdaki arama geçmişini siliyorum. Sen benim telefonumu asla kurcalamazsın; benim mahremiyetime saygılısın ve bana güveniyorsun. Ama telefonumun Amy Adam veya Amy Adams ya da dünyadaki başka bir kızla kirlenmesini istemiyorum. Mutfaktan şakıyorsun. "Hep unutuyorum. *Bizi Ayıran Nehir*'deki hikâyelerden birine başladım."

Sonunda benim kitaplarımı okuyorsun ve mutfağımda senin sesini duymak o kadar hoşuma gidiyor ki geri dönmen için sabırsızlanıyorum. Yataktan çıplak kalkıyorum. Mutfağa girip seni havaya kaldırarak tezgâha yerleştiriyorum, bacaklarını ayırıyorum ve ne sokaktaki gürültü, ne mikrodalganın uğultusu, ne yukarı kattaki kavga, ne de mikrodalganın *bip*lemesi dilimi, dudaklarımı durdurabiliyor. Sen ağzımdayken, benimsin, sadece bana aitsin. Hayatında hiç bu kadar şiddetle boşalmamıştın; bunu biliyorum ve hissediyorum. İçindeki acımasız ve mesafeli şey sonunda beni kabul etti. Parmaklarınla kulaklarımı okşuyorsun ve bana teşekkür ediyorsun, seni tezgâhtan çekip indiriyorum. *Bizi Ayıran Nehir* ve turtalarımızla kanepeye yerleşiyoruz. Bana beğendiğin bir cümleyi okuyorsun ve lafını kesiyorum.

"Bu gece burada kalmak ister misin?"

Tereddüt ediyorsun, ama sadece bir saniye. Sonra gülümsüyorsun. "Elbette!"

Sarı polis bandının arkasında birlikte duş alıyoruz, ben senin saçlarını yıkıyorum ve sen benim göğsümü öpüyorsun. Birlikte giyiniyoruz ve gelecek şimdi, burada.

"Hey, Beck."

"Hey, Joe."

"Buraya taşınmaya ne dersin?"

Bana gülümsüyorsun. İpekli bluzunu düğmelerken duruyorsun, odanın karşı tarafına yürüyorsun ve güneş seni takip ediyor. Bana bakıyorsun, seni öpüyorum ve fısıldıyorsun. "Okuldan sonra Joe. Okuldan sonra."

Bu istediğim cevap değil, ama yeterince iyi. Giyinmeyi bitiriyoruz ve mutfağıma gidiyoruz. Eğer Karen Minty burada olsaydı nasıl yumurtalı sandviç yapacağını bilirdi, ama o zaman sana sahip olmazdım. Mantonu giyiyorsun. Sana buraya taşınmaya hazır olmamanı anladığımı, ama bilgisayarını buraya getirip istediğin zaman yazabileceğini söylüyorum.

Etkileniyorsun. Beni kucaklıyorsun. "Bu çok tatlı Joe. Ama bilgisayarım çok eski ve hantal."

"Sana yeni bir tane almak isterdim," diyorum. "Şu MacBook Air'lardan."

"Bana hiçbir şey almana gerek yok," diyorsun. Hiç açgözlü değilsin. Memnunsun. "Hem o MacBook Air'lar felaket pahalı Joe. Ayrıca, burada olduğumda dünyada yapmak isteyeceğim son şey yazmak, bu yüzden hantal eski bilgisayarım pekâlâ işe yarıyor."

Seni öpüyorum. Tek başına çıkmana izin veriyorum ve geri dönüp bana öpücük yolluyorsun. İki kere. Gittiğin zaman kendimi kanepeye bırakıveriyorum ve bilgisayarımla vakit geçiriyorum. MacBook Air'lara ve üniversite kurslarına bakıyorum. Kabul etmek gerekir. Sen yazarsın ve bu senin hayatın. Ben kitapçı dükkânını seviyorum, ama iş hiçbir zaman eskiden olduğu gibi olmayacak. Sana bir

MacBook Air satın almak istiyorum ve iyi anlamda dolup taşıyorum. Sana e-posta atıyorum. Kendimi sana yakın hissediyorum:

Geri dönme zamanın daha gelmedi mi?

Yanıtlamıyorsun, ama artık endişe ya da korku duymuyorum. Seni çok iyi tanıyorum. Telefonundaki not defteri uygulamasına fikirlerini yazdığını biliyorum. Beni ihmal etmediğini biliyorum. Yazıyorsun, çünkü ilham aldın, çünkü memnunsun - benden dolayı.

***

Dükkânda yavaş bir gün ve bu benim için gayet iyi. Gelecek için plan yapacak zamanım var. Yarı zamanlı öğrenci hayatı için NYU'da bir bilgilendirme toplantısına kaydoluyorum. Ne okuyacağımı bilmiyorum -Kitaplar? Ticaret?- ama senin için, bizim için çok çalışmak istiyorum. Bemelmans'ı arayıp önümüzdeki hafta ikimiz için rezervasyon yaptırıyorum. Sen muhtemelen farkında değilsin, ama orada ilk tanışmamızın üzerinden yaklaşık altı ay geçti ve bu işi doğru şekilde yapacağım. Tam burada başlayacağız. Kafeste bir masa kuracağım ve mum ışıklı bir akşam yemeği olacak. Orada düzüşeceğiz ve doğru düzgün yapacağız, sonra da hediyeni vereceğim - Victoria's Secret'tan az önce internetten aldığım bir elbise. Sana alışveriş sepetindeki ürünü hatırlatmak için e-posta yollayıp duruyorlar ve ben de kod numarasını bulup internetten araştırabildim. Çok seksi; Chana'yla Lynn'e gösterdin, fazla seksi olduğunu düşünüyorsun:

Chana: *Al onu. Neden olmasın?*

Lynn: *Ama* kırmızısını alma. Ayrıca *külotlu çorap giy.*

Chana: *Dalga mı geçiyorsun? Sürtük elbisesinin tek* özelliği *sürtük elbisesi olmasıdır.*

Sen: *Hanımlar, hanımlar. Sakin olun. Bunu asla giymeyeceğimi biliyorum.*

Ama giyebilirsin ve giyeceksin, elbise yarın geliyor. Senden saklamak, beklemek zor olacak, çünkü bunun içinde muhteşem görüneceğini biliyorum Beck. Ama bunu Bemelmans'a giyemeyecek kadar utangaçsan o zaman anlarım tabii.

FedEx geliyor ve yeni bir James Patterson kitabı var -yarın burası yoğun olacak- ve benim için de küçük bir şey. *Mükemmel Saha* DVD'si sipariş ettiğimi neredeyse unutmuşum. Bunu sana vermek için yıldönümümüze kadar beklemeliyim, ama bu gece uğrayacaksın ve bana bir turta yaptın. Beklemem mümkün değil, DVD'yi çantamın içine saklıyorum ve Patterson'ların kutusuna saldırıyorum. Bir şarkı açıyorum -ilk defa Ethan'ın listelerinin havasındayım ve belki de mutlu olmak budur- Patterson'a yer açmak için popüler roman bölümünde düzenleme yapıyorum, tıpkı sen benim yanıma taşındığında sana da yer açacağım gibi. Mutluyum Beck, kanım kaynıyor ve yıldönümümüz için aklıma başka bir fikir geldi! Bemelmans'a gitmeden önce şehir merkezindeki Macy's'e gidip bizim giyinme odasına gireceğiz. Senin için nasıl yoldan çıktığıma inanamayacaksın ve belki de Bemelmans'tan sonra dövme salonuna gidip sadece bizim görebileceğimiz dövmeler yaptırırız: *Mutlakbağ* küçük siyah kabartma harflerle uyluğunun iç tarafında çok seksi görünecektir.

Gün geceye dönüyor ve dükkânı kapama zamanı geldiğine inanamıyorum. Duyularım capcanlı; artık bunu bana

yapıyorsun, kahrolası Nicky'ye değil. Bu yolu her gün yürüyorum, ama bugün farklı görünüyor, öyle olmadığı halde yeni yıkanmış gibi; sokak salıları temizleniyor ve bugün cuma. Çok sayıda genç hafta sonu planları hakkında konuşuyorlar ve ben lisedeyken yalnızdım, ama artık değilim. Karşı koyamayıp sana mesaj yazıyorum:

Birazdan evdeyim.

Bana hemen cevap veriyorsun:

Ok

Korkunç *Ok* bile moralimi bozmuyor. Artık endişelenecek bir şey yok. Hiç şu anda evime doğru, sana doğru gelirken olduğu kadar kendimle barışık hissetmemiştim. Yolu uzatıp merdivenleri kullanıyorum ve acele etmeden sokağa çıkıyorum. Hayatın yavaş ilerlemesini istiyorum, çünkü seni tüm kalbimle beklemek, seninle tüm kalbimle sevişmek istiyorum ve seni tüm kalbimle özlüyorum. Gülmem gerekiyor, çünkü tebrik kartı gibi konuşuyorum, ama bunu hak ediyorum - seni, mutluluğu.

Hayatım boyunca kendimi hiç evimdeymişim gibi hissetmedim. Diğer insanların işleriyle, aileleriyle ve arkadaşlarıyla hayat kurmalarının nasıl mümkün olabileceğini yaşamım boyunca merak ettim. Hediyesiz Noeller ve hindisiz Şükran Günleri geçirdim. Bekledim Beck. Kapı eşiğime ulaştım. Bekleyiş sona erdi. Binanın ön kapısına anahtarı sokunca anahtar sıkışıyor, çünkü anahtarı sana verdim ve benim kullandığım yedek anahtar paslanmış. Postaya bakıyorum, sadece faturalar ve indirim kuponları var. Her zamanki gibi merdivenleri tırmanırken bu basamakların beni Karen Minty'ye götürdüğü zaman nasıl olduğunu hatırlıyorum. Her basamakta sende sevdiğim bir

şeyi düşünüyorum, artık terapiye gerek olmamasına rağmen ödevimi yapıyorum:

1) Beck benim geçmişimden ötesini görüyor ve akıllı olmak için üniversiteye gitmenin şart olmadığını biliyor.

2) Beck beni bir diş fırçasıyla, bir bornozla kendi tarzında seviyor.

3) Beck benimle birlikte olmayı ne kadar sevdiğini bana söylemekten korkmuyor.

4) Beck benimle uyandığı zaman mutlu uyanıyor.

5) Beck yemek yapamıyor ve ben de yapamıyorum, Beck birlikte öğrenmemiz anlamına geldiği için bunun iyi olduğunu söylüyor.

6) Beck geçen gece sözlükte tekbenci kelimesine baktı. Şimdi sözlüğü ağzımdan çıkan her türden kelimeyle işaretli.

7) Orgazm olduğu zaman bana tüm vücuduyla sarılıyor. Göğüsleri dokunuşuma yanıt veriyor. Yanıt. Onun tüm vücudu bir yanıt.

8) Onda başkaları için içtenlikle mutlu olma kapasitesi var. Ethan'la Blythe'ı bir araya getirdiği için gurur duyuyor. Çok tatlı.

9) Benim söylediğim her şeyi ve söylemediklerimi hatırlıyor. Bu her zaman iki şekilde de iyi. Bazen bana deli olduğunu, bu yüzden ben konuştuğumda sağırlaştığını söylüyor.

Daha fazla bekleyemiyorum. Seni şimdi istiyorum ve son birkaç basamağı koşarak çıkıyorum, kapıyı açıyorum, kaya gibi sertleştim ve elimde *Mükemmel Saha* var, ama önemli değil. Hiçbir şey önemli değil. Duvardaki deliği örten goblen yerde. Ve sen bana yeni gözlerle bakıyorsun. *Beck'in Kitabı*'nı bırakıyorsun ve keşke doğru dürüst, anahtar gerektiren metal bir kutuya kilitlemiş olmayı diliyorum. Elinde bir külot tutuyorsun ve sürgülerden birini

açabilmişsin. Sanki ben bir korku filmiymişim gibi, sanki kudurmuş bir köpek veya ret mektubuymuşum gibi korkudan titriyorsun ve ben bunlardan hiç biri değilim. Sana doğru bir adım atıyorum ve deniyorum. "Beck."

"Hayır," diyorsun. "Hayır."

44

BENİM duvarıma burnunu sokan sensin ama yine de sanki bu dairede sorunları olan tek benmişim gibi davranıyorsun. Tabii ki beni terk etmek istiyorsun. Beck'in Kutusu'ndan korkuyorsun. Yargılayıcısın, gaddarsın. Kanepemin arkasında duvardaki deliğin önünde duruyorsun -benim özel ve şahsi yerim- ve kutum kanepenin üzerinde, kısmen parçalanmış. Çoğu erkek sinirlenirdi, ama ben değil. Şu anda aklının yerinde olmadığını biliyorum Beck. Davranışların için sorumlu tutulamazsın. Sanki senin için bir olasılıkmış gibi yangın merdivenine bakıp duruyorsun. Çılgın gibi konuşuyorsun, tüm o turtalardan sonra, birlikte yaşamak hakkında yaptığımız onca konuşmadan sonra beni terk edecek gibisin.

Sana ulaşmaya çalışıyorum. "Beck, sakin ol. Böyle aklın yerinde değilken pencereye tırmanamazsın ve merdivenlerden aşağı koşmayacaksın."

Ama sen sadece hırlıyorsun ve bana *kahrolası sapık* diyorsun. Bunu ciddi olarak söylemediğini biliyorum. Eğer

tamamen korkmuş olsaydın, "kaçmak" için ciddi bir girişimde bulunurdun. Ama gerçek şu ki seni tanıyorum. Keşfinden memnun olduğunu biliyorum. Sen ilgi çekmeyi ve içten bağlılığı seviyorsun, o kutu benim ilgili ve sana içten bağlı olduğumun kanıtı. Eğer kutuda Candace'ın eşyaları olsaydı, evimden çıkmak için boynunu kırardın. Benim tarafımda olacaksın, ama sabırlı olmam gerekiyor. Şok geçiriyorsun. Çığlık atıyorsun. Başım zonklamaya başlıyor ve çıkışıyorum.

"Lütfen şu çeneni artık kapar mısın? Benim sana isimler taktığımı hiç duydun mu? Buraya gelip de seni *duvarımda* bulmanın nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Bunun hoşuma gittiğini mi düşünüyorsun? Sence *hafiyelik* yapman hoşuma mı gidiyor?"

"Benim döküntülerimden bir *kutun* var." Dudak büküyorsun. "Ben gidiyorum."

"Şu anda kimse bir karar vermiyor," diyorum. "Hadi dürüst olalım Beck. Benim eşyalarımı karıştırdığın için seninle işimin bittiğini kolaylıkla söyleyebilirim."

"Buna inanamıyorum," diyorsun kekeleyerek. "Sen delisin. Delisin sen." Ve bak işte yine yapıyorsun, dişlerin birbirine vururken saçlarını çekiştiriyorsun. "Bunun başıma geldiğine inanamıyorum." Bu tiyatrolardan yorulmadın mı?

"Sakin ol Beck." Yalvarıyorum. "Neden kanepeye oturmuyorsun?"

Yanakların al al oluyor, parmak uçlarında yükseliyorsun ve bana ağzına geleni söylüyorsun -*sapıkmanyak*şerefsiz-*ruhhastasısürüngen*- ve sorun değil. Bunları söylerken ciddi olmadığını biliyorum. Geçen ay bu zamanları hatırlıyo-

rum, buzdolabında kokuşmaya başlamış üç günlük artık böreği attığım için hiddetlenerek bana bağırıp çağırmıştın. Ertesi gün adet görmüştün ve beni yanağımdan öpmüştün.

"Ben deli değilim," demiştin. "Üzgünüm."

"Biliyorum Beck"

"Söz veriyorum," demiştin. "Böyle çirkinleştiğim zaman, sanki başkası gibi oluyorum. Korkunç ve mantıksız olduğumu biliyorum, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bazen adet öncesi ciddi sorunlarım oluyor."

Seni affettim ve şimdiye kadar da bunu hiç düşünmedim, çünkü bir *mutlakbağ* ile nasıl davranacağımı biliyorum. Şu anda buraya kim gelse senin deli olduğunu düşünür Beck. Kim olsa beni korumaya çalışır ve suçlamalarla bana saldırırken sesini alçaltmanı söyler. Ben *sapığım*, *ruh hastasıyım*, *saplantılı bir takipçiyim*, *istifçiyim* ve *psikopatım* ve cevap vermiyorum.

"Sağır mısın Joe?"

"Sağır olmadığımı biliyorsun."

Tekrar haykırıyorsun, peki ben sana bağırıyor muyum? Asla. Sana mesaj yolladığımda ve hemen cevap vermeyince, işin arkasını bırakıyorum. Ve şimdi bırakma sırası sende. Sana gereken bir şeyi çalmış değilim. Lanet olsun, benim gibi çoğu erkekten daha zeki birinin kendisi için böyle bir saygı anıtı yaratması çoğu kızın gururunu okşardı. Çoğu kız benim mahremiyetimi ihlal ettiği için özür dilerdi, ama şu anda sen nankörlük ediyorsun. Bana hâlâ ağzına geleni söylüyorsun. *Ahlaksız, kirli don biriktirici, adi, şerefsiz.*

Yatışacaksın ve ben bunu atlatacağım, sana hayvanat

bahçesindeki bir aslanmışsın gibi davranıyorum. Ben hayvanat bahçesi görevlisiyim, kapıyı gözetiyorum ve sakinleştirici silahımı (birincisini) senin üzerinde kullanmak zorunda kalmamak için dua ediyorum, ama eğer kullanırsam da muhtemelen iyileşeceksin. Şimdilik, hayvanat bahçesi görevlisi olarak işim durup beklemek. Çok geçmeden yorulacaksın, tıpkı benim penisimin üzerindeyken yorulduğun gibi.

"Bu ne zamandan beri devam ediyor?"

"Sesini yükseltmene gerek yok."

"Ne zamandan beri?" diyorsun ve itaat ediyorsun. Kapalı mekân tonunu kullanıyorsun.

"Bildiğin gibi tanıştığımızda sana abayı yaktım," diyorum ve belki bir umut vardır. "Benimle flört ettin ve aramızda bir bağ vardı, bilirsin işte, sana hemen oracıkta açılıp pat diye söylemek istemedim. Bu yüzden bekledim."

"Hı-hı," diyorsun ve kollarını göğsünde kavuşturarak ayaklarını yere vuruyorsun.

"Ve sonra seninle alakalı şeyler öğrendim Beck." Kendimi *Prenses Gelin*'deki adam gibi hissediyorum ve sen Buttercup kadar inatçısın. "Büyülenmiştim Beck. Hâlâ da öyleyim. O kutuda korkacağın bir şey yok."

Kutuya bakıyorsun ve bana bakıyorsun. Ne yapacağımı bilemiyorum ve hayvanat bahçesi görevlisi olarak işime yarım yamalak hazır olduğumu hissediyorum. Her şeyi görmeni, sana olan tutkumun derinliğini, kavrayışımın gücünü ve aşkımın kesinliğini bilmeni istiyorum. Ama öte yandan, adet öncesi sıkıntıların var, muhtemelen kutuyu duvarda bulduğun için hâlâ korkuyorsun ve arada uyuz Peach'in yokluğuyla alakalı bir şeyler mırıldanıyorsun.

"Devam et," diyorum, çünkü bunun geri dönüşü yok. Külotunu kutuya geri koyamazsın. Ben böyle hayal etmemiştim. Sana kutuyu açmak için yardım teklif ediyorum, ama bir hayvanat bahçesi görevlisi olarak hayvanın ve kendi iyiliğim için aramızdaki güvenli mesafeyi korumak zorunda olduğumu biliyorum. Benden bir bıçak istiyorsun, hayır anlamında başımı iki yana sallıyorum. Sivri bir nesne ve telefonun için odayı araştırdığını görüyorum, ama ben dikkatli biriyim Beck. Bıçaklar ortadan kaldırıldı. Koli bandını gererek zorluyorsun ve kutuya eğilip bandı ısırmaktan başka çaren kalmıyor. İşte şimdi içindesin.

Beck'in Kitabı'nın sayfalarını karıştırıyorsun ve e-postalarını, hikâyelerini görüyorsun. Benim çekmiş olduğum fotoğraflar, Peach'in çektiği fotoğrafların fotoğrafları, saç tellerin, kitapçıdaki ilk karşılaştığımızda imzaladığın makbuz, Benji'ye yolladığın lanet Twitter mesajı var ve ben gurur duyuyorum. Ben sadık biriyim ve sen sayfaları çevirirken elini ağzına götürüyorsun. Kutudan sutyenleri, Benji'nin bleyzır ceketini ve Peach'in cep telefonunu çıkarırken büyülenmiş haldesin. Her ikisini de tanıyorsun ve bana bakıyorsun, sessizsin ve ben evet diye başımı sallıyorum.

Dışarıda güneş hareket ediyor ve kutu boş, bana bakıyorsun. "Bir bardak su alabilir miyim?"

"Hayır, Beck," diyorum. "Alamazsın."

Ve işte yine oluyor. Şimdi benim için *katil, cani* ve *yalancı* gibi yeni yaralayıcı isimlerin var. Bir hayvan bakıcısının hayvanlar vahşileştiği zaman yapması gerektiği gibi odaklanıyorum ve sağlam duruyorum. İğneli sözlerini duymuyorum ve üstüme gelince seni engelliyorum. Her iki bi-

leğini de kolaylıkla kavrıyorum, çünkü çok inceler ve ben çok güçlüyüm, seni zorla kanepeye oturtmak zor olmuyor. Savaşamıyorsun ve iyi davranacağına söz verince, ki her zaman yaparsın, seni bırakıyorum ve kapıdaki görevime geri dönüyorum.

Daha iriyarı biri olmak isterdim, ama senin kendine gelmeni izlerken, kendimi *senin* suçlarını düşünürken buluyorum. Buzdolabını asla tam kapatmıyorsun ve senin evinde iki kez tüm yemekleri atmak zorunda kaldık. Kendini Nicky'nin kollarına attın. Sen Blythe'ı kıskandığını itiraf etmekten aciz bir sürtüksün. Önceden giymiş olduğun kıyafetleri iade etmeye çalışıyorsun ve benim kız arkadaşım olduğun halde bazen aradığımda beni sesli mesaja aktarıyorsun. Tıraş bıçağını kullanırken her zaman dikkatli davranmıyorsun ve bazen sana ağda yapan kadının birisine ağda yapmak için lisansı olmadığını düşünüyorum, çünkü uylukların genellikle küçük kırmızı noktalarla kaplı oluyor ve benim hassas, temiz bacaklarımı rahatsız ediyor.

Sen pasaklının birisin ve sandığın gibi değilsin. Kullanılmış tamponlarını çöp kutunda bırakıyorsun ve çöpünü yeterince sık dışarı çıkarmıyorsun, geçen ay bir hafta boyunca dairen leş gibi aybaşı kanı koktu. Benim aletime erişme onuruna sahip olmana rağmen hâlâ mastürbasyon yapıyorsun. Şu giydiğin ipek bluz var ya? Onunla fahişe gibi görünüyorsun Beck. Bu sabah bunu düşündüm, ama bir *mutlakbağa* sahipken böyle şeyleri kafaya takmamak ve pozitif olanlara odaklanmak gerek.

"Ben gidiyorum Joe."

"Şu anda bunu yapmak istemiyorsun." Sükûnetimi koruyorum, çünkü birisinin sakin kalması gerekiyor. "İnsan-

lar böyle duygusal anlarda yaptıklarından her zaman pişman olurlar."

Yanımdan geçmeye çalışma zahmetine girmiyorsun. Benim kuvvetime saygın var. Ama etrafına bakındığını görüyorum. Sen bir hayvansın ve benim yatak odama koşuyorsun. *Benim.* Benim rafıma uzanıyorsun. *Benim.* İtalyanca Dan Brown'ı alıyorsun. Kitabı bana fırlatıyorsun.

"Telefonum nerede Joe?"

Eve geldiğimde yerden almıştım. Sen pasaklının birisin ve pasaklılar cezasını çeker. "Telefonuna ihtiyacın yok Beck. Yatağa otur."

"Seni hasta pislik," diyorsun. "Seni manyak, hasta pislik."

"Hayal gücünü durdur artık Beck." Ben harika bir hayvan bakıcısı olurdum. Eli ayağı karışan, telaşa kapılan hayvanı yavaşça kuşatma konusunda başarılıyım.

Sert bir şekilde üzerime atılıyorsun ve şu anda senden hoşlanmıyorum. Seni yere bastırmak gibi korkunç şeyler yaptırıyorsun bana. Kollarını bükmeme ve seni sıkıştırmama sebep oluyorsun, üstelik burası bizim *yatağımız*. Tekme atıyorsun. Tükürüyorsun. Çığlık atıyorsun. Benim binamda çığlığa tepki gösteren türde komşular yok, bu yüzden birisi şikâyet olur diye endişelenmiyorum. Sakinleşmiyorsun. Soluklanmıyorsun ve eğilip bükülüyorsun, ama ben daha kuvvetliyim. Kendin için, dünya için bir tehlikesin sen. Ne dediğini bilmiyorsun, şimdi bana her zamankinden fazla ihtiyacın var ve sonunda öfken üzüntüye dönüşüyor.

Tutuşumu gevşetmiyorum. "Eğer böyle bağırmaya devam edersen *Mükemmel Saha*'daki arkadaşın gibi nodüllerin olacak."

"Üzgünüm," diyorsun, seni bırakmıyorum ve bana dönüp bakıyorsun. "Joe, bunu konuşabiliriz."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Hah! Adet öncesi sinir krizinin orta yerinde *konuşabileceğimizi* mi sanıyorsun? Şimdi konuşamayız! Tanrım, Beck, sen beni aptal mı sanıyorsun? Ama yalvarıyorsun. *Lütfen Joe, lütfen.*

Sesini seviyorum ve bu aklıma ödevimi getiriyor:

10) Beck'in harika bir sesi var.

Ne yazık ki gözlerime tükürüyorsun ve şu anda ağzını hiç sevmiyorum. Hayvan bakıcısı olmanın en kötü tarafı hayvanı duygularından, vahşi ve mantıksız doğasından kurtarmam gerektiği zamanlar. Seni yatağımızdan kaldırıp alırken benimle savaşıyorsun. Tekmeleyip çığlık atıyorsun. Isırıyorsun. Ama senin *Natalie Portman* ebatlarındaki vücudun benimkine denk değil Beck. Üçe kadar sayıyorum. Sana susma şansı veriyorum. Ama susmuyorsun ve üçten sonra küçük başını tutuyorum -üzgünüm- ve duvara çarpıyorum - üzgünüm. Sakinleştiğin zaman çok üzüleceksin ve bana ne yaptırdığını anlayacaksın.

Sessizce bir başıma duruyorum ve alnından öpüyorum. Açıkçası senin sorunların var ve adet gerginliğin sadece buz dağının görünen yüzü. Ne tür bir kız bir *duvarın* içine girer? Bu kadar berbat durumdayken benim aşkımı kabul edemezsin. Ve yardım istemeyecek kadar kötü haldesin. Hızlı hareket ediyorum. Çok uzun süre uyumayacaksın. Gerekenleri toplayıp askılı çantamı omzuma asıyorum, seni kaldırıp merdivenlerden aşağı taşıyorum ve bir taksi çeviriyorum.

Şoför seni şöyle bir süzüyor ve hangi hastaneye gideceğimizi öğrenmek istiyor. Ama biz hastaneye gitmiyoruz

Beck. Benim dükkâna gidiyoruz. Burası New York. Şoför sorular sormuyor. Hayvanlar senin bir hayvan bakıcısıyla düzüşmeyeceğini biliyorlar.

45

KAFESTE tek başına uyanmaktan mutlu olmayacaksın. Ama ben elimden geleni yaptım. Sana plastik bir şişede diyet bira, bir plastik şişe su, bir poşet pretzel, çekmecede bulduğum boya kalemlerini ve bir not defteri bıraktım. Seni açlıktan öldürdüğümü ya da seni bir şeylerden mahrum bıraktığımı söyleyemezsin. Emniyettesin. Hatta bilgisayarı bile aşağı kata taşıdım ve *Mükemmel Saha* DVD'sini takıp hoparlörleri ayarlayarak kafesin dışına, bir sandalyenin üzerine koydum. Filmi Becca'nın Jesse'e korkunç şeyler yaptığını bilecek kadar çok izledin. Adamın çabalarını şiddetle reddederek tersliyor, ilgisiyle alay ediyor, bağırıp çağırıyor ve yaklaşmasına izin vermiyor. Ama sonunda, bir şarkı eşliğinde cesurca aşkını ilan ediyor, adam da yaptığı tüm korkunç şeyleri affediyor. Ben de seni affedeceğim Beck. Sana öperek veda ediyorum, bodrum kapısını kilitleyip Ethan'a mesaj yolluyorum:

Selam dostum, yarın gelmene gerek yok. Boru patladı. Birkaç gün sürecek!

Aşkın mucizesi şu ki sana hâlâ kızgın değilim. Sana acı-

yorum. Bunca öfkeyi içinde taşımak kesinlikle zor olmalı. Bende bu tür bir öfke olmadığını biliyorum. Çok huysuzdun ve keşke içine ulaşıp tüm o zehri dışarı akıtabilsem. Senin evinin kapısını anahtarla açıyorum. Affediciliğimi kanıtlıyorum: Çöpü dışarı çıkarıyorum. Off, leş gibi muz ve kadınlık kokuyor. Tüm bunlar yaptığım hatalar için, Karen Minty'nin üzerindeki ellerim ve Amy Adam'a dair düşüncelerim için beni cezalandırma şeklin olabilir.

Oturma odandaki koltuğa çöküyorum. Kıçıma bir şey batıyor, ayağa kalkıp elimi minderlerin arasına sokuyorum ve bu benim *Aşk Hikâyesi* kitabım. Bunu ödünç istediğini hatırlamıyorum. Sütlü kahveyle, hiç sebepsiz içtiğin sigaraların nikotin parçalarıyla kirlenmiş, ayrıca içinde mürekkep lekeleri, sakız ambalajı ve kum var. Kum buraya nasıl geldi be? *Kum.*

Ve sana hâlâ kızgın değilim. Seni seviyorum, küçük domuzum benim. *Aşk Hikâyesi*'nin sayfalarını karıştırırken neden benden çaldığını ve lekelediğini merak ediyorum. *Aşk Hikâyesi* kitabımı sana verirdim. Sana her şeyi verirdim. Boş televizyon setine bakıyorum ve bunda benim de hatam olup olmadığını düşünüyorum? Seninleyken cimri miydim? *Aşk Hikâyesi* hakkında bıraktığın bir ipucunu mu kaçırdım? Artık burada oturamıyorum ve kitabımı temizlemeye mutfağa gidiyorum. Ama tabii ki hiç kâğıt havlun yok ve birkaç asır öncesinden mutfaktaki favori gecelerimden birini hatırlıyorum.

Sen okulda ve ben dükkânda çalışarak yorgunluktan bittiğim halde birlikte harika bir gün geçirmiştik. Senin evine tam yedide geleceğimi ve akşam yemeğinin masada olmasını beklediğimi söyleyerek şaka yapmıştım ve şaka

senin yemek pişirememendi. Ama merdivenleri hoplayarak çıkarken geldiğimi pencereden görmüştün ve kapıyı çalmam gerekmemişti. Dış kapıyı açıp elimi yakaladın ve gözlerimi kapatmamı söyledin. Ve kapattım.

Beni dairene soktun ve gizlice bakmadım, beni kanepeye götürerek gözlerimi açmamı söyledin ve yaptım. İşte orada, bornozunlaydın ve içinde ortadan bölüp kalp şekli verdiğin bir tatlı patatesin olduğu kâğıt tabağı tutarak duruyordun. Sana baktım, gülümsedim ve sen bana takıldın. "Eve hoş geldin hayatım."

Seni bir hayvan gibi becerdim ve bana tatlı patatesi nasıl aldığını uzun uzun anlattın - ilki çürükmüş, geri gitmen gerekmiş! Patateste delikler açmışsın ve tıpkı okulda Biyoloji dersinde kurbağa karnını yarıp derisini kaldırdığın gibi kabuğunu soymuşsun.

Tatlı patatesten bir lokma almadan gülmüştüm. "Şimdi tüm gördüğüm bir kurbağa."

Sen ciddi ve yumuşaktın. "Hayır Joe. Bu *benim kalbim.*"

Sonra Çin yemeği sipariş etmiştik, çünkü tek tatlı patates yetmeyecekti ve seni seviyordum. Ama şimdi burada yalnızım.

Aşk Hikâyesi'ni temizlemek için senin küçük atlet bluzlarından birini kullanıyorum, çok uzun süre şuursuz kalmayacaksın ve işe gitme zamanım geliyor. Senin bilgisayarına ihtiyacım olacak, bu yüzden yatak odana gidiyorum ve bilgisayarımızı bulunduğu komodinin üstünden kaldırıyorum. Kendi kurduğum yatağın ucuna gidiyorum, oturuyorum ve anında ayağa fırlıyorum. Karışık çarşafların altında sert ve düz bir şey var: bir MacBook Air. Senin bir MacBook Air'ın yok ve ben MacBook Air'dan hoşlan-

mıyorum. Mac'i alıp odandan çıkarıyorum, çünkü benim kurduğum yatakta bu şeyi istemiyorum.

Bir içkiye ihtiyacım var, buzdolabını açıyorum ve votkamız var, ama burada başka bir şey daha var; *cin*. Sen ne zamandan beri cin içiyorsun ve bir MacBook Air sahibisin? Votkayı oturma odasına götürüp kirli kanepene oturuyorum. Bir yudum alıyorum. Belki de sana baban almıştır. Belki de annen almıştır. Belki de Chana burada bıraktı ve belki davetsiz bir misafirin var, belki de bilgisayarı açmalıyım. Ne kadar kötü olabilir ki?

Ben hayal gücü kuvvetli biriyim ve bir sürü senaryo kuruyorum, ama MacBook Air'de bulduğum şey beni şoke ediyor: Ekran koruyucu senin ve *Doktor Nicky*'nin çektiği özçekim dedikleri aşağılık resimlerden biri. İkiniz de benim yatağımda -feribotta taşıdığım, senin için, bizim için kurduğum yatak- çıplaksınız. Adam bizim kahrolası *yatakta,* mutfağa gidiyorum, buzdolabından cini alıyorum ve lavabonun içindeki kirli bulaşıkların üzerine boşaltıyorum. Cehenneme git bilgisayar. Cehenneme git Nicky. Yakıyorum.

Ama oturma odana tekrar girdiğimde, MacBook dallaması hâlâ sehpanın üzerinde duruyor. Eğer bilgisayarlar sırıtabilseydi, bu lanet bilgisayar parçası bana sırıtıyor olurdu. Sakinleşmem gerekiyor, hem kim bilir? Belki de düşünmeden, anlamadan yargıya varıyorum. Belki bu MacBook aslında eskidir ve uzun zaman önce bir hata yapmışsındır. Ama bu MacBook Dallaması'nın giriş sayfası bir Gmail hesabı:

Beckalicious1027@gmail.com

Hesabı benimle suskunlaşmaya başladığın zaman aç-

mışsın, yani sadece birkaç hafta önce. Bunu Nicky için açmışsın.

Sen: *selam*

Nicky: *Beğendin mi?*

Sen: *fazlasıyla beni tamamlayan bir bilgisayar ahahahha*

Nicky: *Dur.*

You: *Tamamla beni*

Bu kadarını görmek bana yetiyor. Seninle Nick arasında 437'den fazla e-posta dönmüş ve ben deli değilim. Şu orta yaşlı kambur sana saygısızlık ediyordu, senden yararlanıyordu ve *seni becermek* için para ödemene izin veriyordu. Senin uzaklaştığını hissettiğim zaman, aslında uzaklaşıyordun. Nicky'yle gizli gizli yazışıyormuşsun. Tüm o zamanlarda geç/yorgun/çalışmaya boğulmuş/meşgul/derste/tok olduğun için benden özür dilerken ya Nicky'yle yatıyordun, ya Nick'yle yatma konusunda konuşuyordun veya Nicky'ye yazıyordun. Fotoğrafları açıyorum ve özel bir tanesini görüyorum. Nicky yatağımın tepesinde durmuş senin çıplak baldırını tutuyor. Gülüyor ve senin Macy's'e geri götüreceğin Holden Caulfield şapkamı takmış.

Bunu itiraf edeceğim Beck. Acı veriyor. Ama sızlanmaya hakkım yok. İşin içine edip seni hayal kırıklığına uğratan benim. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Benim sezgilerim var ve onları göz ardı ettim, şimdi benim yüzünden bir kafeste kilitlisin. Fareyi senin evinden çıkarma fırsatım vardı ve yapmadım. Bana bağırmayı kesmemenin garip bir tarafı yok. Seni bu şehvet düşkünü, Converse-giyen, yarı doktordan korumakta başarısız olduğum için bana kızmaya hakkın var. Lynn ve Chana'ya gizli hesabından bir not yolluyorum:

Nicky'yle işler çirkinleşti. Joe'nun öğrenmesinden çok korkuyorum ve yazmaktan çoook geri kaldım. Yazmak için birkaç günlüğüne tüm bunlardan *kaçıyorum. Sizi seviyorum kızlar*

öpüldünüz *Beck*

Sınıf arkadaşlarının nerede olduğunla alakalı endişelenmemeli, bu yüzden genelde kullandığın e-posta hesabına geçiyorum ve Blythe'a senin izini sürmemesini sağlayacak bir e-posta yazıyorum:

Blythe, Tanrım, benim hizmetçi hikâyemi biliyorsun? Senin notların inanılmazdı ve ben onu yolladım, nereye-olduğunu-biliyorsun ve... onlar hikâyeyi basmak istiyorlar! Çok fazla yazı işim var (notlar konusunda harikalar, orada staj yapmalısın). Atölye çalışmanda iyi şanslar ve yazım bitince hep birlikte bir yemeğe çıkalım istiyorum. Sen seç, ben ısmarlıyorum. ☺ Öpüldün *B*

Telefonunu alıp Twitter uygulamanı açıyorum:

#SosyalMedyaTatili şimdi başlıyor. Öpüldünüz *B*

46

SENİNLE *Doktor Nicky* arasındaki iğrenç yazışmaları ezberliyorum. Onları bilmek zorundaydım, çünkü senin için bir sınav hazırlamam gerekiyordu. Üşüyorum, sakinim; bizi kendi bencil öfkemin önüne koyuyorum ve dükkâna gelirken yol üstünde bir dükkândan satın aldığım sarı not defterine soruları yazıyorum. Ben hazırım ve bodrum kapısını açtığım zaman senin *yardım* isteyen feryadını duyuyorum. Ağır postacı çantamı merdivenlerin dibine bırakıyorum ve seni yatıştırmaya çalışıyorum. "Tamam Beck, bu kadar yeter."

Berbat görünüyorsun, seni zavallı şey. Saçların karman çorman ve ağlıyorsun. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun Joe?"

"Ben buradayım, sorun yok."

Kurduğum bilgisayara bakıyorsun ve tekrar feryat ediyorsun, ellerinle kulaklarını kapatıyorsun. Anlamıyorum, çünkü *Mükemmel Saha* senin favorindir, ama işin içine etmiş ve çalıştırmayı unutmuşum. DVD'nin arayüz ekranı

sen uyandığından beri tekrar tekrar oynayıp duruyor, ki görünüşe göre oldukça uzun zaman olmuş. Sessiz düğmesine basıyorum. "İşte oldu. Bu nasıl, Beck?" *Beckalicious1027.*

Ağlayıp zırlıyorsun, allak bullaksın ama sanırım başını sallıyorsun, çekmeceye iki bilgi kartı yerleştirirken sana çekmeceye yaklaşmanı söylüyorum. Birinde EVET, diğerinde HAYIR yazıyor.

"Joe," diyorsun, ne yürüyorsun ne de dinliyorsun.

Çekmeceyi işaret ettiğimde itaat ediyorsun ve sızlanıyorsun. "Joe, bak, aşırı tepki gösterdim."

"Beck kartları al," diyorum ve bana sanki çıldırmışım gibi bakıyorsun. "Al onları. Birazdan başlayacağız, birazdan besleneceksin."

Kartları alıyorsun ve sen testleri seviyorsun. Banka oturup bana bakıyorsun. Cipslerin bir kısmını yediğini, suyun çoğunu içmiş olduğunu görüyorum. Aferin kızıma.

"Bu sözlü bir sınav," diye başlıyorum ve gülüyorsun. Başarmanı istediğim için başka tarafa bakıyorum. "Her soru doğru ya da yanlış ve her sorudan sonra cevabını kanıtlamak zorundasın."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Seni duymazdan geliyorum ve sen hüngür hüngür ağlıyorsun. Kızamıyorum. Eğer *Mükemmel Saha* DVD menüsünü beş saatten fazla izlemek ve dinlemek zorunda kalsaydım, ben de allak bullak olurdum. Sarı not defterime bakıyorum ve başlıyorum, "Doğru mu yanlış mı? Terapistin Nick Angevine'le ilişkin var."

"Yanlış," diye cevabı yapıştırıyorsun.

Bu testi geçmeni istiyorum, bu yüzden sıkıştırıyorum.

"Tekrar. Doğru mu yanlış mı? Terapistin Nicholas Angevine'le ilişkin var."

Doktor sözcüğünü kasten atlıyorum ve başını eğiyorsun. "Yanlış."

İçimi çekiyorum. "Bundan emin misin?"

Sonunda, *tıpkı baharın açması gibi, yaprak yaprak* bana açılıyorsun. Saçlarını kulağının arkasına itiyorsun. "Bu çok karmaşık."

"Bu Facebook değil Beck. Hiçbir şey karmaşık değil. Öyle ya da değil."

Ayaktasın, titriyorsun, saçlarını çekiştiriyorsun, hırıltılar çıkarıyorsun ve hayatın için korktuğundan yardım için bağırıyorsun - zavallı ses tellerin. Not defterimi bırakıyorum. Kafese yürüyorum. "Seni seviyorum Beck. Dünyada yapmak istediğin en son şey seni öldürmek."

"O zaman çıkar beni dışarı."

"Yakında," diyor ve kendi alanıma dönüp not defterimi alıyorum. "Doğru veya yanlış? Nick Angevine'le ilişkin var."

İnliyorsun, sızlanıyorsun, ama EVET kartını havaya kaldırıyorsun. Evet!

"Doğru," diyorum ve sorunun yanına onay işareti koyuyorum.

"Joe," diyorsun ve yine ayaktasın, sonra dizlerinin üstüne çöküp tıpkı bir öksüz gibi rica ediyorsun, yalvarıyorsun. "Lütfen Doktor Nicky'yi kafana takma. O bir hataydı, tamam mı? Çıldırmıştım ve bitti. Yani bir kere yattık Joe. Hiçbir anlamı yoktu. Tek bir aptalca gece."

Tek bir aptalca gece değildi ve devam etme zamanı geldi. "Sonraki soru," diye bildiriyorum ve bu zor Beck. Benim

için zor. "Doğru mu yanlış mı? Joe Goldberg'in bir sürü meziyeti var."

Kahkahayı basıp kesin ve hızla cevap veriyorsun. "Doğru. Dalga mı geçiyorsun? Tonla meziyetin var. Sana hep ne kadar akıllı olduğunu, tanıdığım herkesten ne kadar daha zeki olduğunu söylerim. İnanılmazsın, komiksin, zekisin ve *gerçeksin*."

Buna benzer bir şey söylemenden korkuyordum. MacBook Dallaması için omuz çantama uzanıyorum. Görüyorsun ve inliyorsun. Zıplıyorsun, tepiniyorsun ve yumruklarını sallıyorsun. Beş yaşında çocuk gibi davranıyorsun ve öfke nöbetinin geçmesi için bekliyorum. Beni sevdiğini, böyle şeyleri istemediğini biliyorum ama her şey ortaya çıkmadan ilerleyemeyiz. *Benim duvarımın* içini kurcalayan sendin. Benim de *seninkine* girmekten başka çarem yoktu.

Beckalicious1027'den dün Nicky'ye yolladığın bir e-postayı okuyorum:

Nicky, hayatım, Joe'yla ilişkimi bitirmeye çalışıyorum, ama o her şeyin o kadar az farkında ki, ben kesinlikle onun başına gelen en iyi şeyim ve bu çok zor. Dürüst olmak gerekirse *Nicky, bazen, gecenin orta yerinde uyanıyorum ve bir üvey anne olmak istemediğimi düşünüyorum. Ah!* Taşıdıkları Şeyler*'i geri getirebilir misin? Teşekkürler.*

MacBook Dallaması'nı kapatıyorum. Sana duygularımı hiç göstermiyorum. Testi yapan kişi olarak profesyonel duygusal mesafemi korumak zorundayım. Sana yardım edemem. Yoğun bir sessizlik var. Sanki nadir kitaplar bizi dinliyor, nefes alıyor ve bekliyor gibi.

"Tamam," diyorsun ve yeni bir noktadayız. "Ben bir pisliğim Joe. Sen beni her zaman inanılmaz biriymişim

gibi gördün ve ben anlamıyorum. Bunu neden yaptığını bilmiyorum, çünkü öyle değilim. Ve kitabını geri alacaktım."

Seni öpmek, seni sevdiğimi söylemek ve sana sarılmak istiyorum, ama yapmıyorum. Konuşuyorum. "Doğru mu yanlış mı? Artık Nicky'yle birlikte olmak istemiyorsun."

"Doğru Joe." Sandalyeye oturup bacaklarını ayırıyorsun, başını araya sarkıtıyorsun. Başını kaldırıyorsun. "Yüzde yüz tamamen, nihayet doğru."

MacBook Dallaması'nı açıp derin derin içimi çekiyorum. "Okuduğunu anlamayla devam ediyoruz. Nicky'nin sana yazdığı bir şeyi okuyacağım. Sonra da sen bana ne anlama geldiğini söyleyeceksin."

Gözlerini bana dikiyorsun. Hiçbir şey söylemiyorsun. Sessizliğini anlayış olarak kabulleniyorum ve öksürüyorum. Yüksek sesle Nicky'nin sana yazdığını okuyorum:

"Ben ne mi düşünüyorum Beck? Karıma senden söz ettiğimi düşünüyorum. Üvey anne olmak istemediğini söylemek için biraz geç kaldın. Bu bir oyun değil *Beck. Bu hayat. Sana u*ğrayacağım. Gidecek hiçbir yerim yok. *Karım evden ayrılmamı istiyor Beck. Tüm bunlar olup bitiyor ve sen benden kitabını istiyorsun."*

MacBook Dallaması'nı kapatıyorum. "Bu yazının sana ne ifade ettiğini bana söylemek için iki dakikan var."

Sana doğru yanıtı söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Telefonumdaki kronometreyi çalıştırıyorum. Cevap çok açık Beck. Bana lisansını almaları için Nicky'yi yetkililere bildirmek istediğini söylemen gerekiyor. Karısının onu kovmasını ve evsiz, yapayalnız, elinde sadece çizik plaklardan oluşan bavuluyla -plaklarını çalacak yer bula-

madan- ölmesini istediğini söylemen gerekiyor. Sonra da bunların olmasını gerçekte istemediğini fark etmen gerekiyor. Artık onun için hiçbir şey hissetmediğini anlamalısın. Tüm istediğinin *ben* olduğunu fark etmelisin, ama sana ayrılan zamanın elli beş saniyesi geçip gitti ve tek kelime etmedin. Bacağını tokatlıyorsun.

"Pekâlâ Joe. Oyun bitti," diyorsun, fazlasıyla neşeli bir sesle. "Evli bir erkekle ilişkiye girdim. Ben korkunç biriyim. Burada oturup annemi babamı suçlamayacağım, çünkü yirmi dört yaşındayım. Pek çok kız berbat ebeveynlere sahip. Bunun hiçbir bahanesi yok."

Yanlış cevap verdin. Nicky sana gerçekten zarar verdi ve sana kurduğu tuzaktan kurtulabilmen hem fiziksel hem de duygusal olarak çok yorucu. O adam yüzüklü bir domuz. Uğraşıyorsun. Bunu görüyorum. MacBook Dallaması'nı açıp bildiriyorum. "Sonraki soru. Nicky'yle ikinizin arasındaki son yazışmayı okuyup anlama. Sen şöyle yazdın:

Çoooook üzgünüm. *Nicky, gerçekten birisini senin sevdiğin şekilde asla sevemeyeceğime inanıyorum."*

Ayağa fırlıyorsun, itiraz ediyorsun. "Joe, dur. Lütfen."

Elimi kaldırıyorum. DUR. Yazdıklarını okumaya devam ediyorum:

"Seni sadece düşününce bile ıslanıyorum ve *bu bana daha önce hiç olmamıştı."*

Yüksek sesle araya giriyorsun. "Ben bunu her erkeğe söyledim Joe. Erkeklerin duymak istediği bir şey bu. Bunun gerçek olduğunu düşünemezsin."

Dikkatimi kaybedip tepki gösteriyorum. "Şey, bana hiç söylemedin."

"Çünkü sen farklısın," diyorsun. *Farklı. Seksi.* "Benim palavralarıma inanmamalısın."

Büyüleyicisin ama benim uygulamam gereken bir test var. Ayrıca, güzelliğini ve seksi ses tonunu kullanarak hile yapmak istemezsin. Testi zekânla geçmek istersin. MacBook Dallaması'na bakarak Nicky'ye yazdığın mesajı okumaya devam ediyorum:

"Bana karını sandığından fazla seviyorsun gibi geliyor. Bana Joe'yu sevebilirim gibi geliyor."

Tekrar lafımı kesiyorsun. "Seni *seviyorum*, Joe. *Seviyorum.*"

Seni duymazdan geliyorum. Hâlâ konuşma sırası bende. "Şimdi Nicky'nin cevabını okuyacağım:

Bana nasıl geliyor bilmek ister misin Beck? Bana bencil, lanet bir kancıkmışsın 'gibi geliyor'. Sana iyi şanslar Beck. Hiç ahlakın olmadığını fark edince buna ihtiyacın olacak."

MacBook Dallaması'nı kapatıp posta çantama geri koyuyorum. Sarı not defterimi alıyorum. "Nick'yle son yazışmanın anlamını açıklamak için üç dakikan var."

Sana fazladan zaman veriyorum, çünkü iyi bir dinleyicisin ve çok zor zamanlar geçirdin. Nicky sana yaptıkları için elektrikli sandalyede idam edilmeli. Ve onun gitmesine izin vererek seni yüzüstü bıraktım. O bej renkli, klasik rock ve yastıklarla dolu "güvenli" cennette seni istismar etti. Sana acıyorum Beck. Dairenden kaçtığında -MacBook Dallaması'nı ve sana MacBook Dallaması'nı veren dallamayı bırakarak- enkaz halinde olman hiç sürpriz değil. Benim evimde kelimenin tam anlamıyla duvarlara tırmanıyordun, seni zavallı şey.

Hâlâ düşünüyorsun, volta atıyorsun ve ben dua ediyorum. Doğru cevap vermeni istiyorum. O yazışmalarda kendini tanıyamadığını söylemeni istiyorum. Bana kafeste

sekiz saate yakın zaman geçirdikten sonra kendini yeniden doğmuş gibi hissettiğini söylemeni istiyorum. Kambur herifi gördüğünde hiçbir zaman ıslanmadığını, beni sevdiğini söylemeni ve affetmem için yalvarmanı istiyorum. Tüm istediğim seni affetmek.

Kronometreyi çalıştırmamdan bu yana *otuz dört saniye ve iki dakika* geçti ve bana bakıp cevap veriyorsun. "Komik olan şu ki, Nicky'yi görmeğe ilk gittiğimde ne sorunum olduğunu öğrenmek istedi. 'Pekâlâ, Beck, hadi sendeki sorunun ne olduğunu anlayalım,' der gibiydi."

Hafifçe gülüyorsun ve Nicky aynı tavrı bana da kullanmıştı. Piç.

Devam ediyorsun. "Ve ona kafamı bir ev gibi hissettiğimi söyledim."

Bu benzetmeyi ilk ortaya atan sensin ve Nicky hırsız bir şerefsiz.

"Bunu anlamadı ama ona kafamın bir ev gibi olduğunu ve içinde bir fare olduğunu söyledim. İşte her zaman ondan bu kadar endişeliyim."

"Ah," diyorum ve Nicky'yi daha ofisine ilk girdiğim gün öldürmeliydim.

Devam ediyorsun. "Bu fareyi ancak birileriyle yatarak unutabildiğimi ise ben bunu ona söyleyinceye kadar anlamadı."

Arka planda sesi kapatılmış halde oynayan *Mükemmel Saha*'nın *DVD* arayüzüne bakıyorum. Sen Becca'ya hiç benzemiyorsun.

"Her neyse," diyerek benim kalbimi kırmaya devam ediyorsun. "Ona arzu edilmeyi sevdiğimi söyledim. Ona yeni şeyleri sevdiğimi söyledim. Ve seni anlattım Joe."

"IKEA'daki saçmalığı kastettiğini sanıyorum," diyorum ve başka tarafa bakıyorsun.

Kendini açıklamaya çalışıyorsun ve sanki gecenin bir yarısında izlediğin bir filmden söz ediyormuş gibi kendi sorunlarından konuşuyorsun. Soğuksun, umursamazsın ve bir süredir böylesin - bizim tanışmamızdan çok önce. Kendine *takipçi sapık* diyorsun. Aynı düğün sahnesini milyon tane erkekle canlandırdığını söylüyorsun. "Ve buna sen de dahilsin Joe."

"Yani benimle evlenmek istedin," diyorum. Sen benim aşkımsın.

Homurdanıyorsun. "Anlamıyorsun Joe. Ben öyle değilim."

Bence yanılıyorsun ve terapinin bir şaka olduğunu söylüyorsun. Devam ediyorsun. "Bir fareyi evden çıkaramazsın. Lanet evi havaya uçurmadığın sürece."

Bitkin ve açsın, tutarsızsın, not defterimi çantama atıyorum ve çekmeceye senin için iki küçük vişneli kek koyuyorum. Kendin hakkında konuşmayı seviyorsun, hatta kafeste bile. *Mükemmel Saha*'yı çalıştırıp merdivenlerden çıkıyorum ve kalmam için yalvarışlarını duymazdan geliyorum. Kalamam. Testin ikinci bölümünü hazırlamak zorundayım.

Alelacele popüler romanlar kısmına gidip iki *Da Vinci* Şifresi alıyorum. Merdivenlerden yavaşça indiğimde seni *Mükemmel Saha*'dan gözlerini ayırmadan vişneli keklere saldırırken buluyorum. İyi yapmışım! Çekmeceyi çekip içine bir *Da Vinci* Şifresi atıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diyorsun ve ağzın vişneli kekle tıka basa dolu.

Bendeki kitabı işaret ediyorum. "Ben de okuyacağım."

"Neden?"

"Çünkü sanırım bu senin ve benim, ikimizin de hiç okumadığı tek kitap."

İlerlemek için ikimiz birlikte bir deneyim paylaşmalıyız. Kitabın sayfalarını karıştırıyorsun, derin bir özgüvenin, cinsel hünerin ve bacaklarının arasında kabaran yumuşak, inatçı bir gururun var. Benden, hiç kimseden korkmuyorsun. Erkekler sana bayılıyor. Bunu biliyorsun. Hiçbir insan senin evinde fare olamaz, çünkü daima birisi var - kitapçıdaki seksi çocuk, azmış bir psikiyatr, gizli eşcinsel zengin bir kız. Birileri sana daima göz kulak olacak ve kendinin özel olduğuna inanıyorsun. Kafesin içinde kendini tuzağa düşmüş değil, seviliyor hissediyorsun. Tıpkı benim gibi.

47

BİZİM evimizde bir fare var ve adı Dan Brown, bizim malikânenin efendisi, Profesör Robert Langdon'ın ve keskin zekalı, büyüleyici Sophie Neveu'nün yaratıcısı. Neredeyse hemen kapıldık ve birlikte seyahat ediyoruz. Louvre'a gidiyor ve ipuçlarını takip ediyoruz. Sen bacaklarını sallayarak karın üstü yatıyorsun ve heyecanlı bir şey olduğunda bir aşağı bir yukarı tekme atıyorsun, ki bu sık oluyor. Bense kendi yerimde, kafesin diğer tarafında, en az senin kadar kapılmış durumdayım.

Opus Dei ve Sion Tarikatı hakkında konuşmak için molalar veriyoruz, ikimiz de Robert Langdon'ın gerçek olmasını diliyoruz ve ikimiz de gözlerimizi dinlendirme ihtiyacı duyduğumuzda bir solukta okumak için internette kitaptan uyarlanan filmin sahnelerini izliyoruz. Sen kendini okumaya hiç bu kadar kaptırmamışsın ve aynısının benim için de geçerli olduğunu itiraf ediyorum.

"Yani Stephen King kitaplarını severim," diyorsun. "Ama bu farklı, çünkü bu ustalıkla kurgulanmış. *Medyum* lanet bir edebiyat romanı, anlarsın ya?"

Anlıyorum, Benji'yi ve yeni King'i sevdiğini itiraf etmeyi reddedişini hatırlıyorum. Gecenin geç vakitlerine kadar okuyoruz ve ertesi gün çekmeceyi bir ileri bir geri çekerek beni uyandırıyorsun. "Hadi!" diye ciyaklıyorsun. "Ölüyorum burada."

Okumaya başlıyoruz ama kahveye ihtiyacımız var, merdivenlerden yukarı fırlıyorum, dükkândan geçip sokağa çıkıyorum ve sen testi tam olarak geçmiyorsun. Çok başarılı olamıyorsun. Starbucks'ta uzun bir kuyruk var, ama sık sık içtiğin karamelli zımbırtıyı hak ediyorsun ve bizim kitap kulübümüz en iyilerin en iyisi.

"Silas'la bir ilişkim olduğunu düşünmem çok mu çarpık?" diye sordun bana dün gece. "Bu kulağa hastalıklı gelecek, ama Peach'in öldüğünü öğrendiğim zaman, ona üzülmekten çok kendime kızdım. Peach dünyadaki en iyi arkadaştı, çünkü ben onun dünyasıydım. Bana saplantılıydı ve ben onun doğum gününü bile tam olarak hatırlayamıyorum."

"Sen kiliseydin," dedim.

"Ve Peach Silas'tı," dedin sen.

Sana kitapçı dükkânında yaptığımız ilk konuşmayı hatırlattım. Bana rahip diyerek takılmıştın, ben de sana benim kilise olduğumu söylemiştim.

"Vay be," dedin. "Vay be."

Elimde senin karamelli kahvenle kitapçı dükkânına geri yürürken ıslık çalabilseydim çalardım. Biz rüya çiftiz, biz filmin sonunda Meg Ryan ve Tom Hanks'in öpüşmesi, Şansa Bak filminde kanseri yendikten sonra Joe Gordon Levitt ve eğitimdeki-psikiyatrist Anna Kendrick'in pizza yemesi gibiyiz. Biz U2 grubu *All I Want is You* şarkısını

bitirdikten sonraki Winona Ryder ve Ethan Hawke'ız. Merdivenlerin dibine geldiğimde el çırpıyorsun, ama şaşkınsın.

"Joe," diyorsun. "O uzun bardak çekmece için fazla yüksek."

"Biliyorum," diyorum ve burada yaşadığın için, savaşmadığın için seni seviyorum.

"Peki onu bana nasıl vermeyi düşünüyorsun?"

Gülümseyerek sana bu özel amaç için satın aldığım alçak, geniş fincanı gösterince yine, "Vay be," diyorsun.

Son yirmi dört saatte bu lafı dört haftada söylediğinden daha fazla söyledin, bana *dahi* diyorsun ve Benji'nin dükkâna gelmesini nasıl sağladığımı tekrar anlatmamı istiyorsun. Kahvelerimizi kafesin iki ayrı tarafında birlikte içiyoruz, sana hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde başını iki yana sallıyorsun ve işte yine geliyor. "Vay be."

"Boş ver," diyorum.

"Yine de bir şey var," diyerek kahveni yere bırakıyorsun. "Şu Benji'nin son tweet'i, Nantucket'*ta* yazdığın. O tweet'i okuduğumu, onun kesinlikle *ciddi şekilde* kafayı sıyırdığını düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü o orada Nantucket'*ta* değil, Nantucket'*a* yazması gerektiğini bilir."

"İyi iş çıkardın Sophie," diyorum ve sırıtıyorum. Burada matem yok, savaş yok, çünkü *biz dünyayız, biz çocuklarız, daha parlak günler yaratacak olanlarız, bu yüzden hadi vermeye başlayalım.*

"Teşekkürler Profesör." Parıldıyorsun ve göz kırpıyorsun.

"Mola?" diyorum.

"Harika," diye yanıtlıyorsun, burada çok iyiyiz ve *We*

are the World şarkısını çalıyorum, gülüyorsun ve neden bu şarkıyı seçtiğimi soruyorsun. Bu bodrumdayken nasıl bizi dünya gibi hissettiğimi anlatıyorum, ciddisin ve ne demek istediğimi anlıyorsun, kabul ediyorsun ve ben ömrümce kendimi başka bir insana hiç bu kadar bağlantılı hissetmemiştim. Benim duyularımın nasıl işlediğini, beynimin nasıl çalıştığını biliyorsun. Burada, içeride olmayı seviyorsun.

Saatler uçup gidiyor ve *Da Vinci Şifresi*'nde bir şeyler bizi Dickens Festivali hakkında, kostümlerden, şapkalardan konuşmaya yöneltiyor, ben kızarıyorum ve sen Holden Caulfield şapkası konusunu bildiğimi anlıyorsun. Kitabı kapatıyorsun. Gerçekten, çok üzgün olduğun zamanlarda yaptığın şekilde dizlerine sarılıyorsun.

"Bu senin için korkunç olmalı," diyorsun.

"Şapka Nicky'ye de yakışmamıştı," diyorum ve Robert Langdon olarak çok sinsiyim. Ama sen hâlâ kötü hissediyorsun.

"Ben bir sahtekârım."

"Hayır Beck, değilsin."

"Sion Tarikatı'ndaki şu adam gibisin, beni anlamak için oradan oraya koşturuyorsun ve ben o kadar yeteneksizim ki, iğrenç, ucuz, boktan bir kısa ilişki şöyle dursun, bir şapkayı bile doğru dürüst saklayamıyorum."

İğrenç! Ucuz! Boktan! Kısa ilişki! Bu şekilde konuşman içimi rahatlatıyor ve gülümsüyorum. "Sen elinden geleni yapıyorsun Beck. Sadece kim için yaptığına daha fazla dikkat etmen gerekiyor."

"Haklısın," diyorsun. "Hiç kimse senden daha adanmış, daha odaklanmış olamaz Joe."

"Sen hariç," diyorum ve gülümsüyorsun. Göz kırpıyorsun.

Okuyoruz. Her ikimiz de kitaba daldığımız zaman sessizleşiyoruz. Kitaba aynı şekilde kapılıyoruz ve bir noktada ikimiz de uyuyakalıyoruz. Önce ben uyanıyorum -Oley!- ve seni dinlenmen için bırakıyorum. Yukarı, dükkâna çıkıp geriniyorum. Ethan bana mesaj atmış:

Sevin adamım! Beck'e tebrikler. Blythe onun hikâyesinin The New Yorker'da yayımlanacağını söylüyor! Bu inanılmaz! Önümüzdeki hafta bir içki için buluşalım*! Ben ısmarlayacağım! Veya konuştuğumuz gibi Blythe*'ın evine taşınma *partisinde ısmarlarım!!!!!!*

Ünlem İşareti. Ethan'ın nihayet ünlem işareti kullanmak için bir sebebi var, onun adına seviniyorum. Romanlarda A-D bölümüne gidip Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* kitabını buluyorum. *Altuni uykular* artık gözlerini doldurmadığı zaman Bridgeport'ta Port Jeff'te Dickens Festivali'nde seni takip ettiğimi anlatacağım. Vay be diyeceksin. Yine.

Ve daha bir saat olmamıştı ki benim tahminlerim doğru çıkıyor. *Büyük Umutlar*'ın sayfalarını karıştırarak, "Vay be," diyorsun. "Demek gerçekten üvey kardeşlerimin neye benzediklerini biliyorsun."

"Evet," diyorum. "Biliyor musun her ihtimale karşılık bir sakal satın almıştım."

Büyük Umutlar'ı çekmeceye atıyorsun. "Bence sen dâhisin."

Çekmeceyi çekip Dickens'ı çıkarıyorum. "Hazır mısın?"

Sırıtıyorsun. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Kendi yerlerimize geçiyoruz. Sanki el ele tutuşmuşuz, rıhtımda koşuyoruz ve nefesimizi tutup *Da Vinci Şifresi* denen derin, tüketen denize atlıyoruz gibi geliyor. Sana bakarak gözlerimi fark etmeni ve bana istediğimi vermeni beklediğim bu anlar hayatımın en mutlu anları. "İki yüz kırk üç. Ya sen?"

"Ben iki yüz elli birdeyim."

"Tamam, bir ara ver de sana yetişeyim," diyorsun ve bir kez daha benim hem hızlı okuduğumu hem de kapsamlı bir okuyucu olduğumu belirtiyorsun. Çoğu kişi, özellikle de erkekler, sadece birinden birini yaptığı için bunun özel bir şey olduğunu söylüyorsun.

Robert'la Sophie kutsal kâseye ulaştıklarında ağlıyoruz. Alanı geçip kiliseye girdiklerinde neyin geleceğini biliyoruz. Sen elini çekmecenin üstüne koyuyorsun, ben de elimi çekmecenin üstüne koyuyorum ve çekmece ellerimizi ayrı tutacak şekilde tasarlanmış, ama ben senin nabzını hissediyorum, bu oluyor. Burnunu çekiyorsun. "Bitmesini istemiyorum."

"Bu *Düzeltmeler*'in sonuna benziyor," diyorum ve bu kitaplardaki sorun bitmeleri. Kitaplar seni baştan çıkarıyor. Sana bacaklarını ayırıyorlar ve seni içlerine çekiyorlar. Sen de derinlere gidiyorsun, sahip olduklarını ve dünyayla olan bağlarını kapıda bırakıyorsun. İçerde olmayı seviyorsun, sahip olduklarına ya da bağlarına ihtiyaç duymuyorsun ve ardından kitap buharlaşıyor. Sayfayı çeviriyorsun ve hiçbir şey yok, ikimiz de ağlıyoruz. Sophie ile Robert için mutluyuz ve uzun serüvenlerinden dolayı zamanlar karışmış, sersem gibiyiz. Bir macera yaşadık. Zaman zaman kendimizi o kadar kitaba kaptırdık ki sen İsa'nın soyundan

gelen Sophie oldun, ben de Sophie'nin kurtarıcısı Langdon. Artık yavaş yavaş kendi bedenlerimize, kendi akıllarımıza geri dönüyoruz. Sen esniyorsun, ben de esniyorum ve senin sırtın çatırdıyor. Gülüyoruz. Bana ne kadar süre geçtiğini soruyorsun.

"Üç gün, hemen hemen dört."

"Vay be," diyorsun.

"Biliyorum," diyorum.

"Kutlamalıyız."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorsun. "Gidip dondurma getirebilirim."

Da Vinci Şifresi dünyadaki en harika kitap ve bir gün birlikte yaşadığımızda bir rafımız olacak -yepyeni, hiç kullanılmamış, seni ve senin *yeni eşyalarını* biliyorum- ve rafta, birbirlerine sokulmuş, bizim aşkımızın doğaüstü gücüyle sonsuza kadar birleşmiş *Da Vinci Şifresi* kitaplarımızdan başka hiçbir şey olmayacak.

48

BOBBY Short haklıydı. *"Yine aşığım ve bahar geliyor"* ve teknik olarak öyle. Dondurma almak için dışarı koşuyorum -ben senin prensinim- dükkâna giderken ve geri dönerken havada yürüyorum. Merdivenlerden zıplaya zıplaya iniyorum, istediğin vanilyalı dondurmayla sana yeterince hızlı gelemiyorum. Yine sadesin; üç hafta önce olsa gazetede okuduğun lanet İtalyan dondurmasından isterdin. Sana dükkândaki kuyrukta duran komik bir adamı anlatmak istiyorum, ama merdivenlerin dibine geldiğimde sen farklısın. Çıplaksın. Kıpırdamıyorum. "Beck."

"Buraya gel," diye buyuruyorsun alçak sesle. "Dondurmayı getir."

Bana söyleneni yapıyorum, sağ elin köprücük kemiğine ve göğsüne gidiyor. Bir başka emir veriyorsun. "Tatlımı ver bana."

Torbayı yırtıyorum, kaşık yere düşüyor ama umursamıyorum, kapağın yanı sıra plastik ambalajı da yırtıyorum. Dondurma yumuşak ve benim aletim sertleşmiş halde *-neden bir çocuk kadar mutluyum ve neden hızla koşan bir yarış*

atı gibiyim- ve *Hannah'*daki *I'm in Love Again* hemen dinlemem gerekiyor.

"Bir saniye," diyorum.

"Tik tak," diyorsun kedi gibi mırlayarak.

Bilgisayarda şarkıyı çalıyorum. Hoşuna gidiyor. "Tekrara al."

İtaat ediyorum ve çekmeceye geri dönüyorum. Sen kafesin önünde diz çöküyorsun, göğüs uçların sertleşmiş. Çekmeceyi dışarı çekip çekemeyeceğimi ve bir pencere açıp açamayacağımı öğrenmek istiyorsun. Yapabilirim. Pantolonumu çıkarmamı söylüyorsun. Yapıyorum. İki elini daha önce çekmecenin durduğu yeni açık yerden uzatıyorsun ve ben dondurmayı alıp kafese yaklaşıyorum. Kendine dokunuyorsun ve parmakların ıslanmış halde, parlıyor. Dondurma kabını daha yakına getirmem gerektiğini biliyorum. Dondurma bizim ateşimizden daha da ısınarak eriyor. Diğer elini bacaklarının arasındaki mıknatısa sokuyorsun ve gözlerini benden ayırmıyorsun. Şimdi her iki elin de salgılarınla kaplanmış ve o ıslak parmakları eriyen vanilyaya daldırıp beni baştan çıkarıyorsun. Bana ağzımı istediğini söylüyorsun, ağzımı sana uzatıyorum, parmakların ağzımı dolduruyor ve diğer elinin parmakları *ustalıkla, gizemli bir şekilde dokunuyor.* Aletime. Ellerin *Da Vinci* Şifresi ve benim bedenim sana ait. Parmaklarından hayatı emiyorum ve parmaklarını ağzımdan çekiyorsun. Sana bakıyorum, vanilya içindesin. Vanilyalı elin aletimin üstündeki diğer eline katılıyor, ben senin yumuşaklığında soğuk, sıcak ve sertim. Ellerin dans edebiliyor ve beni ağzına yönlendirip yutuyorsun. İnliyorum, *biz dünyayız* ve üçümüz -senin ellerinle benim aletim- için ancak yer

var. Ben senin ağzına aidim ve gözlerimi açtığımda tamamen bana bakıyorsun. Sana bütünüyle ihtiyacım var. Sen de beni bütünüyle istiyorsun. Tüm sırlarımı biliyorsun ve ağzında dişler var. Beni dışarı çıkarıyorsun ve ellerinin arasında tutuyorsun. Bana bakarak yalvarıyorsun. "Becer beni."

Sana güvenme kararımı bilinçli şekilde vermiyorum. Vücudum devreye giriyor ve kafesin kilidini yeterince hızla açamıyorum. Ellerinle tüm vücuduna dokunuyorsun ve bekliyorsun. Anahtarı kilide sıkıştırıyorum, senin dokunuşlarını özlüyorum ve alanına giriyorum, *sana*. Kaçmıyorsun ve şehvetle bana saldırıyorsun. Elimi boynuna kilitleyerek dilimi ağzına sokuyorum ve alıyorsun. Beni tırmalıyorsun. Seni öldürebilirim ve bunu biliyorsun, göğüs uçların her zamankinden daha sert ve kadınlığın hiç bu kadar tatlı, bu kadar sıkı gelmemişti. Bu şekilde sonsuza kadar devam edebiliriz. Gerçekten orgazm oluyorsun, patlıyorsun ve senin içindeyim, bu bir şeytan çıkarmadan farksız. Sana sahip oluyorum ve içindeyim, elimi gevşetiyorum, patlıyorum ve bana sahip oluyorsun. Sırtın yay gibi bükülüyor, *vay canına*. Seni Yukarı Batı'da daha iyi yerlere, Turks ve Caicos Adaları'ndan ve Nicky'nin bej odasından daha üstün yerlere götürdüm. Seni Fransa'ya, kutsal kâseye ve aya götürdüm. Hareket etmeyi kesiyorsun ve tüm vücudunda bir gülümseme dolaşıyor. Sen kökü gölün dibinde yüzen, güneşteki bir nilüfer yaprağısın ve ben senin üstündeyim.

Kafesin kapısı ardına kadar açık, ben yarı çıplağım ve merdivenlerden yukarı koşacak olursan seni asla yakalayamam. Eğer aletimi kavrayacak, tekme atacak ve tüyecek

olsan bunu yapardın. Bodrum kapısı kilitli değil ve ön kapı kilitli ama burada çalıştığından nasıl açacağını biliyorsun. Eğer istesen, çıplak olarak sokağa koşabilir ve bağırarak yardım isteyebilirdin. Birisi sana yardım edebilir ve birisi benim için gelebilir, ama bunlardan hiçbiri olmuyor. Vücudun yalanlar söyleyemez ve tüylerinin diken diken olması tüm gerçeği anlatıyor. Dudaklarını yalayarak bana bakıyorsun. Mırlıyorsun. "Vay be Joe."

49

BİR noktada uyuma numarası yapmayı bırakıyorum ve kendime seni uyurken izleme izni veriyorum. Yeni bir dünyada yaşıyoruz, seni öpüp geriniyorum. Yıkanmaya ihtiyacım var ve kafesten çıkıyorum. Seni kilitlemiyorum; yeni dünyada kapı kilitlemiyoruz. Yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi, bizim *Da Vinci* Şifresi kitaplarımızı yanıma alıyorum. Yukarı çıktığımda kitapları durdukları yerde bulunca gerçekten şaşırıyorum. Senin orgazm depremlerini atlattılar ve KAPALI levhası biz *Da Vinci* Şifresi yolculuğunu yaparken bıraktığımız yerde ve tuvalet günün erken saatlerinde, seni ölümüne becermeden önce olduğu gibi görünüyor.

Düğmeyi çevirince ufacık tuvalet halojen ışıkla doluyor ve gürültülü, boktan havalandırmayı yenisiyle değiştirmem için beni rahatsız ediyor. Havalandırma bile senden dolayı beni gülümsetiyor ve bunu değiştireceğim Beck. Sen haklısın; bu çok gürültülü. Ve o kadar eski ki muhtemelen hiçbir işe yaramıyor. Ayrıca dükkânda yalnız ol-

duğumda ışığı ve havalandırmayı tek düğme kontrol ettiği için güvenlik riski de var. Gürültü olmadan ışık olamıyor ve havalandırmanın pırpırından hiçbir şey duyulmuyor. Ve haklısın. Bu tehlikeli.

Sifonu çekiyorum, suyu açıyorum ve aynada kendime bakıyorum. İyi, mutlu görünüyorum ve kendi profilini benimkiyle eşleştirmen için Facebook'a katılıp katılmamayı düşünüyorum. Sen başımın etini yemeden bunu yapmalıyım ve bu konuyu kafamdaki listeye ekliyorum. Sıcak suyu ellerimin üzerinden akıtıyorum ve senin için Facebook'a gerçekten katılıp katılmayacağımı bilemiyorum. Bir yerlerde çocukların artık hiç dürüst olmadıkları için "Gerçek" adında, bir oyun oynadıklarını okumuştum. Sen birisinin *duvarına* gidip -ne boktan bir lisan- "Gerçek şu ki..." diye yazıyor ve sonra da hem şaşırtıcı, hem de doğru olan bir şeyleri ifşa ediyorsun. Senin ve arkadaşlarının yalanlara bu kadar alışmış olmanız hem üzücü hem de garip, ayrıca kendi yaşamlarınızı oluşturan yalanlardan çıkış olarak gerçeği başlangıç olarak kullanmak zorunda kalmanız doğası gereği şaşırtıcı ve üzücü.

Ama senin artık bunlarla işin bitti ve belki de Facebook hesabını kapatmadan önce son bir durum güncellemesi yaparsın:

Gerçek şu ki lanet Da Vinci Şifresi'*ni çok seviyorum.*

Almamız gereken büyük bir karar var Beck. Sen mi benim yanıma taşınacaksın? Ben mi senin yanına taşınacağım? New York'ta mı kalacağız? Evet, kabul ediyorum, benim burada harika bir işim var, ama senin California özlemi çektiğini biliyorum ve artık birbirimize sahip olduğumuza göre dolaşabiliriz. Seninkinin üstünde duran

kendi *Da Vinci Şifresi* kitabıma bakıyorum. Birlikte güzel görünüyorlar Beck. Bu doğru.

Sabun kalıbını elime alıyorum ve iyice köpürtüyorum. Seni ve vanilyalı dondurmayı üstümden temizlediğim için üzgünüm. Ama öte yandan, senin terinle, vajinanla, salgılarınla ve tükürüğünle kirlenmek için de heyecanlanıyorum. Havalandırma gürültülü, aletim sert ve şimdi ne yapacağımı biliyorum. Seni ağzımla uyandıracağım, seni canlı canlı yiyeceğim. El altında bir diş fırçası bulundurmak iyi oluyor, fırça kuru ve gülümsüyorum, çünkü bir dahaki sefere sen kullandığın için fırça ıslak olacak. Dişlerimi fırçalarken kendimi Silas gibi kutsal ve adanmış hissediyorum, koltuk altlarımı ıslatıp Axe sıkıyorum. Bunu sevdiğini bilmiyorsun, ama seviyorsun. Saçlarıma biraz su çarpıyorum. Tıraş olurdum, ama seni çok özlüyorum. Seni yiyip tüketmem gerekiyor ve şimdi yemeliyim.

Düğmeyi çeviriyorum. Işıklar sönüyor, havalandırma yavaşlıyor ve kapıyı açmıyorum. Yanlış giden bir şeyler var. Sessizlik korkunç seslerle bozuluyor. Yer döşemesindeki adımları, senin tükenmiş ses tellerini -İmdat!- ve açılmamakta inat eden kapının gıcırtısını duyuyorum. Kitaplarımızı kapıyorum ve banyodan çıkıyorum. Sen ön taraftasın, kapıyı yumrukluyorsun ve neyse ki saat sabahın dördü, etrafta seni görecek kimse yok. New York için her kim uyumayan şehir dediyse, bu Mooney Nadir ve Kullanılmış Kitaplar'a uymuyor. Dükkânın ortasına yürüyorum ve ön tarafta seni görüyorum, darmadağın saçlarınla, çılgın gibi sarsılarak, annemin Nirvana tişörtü içinde, kapıya asılmışsın. İşine kendini öylesine kaptırmışsın ki geldiğimi duymuyorsun bile. Kedi kadar sessizim. Hafif,

kararlı adımlar atıyorum, bizim *Da Vinci* Şifresi kitaplarını tezgâha bırakıyorum. Sen beni hissetmiyorsun ve cam kapıya o kadar yakınsın ki benim yansımamı göremiyorsun. Kollarımı sana doluyorum ve tekmeliyorsun.

"Hayır! Beni bırak seni hasta pislik!"

Seni sımsıkı kavrıyorum, öfkeli olman çok ayıp çünkü şu an seni gerçekten uçurabilirdim. Ama sen bir hayvansın -tekme ve tekme- ben de engelli bir canavar. Kollarını havada sallayarak neden zaman kaybediyorsun tatlım? Bana ulaşamazsın. Seni ara koridordan taşıyorum ve zeminde sürükleyerek tezgâhın arkasına götürüyorum. İkimizi yere kaydırıyorum ve bacaklarımı uzatıp seni kucağımda tutuyorum. Sokaktan birisi geçecek bile olsa, bizi fark etmeyecektir, tezgâh tarafından gizleniyoruz. Kurtulmak için savaşıyorsun, ama seni hayatımın geri kalan kısmında böyle tutabilirim.

Her zaman olduğu gibi sonunda öfken yatışıyor. Kasların gevşiyor ve sen benim yeni bebeğimsin: Hüzünlü Beck. Konuşmuyorsun. Sadece ağlıyorsun. Benimle savaşmıyorsun ve bir umut var. Boynunu öpüyorum; hoşuna gitmiyor. Öpüşme zamanı değil, anlıyorum. Kabul edecek, değiştirecek bir sürü şey var ve güneş bir süre daha yükselmiyor, seni sallıyorum, benimkinin üstünde duran çıplak bacaklarına bakıyorum. İşte aşk buna benziyor. Bunu biliyorum. Artık beni tırmalamaya çalışmıyorsun. O kadar uzun süre sessizce oturuyoruz ki iyi olmaya hazır olman gerek. Seni sınamaya başlıyorum. "Pekâlâ, seninle ne yapacağız?"

Doğru cevap: Affetmem için bana yalvaracaksın, tek başına uyandığında çıldırdığını itiraf edeceksin. Babanın,

tüm erkeklerin hep sana yaptığı gibi seni terk ettiğimi düşündüğünü söyleyeceksin. Ardından ben sonsuza dek yanında kalmaya söz vereceğim ve sen ellerimi okşayacaksın. Seni affedip ellerimi merkezine, kadınlığına götürmene izin vereceğim. Ben senin için öldürdüm. Seni hak ediyorum. Yüzünü görebilmek isterdim, henüz cevap vermediğin için sorumu yineliyorum. "Ne oluyor şimdi Beck?"

Doğru cevap: Aşk.

Öylesine yavan bir sesle cevap veriyorsun ki seni tanıyamıyorum. "Ben yok oluyorum."

"Hayır." Hayır.

"Dinle beni Joe," diyorsun, seksten ve tutkudan tamamen yoksun bir şekilde ellerini benimkine bastırıyorsun. "Benji ya da Peach'e yaptıkların umurumda bile değil. Anlıyorum. Benji'nin gerçekten bir uyuşturucu problemi *vardı.* Ve Peach'in de gerçek sorunları *vardı.*"

"Peach bir yalancıydı Beck."

"Biliyorum," diyorsun. "Sadece beni sevmesini seviyordum."

"Peki şimdi ne öğrenmek istiyorsun?"

Doğru cevap: Beni!

İçini çekiyorsun. Bana yazar olmak istemediğini söylüyorsun. Los Angeles'a gitmek ve oyuncu olmak istiyorsun. "Ve belki, hiç iş bulamazsam, yani belki de kendim için bir şey yazarım, anlıyor musun?"

Giderek kötüleşiyor. Bana aslında "çok tembel bir kız," olduğunu söylüyorsun. Sana sarılıyorum ve kusurların hakkında ayrıntılara giriyorsun. "Blythe haklı. Hikâyelerim gerçekten yarı yarıya günlüklerim *oluyor.* Kurguya dönüştürmek için araştırmam ve isimleri değiştirmem gerekiyor. İşte bu kadar kötüyüm."

"Hı-hı," diyorum, seni bırakmıyorum ve bunlar yanlış cevaplar.

"Sen beni istemiyorsun Joe." Peach'in Little Compton'da taciz ettiği ayaklarına, ayak parmaklarına bakıyorum. "Sen benim rüyalarındaki yazar kız olduğumu düşünüyorsun, ama değilim. Nicky'nin benden nefret etmeye her türlü hakkı var. Bunu kesin olarak itiraf ediyorum. Onu cidden istemiyordum. Sadece benim için karısını terk etmesini istiyordum. Çocuklarını mahvetmeyi istiyordum ve evet Joe, bunun kulağa ne kadar hastalıklı geldiğini biliyorum."

Hayır. "Sen hasta değilsin."

Ağzından kaçırıveriyorsun. "O gece Brooklyn, Greenpoint'teki okumamda seni görmüştüm. Beni takip ettiğini biliyordum."

Seni tutup alnından öpüyorum, çünkü gerçekten aynıyız ve biz evle fareyiz, sen de bunu biliyorsun. Biliyordun. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. "Öyle ummuştum."

Ayak parmaklarını pantolonumun içine sokuyorsun. "O zaman seni asla ihbar etmeyeceğimi de biliyorsun Joe. Ben tüm bu olan bitenler arasındaki köprüyüm. Bu karmaşanın benim hatam olduğunu biliyorum ve polise asla gitmem Joe. Beni buradan çıkar gideyim. Ebediyen."

Sana bir şans daha veriyorum. "Senin ebediyen yok olmanı istemiyorum."

"Ah hadi ama," diyorsun aramızda seks olmayan bir arkadaş gibi. "Bence birlikte *Da Vinci* Şifresi okuyacak başka bir kız bulabilirsin."

"Beck, dur." Bana beni istediğini söyle.

"Bu dükkândan çıkıp gideceğim ve asla arkama bakmayacağım, beni bir daha hiç görmeyeceksin. Tanrı adına yemin ederim Joe."

"Beck, dur."

Ama durmuyorsun. "Joe, beni dinle. Sana yemin ediyorum. Ortadan kaybolacağım ve yok olmuşum gibi olacak. Bırak beni gideyim, sana söz veriyorum beni bir daha asla ve asla görmeyeceksin. Yemin ederim. Joe?"

Başarısız oldun ve madalya alamayacaksın, yanlış cevapların yok olması için boynunu sıkıyorum. Senin için tüm yaptıklarımdan sonra seni hayatımdan çıkarmak istediğimi düşündüğün için lanet bir geri zekâlısın ve bu *Gerçekler Acıtır* filmi değil, sen üzeri elmaslarla *kaplı altın bir yüzük istiyorum* demedin ve senin hakkında yanılmışım. Nicky'yi ustalıkla idare eden sendin ve Peach'i sen ayarttın, Benji'ye de sinsice sokulan sen oldun. Sen iliklerine kadar ölümcül, *tekbenci* bir canavarsın ve *senin tek istediğin...*

Sensin.

Fazla sert sıkıyorum. Sesin kesiliyor. Bırakıyorum. Kahretsin. Ne yaptım ben? Vücudunu sarsıyorum, nefeslerini duyamıyorum ve duymam gerekiyor, çünkü *Gerçekler Acıtır* aptal bir film ve sen Peach'i *itip uzaklaştırdın,* seni *ayartan* Benji'ydi ve Nicky ise kuralları *ihlal etti.* Bu yüzden bazı aptalca şeyler söyledin; bunu bazen ben de yapıyorum ve seni affediyorum. Seni kucağımdan yere kaydırıyorum. Hiç kıpırdamıyorsun ve sendeki tüm iyilik içinde, gözkapaklarının altında, uykuda bekliyor. Bu kadar sevimli olduğun için seni seviyorum. Üzgünüm Beck. İnsanlar sana deli olduğu için seni suçlayamam ve uyanmak zorundasın, çünkü sana *sevgimi* vermek istiyorum - *sevgi, sevgi, sevgi, deli gibi sevgi.*

Ellerimi küçücük göğsüne bastırıyorum. Nefes alıyorsun sanırım. Mutlaka nefes alıyor olmalısın. Bu kadar güzel ve aydınlık birinin içinde *hiçbir şey* olmaması mümkün değil; bizim bir *mutlakbağımız* vardı. Sen bornoz kurallarınla, orgazmlarınla, turtalarınla, karamelli kahvelerinle yok olmayacak kadar hayat dolusun. Kendimden nefret ediyorum ve seni seviyorum. Seni öpüyorum, sen bana öperek karşılık vermiyorsun, geri gelmen için sana yalvarıyorum, küçük ellerini tutuyorum ve küçük gözlerinin içine bakıyorum. Daha yirmi beşinde bile değilsin, uyuşturucu kullanmıyorsun ve tatlısın, çalışkansın, üzerine eğilip kulağımı dudaklarına değdiriyorum. Nefes aldığında duymak, tatmak istiyorum ve bekliyorum. *On altı asır ve sekiz ışık yılı* bekliyorum ve geri çekiliyorum.

Gitmişsin.

Ayağa kalkıyorum, saçlarımı kavrıyorum ve çekip koparmak istiyorum, çünkü artık sen parmaklarını saçlarımdan geçiremezsin. Belki de ben yanılıyorum, tekrar yere oturup başımı eline dayayıp bana dokunmanı bekliyorum. Lütfen *Beck, lütfen.* Ama parmakların kıpırdamıyor, başımı kaldırdığımda sessizlik çok ciddi geliyor. Bodrumdaki huzurlu sessizliğin aksine tatsız ve kişisel. Beni affetmek ve her saniye daha ağır gelen berbat sessizliği savuşturmak için doğrulup kalkmıyorsun.

Sana bakıyorum. Sen bana bakmıyorsun. Bana yardım edemezsin, çünkü beni terk ettin. *Ebediyen gitmek istedin.* Bir sürü suçun var ve benim *Aşk Hikâyesi* kitabımı çaldın, senin *Da Vinci* Şifresi kitabını alıyorum. Donup kalıyorum, çünkü bazı sayfalar hiç çevrilmemiş; kullanılmamış bir kitabın nasıl olduğunu bilirim. Sanırım tüm bölümleri

atlamışsın, seni beyinsiz sahtekâr. Bana kitabın neresinde olduğumu sorduğunda kandırıyordun. Hayatımın en romantik zamanları bir aldatmacaydı ve *Da Vinci* Şifresi'ni incelemeye kendimi öylesine kaptırmışım ki senin hayata döndüğünü görmüyorum.

Ama dönüyorsun.

Beni kandırdın, seni kancık. Ayak bileğimi kavrayıp çekiyorsun ve devrilirken senin *Da Vinci* Şifresi kitabını da düşürüyorum. Yan tarafımın üstüne düştüğümde canım acıyor *Kahretsin,* aletime tekme atıyorsun. *Kahretsin,* bu canımı yakıyor. *Ebediyen gitmemişsin,* içine şeytan girmiş gibisin ve hiç konuşmuyorsun. Kasıklarım sancıyor, yan tarafım zonkluyor ve yaşıyorsun. Yerdeyken sinsice beni tekmeliyorsun ve acı içinde çığlık atıyorum, *toksik* ve şeytanisin, çünkü daha bir dakika önce:

"Sen ölüydün, kahrolası fahişe."

Hiçbir şey söylemiyorsun. Tekme atıyorsun. Ama ben toksik değilim, senden daha iriyarı ve daha cesurum. Tanrı bana senin darbelerinden kurtulacak gücü veriyor. Hızla bacaklarına vuruyorum ve şimdi dümdüz sırtüstü yere yığılıyorsun. Üstüne çıkıyorum. Beni ısırmaya çalışıyorsun ama yapamıyorsun, bana tekme atmaya çalışıyorsun ama yapamıyorsun, beni pençelemeye çalışıyorsun ama bileklerin benim ellerimin altında zapt edilmiş. Seni yere mıhlamışken bana hiçbir şey yapamazsın. Yüzüme tükürüyorsun ama artık daha güçsüzsün, kollarını bırakıyorum ve ellerimle boynunu kavrıyorum. Bana vurmaya çalışıyorsun, ama küçük yumrukların eskiden olduğu gibi değil. İçindeki kötülük iyiliğe baskın çıkıyor, yanakların beyazlaşıyor, penisim acıyla zonkluyor, kalça kemiğim sızlıyor

ve senin gözlerin pörtlüyor. İğrençsin. Annemin Nirvana tişörtü vanilya ve meni lekeleriyle dolu. Tamir edilemeyecek şekilde yırtmışsın, seni kaltak.

"Sen haklıydın Beck," diyorum sana. "İnsanları öldürüyorsun. Yaptığın bu."

Boynunu sıkıyorum ve aletime tekme attığın için içimden sana teşekkür ediyorum, gözlerimi kırparak tükürüğünden kurtulmaya çalışıyorum. Kötü biri olduğunu ispatladığın için sana teşekkür ederim. Aşk veya yaşam istemiyorsun, hiçbir zaman bir şansımız olmadı ve sen *Rare and Well Done* değilsin. Soluğun kesilirken ve inlerken sıradan ve çiğsin.

"O ne Beck?"

İçinde kalan tek bir sözcük var: "Yardım edin."

Ve sana yardım ediyorum. Sağ elimi çekip senin *Da Vinci* Şifresi'ne uzanıyorum. Kitabı ağzıma sokup ısırarak birkaç sayfasını koparıyorum. Kitabı hızla çekip fırlatıyorum, yırtılan sayfaları ağzımdan çıkarıyorum, fena halde istediğin gibi benim tükürüğümle ıslanmışlar.

Sana son sözlerim: "Aç Guinevere."

Sayfaları ağzına tıkıştırıyorum, göz bebeklerin kayıyor ve sırtın yay gibi kıvrılıyor. Bu ölümün sesi. Kemikler kırılıyor -nerede olduklarını bilmiyorum- ve gözyaşı kanalların acil durum modunda - sol gözünden porselen gibi yanağına bir damla ölüm gözyaşı sızıyor ve gözlerin *hiç seyahat etmediğim,* şükürler olsun ki *her tür deneyimin ötesindeki bir yere sabitleniyor; gözlerinin kendi sessizliği var.* Artık bir oyuncak bebekten farksızsın ve ağzındaki sayfalar gırtlağından yükselen kanı emerken tepki vermiyorsun.

Ve birden seni özlüyorum ve sen beni özlemiştin, sana

sesleniyorum ve küçücük omuzlarını kavrıyorum. Benimle bir daha mücadele etmeyecek olmana inanamıyorum; güçlüsün, güzelsin, sen bir adasın. Sıkarak senden yaşamı çıkardım, şimdi de yaşamı içine sokmaya çalışıyorum ve sana sesleniyorum. "Beck, benim. Geri dön."

Cevap vermiyorsun. Sen kitap mağazasındaki tüm kitaplar kadar kusurlusun; bittin ve beni terk ettin ve *ebediyen gittin.* Bir daha beni merakta bırakmayacaksın ve bir daha senden cevap beklemeyeceğim. Şimdi ışığın temelli söndü ve seni kollarıma alıyorum.

Hayır.

Kendimi *dokuz numaralı trenin* önüne atmak istiyorum. Ben bunu nasıl yapabildim? Sana hiç krep yapamayacağım. Benim sorunum ne böyle? Nefes alamıyorum ve sen benim *her şeyimsin* Beck, *farklısın, seksisin.* Öylesin. Öyleydin.

Ağlıyorum.

50

SON günlerinde yazar olmadığını ileri sürdün. Ama bence gömülmendeki şiirsel simetriyi takdir ederdin. Şehir dışına gitmek uzun, yalnız bir yolculuk oldu ve dört saatten fazla sürdü. Sen kış mevsiminde Little Compton kadar sessiz, yeşil yastığınla bagajdayken Buick'le yol almak zor oldu. Arabayı sürüp Nicky's Pizza'yı geçerek yola devam ettim ve bu lokantayı buldum. Nicky ve erkek kardeşinin evleri Forrest Gölü yakınında, Chestertown'ın hemen dışında özel bir arazide bulunuyor. Burası gerçek bir kasaba Beck, eski moda ve antika bir yaşam tarzına sıkı sıkıya bağlı. Izgara peynirli sandviç yedim çünkü buna zorunluydum, lokantaya gelen herkes ılıman bir kış yorumunda bulunsa da seni ormana gömmek zorlu bir iş. Hava o kadar ılık ki eğer Macy's'ten aldığımız Holden Caulfield kırmızı avcı şapkası hâlâ bende olsaydı takmaya gerek bile duymazdım. Ağlamayacağım. Burada olmaz.

Lokantadaki çoğu kişi yerli halktan ve olmayanlar da bir araba şovu için gelmişler. Garson kadın araba şovu için gelip gelmediğimi soruyor, öyle olduğunu söylüyorum ve

telefonumu kontrol ediyorum. Yine tuvalete gitmem gerekiyor, çünkü telefonumu her kontrol ettiğimde sen yeni baştan ölüyormuşsun gibi geliyor. *Hiç kimsenin, hatta yağmurun bile böyle küçük elleri yoktur.* Dikkat çekmemek için sessizce ağlıyorum. Senin ölümün tekrarlayan bir şarkı, yüzüme soğuk su çarpıyorum ve seni bir daha asla duyamayacağımı düşünmemeye çalışıyorum. Duymayacağım Beck. Sen ölüsün.

Nicky'nin aptal olmadığını biliyorum. Seni kendi arazisine gömmezdi. Ama benim şu anda günbatımından bir saat sonra yaptığım gibi Forrest Gölü yakınındaki ormana gelecektir. Pembe ve beyaz bir levha görüyorum. Bir etkinlik var: "Chet ve Rose'un Düğünü" *bu gece* yolun sonundaki kampta yapılıyor. Ama ben caymayacağım. Ana yoldan LC'nin plajlarından daha saf ve *tekbenci* bir ruhun derinliklerinden daha siyah olan karanlığa sapıyorum. Burada sonsuzluğun yıldızsız esintisini yumuşatacak bir okyanus yok. Yavaşça fren yapıyorum. Kötü zamanlaması olan ben değilim, Chuck ve Rose, lanet olsun.

Gece o kadar boş ki Buick'in motorunu kapatınca düğünü duyabiliyorum. Gece görüş gözlüğümün kayışını takıyorum, küreğimi alıyorum ve geceye adım atıyorum. Kürekle kazarken düğünü dinlememeye çalışıyorum. Ama bu zor. Chet ve Rose ilk danslarını yaparlarken -*ve ben evet diyorum, bu gece harika hissediyorum*- arkadaşları ve aileleri alkışlıyor. Bizim düğün şarkımız ne olurdu diye merak ederek sana soruyorum, ama sen cevap vermiyorsun. Sen ölüsün.

Kazıyorum. Hiçbir zaman kazarken olduğum kadar yalnız olmamıştım ve olmayacağım. New York taşrasın-

daki soğuk başka hiçbir yerdekine benzemez -*ve sonra* ışığı kapatırken ona söylüyorum *"sevgilim diyorum, harikaydın bu gece"*- ve şarkının son kısmı alkışlarla bastırılıyor. Hayat devam ediyor, kelimenin tam anlamıyla. Küreğimi toprağa saplıyorum ve soluklanmak için yaslanıyorum. Sana şöyle bir göz atıyorum, bir halıya sarılısın ve açık bagajda sessizsin. Artık normal nefes alıyorum ve eğlence düşkünleri disko dansı yapıyorlar. Acaba bizim düğünümüz de böyle mi olurdu? Herhalde Nantucket'ta yapardık, çünkü ailesi olan sensin. Ben Ethan'la Blythe'ı ve Bay Mooney'yi davet ederdim. Bay Mooney ölmemiş olurdu ve dükkânın hakkını seninle bana devrederdi. Bunu biliyorum. Düğünün bitmesini istiyorum, avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum, ama seni telaşlandırmak istemiyorum. Sen telaşlanamazsın. Sen öldün.

Ben kazıyorum ve parti devam ediyor. Şerefe kadehler kaldırılıyor, tezahürat ediliyor ve Stevie Wonder şarkı söylüyor -*ne kadar güzel değil mi, sevgiden meydana gelmiş değil mi*- ve tepem atarak küreği fırlatıyorum. Yavaşça yürüyorum ve müziğin pestilimi çıkarması için kendimi bırakıyorum. Artık bununla mücadele edemiyorum ve ormanın öbür ucundaki eğlence monotonlaşıyor - *şansımız yaver gider diye bütün gece ayaktayız, şansımız yaver gider diye bütün gece ayaktayız,* şansımız yaver gider diye bütün gece ayaktayız. Neredeyse votkanın tadını alabiliyorum ve ben davetsiz bir misafirim. Beni yatıştıran ve kazmaya devam etmemi sağlayan Chet'le Rose'un bir web sitesi, bir kaydı olma ihtimali. Onları bulabileceğimi, görebileceğimi bilmek bir şekilde rahatlatıyor. Neil Young, Chet ve Rose için şarkı söylüyor -*bu gece dans ettiğini görmek istiyorum*- ve

Neil Young hiçbir zaman bizim için şarkı söylemeyecek. Sen ölüsün.

Bedenini bagajdan çıkarıp seni sarmalayan halıyı açıyorum. Hâlâ çok güzelsin, başımı göğsüne yaslıyorum ve sana Chet'le Rose'u anlatıyorum. Muhtemelen belli belirsiz bir mehtabın altında yalnız öleceğim. Bir daha *senin dans ettiğini göremeyeceğim* ve sen bir daha gizlice dans edemeyeceksin. Sen yükselerek cennete süzülüyorsun ve benim senin kıymetli cesedini toprağa indirmek için gücümü toplamam gerekiyor. Chet ve Rose arkadaşlarıyla, aileleriyle çevrelenmişler, ama ben yapayalnız senin ufak tefek bedenini kaldırıyorum ve *seni yemyeşil otlara yatırıyorum*. Chet'le Rose'un gürültülerinin üstünden, cennetten beni duyup duyamayacağını bilmiyorum, ama yere diz çöküyorum ve 23. Mezmur'u ezberden okuyorum. Bunu bu vesileyle ezberlemiştim. Sen ölüsün.

Yapamayacağımız düğünden sonra bize ne olacağını bilmenin yolu yok. Ormana yürüyorum ve gece görüşüyle dünyaya bakıyorum, insanın göremeyeceği her şeyi görüyorum. Senin *ebediyen Tanrı'nın evinde kalıp kalmayacağını* bilmiyorum, ama sırtüstü uzanarak Chet'le Rose'un partisinin gece gibi, ölüm gibi sessizleşmesini dinliyorum. Görmem gerekmeyen ağaçları görüyorum ve eğer birisi sonsuza kadar ışıkta yaşayacaksa, bunun sen olacağını düşünüyorum.

Seni toprakla, taşlarla, dallarla ve yapraklarla örtüyorum, sen bir vücuttan çok daha fazlasısın. Arabama yürüyerek geri dönmem kısa sürüyor. Chet'le Rose'dan, senin vücudundan uzaklaşmak için gece karanlığında sürmemse uzun sürüyor. Eve varıp varamayacağımı bilmiyorum,

hatta daireme girdiğimde bile bunun olup olmayacağına güvensizliğim devam ediyor. *Ev, aşk, sen.* Hepsi Forrest Gölü yakınında, Chet'le Rose'a yakın *hiç seyahat etmediğim,* şükürler olsun ki *her deneyimin ötesinde bir yerde* gömülü.

Ertesi gün dükkânı açmıyorum. Yapamıyorum. Sen ölüsün.

51

GENELLİKLE sıkıcı postalar alıyorum, faturalar, kuponlar, ıvır zıvır. Ama bugün, senin ölümünden yaklaşık üç ay sonra, Amerika Birleşik Devletleri Posta Servisi sayesinde hayatımdaki ilk düğün davetiyesini aldım. Zarfı o kadar büyüktü ki postacı merdivenlerden çıkıp onu kapıma yaslamak zorunda kaldı. Bir uzman olmadığımı biliyorum ama bu bir güzellik Beck ve işe getirdim. İnanılmaz zarif, yaldızlı italik el yazısının olduğu kalın, kabartmalı kâğıdının kusursuz romantizmine vuruldum. Ethan ve Blythe'ın bu kadar asil olduğunu kim bilebilirdi? Üç ayda çok şey oldu. Ünlem İşareti Ethan'la Blythe nişanlandılar ve beni Austin, Texas'taki düğünlerine davet ettiler. Üç ayda bir sürü şey de olmadı. ELEMAN ARANIYOR levhası hâlâ vitrinde duruyor.

Ama bu davetiye bakış açımı değiştirdi. Doktor Nicky'nin ofisinden çıkmamdan ve senin içine girmemden bu yana kendimi hiç bu kadar umutlu hissetmemiştim. Bu davet sayesinde gelecek ihtimali yine mevcut. Bu davetiye takvimde tarihleri işaretlememi gerektiriyor ve telefonum-

daki takvimi gözden geçirmek iyi hissettiriyor. Bu davetiye gelmeden önce -*Bay Joe Goldberg ve Misafiri adına!*- sadece geride kalan ayları gözden geçiriyor ve yok olan hayatımız için yıldönümleri icat ediyordum. Hayata devam etmenin önemini herkesten çok sen biliyorsun; sen yeni şeyleri seversin, yeni şeyleri *severdin.* Hayat bir Dan Brown kitabı değil; sen ölüsün ve geri gelmiyorsun. Ama hayat bir Dan Brown kitabından daha iyi, çünkü nihayet bekleyeceğim bir şey var - bir *düğün.* Et ve balık arasında karar vermem gerekiyor ve gerçekten iki arada bir derede kaldım, cevap kartının üstündeki kurallara göre önümüzdeki kırk bir gün içinde bu kararı vermek zorundayım.

Bu ne yaz ne de sonbahar olan yavaş günde zil çalıyor. Şortlu sıradan bir adam yeni King'i soruyor. Romanlarda G-K bölümünü işaret ediyorum ve seni F-K bölümünde gördüğüm zamanı ve sonraki günlerde nasıl da aptal olduğumu düşünüyorum. Dükkânı yeniden düzenledim; artık F-K bölümüne bakamıyordum. Rafları yeniden şekillendirmenin dünyada, kendi iki elimle inşa ettiğim dünyada, senin Ritz bornozları Peach'ten çaldığını bildiğimi sana söylememe izin vermeyecek dünyada, sensiz yaşamayı kolaylaştıracağına içtenlikle inanıyordum. Hâlâ geçmişi hatırlıyorum. Hâlâ korkuyla siniyorum. Yine yiyorum, ama sadece bayılmaktan nefret ettiğim için. Amerika Birleşik Devletleri Posta Servisine, Ethan'a ve Blythe'a her zaman kendimi borçlu hissedeceğim. Ve bir daha asla beklentinin gücünü hafife almayacağım. Şimdiki zaman için geleceğe yönelik bir davetiyeden daha canlandırıcı bir şey olamaz.

Yalnız adam satın aldığı King'le birlikte gidiyor ve benim kendime bir takım elbise almam gerekecek. Bir proje-

ye sahip olmak harika bir şey ve internette Chet'le Rose'un aşk yuvalarını ziyaret ederek kutluyorum. Ormandaki o korkunç geceden sonra onları çok iyi tanıyormuşum gibi geliyor. Onlara davetiyeden söz etmek istiyorum. Sanırım Chet'le Rose'a biraz saplantılı hale geldim, ama nasıl olmayabilirdim ki? Onlar evlenmek için ormanda bir araya geldiler ve böylece ben aşka hâlâ inanabiliyorum. Onları seviyorum. Balaylarının slayt gösterisini yüz kere seyrettim. Onlar benim için oradaydılar. Ne zamanlama ama. Slayt gösterisini açıp Cabo San Lucas'ta balayında olan bizmişiz gibi davranıyordum. Ama bu günlerde o kadar kötü değilim. Chet ve Rose olmadığımızı biliyorum. Bu tartışılamaz bir gerçek: Bu dünyada bazı insanlar sevgiyi elde ederler, evlenirler ve Cabo'ya bayılırlar. Diğerleri öyle olmaz. Bazı kişiler kanepede tek başlarına okurlar, bazılarıysa birlikte ve yatakta okurlar. Hayat böyle.

Ben herhalde yalnız öleceğim. Karen Minty muhtemelen evli olarak ölecek; *The King of Queens* dizisini seven bir sürü insan var. Ve ben kaderimden memnunum. Seni hayatın acılarından kurtarmak benim kararımdı. Gitmene izin verdim. Seni affediyorum. Korkularını Peach'in kullanılmış devasa Ritz bornozlarının içinde, o kocaman Prada çantanda beceriksizce taşıman senin suçun değil. Sen zehirliydin, kötü değildin ve seni terk eden erkekler başarılı; şu Hesher denen adamın sıkıcı bir televizyon şovu var. İnternetteki Babies R Us kayıtları babanın tekrar baba olmak üzere olduğunu gösteriyor. Bazı insanlar bu hayatta her şeye sahip oluyorlar.

Sanırım sesinin duyulmaya devam ettiğimi bilmekten mutlu olursun. *Beck'in Kitabı*'nın tek okuyucusu benim.

Hikayelerini de bastırdım. Ama milyonlarca kişi senin hayat hikâyeni bir solukta okudu. Seni öldüren çarpık psikoloğu herkes biliyor. *The New Yorker*'da hiç yayımlanmadı, ama *The New York Post*'ta vardı.

Sen beni değiştirdin Beck. Bay Mooney gibi yalnız olmayacağım. Ethan ve Blythe var. Periyodik olarak bana buldukları kızlar var. Bu kızlar genelde korkunç oluyor, solgun ve otoriter veya sığ ve basitler. Ben *Aşk Her Yerde* filmindeki Hugh Grant gibiyim, aşktan yoksunum. Tabii gerçek yaşamda Hugh Grant'in benim gibi bekâr olduğunu öğrendiğimden bu o kadar da kötü değil. Bir kez daha, bütün hayvanlar eşleşmek zorunda değil. Evet, birliktelik için yaratılmış olduğumuzu biliyorum; Tanrı bize kelimeler verdi. Konuşmamız gerekir. Dinlememiz gerekir. Ara sıra internetten kızlarla, dükkândan bulduğum kızlarla düzüşüyorum. Ama genellikle içime kapanıyorum. Artık *yaprak yaprak* açılmıyorum ve sen haklıydın Beck. Sen düşündüğüm kız değildin ve *Hannah ve Kız Kardeşleri* filminde Barbara Hershey de Elliot'a göre değildi. Kapı zili çalıyor, başımı Chet'le Rose'un sörf üstündeki fotoğrafından kaldırınca bir kız görüyorum, tanıdığım bir kız. Üstünde Pittsburgh Üniversitesi'nin atlet bluzu ve kot pantolon var. Kıpır kıpır. El sallıyor. Keşke şu anda müzik çalıyor olsaydı. Son defasında benim müziğimi sevmişti.

"Camdaki ilanı gördüm," diyor yutkunuyor. "Hâlâ eleman arıyor musunuz? Bazen ilanı indirmeyi unutuyorlar. Bu çok boktan oluyor. Özür dilerim. Ağzımı bozuyorum."

Levhayı unutmuşum, ama Amy Adam'ı ve çalıntı kredi kartını, düzmece akademik kıyafetini, büyük kestane rengi gözlerini unutmadım. Hâlâ eleman arıyoruz. Yaklaşıyor.

Düğün davetiyeme göz atıyor ve başını sallıyor. "Austin'i severim."

"Ee, görüşmeyeli nasılsın?" diye soruyorum ve bu rolüm için ipeksi bir manevra. Ben hatırlayan rolünü üstlenen bir centilmenim, böylece belki o da hatırlanan bir leydi olabilir. Kız yaltaklanıyor, neredeyse reverans yapıyor. Gururu okşanıyor ve mutlu. Bana bakıyor, gözlerinde iyi bir bakış var ve bana bir özgeçmiş uzatıyor.

"Eskiden Barnes&Noble'da çalışıyordum ve diyelim ki onların kurumsal, paranoyakça ve açgözlü olan pazarlama stratejileri yüzünden yürümedi. Özür dilerim ama bunun söylenmesi gerekiyordu."

Benim rızama ihtiyacı var. Gülümsüyorum. "Özre gerek yok."

Şimdi sıra onda ve neşeyle boyun eğiyor. "Muhtemelen deli gibi konuşuyorum. Siz delileri de işe alıyor musunuz?"

Ona sadece delileri işe aldığımızı söylüyorum ve benim komik olduğumu düşünüyor. İnişli çıkışlı hoş bir gülüşü var ve benimle burada olmak hoşuna gidiyor. Benim kasiyerim ve kız arkadaşım olacak, bir daha düğüne davet edildiğimde davetiye *Joe Goldberg & Amy Adam* adına gelecek ve bir *Misafir* bulmak için endişelenmem gerekmeyecek. Sen sonsuza dek gittin ve o şu anda burada.

Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var.

Beni sevmeni sağlayabilirim.

Beni çılgına çeviriyorsun.

Yaşadığın sürece seni seveceğim.

Seni ölesiye seviyorum.

Sen.

Sen.

Sen.

ISBN 978-605-173-103-2

9 786051 731346 ₺25

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

instagram.com/EpsilonYayinevi

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi